Mireille Calmel

CAMERA BLESTEMATĂ

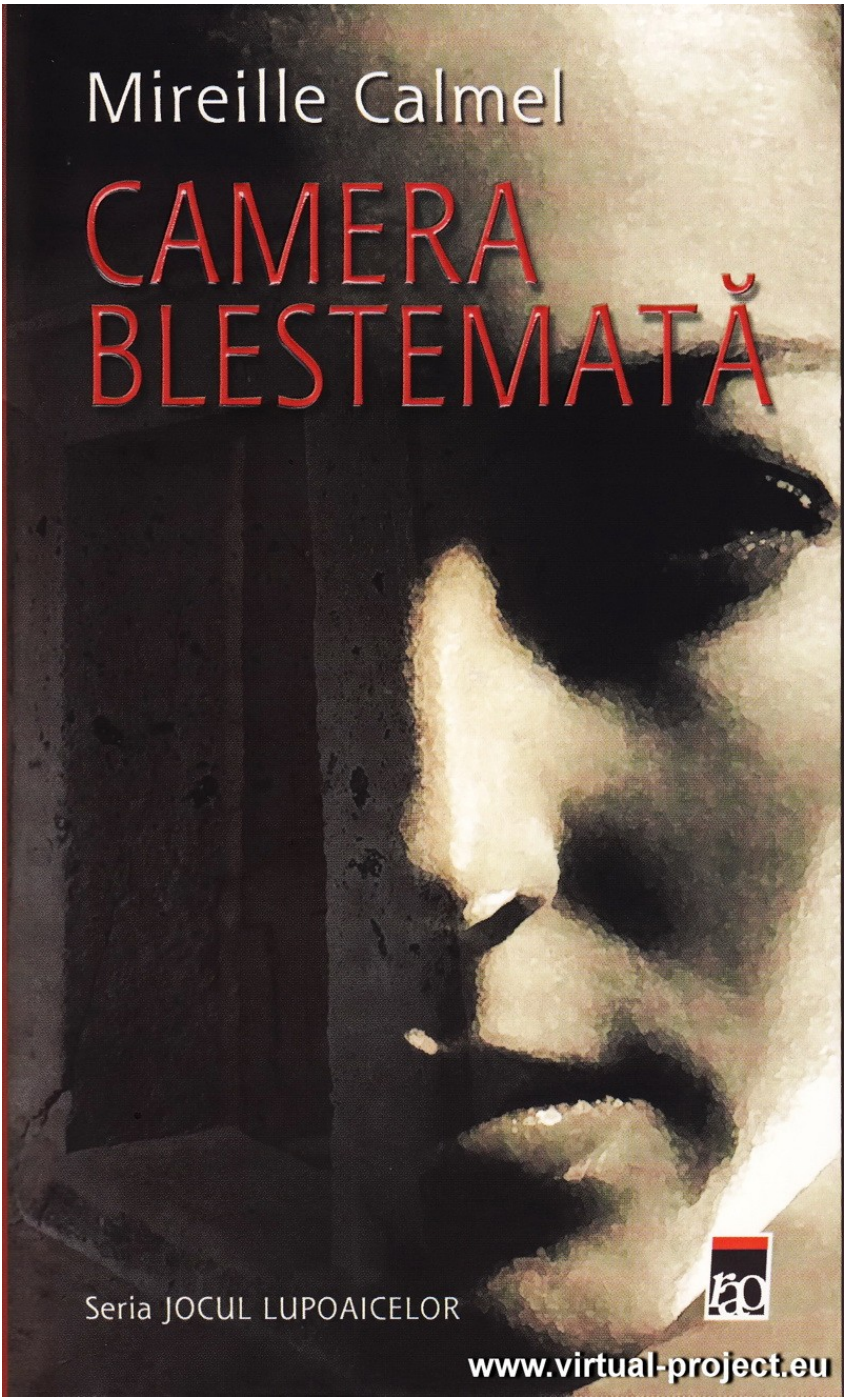

Seria JOCUL LUPOAICELOR

www.virtual-project.eu

Mireille Calmel

CAMERA BLESTEMATĂ

Primul volum din seria

JOCUL LUPOAICELOR

Traducere din limba franceză ALINA BEIU-DEŞLIU

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL *La Chambre Maudite* 2003

RAO International Publishing 2005

Tuturor femeilor bătute, violate şi umilite,
din toate timpurile şi de pretutindeni.
Celor pentru care deosebirea, ca şi viaţa, sunt o povară.
Celor care tânjesc după dreptate,
libertate şi iubire.
În sfârşit, celor care – fie bărbaţi, fie femei –
se luptă pentru ca speranţa să nu moară niciodată.

PROLOG

Nu era chiar spaimă. Doar o uşoară apăsare, pe care-o simţea coborându-i din piept până la pulpele lipite de coastele măgarului. Una dintre acele senzaţii care te cuprind adesea la căderea nopţii, când luna, rotundă şi plină, este ascunsă din când în când de o ceaţă întunecată, zdrenţuită de briză. Avea impresia că turnurile acelea, a căror formă masivă, neagră şi impunătoare se distingea pe stâncă, tocmai la capătul drumului, nu vor reuşi să-i ofere un refugiu.

Atunci, ca să alunge acest fior absurd şi caraghios, abatele Barnabé îşi făcu semnul crucii peste pelerină, îşi coborî gluga şi-şi rezemă hotărât pumnul de stiletul de argint pe care-l purta la cingătoare.

Se calmă: în jur domnea liniştea, iar cele două ziduri cât un stat de om, înălţate de o parte şi de alta a acelei porţiuni de drum, îi opreau pe lupi să-i atace pe trecători. Îşi îmboldi apoi animalul obosit.

— Aici este, messire[1]!

François de Chazeron, seniorul de Vollore şi Montguerlhe, se lăsă să alunece de pe cal. Părea nemulţumit. Nu-şi descleştase fălcile de când comandantul gărzii venise să-l ia, în dimineaţa aceea, de la reşedinţa sa din Vollore. Fără să comenteze, comandantul, care se ocupa în numele seniorului de împărţirea dreptăţii, descăleca şi el. La câţiva metri de ei, pe drum, doi călugări îşi făceau de lucru, mormăind printre dinţi, înconjuraţi de o ceată tot mai mare de gură-cască, atraşi de cumplita descoperire.

Comandantul nu trebui să-i pună pe soldaţii din mica escorta care-i însoţea să intervină. Alura impresionantă şi arogantă afişată de seniorul ţinutului îi făcu pe cei din jur să se împrăştie, reculeşi, murmurând rugăciuni.

---

[1] Messire - apelativ deferent adresat preoţilor, medicilor, avocaţilor etc (n.tr.)

Superiorul mănăstirii din Moutier, Guillaume de Montboissier, îi întâmpină salutându-i cu o înclinare a capului, gest la care François de Chazeron răspunse în silă. Relaţiile dintre cei doi se răciseră de când seniorul îi refuzase abatelui fondurile necesare pentru construirea unei noi capele, spunându-i că era inutilă şi pretenţioasă. Abatele se supărase, dar lucrurile se opriseră aici.

Arătând către făptura prăbuşită pe pământul gol, bătătorit, comandantul gărzii constată cu milă în glas:

— Este a cincea…

— Ştiu să număr, Huc! i-o reteză scurt François de Chazeron, dând la o parte cu piciorul linţoliul care acoperea, pudic, cadavrul.

— Un lup, cu siguranţă, trase el concluzia.

Huc de la Faye nu comentă. Trupul sfâşiat de gheare, care încă mai păstra o expresie de spaimă în ochii sticloşi, spunea totul. Totuşi, Huc era nedumerit. Cu siguranţă că niciun lup n-ar fi putut să treacă de zidurile înălţate imediat după atacul precedent, care avusese loc cu trei luni mai înainte.

— Se ştie cine este? întrebă Chazeron.

— Este un frate exorcist venit de la Clermont, îi răspunse Guillaume de Montboissier. Îi cerusem să elucideze aceste crime, dar se pare că n-a avut mai mult succes decât predecesorul său.

François de Chazeron scrută privirea abatelui din Moutier, care rămase însă neclintit.

— Chiar aşa? îl întrebă ironic, cu un surâs uşor plutindu-i pe buzele subţiri.

Huc de la Faye interveni:

— Messire, nu putem ignora zvonurile care circulă, cu toate ciudăţeniile astea… Chiar şi eu sunt nedumerit. De ce numai preoţi şi, de fiecare dată, când e lună plină? Sperasem că aceste ziduri vor pune capăt superstiţiilor, dar nu fac decât să le întărească prin lipsa lor de eficienţă.

— Simplă coincidenţă, îl întrerupse François de Chazeron, vizibil enervat.

— Tulburătoare totuşi, nu puteţi nega, întări Guillaume.

— Haide, abate, să fim serioşi…

— Uitaţi-vă, messire de Chazeron, la omul ăsta, porunci Guillaume, întinzând degetul spre chipul tumefiat al defunctului, priviţi-l şi spuneţi-mi dacă trăsăturile acestui om, a cărui menire era să alunge demonii, nu oglindesc cea mai mare spaimă, aceea de a se fi întâlnit în noaptea asta cu Satana!

François de Chazeron stărui cu privirea nu asupra chipului care-i era arătat cu insistenţă, ci asupra pumnului încleştat. Un singur pas fu de ajuns ca să ajungă acolo; forţă degetele să se desfacă şi descoperi ceva ce-i smulse un strigăt de uimire. În căuşul mâinii cu degetele mânjite de sânge închegat, peri cenuşii de blană de lup se amestecau cu fire lungi şi fine de păr negru omenesc.

De câteva zile, o undă rece se simţea în aer, deşi pădurea care acoperea munţii din Auvergne nu-şi schimbase înfăţişarea. Abia dacă se vedeau câteva petice de brumă în umbra făgaşelor săpate de roţi, de la Clermont-Ferrand până la Thiers. Pe pământurile seniorului de Chazeron, luna decembrie se sfârşea blând în acel an 1500, în ciuda câtorva averse subite şi reci.

François de Chazeron se instalase la Montguerlhe, ca să fie în centrul activităţii desfăşurate de comandantul gărzii sale. Trista descoperire făcută de Huc de la Faye întărise zvonul superstiţios că un vârcolac îşi bătea joc de Biserică, ceea ce însemna că acesta nu putea fi decât însuşi Satana. Amploarea pe care o lua această chestiune nu era deloc pe placul lui François.

Orgolios, autoritar şi plin de sine, tânărul senior în vârstă de numai 21 de ani aspira mai degrabă să atragă atenţia celor de-un rang cu el, pentru a obţine o funcţie mai importantă, şi să sporească valoarea domeniilor sale de la Vollore şi Montguerlhe, decât să se ocupe de nedumeririle oamenilor lui.

Pentru moment, François de Chazeron se îndrepta împreună cu Huc spre ferma de la Fermouly, unde, exact după două săptămâni de la uciderea abatelui Barnabé, o fetiţă de unsprezece ani afirmase că a văzut un lup sur dând târcoale pe lângă ziduri. Cum ferma se afla lângă drumul dintre Thiers şi Montguerlhe, la mică distanţă de locul agresiunii, comandantul nu voise să ignore nicio ipoteză, chiar dacă se mai întâmplase

deja în câteva rânduri ca mărturisirile spontane, care-i fuseseră aduse la cunoştinţă, să nu fi avut la bază decât imaginaţia ţăranilor.

François îl însoţise. Această ipotetică vânătoare de vârcolaci îi oferea cel puţin prilejul de a fi văzut pe domeniile sale, lucru pe care neglijase să-l mai facă de când se apropia începutul de secol, eveniment care deschidea perspective pasionante cercetărilor sale de alchimist. De multe luni, în taina unui turn al castelului din Vollore, alambicurile lui distilau *alkaheist,* piatra filosofală care avea să prefacă plumbul în aur şi să-i asigure bogăţia.

Era aproape, o ştia, o simţea. Mijloacele folosite pentru a-şi atinge ţelul n-aveau nicio importanţă. Satisfacţia pe care i-o ofereau experienţele sale merita orice sacrificiu. Iar acum nu va mai dura mult până când va putea străluci la Curtea Franţei.

Astfel că toată povestea asta îl sâcâia, îl îndepărta de priorităţile lui, de atanorul[2] lui şi de satisfacţiile sale lubrice.

Cu gândul la această plăcere de care era frustrat, pătrunse în curtea fermei din Fermouly, unde îl aştepta Armand Leterrier, arendaşul lui. În timp ce Huc asculta mărturia copilei, fiica mezină a arendaşului, cu ochi de un albastru metalic, Leterrier se apucă să-i prezinte lui François socotelile fermei.

Toate acestea reţinură un timp atenţia seniorului de la Vollore, până când prin faţa ochilor îi trecu o siluetă fină şi graţioasă, care, dincolo de fereastră, în curte, le împărţea celor care soseau grăsime de pasăre. Simţi un fior puternic.

— Cine e? îl întrebă deodată pe fermier, întrerupându-l.

Armand Leterrier urmări din ochi privirea stăpânului său şi, flatat de interesul brusc al acestuia, răspunse simplu:

— Fiica mea cea mare, Isabeau.

— Pe toţi dracii, prietene, exclamă François cu o sclipire sălbatică în ochi, e tare drăguţă şi gingaşă! Cum se face că n-am mai văzut-o până acum?

— Fără îndoială că aţi mai văzut-o, messire, dar s-a schimbat mult de când aţi fost ultima oară pe aici. La cei 15 ani ai ei seamănă leit cu maică-sa, care a murit, şi se poartă ca o

[2] Alambic mare folosit de alchimişti (n.a.)

adevărată doamnă. Dar n-o să mai stea mult la casa mea, fiindcă o mărit vineri, pe 15, cu Benoît, fiul cuţitarului[3] din Grimardie.

— Spui că o măriţi. Fără aprobarea mea?

Tonul devenise dur. Armand începuse să se bâlbâie, răsucindu-şi boneta pe care şi-o aşezase pe genunchi la începutul discuţiei.

— Ba nu, messire, ba nu! Defunctul vostru tată binecuvântase logodna copiilor acum doi ani şi stabilise data căsătoriei. Nu ştiam că mai era nevoie şi de consimțământul vostru.

— Cel al tatălui meu e de-ajuns, se linişti François, fără a-şi putea lua ochii de la formele dulci ale lui Isabeau, puse şi mai bine în evidenţa de o rochie de un verde sobru ca migdala. Dar n-ai vrea să-ţi superi stăpânul, nu-i aşa, arendaşule?

— Fireşte că nu, messire! Nu ducem lipsă de nimic pe domeniile voastre şi n-am de ce mă plânge. Ba dimpotrivă, n-am decât laude la adresa domniei voastre, se grăbi să răspundă Armand, fericit că evitase să-l supere pe Chazeron.

La aceste cuvinte, seniorul din Vollore catadicsi să-şi dezlipească privirea de la fereastră şi o aţinti asupra bietului nenorocit, dintr-odată mai puţin sigur pe el. Îşi desprinse de la brâu o pungă de piele şi aruncă două monede din argint pe masa în faţa căreia stăteau de vorbă. Armand holbă ochii, în timp ce monedele aterizau, cu un clinchet promiţător.

— Să le foloseşti pentru cei doi porumbei, prietene. Ia-le! Hai! Ia-le, insistă François, cu o privire parşivă.

Armand şovăi o clipă, apoi, neputând să reziste ispitei, înhaţă cei doi scuzi, îmbujorându-se:

— Senioria voastră e foarte bună cu copiii ăştia.

— Tocmai de asta înţeleg să fiu răsplătit de fiica ta, arendaşule! O voi aştepta la castelul din Montguerlhe deîndată ce se va sfârşi ceremonia. Pentru banii ăştia, înţeleg să fie încă fecioară, desigur, sfârşi François cu cinism, deloc impresionat de chipul răvăşit al lui Armand, care învârtea acum monedele printre degete de parcă l-ar fi ars.

---

[3] Aici, fabricant de cuţite (n.a.)

— Uitaţi-o pe copila asta, seniore François, altfel, asupra pământurilor voastre se vor abate mari nenorociri, şopti în spatele lui o voce ştearsă.

François de Chazeron se întoarse furios şi zări o bătrână care, confundându-se, în hainele ei de văduvă, cu negrul vetrei, rămăsese neobservată atunci când el intrase în bucătărie.

— Cine eşti, de cutezi să te împotriveşti dorinţelor stăpânului tău? tună François, fără niciun respect faţă de mâinile zbârcite, încrucişate peste lucrul de mână neterminat.

— Este soacra mea, messire, interveni Armand, voind parcă să o scuze. Nu trebuie să vă sinchisiţi de vorbele ei…

— Taci, fiule! Ai uitat ce-mi datorezi?

Timp de o clipă, vocea ei devenise gravă. Armand tremura, prins între autoritatea bătrânei şi privirea întunecată a seniorului său.

— Sunt Amelie Pigerolles şi mi se spune Turleteuche, ca şi mamei mele, Turleteuche, spuse bătrâna, sfidător.

François de Chazeron se strâmbă. Turleteuche, vrăjitoarea aceea pe care nişte oameni de vază o omorâseră în 1464, cu 15 ani înainte de naşterea lui. Vinovatul fusese pedepsit să facă un pelerinaj la Saint-Claude, aducându-i sfântului o lumânare de 4 livre, dar blestemul nefericitei îl ajunsese câteva săptămâni mai târziu. Murise cu obrazul tumefiat, în chinuri groaznice. François auzise adesea, în copilărie, povestea aceasta. Le ura pe vrăjitoare. Îi ura pe toţi cei care i se împotriveau. Se străduI totuşi să-şi îmblânzească tonul:

— Eşti şi tu vrăjitoare?

— Nici vorbă, messire, nici vorbă! I-am preluat doar porecla. Dar nu luaţi în deşert nebunia unei femei bătrâne…

François izbucni într-un râs răutăcios. Ar fi fost de-ajuns să pocnească din degete pentru ca nebuna să-şi sfârşească zilele pe rug. Se ridică şi se proţăpi între ei, mândru şi aspru:

— Vreau fecioria acestei fete, arendaşule, şi o voi avea! Gândeşte-te la ai tăi, e mai bine s-o am de bunăvoie decât cu forţa!

După aceste cuvinte, seniorul din Vollore ieşi grăbit, întâlnindu-se, fără să-şi aplece privirea, cu Isabeau care intra în casă fredonând şi îl salută cu o reverenţă.

Isabeau se prăbuşi plângând în poala bunicii ei, fără să-şi privească tatăl care, cu capul plecat, tocmai îi poruncise să se supună voinţei seniorului lor. Bunica puse o mână firavă pe părul castaniu, lung, al fetei, împletit într-o coadă care-i cădea pe sânii semeţi.

— Nu mai suspina, fetiţo, murmură ea, Dumnezeu te va scăpa de diavolul ăsta!

Isabeau credea şi în Dumnezeu, şi în ceea ce-i spunea bunica ei, care o crescuse de când mama îi murise la naşterea surorii sale mai mici, Albérie. Dar nu reuşea să-şi gonească din suflet o spaimă vecină cu groaza.

Chiar a doua zi, se duse să-l caute pe Benoît, logodnicul ei, pe care-l iubea din tot sufletul. El tocmai ascuţea cuţite la tocilă şi se bucură când zări silueta lui Isabeau, însoţită de Mirette, o căţeluşă mică şi neagră. Când îi văzu chipul înlăcrimat până-n verdele de muşchi al ochilor, o duse mai departe de tovarăşii lui. Acolo ascultă, cutremurat, mărturisirea ei. Rămase o clipă tăcut, apoi, pufnind pe nări cu o furie neîmblânzită, îi luă mâinile între palmele lui fierbinţi şi aspre. Isabeau se simţi încurajată, dar nu pentru mult timp. Benoît respiră adânc, căzu pe gânduri, apoi zise resemnat:

— Trebuie să ne supunem, Isabeau!

Ea vru să se desprindă, ca şi cum vorbele lui ar fi ars-o, dar Benoît o strânse mai puternic în braţe şi, cu toate că fata se albise la faţă, continuă cu tristeţe:

— Ştii la fel de bine ca mine care este obiceiul. Este dreptul lui, Isabeau; dacă-l înfrunţi, mori. Dacă-l înfrunţi, mori! repetă el, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singur.

— Atunci prefer să mor! zise Isabeau cu voce stinsă. Este rău şi crud, mi-e groază de el, cu toate că este atât de falnic!

— El e stăpânul, Isabeau. Orice am face, îi aparţinem. Suntem supuşii lui. Am să te fac să uiţi! Copiii noştri te vor face să uiţi!

— Copiii noştri, Benoît?

Isabeau îşi aţinti privirea disperată în ochii făurarului de cuţite:

— Cum să uit, dacă ar trebui să-i port şi să-i hrănesc bastardul?

— Dacă s-ar întâmpla una ca asta, bunica ta l-ar face să dispară pe copilul acestui diavol, îi şuieră Benoît printre dinţi.

Isabeau izbucni în hohote de plâns şi încercă din nou să se desprindă, însă Benoît o strânse la piept:

— Te iubesc, Isabeau! mai mult decât orice pe lume. Dar să-l înfrunţi înseamnă să mori! Să mori! repetă el.

Încă din copilărie nu auzise decât aceste cuvinte, această frază de căpătâi pe care niciun om simplu nu trebuia s-o uite vreodată, această supunere fără rezerve, până la renunţarea la orice demnitate şi dorinţă. Şi în faţa lui era disperarea lui Isabeau, toată frumuseţea ei, toată lumina, râsul ei care avea să moară probabil pentru totdeauna, inocenţa ei răpită şi, mai ales, încrederea pe care el i-o trăda, lăsând-o pradă perversităţii lui François de Chazeron. Atunci, cu buzele umflate de muşcătura urii, spuse dintr-o suflare:

— Vom fugi, Isabeau! Imediat după binecuvântare, vom fugi. Te voi scăpa de el, dar vom fi pierduţi!

François de Chazeron fu cuprins de o furie surdă. O aşteptase pe Isabeau, imaginându-şi cu plăcere dorinţele cărora avea s-o supună; adolescenta aceasta îi bântuia zilele mohorâte. Căci, de 15 zile, ancheta referitoare la vârcolac bătea pasul pe loc. Urma să fie lună plină, iar comandantul gărzii voia să-i întindă fiarei o cursă. François nu încercase să-l facă să renunţe la acest plan, dar îl prevenise că Satana nu putea fi păcălit şi că, indiferent cum vor ieşi lucrurile, el se va întoarce la Vollore. Cu toate că îi însoţea, ca să se distreze, pe soldaţii care băteau ţinutul cu torţe în mâini se gândea mai mult la trupul fraged al lui Isabeau decât la pielea unor lupi de negăsit.

Aşteptase deci ca ea să vină să îngenuncheze în faţa lui deîndată ce auzise clopotele bătând. Îi mai acordase timp să stea cu ai ei, la ieşirea din biserică, în faţa ospăţului plătit din banii lui. Dar trecuseră deja trei ceasuri de când îi binecuvântase pe tinerii căsătoriţi şi, în locul lui Isabeau, apăruse Huc de la Faye.

— Au dispărut, messire!

— Tatăl să fie ciomăgit! O să spună, până la urmă, unde se ascunde fie-sa.

— Şi tatăl părea să fie pe cât de mirat, pe atât de speriat. De altfel, chiar el a venit să mă caute când a descoperit că tinerii fugiseră. Cred că e prea laş ca să fi avut vreun amestec.

— Ciomăgește-l, totuşi! mârâi François, bătând cu pumnul într-o masă aflată la îndemână. Şi spune-i că, dacă nu reuşesc s-o găsesc pe fata lui cea mare, am s-o dau pe mezină gărzilor de la Montguerlhe. Du-te! Şi să nu-ţi treacă prin minte să-mi discuţi ordinele. Afurisita aia mică o să plătească, şi, dacă nu ea, va plăti altcineva din neamul ei!

Huc de la Faye se feri să facă vreun comentariu, dar rupse fără nicio plăcere bastonul pe spinarea lui Armand, în marea sală a corpului de gardă.

Încercase să nu lovească prea tare, dar Armand nu se mai ridica. Huc se îngriji ca trupul să fie dus la Fermouly şi se înclină cu respect în faţa bătrânei. Ea îl privi fără ură. Poate că simţea cât de scârbit era el că trebuia să-l servească pe vlăstarul nedemn al precedenţilor seniori de Vollore cu acelaşi devotament, cu aceeaşi supunere oarbă.

— Sunt nevoit s-o iau pe Albérie, dar voi veghea să nu i se întâmple nimic rău. Ai cuvântul meu, murmură el, dregându-şi vocea.

Bătrâna nu îi răspunse, nici nu se clinti măcar din colţul vetrei. Aştepta să vină şi ceasul ei, ceasul când monstrul din Montguerlhe va da socoteală.

Huc de la Faye o luă de mână pe Albérie şi-i întinse o batistă, să-şi şteargă lacrimile. Copila avu un moment de revoltă, în ochii de un albastru intens îi sclipi o ură violentă împotriva celui care-i ucisese tatăl; apoi, strângând din dinţi şi stăpânindu-și mânia, se lăsă condusă către impunătoarea fortăreaţă de piatră.

O luaseră întâi pe drumul mare, ca să se ferească de François de Chazeron să schimbe şi destinul lor nefericit. Amândoi evitaseră să se gândească prea mult, îmbătaţi de acest parfum de libertate care nu era decât o amăgire,

întreţinut în ultimele două săptămâni de firava speranţă că ar putea scăpa. Benoît sustrăsese cu părere de rău economiile tatălui său şi pregătise bocceluţele cu puţinele lor lucruri, în timp ce Isabeau avea grijă ca ai ei să nu bănuiască nimic. Sperau să ajungă până la Lyon şi pentru aceasta luaseră cei mai buni măgari de la fermă, pe care-i istoviră înainte de a-şi urma drumul prin pădure, în ciuda lupilor care i-ar fi putut ataca, în ciuda tâlharilor care i-ar fi putut jefui, în ciuda spaimei care-i încerca la fiecare pas.

Timp de două ceasuri avură senzaţia că sunt singuri pe lume, prizonieri ai nebuniei şi iubirii lor, apoi Benoît surprinse un zgomot de copite. Păreau să fie mai mulţi călăreţi. Se pitiră în şanţul drumului şi părăsindu-și animalele, intrară în desiş. Isabeau tăcea, nu se plângea, chiar dacă mărăcinii i se agăţau de păr şi-i zgâriau picioarele, iar crengile rupte o împiedicau. Înainta fără să se gândească, gâfâind, cu ochii rătăciţi. Şi mai rătăciți când primele lătrături le ajunseră la urechi.

Grăbiră pasul, trecând prin pâraie ca să-şi piardă mirosul de sudoare pe care-l urmăreau câinii, până când, sfârşită, Isabeau căzu şi începu să plângă, masându-şi glezna. Atunci, Benoît îngenunche alături de ea şi-i sărută cu blândeţe buzele uscate.

— Fugi, şopti ea. Pe mine mă vrea. O să te lase în pace.

— Niciodată! Dacă-l sfidezi, mori, rânji el, reţinându-şi un hohot de plâns.

— Atunci nu-l lăsa să mă ia, îl imploră Isabeau, în timp ce strigătele hăitașilor se apropiau tot mai mult, împreună cu lătratul câinilor.

Benoît înghiţi în sec, căută în privirea iubitei vreo urmă de îndoială, dar nu descoperi decât oglindirea dragostei sale puternice şi curate.

— Nu-l va avea viu pe niciunul din noi, afirmă el.

Se ridică plin de hotărâre şi scoase cuţitul lung pe care-l făurise cu gândul la această ultimă soluţie.

— Închide ochii, murmură.

Isabeau făcu întocmai, dar moartea nu veni. Deschise ochii, auzind clinchetul metalului pe piatră, şi-l văzu pe Benoît clătinându-se pe picioare, cu o săgeată înfiptă în spate. Isabeau

se ridică urlând. La câţiva metri în spatele lui Benoît, seniorul de Vollore zâmbea crud şi satisfăcut, ţinând în mână o arbaletă.

Ea încetase să geamă, încetase să se teamă, încetase să mai respire şi să mai trăiască, deşi inima-i continua, cu hotărâre, să bată, ochii – să vadă, sângele – să se amestece cu sângele acelui om.

Ea încetase să mai existe din clipa în care Benoît, deja în agonie, fusese spânzurat sub ochii ei. „*Ca să dea un exemplu*”, trâmbiţase François de Chazeron. Seniorul nu poate fi sfidat. Drepturile seniorului trebuie respectate. Benoît se lăsase ucis, învins de condiţia sa. Resemnat. Plătea. Era firesc.

Dar Isabeau nu reuşea să accepte. Aşa că murise odată cu el. Îşi oprise răsuflarea odată cu zvâcnirea funiei. Nicio judecată, nicio dreptate. Doar legea celui mai puternic. Legea stăpânului. Legea josnică a orgoliului.

Atunci uitase tot, tot, şi chiar mai mult decât atât. Furia lui François, perversitatea lui, ochii de nebun, mâinile lui când blânde, când brutale, unghiile lui carnivore. Ea nu simţise nimic, nu auzise nimic, nu respirase nimic. Murise în ultima privire a lui Benoît.

— Voiai o momeală pentru vârcolac. Acoperiţi-o cu o mantie de călugăr şi aruncaţi-o sub turnurile de la Montguerlhe, în pădure!

Huc de la Faye îşi înghiţi furia care făcea să-i clocotească sângele de când intrase în camera aceea, unde François de Chazeron o tortura şi o viola, de mai mult de o oră, pe Isabeau. O crezuse moartă, pentru că nu ţipa, dar de-a lungul obrajilor palizi se prelingeau lacrimi tăcute. Ar fi vrut s-o ducă departe de acolo, s-o îngrijească, amintindu-şi de fata veselă şi frumoasă care fusese până atunci.

Huc înclină capul şi tăcu. Dacă-l înfrunta, risca să moară. Înţelesese şi el asta. Ea merita odihna veşnică, fiindcă Huc nu-şi închipuia că ar fi putut supravieţui după o asemenea experienţă.

Apropiindu-se de patul cu cearşafuri însângerate, ridică în braţe trupul gol. Pe sânul stâng al fetei, tumefiat de fierul roşu, blazonul familiei Chazeron îl sfida ca şi cum i-ar fi batjocorit

laşitatea. Îşi muşcă buza ca să nu ţipe şi ieşi din încăpere, ruşinat.

După ce le ordonă arcaşilor săi postaţi în vârful turnului de pază s-o ucidă pe Isabeau de îndată ce s-ar apropia de ea un lup, se îndreptă grăbit către anexe, unde Albérie plângea cu capul în şorţul lui Jeanne, bucătăreasa cea voinică.

O scoase cu blândeţe de acolo şi reuşi s-o convingă pe copilă că trebuia s-o pună la adăpost de nebunia seniorului, măcar atâta timp cât acesta va mai întârzia pe acolo. Când să o ducă spre mănăstirea din Moutier, un gând subit îi tăie avântul. Ce se va întâmpla cu bunica? Cu acea Turleteuche pe care François n-o plăcea?

Huc de la Faye îşi înăbuşi o înjurătură. O ridică iute în şa pe Albérie şi, pe când François de Chazeron supraveghea din înaltul turnului vestic al castelului Montguerlhe umbra victimei sale, galopă furtunos spre Fermouly, ca să-şi aline remuşcările.

Acolo însă trebui să recunoască: nici urmă de bătrână, de parcă s-ar fi topit, în cele din urmă, în colţul vetrei. Descoperind pe jos împletitura la care lucra ea, în faţa scaunului care fusese tras de lângă vatră, crezu o clipă că François de Chazeron i-o luase înainte, dar renunţă repede la această idee. Seniorul nu s-ar fi adresat altcuiva decât lui pentru aşa ceva. Şi, în afară de asta, François era prea ocupat cu pedepsirea lui Isabeau ca să-i mai pese de familia ei.

Întrebată, Albérie răspunse doar cu un zâmbet dispreţuitor, de parcă ar fi fost păstrătoarea unui secret inviolabil. Huc de la Faye nu insistă. Bătrâna era, precis, în siguranţă. Nu se mai gândi decât s-o protejeze pe orfană.

Isabeau n-ar fi ştiut să spună când anume simţise frigul. Fusese o senzaţie scurtă şi, în acelaşi timp, violentă, dureroasă, o, da, nesfârşit de dureroasă. Înălţă capul. În mijlocul norilor negri care se îngrămădeau, gata să cadă peste Auvergne, luna plină surâdea în pelerinajul ei de alabastru.

Isabeau îşi dădu seama că zăcea întinsă pe burtă într-o mlaştină, dincolo de ultima incintă a castelului, fără altă amintire decât ochii plini de cruzime ai lui François deasupra ochilor ei, în timp ce-i scurma grohăind pântecele.

Durerea aceasta o readuse la viaţă. În aceeaşi clipă, un fulger brăzdă noaptea furioasă, luminând o deschizătură în peretele muntelui. Şi, aproape imediat, aversa se abătu asupra rănilor ei, de parcă ar fi vrut să spele insulta. Avea impresia că este sfâşiată, strivită, rănită peste tot, dar nu-i păsa.

În timp ce degetele ei se agăţau de noroi, încercând să urce spre adăpostul grotei întrezărite, un cuvânt, un singur cuvânt, îi alină rănile.

Răzbunare. Răzbunare.

Atunci când un urlet sălbatic îi atrase atenţia, François de Chazeron, pe care ploaia îl gonise înăuntrul turnului de pază, se repezi, încercând să scruteze cu privirea întunericul, dar nu zări decât pădurea biciuită de furia furtunii.

Intră din nou, mulţumit totuşi că-şi satisfăcuse capriciul. Mâine se va întoarce la Vollore. Îşi trecu mâna peste veşmintele ude de ploaie şi făcu ochii mari. Acolo, în palma lui, printre firele negre de păr ale lui Isabeau – triste vestigii ale cruzimii sale, peri cenuşii de lup îl sfidau cu diabolica lor prezenţă.

1

S-ar fi zis că toată bezna era înghiţită într-un vârtej de trosnituri, de gemete, de scurgeri şi de ciocniri. De parcă pe acest pământ, năpădit de potop de săptămâni, n-ar mai fi trebuit să rămână nimic întreg.

Vântul se înteţise pe la vecernie, când noaptea îşi agăţa cu seninătate de mantie câteva stele. Apoi, norii le acoperiseră la rândul lor şi nimeni nu mai îndrăznise atunci să înfrunte mânia Atotputernicului.

Lupii se ghemuiseră în colţul cel mai tainic al muntelui şi nicio fiinţă omenească nu-şi mai luase ochii de la rozariu, tremurând din tot trupul la fiecare sfâşiere a cerului.

În noaptea aceea a lui octombrie 1515 domnise furtuna. Trecuseră doar câteva săptămâni de la bătălia de la Marignan, unde tânărul rege al Franţei, Francisc I, îl învinsese pe ducele de Milano.

— Trageţi! Hai, trageţi, ce dracu’! se înfurie Huc de la Faye.

Îşi scuipă în palmele bătătorite şi le dădu o mână de ajutor ţăranilor şi tăietorilor de lemne, care se opintiră din toate puterile, trăgând frânghia groasa de cânepă petrecută în jurul copacului, în nădejdea de a-l face, în sfârşit, să se urnească. Erau douăzeci de oameni, cei mai voinici din ţinut, care munceau din zori, dând jos acoperişurile sparte de crengi sau de trunchiuri întregi, dar cu acesta nu le mergea. Bătrânul stejar, care avea mai multe sute de ani, se prăbuşise peste un turn al castelului de la Vollore, măturând de-a valma, cu un zgomot asurzitor, acoperişuri şi şarpante. Curăţatul crengilor venerabilului copac le luase toată ziua, iar castelul semăna cu o ruină în care fusese înfipt un ţăruş uriaş. Trunchiul trebuia acum ridicat cu vreo treizeci de metri pentru a fi scos din zidărie.

Huc de la Faye înjură şi se înhămă din nou la muncă, sub privirile neliniştite ale servitorilor care asistau rugându-se la înspăimântătoarea manevră.

— Vine, messire, Doamne, se mişcă! şuieră printre dinţi un Hercule, pe a cărui tâmplă se zbătea o venă albastră.

— Trageţi! Trageţi! zbieră Huc drept răspuns, roşu la faţă, în timp ce broboane de sudoare îi picurau în ochi.

Lent, ca un catarg de corabie eliberat în sfârşit din cabluri, trunchiul se înălţă sub presiunea frânghiei trase de cei douăzeci de oameni.

— Trageţi-l într-o parte! urlă Huc, în timp ce tăietorii de lemne deviau, cu un elan colectiv, ascensiunea stejarului ca să-l îndepărteze de construcţie.

Îi dădură drumul în acelaşi timp şi strigătele lor se amestecară cu bubuitul lemnului care se izbi de pământul mocirlos. Huc de la Faye îşi trecu peste fruntea umedă mâna învineţită de funiile de cânepă, apoi îl felicită pe şeful tăietorilor de lemne, îmbrățișându-l:

— Bună treabă, Béryl, bună treabă!

— Zău că m-a obosit zdravăn şi mi-a stârnit o sete… îi răspunse acesta plescăind.

— Hei, voi de la castel, strigă vesel Huc, să li se dea de băut oamenilor noştri, repede!

Câteva slujnice o luară imediat la fugă, suflecându-și fustele ca să nu se împiedice în ele, în timp ce oamenii mai trebăluiau dezlegând frânghiile, mutând din loc trunchiul şi rostogolindu-l alături de altele stivuite în parcul castelului.

— Tristă privelişte! mârâi Béryl, scuipând pe jos.

Huc se mulţumi să dea din cap.

În dimineaţa asta, din splendoarea castelului de la Vollore nu mai rămăsese decât o clădire cu geamurile sparte şi cu grădinile strivite de zecile de copaci dezrădăcinaţi sau rupţi. La fel arăta şi restul ţinutului.

Pădurea semăna cu un morman de lemne de foc şi multe clădiri trebuiau reconstruite; fără să mai vorbim de oamenii răniţi sau morţi care fuseseră transportaţi la mănăstirea de la Moutier, rămasă întreagă, ca prin minune.

Huc de la Faye merse în întâmpinarea unui paj care aducea pe o tavă pahare şi căni şi, fără alte fasoane, ridică un urcior, răsfățându-și cu vin gâtlejul uscat. Apoi îi trecu toarta de lut lui Béryl, care-l urmase şi privea pofticios şuvoiul purpuriu care

curgea, însoţit de gâlgâituri. Îşi ostoi şi el setea în acelaşi fel, în timp ce Huc le trimitea ceea ce rămăsese tăietorilor de lemne care nu se odihniseră deloc.

— Trebuie să-mi fac darea de seamă, oftă Huc, când tovarăşul său coborî mâna în care ţinea urciorul golit.

— Te însoţesc. Mai bine să fim amândoi, observă Béryl, cu un zâmbet în silă.

Huc îi mulţumi cu o privire amuzată. Se cunoşteau de atâta timp, încât ştiau amândoi ce caracter nesuferit avea stăpânul lor. Un caracter nesuferit care în dimineaţa aceea era de-a dreptul respingător până-ntr-atât, încât François refuzase să-şi facă apariţia.

— Să mergem, tovarăşe, îl îndemnă Huc, mărind pasul către partea intactă a clădirii.

François de Chazeron măsura în lung şi-n lat, cu mâinile la spate, singura încăpere cu ferestrele rămase întregi.

— Nu mai scânci, auzi, mă exasperezi! făcu el, furios, întorcându-se din nou către Antoinette, tânăra lui soţie, înspăimântată.

În noaptea aceea, crezând că le-a sunat ceasul, se refugiase împreună cu cameristele sub masa imensă care trona în donjon, ţipetele lor de spaimă spărgându-le timpanele pajilor ascunşi în beciuri şi pe ale soţului ei, care înfruntase stihiile la fereastra turnului. Între timp, fusese lovit în faţă de cioburile geamurilor sparte atunci când stejarul se prăbuşise, atingând zidul ce-l adăpostea pe François.

Antoinette îşi ridică ochii spre soţul ei, al cărui chip era marcat cu dâre de sânge închegat, şi, în loc să se liniştească, izbucni în hohote convulsive de plâns. François simţi cum se înroşeşte de furie. Era sătul de istericalele astea muiereşti! Încercă totuşi să se controleze.

— Suntem vii şi nevătămaţi, Antoinette, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire! şuieră el printre dinţi. Trebuie să-ţi păstrezi demnitatea, trebuie să-i ţii în frâu pe servitori! Crede-mă, nu e timp de văicăreli!

— Nu mă văicăresc, messire, hohoti Antoinette, mă străduiesc să mă rog, oh, da, mă străduiesc… insistă nefericita, cu un nou hohot de plâns.

François se repezi către fotoliul în care stătea ea. Îşi încleştă mâinile pe braţele fotoliului şi-şi apropie, amenințător, obrazul de al ei:

— Atunci străduiește-te în liniște! Nu pot să judec din pricina ta!

Antoinette îşi vârî nasul în batistă şi dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi. Soţul ei avea dreptate, desigur, dar ea nu reuşea să se stăpânească.

Chiar atunci intrară în cameră Huc de la Faye şi Béryl. François se întoarse dintr-o mişcare cu faţa spre ei. Se aşteptau ca el să fie furios, dar, ciudat, la vederea celor doi, se calmă. Veni spre ei cu pas hotărât.

— Aţi picat la ţanc, se mulţumi el să spună. Urmaţi-mă!

Şi, fără să-i mai arunce vreo privire drăgălaşei sale soţii, pe care putea acum s-o părăsească în urma acestei diversiuni, ieşi şi se îndreptă spre camera sa de lucru, cu Huc şi Béryl pe urmele lui.

— Vom avea nevoie de câteva săptămâni ca să refacem şarpanta, după aceea o să ne ocupăm de zidurile dărâmate şi de reparaţiile interioare, conchise Béryl, după ce enumerase amănunţit stricăciunile şi pagubele suferite de castel.

— Să nu uităm că multe drumuri sunt stricate şi că va trebui să-i ajutăm pe toţi. Chiar dacă-i vom pune la treabă pe cei mai buni meşteri, tâmplari, zidari, şindrilari, dulgheri, mă tem că nu vom reuşi să terminăm înainte de venirea iernii.

Seniorul de Vollore clătină din cap. Toate astea îl plictiseau, dar n-avea ce face, trebuia să acţioneze împreună cu aceşti doi oameni de ale căror servicii nu avusese motive să se plângă in ultimii 15 ani.

Din moment ce doar Montguerlhe şi mănăstirea de la Moutier fuseseră cruţate de furtună, sinistraţii trebuiau aduşi aici. Dar lui François nu-i plăcea ideea de a-şi împărţi reşedinţa cu ţăranii. Se întoarse către Huc.

— Ce s-a întâmplat la Thiers? îl întrebă.

— Basilica pare să fie în stare bună, ca şi biserica Saint-Jehan-du-Passet şi Saint-Genès, după spusele mesagerilor noştri.

— Bine, bine! Cei mai săraci să fie îndrumaţi către aceste locuri de azil. Cu cât vor fi mai mulţi care să se roage, cu atât mai bine. Păstrez Montguerlhe pentru mine şi pentru oamenii mei, aşa cum se cade.

Huc de la Faye se aştepta la această decizie şi-şi anunţase deja soţia, pe Albérie, să pregătească apartamentele seniorului. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un fior.

François de Chazeron nu mai pusese piciorul în Montguerlhe de 15 ani, de parcă ar fi vrut să înlăture umbrele sordide ale acelei nopţi de iarnă, în care o lăsase pe Isabeau pradă furiei lupilor. În zori, nu mai găsiseră nicio urmă din ea, iar de atunci, Huc ispăşea greşeala seniorului său protejând-o pe Albérie, aşa cum jurase, mergând până acolo încât o luase de nevastă, ca s-o pună la adăpost de poftele gărzilor. Cu toate că, începând din ziua aceea blestemată şi până acum, ea rămăsese la fel de retrasă şi-l privea cu aceeaşi privire rece şi tăioasă, el începuse s-o iubească. Nu-şi amintea s-o fi văzut zâmbind decât o singură dată, atunci când el îi spusese că n-o va obliga să împartă patul cu el şi că va hotărî singură consumarea căsătoriei lor. Ea nu i se oferise însă niciodată, aşa că el se mulţumise, ca soţ, să-i fie doar tutore. Se temuse ca François să nu-şi pretindă dreptul de senior, dar, spre deosebire de sora ei mai mare, Isabeau, Albérie era o fată obişnuită, pe care privirea aspră, albastră o făcea şi mai puţin atrăgătoare. François de Chazeron le binecuvântase căsătoria, fără ca măcar să le pună vreo întrebare. Uneori, Huc se întreba dacă acesta îşi mai amintea cine era Albérie. François de Chazeron nu era interesat decât de propria persoană:

— Mai e ceva, Huc?

Vocea seniorului îl trezi din visare. Se scutură puternic:

— Nu, messire. Până diseară se va face tot ce trebuie pentru asta.

— Bine. Daţi-i drumul!

Béryl şi Huc se retraseră cu o plecăciune, pornind în pas vioi la treburile lor.

La lăsarea serii, un şir lung de căruţe pline cu bagaje şi obiecte casnice părăsi castelul senioral din Vollore, îndreptându-se către cetatea de la Montguerlhe. În fruntea convoiului, mergeau François cu soţia şi oamenii lui.

Albérie se înţepă la deget cu acul şi-şi înăbuşi o înjurătură. Alături de ea, tolănită pe un scaun sculptat, cu spătar, Antoinette de Chazeron broda cu gândurile rătăcite în visare.

Albérie n-ar fi rupt tăcerea pentru nimic în lume. Nu-i plăcea să fie nevoită să converseze cu castelana, cu toate că, trebuia să recunoască, aceasta era o fire deschisă şi simpatică. Dar ea hotărâse să urască tot ce avea legătură cu François de Chazeron şi o făcea de cincisprezece ani, fără nicio abatere, îşi ascundea râsul şi clipele tainice de bucurie, nelăsându-i pe ceilalţi să vadă altceva decât încruntarea sporită de implacabila ironie a privirii ei metalice. În felul acesta, se apăra de nebunia oamenilor. De altfel, nici n-o interesau. Ca şi bunica ei, pe vremuri, Albérie se înţelegea mult mai bine cu lupii decât cu semenii ei.

— Aştept un copil.

Nu reacţionă imediat auzind vocea timidă şi tremurată a lui Antoinette. Abia când aceasta îşi repetă cuvintele, după ce-şi dresese vocea, Albérie înalţă capul; inima îi bătea puternic.

— Adevărat? se sili ea să-i răspundă.

— În orice caz, aşa cred, adăugă Antoinette, mușcându-și buza şi regretând deodată că făcuse această mărturisire.

Uneori, în mod inexplicabil, Albérie îi stârnea teamă. Totuşi, era o bună intendentă şi nimeni nu-i putea reproşa nimic în privinţa muncii şi a serviciului ei în săptămâna scursă de când se instalaseră în fortăreaţă. Antoinette încercase de mai multe ori s-o scoată din muţenia ei, dar schimburile lor de cuvinte erau dominate doar de politeţuri, de parcă Albérie s-ar fi forţat în prezenţa ei. Fără a mai vorbi despre faptul ca aceasta se îndepărta ori de câte ori apărea François în încăperea unde se aflau.

— Seniorul nostru trebuie să fi fost foarte bucuros să afle această veste, comentă politicos Albérie, înfigând în pânză acul agăţat de degetele ei îngheţate.

— Încă nu ştie. E atât de nervos din cauza ultimelor evenimente, încât nici nu îndrăznesc să-i spun.

— Într-adevăr, e mai prudent.

Tonul era dur, prea dur.

— Crezi?

O lucire de panică trecu pe chipul lui Antoinette, iar Albérie îşi regretă pe dată vorbele. Îmblânzindu-şi chipul cu un zâmbet compătimitor, rectifică:

— Amândoi aţi trecut prin multe de când cu furtuna, poate că senzaţiile neplăcute sunt urmarea acestei agitaţii, a neliniştii şi a grijilor pe care vi le faceţi pentru nefericiţii pe care-i vedeţi pe sub ferestrele voastre. După mine, ar trebui să mai aveţi puţină răbdare.

Antoinette o scrută cu privirea, apoi dădu din cap. Nu se gândise la asta:

— Ai dreptate, aşa e. E mai bine să aştept înainte de-a afirma… Mi-aş dori atât de mult să-i dăruiesc un fiu…

Albérie îşi reţinu furia. Refuza să asculte văicărelile acestei femei. Dacă avea să piardă sarcina, vinovat ar fi fost numai soţul ei, cruzimea, orgoliul şi trufia lui. Fusese blestemat, iar ea, Albérie, n-ar fi ridicat nici degetul cel mic pentru a împiedica acest blestem.

Ai ei aşteptau de mult răzbunarea, în amintirea lui Armand, asasinat din ordinul lui François, în amintirea familiei lor distruse, constrânse să trăiască izolată, ascunsă.

Albérie înghiţi cu noduri, iar tâmplele i se zbăteau de furie. Nu, Antoinette nu era vinovată de această nenorocire, ea nici măcar nu ştia ce se întâmplase atunci, căci era căsătorită cu François abia de trei luni. Numele Leterrier fusese şters din registrele de la Fermouly, tatăl ei fusese îngropat în nămolul amintirilor, omagiu adus măreţiei seniorului de Vollore. Ca şi ai ei, François avea să moară fără urmaşi, iar Antoinette avea să fie eliberată, odată cu întregul ţinut.

Albérie socoti că era momentul potrivit să dispară. Plecarea ei putea fi interpretată ca un gest de pudoare. Îşi lăsă cusătura pe taburetul de lângă ea şi ieşi, cu inima mai grea ca niciodată.

Timp de o clipă, îşi dori să fugă departe, cât mai departe de zidurile acelea care o sufocau, de sarcinile zilnice de

intendentă, pe care le îndeplinea împreună cu Huc, de respectul pe care i-l oferiseră numele şi titlul lui în sânul garnizoanei şi în ţinut. Trebui să se sprijine cu toată puterea de zid, după ce închisese poarta grea. Dădu capul pe spate şi îşi înfipse degetele în crăpăturile zidului, respirând precipitat. La 26 de ani, se simţea deja bătrână şi atât de ostenită!

Înţelese că nu numai din cauza mâniei. La noapte va fi lună plină.

Lacrimile îi înţepau ochii. Cunoştea bine durerea aceea insidioasă care i se furişa în membre, ura copleşitoare care o cuprindea puţin câte puţin, oră de oră, până când simţea în gură setea de sânge. Totul începea cu adevărat abia atunci, mai întâi cu abdomenul, care i se acoperea cu blană, apoi, picioarele şi mâinile. După aceea va avea dureri cumplite, în timp ce trupul întreg i se va răsuci, se va subţia, se va preschimba până când nu va mai avea nimic omenesc, dar fără ca ea să uite totuşi cine era.

Albérie îşi înfipse şi mai adânc unghiile în piatră şi se însenină. Astfel transformată în lupoaică, se va întâlni cu ai ei. Era singurul lucru important.

Huc de la Faye se sprijini în coate de pervazul ferestrei cu cercevele cu ochii trişti. Amurgul se lăsa încet peste Montguerlhe, împurpurând balta în jurul căreia păşteau liniştite oile şi vacile. Prea ocupat să-i ajute pe Béryl şi pe oamenii lui în ultimele săptămâni, aproape că uitase ce-l aştepta în noaptea aceea, ca în fiecare noapte cu lună plină din ultimii 13 ani, de când descoperise groaznicul secret din Montguerlhe şi acceptase să nu-l dezvăluie.

În acea noapte neplăcută din septembrie 1500, după ce i-o încredinţase pe Albérie abatelui din Moutier, Huc se întorsese la Montguerlhe, cu speranţa nebună că, dacă furtuna îi alungase pe lupi, Isabeau ar fi putut supravieţui. Se repezise într-acolo, sub ploaia torenţială, după ce se încredinţase că arcaşii îşi părăsiseră posturile, iar François îşi încuiase uşa. Însă la picioarele meterezului nu rămăsese decât o mantie mânjită de sânge. După ce scotocise timp de o oră prin tufişurile din jur, Huc se resemnase. În zori, François de

Chazeron nu păruse să aibă niciun fel de remuşcări. Pretextând că era aşteptat la Vollore, pusese să-i fie făcute bagajele şi refuzase să afle alte amănunte, adăugând că nu va mai permite sosirea vreunui exorcist pe acolo.

După câteva săptămâni, îi donase abatelui de la Moutier o sumă importantă pentru construirea noii capele, în amintirea – spuse el – celor care pieriseră în ghearele fiarei.

Odată cu sosirea noului secol, François de Chazeron se izolă într-o muţenie sordida, dezinteresându-se mai mult ca oricând de pământurile şi de vasalii săi. Îşi petrecea timpul retras, ieşind doar pentru a se duce la Clermont sau la Curtea regelui, unde familia lui avea acces de mult timp. Nimeni nu ştia ce făcea el în turn sau de ce; adesea, la ivirea zorilor, de acolo ieşea un fum cu miros greţos. Uneori, veneau la el personaje ciudate, care-şi ascundeau identitatea sub o glugă largă şi nu întârziau mai mult de opt zile.

Huc renunţase să-i mai prezinte socotelile şi administra moşia aşa cum putea, cu ajutorul abatelui Guillaume de Montboissier. De două-trei ori pe an, câţiva copii dispăreau fără urmă. Abatele de Moutier presupunea că munţii thiemezi erau perfizi cu cei care se aventurau prin pădurile lor, devenind o pradă uşoară pentru lupi, că nu trebuiau căutate alte explicaţii şi că asemenea lucruri se mai întâmplaseră adesea şi în trecut. Dar Huc nu era convins că aşa stăteau lucrurile. Printre ţărani, circulau unele zvonuri. Zvonuri care pretindeau că François făcuse un legământ cu diavolul şi că-i oferea copiii lor ca jertfă. Lui Huc nu-i prea venea să creadă aceste superstiţii ale prostimii totuşi ceva îl făcea să nu se simtă în largul lui, ori de câte ori atingea cu privirea zidul înalt al turnului din Vollore, turnul acela încuiat, în care se ascundea seniorul.

În cele din urmă, ajunsese să râdă de spaima lui copilărească şi să nu se mai preocupe decât de Albérie. În cea mai mare parte a timpului, în ţinut domnea liniştea, iar viaţa de zi cu zi se desfăşura în pace, aşa încât legenda vârcolacului fusese uitată.

Iar apoi, odioasele crime reîncepuseră. Exact la trei ani de la acea nenorocire, într-o noapte cu lună plină, a doua zi după moartea lui Guillaume de Montboissier, pe drumul care ducea la Montguerlhe. Apoi, din nou, la următoarea lună plină, aşa că

Huc nu putuse să închidă un ochi când fusese iarăşi lună plină. Albérie tocmai împlinise 14 ani. Huc îi oferise o brăţară din argint filigranat, ca să-şi arate afecţiunea faţă de ea, împreună cu o porţie respectabilă de tartă cu alune. Ea îl măsurase cu o privire ciudată, ca şi când, dincolo de atitudinea ei rece, altcineva s-ar fi înflăcărat. Se încruntă, apoi îi mulţumise reţinut şi se îndepărtase, lăsându-l acolo, nehotărât dacă să-i arate tandreţea pe care o simţea faţă de ea sau să se facă nevăzut.

Huc n-ar fi putut spune dacă îl iertase, cel puţin, pentru loviturile date pe spinarea tatălui ei, chiar dacă el şi le mai reproşa încă. Nu înţelegea, aşa cum nu înţelesese nici atunci, de ce îl uciseseră pe Armand Leterrier. Acesta era un bărbat voinic şi robust, deprins cu munca grea, iar Huc nu lovise cu forţă. Cum să-i explice că nu dorise moartea tatălui ei, ci doar se supusese ordinului stăpânului său, ca să nu fie, la rândul lui, pedepsit? Nu găsise cuvintele potrivite. Renunţase, spunându-şi că timpul va şterge durerea şi că, dacă o va înconjura cu dragoste, va reuşi poate s-o facă să uite. Dar copila nu uitase. Se ferecase în tăcere, achitându-se de sarcinile care-i fuseseră încredinţate la bucătărie, evitând să se arate în sala comună, unde gărzile o tachinau cu simpatie ca să-i intre în voie comandantului lor. Nu-l mai revăzuse pe François de Chazeron, nu întrebase dacă Isabeau sau bunica ei fuseseră găsite. Numai privirea ei era grăitoare, iar Huc întorcea capul când ochii li se întâlneau, căci n-ar fi putut răspunde acestui veşnic „de ce?” decât prin propria mânie, prin propriile resentimente faţă de stăpânul său.

Atunci, ca s-o apere şi pe ea de aşa-zisa fiară, hotărâse să curme zvonurile care deveneau tot mai insistente şi să descopere adevărul. Se strecurase afară, înfăşurat într-o mantie neagră, confundându-se cu umbra norilor pe zidul fortăreței. Înaintase cu paşi înceţi, ţinând arbaleta în mână, pe lângă copacii de la marginea drumului pe unde treceau călătorii care mergeau la Clermont, chiar acolo unde lupul atacase de două ori.

Nu trebuise să aştepte prea mult. Animalul apăruse parcă de nicăieri şi se proptise în faţa lui, arătându-şi colţii, cu spume la gură.

Fără să ezite, Huc întinsese arbaleta spre blana cenuşie, hotărât să pună capăt terorii, convins că animalul voia să-l atace. Apoi lăsase braţul în jos, uluit. Acolo, la câţiva paşi, se ivise o siluetă scăldată în lumina lunii, adusă de spate şi zbârcită; se apropiase de animalul care se dăduse înapoi din faţa armei, scheunând.

Când fiara şi fiinţa omenească ajunseră una lângă alta, Huc recunoscu obrazul ridat al bătrânei Turleteuche schiţând o strâmbătură compătimitoare spre el, în timp ce bărbatul nu-şi putea desprinde ochii de la privirea de un albastru tăios al lupului. Apoi, bezna acoperi această imagine şi bubuitul unui tunet rupse tăcerea. Când luna se ivi din nou printre nori, drumul era pustiu, iar Huc gâfâia, cu gâtul uscat şi cu genunchii tremurându-i.

Rămăsese nemişcat o vreme, privind fix freamătul frasinilor şi al castanilor, pe care vântul prevestitor de furtună îi făcea să se mişte de la vârful coroanei până la trunchi, de parcă ar fi încercat să-şi revină după un coşmar îndelungat. Apoi, simţind primele picături de ploaie, plecase, pe drum de astă dată, şi se întorsese acasă, mohorât şi rece, fără să-i spună vreun cuvânt santinelei care îşi arătase bucuria că-l vede întorcându-se viu.

Urcase scările şi se oprise în faţa uşii lui Albérie, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt. Oare chiar voia să verifice dacă ceea ce îşi imaginase, plin de oroare, era adevărat? După ce-şi răspunse la această întrebare, împinse uşa masivă, convins că era deschisă, şi se lasă să cadă pe pat, cu capul în mâini. Odaia era goală şi în noapte, prin ferestrele deschise către furtună, se auzea un lup care urla a moarte.

Albérie apăruse dintr-un pasaj care dădea în interiorul şemineului abia când primele raze de soare poleiau oglinda măsuței de toaletă, aşezată vizavi de fereastră. Huc nu închisese ochii în noaptea aceea. Adolescenta avea chipul tras şi ochii încercănaţi. El îşi muşcase buzele, amintindu-şi de celelalte două dimineţi în care o văzuse arătând la fel. Totuşi, de data asta, ochii ei înroşiţi dovedeau mai mult decât

oboseală. Albérie plânsese. Atunci Huc se ridicase şi, pe când ea se apropia, îşi deschisese larg braţele. După o clipă de ezitare, ea îi căzuse la piept, cu un hohot prelung de plâns.

Apoi îi vorbise. Pentru prima dată în aceşti trei ani, îi povestise istoria tristă a familiei sale. Străbunica, acea vrăjitoare poreclită Turleteuche, pe care cei din oraş o uciseseră, practica în secret, la vremea solstiţiului de vară, unele rituri păgâne în timpul cărora se împerechea cu un lup. Bunica, născută în urma acestei uniri împotriva firii, moştenise puterea de a fi în acelaşi timp femeie şi lupoaică, şi le transmisese urmaşilor ei cele mai bune însuşiri ale ambelor rase. Aşa îşi dusese viaţa Amelie Pigerolles, potolindu-şi la fiecare lună plină setea se sânge pe seama căprioarelor sau a oilor. Apoi avuseseră loc acele crime puse pe socoteala vârcolacului cenuşiu şi greşeala pe care o făcuse ea, copila de la Fermouly, fetiţa care nu ştia de blestem, atrăgând atenţia lui François de Chazeron asupra familiei sale, după ce văzuse animalul. Ea, Albérie, fusese aceea care-i trimisese pe ai ei la pieire. Trăise cu povara acestei vinovăţii până în urmă cu câteva luni, când bunica, pe care o credea moartă, i se arătase la cotitura unei poteci, în timp ce se ducea să verifice nişte capcane pentru sturzi. Turleteuche o dusese până în inima muntelui, unde se aflau sora ei, Isabeau, pe care bătrâna o îngrijise cu răbdare după nenorocirea prin care trecuse, şi copilul pe care aceasta îl născuse printre lupi, la 24 septembrie 1501. Turleteuche îi spusese atunci că nu mai avea mult de trăit şi că, după ea, Albérie era aceea care-i va moşteni puterile. Isabeau nu căpătase ca moştenire decât un smoc de blană cenuşie pe ceafă, la baza capului, şi nu se putea transforma, dar Albérie era din rasa bătrânei, o ştiuse încă de la naşterea ei, şi era de aşteptat ca, odată cu pubertatea, aceste calităţi să înceapă să se manifeste. După bucuria de a-şi fi regăsit sora, bunica şi chiar pe nepoţica Loraline, copila aceea sălbatică, dormind între labele unui lup numit Cythar, Albérie fu cuprinsă de spaimă, dar Turleteuche o călăuzise. La primele trei transformări, va avea nevoie de sânge omenesc, apoi setea i se va ostoi şi se va putea mulţumi cu animale sălbatice sau cu oi. N-avea de ce să se teamă. De-acum avea o

familie. În cele din urma, Albérie se liniştise, în ciuda sclipirii stranii din ochii lui Isabeau, o sclipire care şovăia între ură şi nebunie. Apoi, Turleteuche îi dezvălui taina despre pasajul subteran care ducea din încăperea aceea până în pădurea din apropiere.

Huc ascultase fără să tresară, dar simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi i se zbârleşte pârul pe braţele care înconjurau umerii soţiei sale. Ea se aşezase lângă el, pe patul acoperit cu blăniţe de iepure, iar mirosul puternic de piele tăbăcită îi aduse aminte lui Huc, pentru o clipă, de lupoaica aceea cu botul rânjit.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Albérie se întorsese spre el şi-i aruncă o privire jenată.

— M-am oprit, zise ea, fiindcă ţi-am simţit mirosul. Atunci, ceva mai puternic decât instinctul m-a făcut să dau înapoi. În noaptea aceea, am devenit, la rândul meu, Turleteuche, câştigându-mi această poreclă de femeie-lup, pe care şi-o găsise străbunica mea.

Urmă o tăcere în timpul căreia prin mintea lui Huc se perindară o sumedenie de întrebări. Dar nu rostise niciuna. Apoi, glăsciorul firav începuse să tremure.

— Omoară-mă, spusese ea, dar nu-i da pe ai mei pe mâna seniorului de Vollore…

Atunci el simţise că i se rupe inima, îi cuprinsese obrajii în palme şi, înainte de-a o săruta pe frunte, murmurase, simţind până-n adâncul sufletului sinceritatea cu care vorbea:

— Niciodată! Niciodată, cât voi trăi!

— Messire Huc?

Huc tresări. Pierdut în amintiri, nu auzise nici bătaia în uşă, nici tusea prin care slujnica încercase să-i atragă atenţia.

— Messire Huc? insistă ea, în timp ce el îşi alunga amintirile şi căuta un zâmbet. Din partea stăpânului François. Vă caută pretutindeni şi pare foarte supărat că nu v-aţi dus la el, recită ea.

Uimitor, aceste vorbe îl înveseliră pe Huc, care izbucni într-un râs nervos, în timp ce pornea pe urmele fetei. François de

Chazeron se întorsese la Montguerlhe şi ceva îi spunea lui Huc că sosise ceasul socotelilor.

2

Antoinette îşi sucea şi răsucea mâinile albe, ca să şi le încălzească, fără a reuşi totuşi să simtă vreun pic de căldură. Ieşise în întâmpinarea săracilor, ajutându-i pe Huc de la Faye şi pe abatele de la Moutier, Antoine de Colonges, să le împartă pâinile pe care le pregătise, având grijă să fie destule, îşi îndeplinea cât putea de bine această sarcină de când, cucerită de frumuseţea şi răceala lui François de Chazeron, îi permisese să-i ceară mâna. El se arătase plin de atenţie şi de tact în perioada cât îi făcuse curte, fără să pară interesat de faptul că tatăl ei era rudă cu ducele de Bourbon sau de averea ei, ci doar de plăcerea de a fi împreună cu ea. Antoinette era o adolescentă de 17 ani şi era nespus de fericită la gândul că va fi soţia acestui senior falnic.

Câteva luni fuseseră de ajuns ca să-i piară încântarea. Ţinutul thiemez era sinistru, nu semăna deloc cu fastuosul Paris. Îşi amintea de trubadurii de acolo, de bâlciuri, de saltimbanci, de poeţii damnaţi aruncând asupra oraşului un văl de impertinenţă prin pamfletele care când amuzau, când enervau Curtea.

Vollore era un loc trist. Şi-ar fi dorit să organizeze nişte festivităţi, dar apropiaţii ei plecaseră la căderea iernii, care izola ţinutul în inima vulcanilor din Auvergne. Singurul moment fericit fusese întâlnirea cu mama şi surorile ei, cărora, sătulă de îndelungatele perioade petrecute de François în donjonul unde ea nu avea voie să intre, le făcuse o vizită.

Totuşi, de îndată ce se întorsese, soţul ei îi interzisese să mai plece. Autoritar şi pretenţios, voia ca ai ei să creadă că Antoinette era mulţumită de traiul pe care-l ducea. Într-o seară, când erau în pat, după o scurtă relaţie intimă, Antoinette, plângându-se de lipsa lui de interes, îşi văzuse spulberate şi ultimele iluzii.

— Doamna mea, te-am luat de soţie din două motive, îi scăpase lui Chazeron. Mai întâi, pentru frumuseţea ta, care dă temperamentului meu şansa de a-mi asigura urmaşi, apoi,

pentru averea şi relaţiile familiei tale. Până acum, niciuna din aceste calităţi nu a fost secătuită. Înţelegi, aşadar, că nu te pot reda rudelor tale. Aşa încât nu vom mai discuta despre asta.

Şi plecase, lăsând-o mai singură şi mai disperată ca oricând. De atunci, ca să-şi umple timpul, se pierdea în rugăciuni şi ajutoare pentru cei năpăstuiţi, cum făcea şi azi, în timp ce pe gluga de hermină i se aşeza un strat de promoroacă, iar picioarele ei gingaşe striveau sub botinele din piele stratul alb de brumă.

Nu reuşea să-şi ia ochii de la spinarea masivă a lui Huc de la Faye, în timp ce el se apleca spre bătrâni sau spre copii cu o atenţie şi o generozitate neprefăcute, şi nici să se simtă vinovată pentru dorinţa care crescuse în ea de când se refugiaseră la Montguerlhe. Îşi pusese adesea întrebări legate de ciudata căsătorie a comandantului. Deşi destul de vârstnic, avea 43 de ani, Huc arăta bine, avea un chip cu trăsături regulate şi cu o gură senzuală, umbrit de un păr des, care începuse să încărunţească. Prin împrejurimi, erau destule fetişcane atrăgătoare, şi totuşi el se însurase cu Albérie, a cărei fire ea nu reuşea s-o înţeleagă şi faţă de care simţea uneori o spaimă nejustificată.

Antoinette cea blândă, cea supusă, cea drăgăstoasă, însuşirile acestea i se potriveau de minune. Şi totuşi, ce n-ar fi dat, în ultimele zile, ca să se poată pierde în mulţimea sărăcimii refugiate la mănăstire şi să-l vadă pe Huc de la Faye ocupându-se de ea, de necazurile şi de sentimentele ei, pe care nici nu mai încerca să şi le înăbuşe.

Cufundată în gândurile ei adulterine, Antoinette scoase un oftat adânc, la auzul căruia Huc îşi întoarse spre ea faţa zâmbitoare şi se scuză:

— E tare frig în dimineaţa asta. O să mă duc singur de acum înainte.

— Nu!

Răspunsese atât de categoric, încât reluă, îmblânzindu-şi vocea:

— Nu, ţin la această sarcină, crede-mă! Deplângeam soarta tristă a oamenilor noştri, nu a mea. François nu prea mă ţine la curent cu mersul lucrărilor, ca şi cu toate celelalte, de altfel, nu

se putu stăpâni să adauge, cu amărăciune, şi aş vrea să ştiu când vor putea să se întoarcă la caselor lor.

Huc sărută pe frunte o fetiţă costelivă, căreia îi dăduse un măr, apoi se ridică şi o conduse pe Antoinette spre grădina devastată a mânăstirii, lăsându-i în urmă pe cei cincizeci de nefericiţi pe care nici rugăciunile, nici numeroasele pături nu reuşeau să-i încălzească.

Când se îndepărtară de clădire şi ajunseră lângă un castan bătrân, smuls din rădăcini, oprindu-se în faţa ei, îi spuse grav:

— Iarna bate la uşă, doamnă! Béryl intervine peste tot, punându-i pe toţi bărbaţii în putere la treburile mai urgente, dar tare mă tem că nu este de ajuns. Adevărul e că soţul dumneavoastră îi trimite la Vollore pe cei mai mulţi dintre lucrătorii aceştia, de teamă că la Montguerlhe va fi lipsit de ocupaţiile lui obişnuite. Mă tem că mulţi dintre ei – arătă el spre spaţiul din faţa capelei – nu vor reuşi să petreacă iarna în condiţiile acestea precare. Iar la aprinderea focului în capelă, nici nu ne putem gândi! Abatele Antoine de Colonges face tot ce poate, dar regula cinului său este strictă şi nu le poate oferi acestor amărâți mai mult confort atâta timp cât călugării lui trăiesc în aceleaşi condiţii.

— Dar este vorba despre femei, copii şi bătrâni, se indignă ea, cu ochii umezi.

— Este vorba despre cei mai slabi, Antoinette, îi răspunse Huc abia auzit, cuprinzându-i mâinile subţiri, înmănușate, care tremurau de revoltă şi de milă, şi despre nemiloasa lege a naturii care-i va salva pe cei mai puternici şi le va oferi celorlalţi odihna şi pacea.

Ea îl privi printre lacrimi. De ce oare, deodată, i se păruse că nu vorbea despre refugiaţi, ci chiar despre ea, despre viaţa ei distrusă? Uitându-şi rangul, Antoinette de Chazeron se rezemă de vesta din piele groasă pe care el o purta sub mantia de lână. Huc aruncă o privire în jur, ca să evite orice martor indiscret, apoi o strânse cu tandreţe în braţe, îmbătat, fără voia lui, de trupul fragil care i se abandona, căci, de când se însurase cu Albérie, nu-şi potolise dorinţele cărnii decât prin plăceri solitare. Dându-şi seama că nu-şi va mai putea ascunde

tulburarea, comandantul îndepărtă blând trupul ei cald şi tuşi, dregându-şi glasul.

— Vă implor să vă stăpâniţi, doamnă, murmură el apoi zâmbind. Oamenii ăştia nu trebuie să cadă pradă disperării, care i-ar duce în mormânt mai repede decât frigul. Ei îşi găsesc puterea şi speranţa în puterea şi speranţa noastră. Nu vă pierdeţi încrederea căci şi-o vor pierde şi ei. Poftim!

Îi întinse o batistă curată, din pânză, cu iniţialele lui brodate pe ea, pe care o scoase din cămaşă.

Antoinette o luă, plecându-şi privirea, simţindu-se vinovată atât de slăbiciunea pe care o dovedise cât şi de plăcerea pe care o încercase când Huc fremătase la atingerea ei. Îşi şterse uşor lacrimile, apoi îşi suflă nasul, întorcându-se cu spatele pentru ca el să nu observe că obrajii i se îmbujoraseră.

— Dacă doriţi să învingeţi legile naturii şi să le daţi o şansă acestor nefericiţi, insistă cu greu vocea gravă din spatele ei, încălcaţi ordinele date de soţul dumneavoastră în privinţa reparaţiilor de la Vollore. Două săptămâni ar fi de-ajuns, dacă Béryl ar dispune de toată forţa de muncă.

Antoinette suspină cu amărăciune. Se întoarse către el, cu un rictus trist pe buze:

— Să încalc ordinele lui François? Dar cine crezi că sunt eu, ca să-i impun voinţa mea? Până şi cea din urmă dintre servitoare s-ar pricepe mai bine decât mine s-o facă. Prietene, seniorul de Vollore obţine tot ce vrea şi ţine mult mai mult la ceea ce ascunde în donjonul lui decât la viaţa mea amărâtă.

Huc îşi stăpâni furia. Revedea chipul speriat şi privirea rătăcită a lui Isabeau pe patul stăpânului, în timp ce acesta, necruţător, îi poruncea comandantului s-o arunce lupilor. François de Chazeron nu se schimbase de-a lungul acestor ani, în care resentimentele lui Huc nu făcuseră decât să sporească.

— Îl urăşti, nu-i aşa?

Când auzi întrebarea, Huc înţelese cât de elocventă trebuie să fi fost privirea lui. Cercetă o clipă ochii lui Antoinette, dar nu găsi în ei decât o fulgerare de plăcere. Atunci clătină din cap.

— Cred că şi eu… adăugă ea, coborând glasul, iar apoi suspină adânc.

— Hai să ne întoarcem, mai aruncă peste umăr, cu voce ostenită.

Huc o urmă în tăcere.

— Aştept un copil!

Antoinette se aşteptase să-i răspundă cu răceală, dar anunţul ei căzu în gol. François de Chazeron nici măcar nu-şi ridica nasul din cartea pe care o citea.

„Încă un tratat de alchimie!” gândi ea cu amărăciune, îndreptându-şi privirea către flăcările din vatră, ca să le ascundă pe cele de furie care-i ardeau în suflet.

Oare cum de găsea în ea, în seara asta, atâta îndrăzneală? Poate din pricina că, pentru prima dată în viaţă, avusese, timp de o clipă, sentimentul că fusese intr-adevăr înţeleasă exact de cineva cu care împărtăşise aceeaşi emoţie.

La întoarcere, se întâlnise cu Albérie şi nu se simţise deloc vinovată faţă de aceasta, ba chiar o privise în ochi, cerându-i un pahar cu lapte cald, doar pentru că i se păruse că Huc era stânjenit. Antoinette îşi închipuise pe dată că el nutrea mai mult decât o dorinţă trecătoare pentru ea şi la acest gând devenise, brusc, sigură pe ea. Albérie rămăsese nepăsătoare, ca de obicei, de parcă nimic şi nimeni n-ar fi interesat-o.

„Cu ea ar fi trebuit să se însoare François, gândi Antoinette*. E la fel de închisă, insensibilă şi egoistă ca şi soţul meu!”*

Făcând această constatare, se lăsă să cadă într-un fotoliu, în faţa lui François. El n-avea nevoie de ea. Huc însă, da! Aşa că insistă să-şi ducă până la capăt veleitatea de revoltă:

— Ţi-am spus ceva, François!

— Te-am auzit. Bună seara! mai adăugă el, pentru a pune capăt discuţiei, fără să-i arunce vreo privire.

Antoinette respiră adânc şi, ignorând atitudinea lui, continuă liniştită.

— Nu vreau să pierd acest copil.

— Bine.

Tonul era politicos, dar Antoinette desluşi în el o urmă de iritare.

„Probabil că citeşte ceva important”, înţelese ea. Ei, şi ce dacă? Şi ceea ce avea ea de spus era important. Îşi adună tot curajul şi se forţă să-şi păstreze vocea fermă:

— I-am cerut lui Albérie să-mi pregătească o altă cameră.

Urmă o nouă tăcere. Apoi François înălță capul. În ochii lui mocneau flăcări mai puternice decât cele din vatră. Antoinette îşi întoarse privirea. Tremura toată.

— Poftim? o întrebă el.

— Doctorul din Moutier m-a sfătuit să evit relaţiile conjugale în perioada sarcinii, zicea că altfel aş putea să pierd copilul şi, după cum spuneam, nu vreau să risc un avort, bâigui Antoinette, a cărei inimă bătea atât de tare, încât se întrebă dacă François îi putuse auzi vocea printre bubuiturile acelea.

— Şi dacă eu o să am chef de tine?

„Nu! urlă în ea o voce firavă. *Nu, nu-ţi permit să-i cedezi iarăşi, înfruntă-l! Înfruntă-l!*” insistă vocea, care împrumută deodată inflexiunile vocii comandantului. Regăsindu-și subit curajul, Antoinette îşi privi soţul în faţă, aşa cum o privise, ceva mai devreme, pe Albérie.

— Vei aştepta, Messire! Vei aştepta până ce îţi voi fi adus pe lume fiul.

Apoi, îndulcindu-şi glasul în faţa mâniei pe care o vedea crescând în el, imploră, îngenunchindu-i la picioare:

— Întotdeauna m-am supus dorinţelor tale. Nici măcar o dată, François, nu m-am împotrivit toanelor, exigenţelor şi hotărârilor tale, încercând să-ți fiu alături, ca o soţie bună şi devotată. Astăzi, nervii îmi sunt puşi la grea încercare. Copiii aceia îngheţaţi de frig pe care-i întâlnesc în fiecare zi îmi trezesc o nevoie disperată de a fi mamă. Mă simt atât de neajutorată, atât de slabă! Când te-ai căsătorit cu mine, François, doreai urmaşi, lasă-mă să ţi-i dăruiesc! Te rog! Cruţă-mă până când voi duce sarcina la bun sfârşit. Apoi voi şti să mă arăt mai iubitoare ca oricând.

În tăcerea care urmă, răsuflarea precipitată a soţului ei era asurzitoare. Îl înfuriase, ştia, dar dacă o refuza, ar fi însemnat să se împotrivească înseşi raţiunii pentru care se însurase cu ea. Seniorul de Chazeron avea nevoie de urmaşi, iar François nu era atât de mărginit încât să nu-şi dea seama de asta.

„Orgoliul lui de cocoş”, îşi zise ea în gând, învăluindu-l într-o privire plină de tandreţe.

— Retrage-te în camera ta, îi porunci el, în cele din urmă, oricum, nu mi-ai stârni dorinţa când te vei îngrăşa şi va trebui să-ţi suport stările proaste şi văicărelile. N-aş fi cutezat să te îndepărtez din patul meu, dar, din moment ce chiar tu mi-o sugerezi, ar fi o prostie să refuz. Îţi dai seama, fireşte, că una dintre slujnicele tale îţi va ţine locul, adaugă el cu cinism.

— Mă voi resemna, messire! În casa asta tu eşti stăpân, sfârşi ea cu o linguşire menită să-şi ascundă atât bucuria că obţinuse aceasta victorie cât şi faptul că stima pe care i-o acordase până atunci nu mai exista.

Antoinette se ridică şi, cu un surâs graţios, ieşi din camera lui François ca să se închidă în camera ei.

Albérie închise cu grijă uşa în urma ei, aşa cum făcea de fiecare dată când îl găsea pe Huc aşteptând-o, aşezat pe pat. El aprinsese focul în şemineul care se afla vizavi de pat, iar încăperea mică şi sobră era scăldată într-o căldură dulce şi luminoasă. Dincolo de zidurile fortăreței din Montguerlhe, un vânt tăios venit dinspre nord îngheţa băltoacele rămase prin şanţuri.

A doua zi, în zori, un strat gros de brumă avea să înveşmânteze degetele lungi ale crengilor încă nevindecate după furtună, dând peisajului îndoliat înfăţişarea unui balet somptuos de stele. Lui Albérie îi plăcea liniştea care învăluia cerul în perioada aceasta a iernii. Liniştindu-se puţin, căci trebuise să suporte prezenţa lui François sub acelaşi acoperiş, surâse blând şi se apropie cu bunăvoinţă de soţul ei.

Huc îi întinse mâna, iar ea veni să se aşeze, ca de obicei, alături, lăsându-și fruntea pe umărul lui. Râmaseră un timp aşa, legănaţi de trosnetele focului care zugrăvea pe pereţi umbre mişcătoare. Huc se simţea bine. Îi fusese dor de ea, de complicitatea lor, după ce o ţinuse în braţe pe Antoinette de Chazeron, deşi nu simţea, de fapt, vreo vinovăţie legată de dorinţa care-l cuprinsese. Afecţiunea pe care-o nutrea faţă de Albérie era de o cu totul altă natură, avea ceva intangibil pe care povara secretului îl făcea să fie absolut unic.

— Te iubesc, Albérie, îi şopti el pe neaşteptate mişcat fără să vrea de blândeţea clipei pe care o furau, departe de ochii celorlalţi, dar fără să se aştepte totuşi în afară de tăcere la un alt ecou al mărturisirii lui.

Albérie nu vorbea niciodată despre sentimentele ei, Huc însă ştia că, în ciuda a tot ce se întâmplase, şi ea îl iubea.

— Huc, am nevoie de ajutorul tău.

Era pentru prima dată când se întâmpla acest lucru. Bărbatul se întoarse spre ea cu o figură surprinsă. Albérie zâmbea încă, un zâmbet trist şi tandru în acelaşi timp. Neobişnuit. Deşi rugămintea ei îi făcea plăcere, Huc nu se simţea în largul lui.

— Fac orice vrei, se auzi el răspunzându-i.

Făcuse pentru ea atâtea lucruri, pe care Albérie nici măcar nu i le ceruse… Dar vestea îi străpunse inima ca un cuţit:

— Isabeau a murit!

Vocea femeii se frânsese. Huc înghiţi un nod. În aceşti 15 ani o văzuse o singură dată pe Isabeau. Plecase în pădure să-şi caute un câine care nu se mai întorsese după o vânătoare de mistreţi. Nişte ţărani îi spuseseră că l-au auzit lătrând nu departe de locul unde îi pierduse urma. Era cel mai bun copoi al lui şi nu voise să-l lase pradă lupilor. Auzise deodată un râset de femeie, prea departe în pădure ca să fi fost vorba de vreo întâlnire amoroasă. Legându-şi calul de un copac, se apropiase neauzit, cu inima bătându-i puternic. La baza falezei, un izvor forma un ochi de apă, înainte de a se vărsa într-un râu şi dus către ogoare. Isabeau se scălda acolo împreuna cu o fetiţă care râdea veselă; copila avea plete lungi, castanii şi trăsături atât de gingaşe care-i trezeau atâtea amintiri, încât Huc fusese tulburat. Dacă fetiţa de şapte sau opt ani era întruchiparea tinerei violate de François de Chazeron, Isabeau, dimpotrivă, era cu totul alta, fără vârstă, cu chipul asprit şi sânii vineţii, cu trupul deformat din cauza lipsurilor. Pe mal, la câţiva metri de ele, stăteau lungiţi doi lupi, veghindu-le. Nemişcat, Huc le privise câteva clipe joaca şi râsetele, apoi, temându-se ca vântul să nu ducă spre lupi mirosul lui, se îndepărtase, cu inima grea. Albérie nu-l lăsase niciodată s-o revadă pe Isabeau, nici chiar după ce bătrâna murise, luând cu ea în mormânt această

interdicţie. Isabeau se izolase, convinsă că nimeni nu ştia că ea supravieţuise şi că născuse copilul lui Chazeron.

„*Ea nu ştie că tu ai aflat*”, îl prevenise cu gravitate Albérie în ziua când el îi ceruse să meargă s-o vadă. „*Isabeau nu mai este cea pe care ai cunoscut-o, Huc!*” El se resemnase fără să discute. Nu-i vorbise niciodată soţiei sale despre acea imagine a fericirii trecătoare pe care o întrezărise, căci abia atunci înţelesese câtă dreptate avea. Isabeau nu mai avea nevoie de oameni.

Cu toate astea, vestea morţii ei îl durea, aşa cum îl duruse atâţia ani gândul că ea supravieţuise.

— Când s-a întâmplat? se mulţumi el să întrebe, şovăind între mânia în faţa nedreptăţii şi tristeţea sinceră care-l învăluia.

— Acum trei zile, după spusele lui Loraline.

— Chiar înainte de luna plină, spuse Huc, cu un nod în gât. O, Doamne! Albérie, ai…

Dar Albérie îl împiedică să-şi termine fraza, punându-i pe buze un deget rece. Privirea ei se umplu de melancolie:

— Am aşteptat ca zorii să mă elibereze de înfăţişarea aceea pe care o urăsc, apoi mi-am ajutat nepoata să o înmormânteze alături de bunica noastră. A fost o ceremonie stranie. A trebuit să mă ascund în pădure pentru ca Loraline să nu poată vedea transformarea; aşa îi făgăduisem surorii mele. Niciodată până atunci n-a fost atât de dureros, dar acum suntem bine, şi eu, şi nepoata mea. Nu vreau să fii neliniştit, Huc de la Faye!

— De ce nu mi-ai spus nimic alaltăieri, când te-ai întors de la peşteră?

— Aveam nevoie să mă gândesc, iar tu, să-ți revii, ca de fiecare dată când ştii că devin… altfel, sfârşi ea, căutând un cuvânt care să-i rănească, cât mai puţin pe amândoi.

Ştia bine ce simţea el. Chiar ea era îngrozită când se gândea la monstrul cu care-şi împărţea trupul de femeie. Huc făcea eforturi ca să se apropie de ea, s-o atingă, s-o sărute, ca de fiecare dată în ziua care urma după luna plina, pentru ca Albérie să nu simtă cât de mult ura acea parte a ei, dar tânăra era convinsă că, în clipele acelea, o suporta la fel de greu cum se suporta ea însăşi.

— Te-am acceptat aşa cum eşti, Albérie! Aşa cum eşti acum şi aşa cum eşti la fiecare lună plină. Aş vrea să fii convinsă de asta. Chiar aş vrea, şopti Huc, înfruntându-i privirea albastră până când ea îşi coborî ochii.

Ca de fiecare dată, părea atât de sincer, încât, timp de o clipă, fu ispitită să-l creadă; dar cum să creadă ca o iubea atât de mult, când ştia că ea însăşi nu se va iubi niciodată?

Nu ştiu să-i răspundă altceva decât:

— Iartă-mă!

Huc simţi că, fără voia lui, se înfurie. Se ridică şi începu să măsoare odaia cu paşi mari, ca să-şi ogoiască sentimentele rănite, apoi aţâţă focul:

— Asta-mi spui de fiecare dată, Albérie! De fiecare dată! Nu sunt nici speriat, nici supărat că eşti aşa, şi te iubesc. Ţi-am arătat eu vreodată aversiune sau ură, sau măcar indiferenţă?

N-am meritat oare încrederea ta? Nu ţi-am cerut nimic, niciodată! N-am avut nicio pretenţie! Prin această acceptare îţi aparţin mai mult decât i-ar putea aparţine orice bărbat din lume iubitei sale. Atunci, ce trebuie să fac? Ce să fac, spune-mi, ca să nu-mi mai ceri iertare pentru că exişti?

În tăcerea care urmă după această izbucnire, Huc rămase în faţa focului, sprijinindu-şi palmele mari pe tăblia şemineului. Apoi îşi dădu seama că Albérie plângea; în tăcere, ca să nu-l deranjeze. Atunci uită tot ce spusese, fiindcă Isabeau murise, iar Albérie avea acum nevoie de el. Străbătu odaia fără să se gândească şi, ridicând-o în braţe, o duse în faţa ferestrei pe care o deschise repede, în timp ce ea îşi ascundea faţa în vesta lui de piele. O lăsă să plângă, trăgând cu nesaţ în piept vântul rece, ale cărui rafale pătrundeau nestingherite în încăpere, în faţa flăcărilor înviorate de mişcarea aerului, adăpostind la căldura trupului său corpul ei fragil. Apoi se temu ca ea să nu răcească, deşi sângele lui clocotea. Împinse canatul ferestrei şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, ţinându-şi tânăra soţie la piept, ca pe un copil. O legăna duios şi-i puse întrebările care-i ardeau sufletul:

— Cum s-a întâmplat? Ce vrei să fac?

Albérie nu îi răspunse imediat. Era atât de blând cu ea, atât de atent! Ce n-ar fi dat să fie o simplă fiinţă omenească! Doar

omenească. Îşi căută din nou cuvintele, ca să nu îi dezvăluie prea multe. Nu voia să-l amestece în ceea ce avea să se întâmple. Trebuie să-l protejeze, aşa cum o protejase el până acum. Erau atâtea lucruri pe care el nu le ştia încă! Îşi muşcă buzele cu amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă François de Chazeron i-ar fi lăsat în pace pe ai ei! N-ar mai fi fost obligată să-l mintă pe singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată. Spuse, cu o voce mai sigură:

— A căzut când se întorcea în grotă. Lângă intrare, s-au prăbuşit mai mulţi copaci, când a fost furtuna, iar crengile s-au încâlcit în cădere printre stânci. Îi spusesem să fie prudentă, dar, după ploaie şi după îngheţ, locul acela devenise foarte periculos. După câteva zile de agonie, s-a stins. N-aş fi putut s-o salvez, Huc, chiar dacă aş fi ajuns acolo imediat. Şi nu puteam în ultimele zile, când ne aflam sub acelaşi acoperiş cu seniorul.

Huc clătină în tăcere din cap. „*Ce încurcătură*”, gândi, în timp ce Albérie continuă:

— Cu toate că s-a făcut o slujbă pentru ea acum 15 ani, când o credeam pierdută, a murit fără să aibă un preot la căpătâi, fără spovedanie şi fără iertarea Bisericii. Isabeau era o catolică înfocată, Huc, şi aşa şi-a crescut şi fetiţa, chiar dacă Loraline n-a fost botezată. Aş vrea să se odihnească în pace!

Huc se întoarse cu dragoste către ea şi îi cuprinse blând umerii:

— Ai dreptate, trebuie să aducem copilul la noi!

— Nu!

Fusese aproape un ţipat.

Nu, el nu pricepuse nimic! Albérie se calmă, dar trăsăturile îi deveniră aspre:

— Nu, Loraline nu mai este copil, Huc, are 15 ani şi seamănă leit cu Isabeau, pe vremea când François de Chazeron a cunoscut-o. Dacă, din nefericire, ar afla de ea, numai Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla. Loraline s-a născut printre lupi, a crescut împreună cu ei şi le cunoaşte limbajul. Ar fi arsă de vie ca vrăjitoare, aşa cum s-a întâmplat cu străbunica mea. Nu, locul ei e acolo, iar eu am să veghez asupra ei, să n-ai grijă! Abatele Antoine de Colonges a întâlnit-o pe Isabeau când a murit bunica. L-am rugat să-i vorbească lui Loraline. Mă tem să

nu încerce să facă cine ştie ce ca să îi răzbune memoria mamei ei. De fapt, o irită prezenţa lui Chazeron aici, la Montguerlhe. Nu vreau ca istoria să se repete, Huc! Şi mie mi-a fost mult prea greu s-o uit. Mi-au trebuit 13 ani ca să învăţ să te iubesc, să înăbuș ura din mine şi dorinţa de răzbunare. Ajută-mă! Fă-l pe Chazeron să plece pentru câteva zile în Montguerlhe, pentru ca abatele Antoine de Colonges să aibă timp să-i aline lui Loraline durerea şi furia. Ajută-mă!

Huc se întunecă la faţă. Prin urmare, abatele de la Moutier ştia! O întâlnise pe Isabeau, în vreme ce lui nu i se îngăduise s-o revadă! Gândul acesta îl întorcea pe dos, chiar dacă o voce din sufletul lui îi şoptea că abatele nu fusese chemat decât ca să-şi facă meseria şi atât. Se însenină. Nu, nu fusese trădat şi nu trebuia să se simtă lăsat deoparte. El fusese singurul care împărtăşise cu adevărat soarta acestor fiinţe nefericite, suferise văzându-le cum îşi duc crucea şi încercase să le uşureze chinul prin iubirea lui pentru Albérie.

— Ai să mă ajuţi? insistă Albérie, care-şi dădea prea bine seama că mărturisirea ei îl contrariase.

Huc dădu din cap:

— Nu va fi uşor. Ce motiv să invoc? Seniorul de Chazeron nu se sinchiseşte nici de propria familie, iar de ceilalţi oameni din jurul lui îi pasă încă şi mai puţin!

Exact asta aştepta Albérie încă de când se stârnise furtuna, de când François de Chazeron se întorsese la Montguerlhe şi de când Antoinette purta copilul lui.

Ea şi Isabeau nu încetaseră să-şi clocească răzbunarea. Totul devenise deodată atât de simplu, atât de evident! Chazeron avea să plătească, iar înainte de-a muri va suferi, chinuit de teamă, fără nicio speranţă de scăpare.

Simţindu-şi brusc inima cotropită de o sălbatică sete de sânge, Albérie îşi aţinti privirea profundă, metalică, în cea a soţului ei şi îşi spuse argumentele.

3

Antoine de Colonges îşi freca mâinile de satisfacţie, deşi îşi reproşă imediat plăcerea tainică pe care o încerca.

— Stăpâniţi-vă, părinte! Nu trebuie să ştie nimeni, altfel…

Abatele de la Moutier încuviinţă, răspunzând vocii sparte care ieşea de sub gluga neagră de dimie trasă peste un chip ofilit.

— Nu te teme, fiica mea! Aştept clipa asta de atâta vreme, încât, Dumnezeu să mă ierte, nu mai am milă decât pentru mine însumi.

— Atunci, fiţi binecuvântat în numele acestor copii pe care-i veţi salva prin tăcerea dumneavoastră!

Antoine de Colonges clătină din cap, întărindu-și cugetul prin această evidenţă care-l ajuta să nu ia în seamă vocea conştiinţei. Pentru prima oară în lunga-i viaţă închinată celui Atotputernic avea să se abată de la calea cea dreaptă, ba avea să încalce chiar porunca supremă: „*Să nu ucizi*”. Desigur că nu ucidea cu mâna lui, dar era vinovat fiindcă accepta ca judecata unei femei să se substituie judecăţii lui Dumnezeu. Luă în mâinile uscăţive un crucifix din lemn şi o pungă de piele plină cu scuzi de pe o masă tocită de ceasurile îndelungate de lectură, şi i le întinse musafirei:

— Fie ca Hristos să te însoţească şi să te ajute să-ți afli, în sfârşit, liniştea!

— Numai după ce el va pieri, părinte! După ce va pieri de mâna celei pe care a zămislit-o. Atunci, da, poate că, dacă Dumnezeu va îngădui, voi deveni din nou mamă, dacă Dumnezeu va îngădui, părinte! îi spuse ea, gâfâind.

Antoine de Colonges îşi întoarse privirea cu inima strânsă. Se simţea atât de vrednic de dispreţ fiindcă se folosea de ura aceasta ca să scape ţinutul de François de Chazeron şi de fărădelegile lui. Căci, deşi nu avea alte dovezi decât acuzaţiile aduse de Turleteuche, era convins – cum fusese, pe vremuri, şi Guillaume de Montboissier – că toate dispariţiile misterioase înregistrate în ultimii 16 ani erau opera seniorului. Fără a mai

pune la socoteală uciderea celor cinci feţe bisericeşti chemate de predecesorul său ca să cerceteze ciudatele activităţi nocturne ale lui François de Chazeron. Ce n-ar fi dat să facă dreptate la lumina zilei! Dar, după ce se căsătorise cu o rudă a ducelui de Bourbon, atât de apropiat de regele Francisc I, seniorul de la Vollore devenise puternic. Prea puternic. Şi avea, mai mult decât pe vremuri, dreptul de viaţă şi de moarte pe domeniul lui. Orăşenii se temeau de el la fel de mult ca şi ţăranii; mai rămânea, ca să i se opună, doar singura fiinţă pe care o făcuse să devină mai monstruoasă decât el.

„*Numai lupii se sfâșie între ei*", se gândi, în timp ce-i zâmbea lui Isabeau, a cărei privire limpede căpătase, de-a lungul anilor de furie, o sclipire vecină cu nebunia. „*Când totul se va sfârşi, va fi timpul să mă ocup de ea şi de fiica ei, ducându-le pentru totdeauna departe de aici.*"

— Du-te acum, şuşoti Antoine de Colonges, urmându-şi firul gândurilor. La Paris, să întrebi de părintele Boussart. E un prieten vechi de-al meu, te aşteaptă şi va avea grijă de tine.

Isabeau îşi ascunse neliniştea, încuviinţând din cap.

„*Să-mi regăsesc libertatea după toţi anii ăștia!*" gândi ea. Oare va mai putea să-i savureze gustul?

Fusese nevoie de toată tandreţea lui Albérie ca s-o convingă că era mai bine aşa. Grozav ar fi vrut să-l pedepsească pe François cu mâna ei. Dar în 15 ani, nu găsise niciodată curajul să-l înfrunte. Se mulţumise să îndure suferinţa şi să înveţe să cunoască puterile ierburilor de leac, bune să vindece sau să ucidă. Sperase, ca şi bunica ei pe vremuri, să descopere secretul transmutaţiei trupurilor, ca s-o elibereze pe Albérie, căci felul ei de a fi o măcina şi o umplea de amărăciune. Venise acum momentul sa testeze licoarea care era rodul cercetărilor ei, administrând-o singurului monstru pe care-l cunoştea: François de Chazeron.

Trecuseră 15 ani de când privea cum creşte copilul diavolului. Micuţa aceea care părea oglinda tinereţii ei pierdute şi care-i zicea „mamă". Isabeau hotărâse, în cele din urmă, să plece. Să o lase în locul ei, cu ura ei, ca să-şi răscumpere propriul trecut. Inima i se strânse o clipă când îşi aminti durerea cumplită a fetiţei la vederea pretinsului ei cadavru.

Dar Isabeau se stăpâni imediat. Trăgându-și gluga mantiei pe ochi ca să-şi ascundă tulburarea, împinse în zid o piatră ieşită în afară, deschizând în faţa ei un pasaj luminat de torţe pâlpâitoare. Se înfundă cu hotărâre în labirintul subteranelor care legau mănăstirea din Moutier de Montguerlhe, Montguerlhe de Vollore şi Vollore de Thiers, trecând prin inima munţilor.

Când se iviră zorii zilei de 11 octombrie 1515, Isabeau se afla în drum spre Paris, călare pe o iapă sură, având sentimentul că, în sfârşit, scăpa de călăul ei.

Antoinette fredona în timp ce camerista o ajuta să se îmbrace. De ieri, vremea se mai încălzise, şi, după îmbrăţişarea tainică de la Moutier, Huc se arăta mai atent cu ea, mai plin de zel, până-ntr-atât încât îi băgase în cap ideea să profite de reparaţii ca să întinerească vechiul castel de la Vollore, ca să-i ofere copilului care avea să vină pe lume mai mult confort. Când ea se arătase îngrijorată să nu fie depăşite, din această cauză, termenele, el îi răspunsese optimist că bătrânii preziseseră o încălzire a vremii, ceea ce va permite grăbirea reconstruirii satelor. „*În afară de asta,* adăugase el, *amenajarea castelului de la Vollore îl va sili pe François să aibă răbdare. Oamenii noştri vor putea fi trimişi şi în alte locuri unde avem lucrări urgente, fără ca el să afle, iar dumneavoastră vă veţi putea duce sarcina la termen în linişte, la Montguerlhe.*”

Antoinette simţi că inima îi bate gata să-i sară din piept. Dacă Huc voia s-o reţină acolo însemna că şi el o iubea. Lăsând la o parte faptul că avea dreptate în privinţa reşedinţei de la Vollore şi a bunăstării ţăranilor, acest din urmă argument îi dădea toate motivele ca să acţioneze. François n-avea altă dorinţă decât să se întoarcă în turnul lui cât mai repede; până atunci, ca să-şi stăpânească nerăbdarea, citea nenumărate tratate de astronomie, de chimie şi de astrologie pe care şi le procurase când fusese ultima dată la Paris şi le luase cu el la Montguerlhe. Dacă în timpul primelor luni de la căsătoria lor, Antoinette se îngrijorase adesea văzându-i chipul livid şi cearcănele întinse până deasupra pomeţilor proeminenţi după nesfârşitele ore de lectură, acum nu simţea decât o totală

indiferenţă faţă de toate acestea. Până la izbucnirea groaznicei furtuni, ea insista ca soţul ei să facă mişcare, aşa încât lui François i se întâmpla să se lase convins şi să regăsească unele dintre plăcerile sănătoase pe care le cunoscuse în copilărie, alături de tatăl său.

Acum însă nici vorbă să se mai poată organiza vânători de cerbi sau de mistreţi în păduri şi Huc trebuise să-şi folosească toată puterea de convingere ca să-l facă pe François să ia parte la exerciţiile soldaţilor săi, antrenându-şi trupul anchilozat prin lupte şi mânuirea spadei sau a arbaletei. Rezultatul fusese că seniorul din Vollore devenise mai binedispus, chiar dacă i se părea cam obositor să atace cu lancea manechinele, să mănânce carne de oaie sau de găină şi să se limiteze la teorie, când sângele lui ar fi avut nevoie de flăcările atanorului[4]. Pentru Antoinette însă, atenţia acordată de Huc soţului ei n-avea decât un singur ecou, cel al inimii ei. Nu era vorba despre sănătatea seniorului, ci, mai curând, despre faptul că toanele lui se abăteau asupra ei. Huc o proteja. Huc o iubea. Era, prin urmare, momentul să-l îndepărteze pe nedemnul ei soţ, redându-i ceea ce îi lipsea atât de mult.

Iată de ce era atât de veselă Antoinette de Chazeron în acea zi de 12 octombrie 1515! Considerând că imaginea zâmbitoare şi radioasă pe care i-o arăta oglinda era cum nu se putea mai potrivită pentru rolul pe care intenţiona să-l joace, îşi expedie camerista şi aproape că zbură pe scări până la picioarele turnului de vest, unde, ca în fiecare dimineaţă, François şi Huc se antrenau la lupte.

Admiră un timp duelul celor doi protagonişti, având grijă să nu fie văzută, ca să se poată bucura în tihnă de spectacol, apoi se apropie pe nesimţite de arena în care se ridicase un nor fin de praf. Huc îl punea pe François la grea încercare, fentând cu îndemânare atacurile adversarului cu şapte ani mai tânăr decât el, care trecea totuşi drept un luptător priceput.

„*Ce mult îmi plăcea Huc*”, îşi spuse ea, aplaudând fără să vrea o eschivă în timpul căreia acesta atinsese cămaşa de zale a lui François.

---

4 Cuptor special, folosit de alchimişti (n.tr.)

La auzul aplauzelor, martore ale deznodământului prea puţin glorios al acestei întreceri amicale, François se întoarse şi o aţinti cu o privire sumbră.

— Se poate şti cărui fapt i se datorează prezenţa ta, doamnă? se interesă el fără pic de amabilitate, în timp ce Huc îşi trecea mâna masivă prin păr, ca să şteargă sudoarea care-i şiroia pe frunte.

Antoinette se strădui să-şi ia privirea de la comandant ca să-i surâdă soţului ei, trecând peste aroganţa lui cu o scuză prefăcută:

— Aici sunt puţine distracţii şi este atât de amuzant să vă privesc luptând! Iertare, dragul meu soţ!

Gura lui François schiţă o grimasă cam amară. Antoinette nu-l obişnuise cu asemenea sclifoseli şi, în mod ciudat, simţi înţepătura geloziei. Văzând-o cum lasă capul în jos, îmbujorându-se uşor, François aruncă o ocheadă discretă spre Huc, care îi păru total indiferent, ocupat să-şi lustruiască spada înainte de a o vârî la loc în teacă. Liniştit în privinţa intenţiilor comandantului, François care nu tolera adulterul decât dacă avea loc în propriul pat, consideră că această reînnoire a interesului lui Antoinette i se adresa chiar lui şi buna dispoziţie îi reveni. Spuse, băgând spada în teacă:

— Ei bine, doamna mea, fie! De vreme ce-mi simţi atât de mult lipsa, însoţeşte-mă! Huc, să se aducă doi cai înşeuaţi, i se adresă el, peste umăr, comandantului, care se îndepărtase puţin de arenă. Soţia mea are nevoie de emoţii puternice în dimineaţa asta!

Antoinette veni lângă soţul ei şi ocoli propunerea lui:

— Nici chiar aşa, messire! Dacă te-aş însoţi prin hăţişuri şi prin tufe pe urmele vreunui cerb, aş tulbura copilul pe care-l port şi ştii câtă grijă am de el. Mai bine să facem câţiva paşi, aş vrea să-ţi propun ceva ce ar fi de folos intereselor tale. Iar apoi, dacă îţi va face plăcere, ne vom putea bucura în voie de această zi minunată.

Incitat fără voia lui de tonul prevenitor al soţiei lui, François se supuse, spunându-şi că dispoziţia femeilor era grozav de schimbătoare atunci când o alta le ţinea locul în patul conjugal.

Huc de la Faye îi privi tăcut cum se îndepărtau, ochii lui urmăriră o clipă ondularea şoldurilor lui Antoinette. Când îşi întoarse privirea ca să se apuce de alte treburi, zări în treacăt fereastra de la primul cat al turnului, de unde Albérie se uita fix, cu o căutătură ciudată, la el. Stingherit, se mulţumi să-i zâmbească. Chipul ei pieri imediat, iar Huc se întrebă dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Apoi se încurajă, spunându-şi că tot ceea ce făcea, era pentru ea. Numai pentru ea. Restul n-avea nicio importanţă.

Lovind cu piciorul o piatră care-i stătea în drum, comandantul o luă spre poarta boltită dinspre care se auzeau râsetele oştenilor lui. Dacă totul mergea aşa cum plănuise, peste cel mult o oră vor călări către Vollore.

Loraline se sprijini în mâinile-i mici şi albe, care tremurau. Ce singură se simţea, cât de sinistru i se părea totul – chiar şi peştera aceea, în care trăise totuşi atâtea clipe fericite –, de când Isabeau, mama ei, nu mai era.

Îşi ridică mânecile tunicii lungi, peste care o piele grea de lup îi ţinea de cald şi care îi dădea un aer de siguranţă, apoi amestecă în vasul din lut ars fiertura făcută din rădăcini, poame şi orz, care avea să constituie prânzul ei. De când se născuse, aceasta era hrana ei de bază, însoţită de lapte, vânat şi fructe. Acum trebuia sa continue. Ce anume să continue? Mătuşa ei, Albérie, nu încetase să-i repete că avea îndatoriri faţă de amintirea mamei ei. Că trebuia să le răzbune pe femeile persecutate din familia ei, pentru a putea duce apoi o viaţă decentă şi normală. Însă Loraline habar n-avea ce voia să însemne „o viaţă normală şi decentă”.

Trăia acolo, în inima izvoarelor de lângă Montguerlhe, unde ţâşneau vapori de sulf, în mijlocul lupilor, şi nu i se întâmplase niciodată până atunci să se simtă, fie şi o clipă, singură sau tristă. Iar acum, dintr-odată, simţea apăsarea timpului şi, continuând să amestece pasta înmuiată cu apa care curgea la picioarele ei, începu să evoce, cu glas tare, imaginile pe care i le zugrăvea mama ei, întâmplări dinainte de exilul acesteia, dinainte de naşterea ei: mâinile mari şi bătătorite ale bunicului care secera grâul copt, chipul lui vesel în bătaia vântului;

sărbătoarea dinaintea secerişului, când toţi ai casei îşi puneau straiele de duminică şi se frecau cu frunze de izmă creaţă înainte de a se prinde într-o farandolă[5], în sunetele cimpoaielor şi ale vielelor[6]; genunchii lui Isabeau, aşezată în braţele tatălui ei, tresăltând, şi ochii albaştri ai lui Albérie, pe care tot ce vedea o amuza; bunica Turleteuche, ale cărei buze subţiri se întindeau într-un zâmbet ştirb pe când bătea din palme în ritmul muzicii; glumele lui Benoît, care o făceau pe Isabeau să râdă în hohote… Glumele lui Benoît. Blândeţea lui Benoît. Tandreţea lui Benoît. Dragostea lui Benoît.

Într-o zi, Loraline întrebase, cu nevinovăţia celor opt ani ai ei, cine era Benoît. Isabeau o privise ţintă câteva clipe, apoi zisese cu răceală, îndepărtându-se de ea:

— Ar fi trebuit să fie tatăl tău!

Loraline nu cutezase să întrebe cine era tatăl ei, dacă nu era Benoît, pentru că, în clipa aceea, felul cum o privea mama ei o înspăimântase. Şi apoi, până atunci nici nu se gândise măcar că trebuia să aibă şi un tată, fiindcă avea deja o mamă, şi habar n-avea cum era conceput un copil.

Totuşi, o văzuse deja de trei ori pe mama ei născând, ca lupoaicele, nişte stârpituri ciudate care nu supravieţuiseră şi pe care Isabeau le pusese în nişte borcane de sticlă pline cu un lichid gălbui. Isabeau avea o întreagă colecţie de borcane în care pluteau membre sau organe de animale şi de oameni. Loraline nu ştia cum făcea rost de ele. Ştia doar că acestea, împreună cu cărţile aduse de Albérie, o ajutau pe mama ei să-şi continue cercetările. Ani întregi, Loraline fusese ţinută departe de activităţile respective, apoi, pe neaşteptate, în vara trecută, Isabeau o iniţiase. Fata se simţise deodată învestită cu o mare putere. Încetase să mai fie copil. Împlinise 15 ani şi devenise demnă să primească moştenirea familiei sale.

Nu i se păruse ceva ciudat. Trăise dintotdeauna în acest fel. N-avea nicio noţiune despre bine sau rău. În universul ei, nu existau decât Isabeau, lupul Cythar, Albérie, străbunica pe care încă n-o uitase, abatele din Moutier, pe care-l văzuse de mai multe ori, şi o lupoaică sură care venea la fiecare lună plină.

5 Dans popular din Provence (n.tr.)

6 Vechi instrumente populare cu coarde (n.tr.)

Răspundea la numele de Stelphar, dormea alături de ea şi veghea asupra ei şi asupra haitei.

Acum, totul se schimbase. Ultimele cuvinte ale lui Isabeau o tulburau:

— Seniorul de Vollore şi Montguerlhe este cel care ne-a alungat şi l-a spânzurat pe Benoît, logodnicul meu. François de Chazeron e un monstru, Loraline! M-a violat şi m-a torturat, dar, mai presus de orice, ne-a furat vieţile. Pe a ta, mai cu seamă! Deşi eşti singura lui moştenitoare…

Rostind aceste vorbe cumplite, Isabeau se stinsese. Tulburată, Loraline o ajutase pe Albérie să transporte cadavrul mamei ei într-o grotă alăturată, care, de la moartea bătrânei, devenise cimitirul lor. Albérie deschisese o trecere în camera mortuară unde odihnea Amélie. O convinsese pe Loraline s-o lase să termine singură treaba şi astupase cu grijă gaura din zid, pecetluind astfel mormântul lui Isabeau. Apoi îşi conduse nepoata în adâncul pădurii, până la un promontoriu care dădea spre vale. Fortăreaţa din Montguerlhe se profila pe faleza vecină. Fortăreaţa aceea înspăimântătoare în care domnea François de Chazeron. Şi acolo, în faţa acestei privelişti grandioase şi în acelaşi timp sinistre, Albérie completase destăinuirea lui Isabeau:

— François de Chazeron este tatăl tău, Loraline, şi, cu toate acestea, te-ar ucide dacă ar afla de existenţa ta. Mama ta s-a jertfit, ferecându-şi tinereţea în taina muntelui în toţi aceşti ani, ca să te protejeze. Eşti datoare faţă de amintirea ei, Loraline! Jurase să se răzbune dacă François va mai pune piciorul în Montguerlhe. Trebuie să moară. Aceasta este pedeapsa cuvenită pentru crimele lui, şi numai tu poţi s-o duci la îndeplinire acum. Cu asta!

Şi Albérie îi întinsese flaconaşul pe care Loraline îl văzuse de atâtea ori în mâinile mamei ei. Ştia că Isabeau îşi închinase viaţa acestei poţiuni pe care o crease, o distilase, o modificase de-a lungul timpului, încercând-o, fără şovăială, şi ea. „*Isabeau se otrăvise tot mai mult în fiecare zi ca să obţină otrava absolută, de nedescoperit*”, afirmase Albérie.

Alungând această imagine înapoi în minte, Loraline duse la gură o lingură din terciul pe care-l frământase cu toată puterea

durerii ei şi o înghiţi absentă. Acest gest simplu constituia singura ei certitudine. De acum înainte, trebuia să continue. Pentru mama ei. Trebuia să sacrifice sufletul negru al lui François de Chazeron pentru ca Isabeau să-şi poată găsi, în sfârşit, liniştea. Să sacrifice sufletul seniorului de Vollore Dumnezeului milostiv pe care abatele de la Moutier o învăţase să-L iubească. Astfel, cu siguranţă, ea va deveni vrednică să ajungă în ceruri.

Acestea erau gândurile ei când apăru Albérie în intrândul coridorului subteran, care ducea la fortăreaţă. Mătuşa îi întinse o mână complice, făcându-i semn s-o urmeze. Loraline puse vasul pe o stâncă şi, lăsându-i lui Cythar, care stătea tolănit la picioarele ei, resturile sărace ale prânzului, porni după Albérie, în lucirea pâlpâitoare a torţelor.

În timp ce înaintau încet prin inima stâncii, ocolind capcanele formate în timp de-a lungul pasajului, Loraline simţi urcându-i-se un nod în gât.

Străbătuse de multe ori mulţimea de coridoare subterane care alcătuiau un labirint uitat chiar şi de seniori, învăţând sa cunoască fiecare pericol, fiecare acces, fiecare ieşire, dar Isabeau îi interzisese să intre în acesta şi în cel care ducea la Vollore. În cele opt zile care trecuseră de la moartea mamei sale nu încetase să se întrebe când va găsi curajul de a încălca această interdicţie. Iar Albérie o vizitase în ziua precedentă şi-i spusese, strângând-o cu dragoste la piept:

— Dacă totul se petrece conform planului, mâine îţi vei împlini destinul.

Destinul o aştepta acolo, la capătul coridorului săpat în stânca roşiatică şi, pentru prima oară în viaţa ei, Loraline se temea. Se temea de adevărul acela pe care ceva nedesluşit din ea nu reuşea să-l accepte. Ca şi cum i-ar fi simţit tulburarea, Albérie îi cuprinse cu hotărâre pumnul mic, încleştat, îi desfăcu degetele transpirate şi, ţinându-i mâna într-a ei, o încurajă:

— Nu te teme, copila mea! Totul va fi bine.

Loraline voi să-i răspundă, dar din gâtlejul ei nu ieşi niciun sunet, aşa că îşi concentră toată atenţia asupra drumului, ocolind golurile ce se deschideau în faţa ei, putând să-i înghită piciorul până sus, în vreo scobitură întunecoasa. Mai înaintară

câteva minute pe o pantă, apoi, când tunelul se îngustă brusc, fură obligate să meargă una în spatele celeilalte, cu capetele aplecate, până ajunseră într-o fundătură. Albérie răsuci o piatră ieşită în afară din stâncă şi lumina puternică a zilei se revărsă peste pereţii jilavi ai subteranei. Apoi pătrunse fără ezitare prin deschizătură, urmată cu paşi prudenţi de nepoata ei.

Loraline îşi deschise larg ochii verzi, pe care izbucnirea bruscă a luminii îi ardea până la lacrimi, apoi îşi dădu seama că se afla într-o încăpere mare, pătrată, mobilată cu un pat sobru, un cufăr împodobit cu ferecături de metal şi un birou acoperit de un vraf de cărţi legate în piele groasă, altele fiind îngrămădite pe un scaun cu rezemători pentru braţe; pe scaun, mai zăcea o mantie purpurie care degaja un iz pătrunzător de mosc.

Cele două femei pătrunseră în odaie prin tăblia din stânga a unui şemineu impunător, care se adâncea în zid. Loraline observă că flăcările din vatră, deşi destul de vioaie, nici măcar nu le atinseseră încălţările, atât de largă era deschiderea şemineului, care ocupa aproape tot peretele. Urmărindu-i privirea, Albérie şopti:

— Nu da atenţie acestor amănunte, copila mea! Cel care a construit acest pasaj a dovedit mult bun-simţ. Voia să poată pleca şi veni fără ca să-şi dea seama cineva. Noi suntem singurele care cunoaştem acest secret. Nu te-ai putea arde, chiar dacă aici ar dudui focul iadului.

— Ştiu, mătuşă. Am văzut şi la Fermouly un şemineu asemănător odată, când eram mică şi bunica Amelie m-a luat cu ea în subterane.

Albérie dădu din cap. Ea nu mai călcase pe la Fermouly din copilărie, de când Huc de la Faye o luase de acolo, dar îşi amintea de pasaj fiindcă o văzuse adesea pe bătrână trăgându-şi la o parte scaunul din faţa intrării ascunse şi dispărând în spatele flăcărilor. Pe atunci, nu cunoştea încă taina lui Amélie Pigerolles şi se mulţumea s-o aştepte să se întoarcă de la destinaţia ei misterioasă, unde se întâlnea, fără îndoială, cu pitici şi zâne. De multe ori, de altfel, bătrâna îi aducea la întoarcere pietricele frumos colorate, pe care Albérie le depunea cu grijă într-un cufăraș de lemn, ca pe nişte comori de

preţ. Comori pe care le lăsase acolo, împreună cu liniştea copilăriei.

Înăbușindu-și un oftat, Albérie alungă cu tristeţe acest gând. În numele acelor amintiri pierdute se afla acolo. Se îndreptă cu hotărâre spre fereastra cu cercevele aflată în faţa şemineului.

— Apropie-te!

Loraline se supuse şi, urmând exemplul mătușii ei, se ascunse în faldurile grele ale draperiei, privind afară. Sub fereastră, în curte, un om călare pe un superb cal negru, care tropăia nervos, părea că abia îşi stăpânește nerăbdarea. Chipul lui aspru, deşi seducător, inspira teamă, în timp ce-i zorea pe cei câţiva soldaţi care-şi pregăteau caii.

Loraline simţi cum ceva îi îngheaţă sufletul. N-ar fi putut explica motivul, dar ştiu pe dată cine era omul acela. Dar înainte ca ea să apuce să-i pronunţe numele, Albérie îi spuse în şoaptă, ca şi cum el ar fi putut să audă:

— Da, Loraline, este chiar el. Sângele tău nu te-a minţit. E seniorul de Vollore şi Montguerlhe, în toată măreţia şi trufia lui.

— E… tatăl meu! abia articulă Loraline, cu un nod în gât, simţind că aroma de mosc din odaie îi întoarce stomacul pe dos.

Albérie se întoarse spre ea, cu o sclipire rea în privirea-i metalică. Apucă, fără menajamente, mâna umedă de transpiraţie a nepoatei ei, lăsând între ele spaţiul prin care se auzea timbrul dur al vocii lui François.

— Da, Loraline, e tatăl tău… Şi călăul mamei tale! Uită-te bine la el, fata mea, căci azi inima ta va trebui să facă alegerea. Indiferent ce hotărâre vei lua, de acum înainte eşti stăpână pe viaţa ta.

Fără să vrea, Loraline lăsă ochii în jos, cu inima bătând gata să-i spargă pieptul. Ce frică i se făcuse deodată, frică de ea însăşi, frică de privirea aceea nemiloasă, frică de lucirea pe care o văzuse de atâtea ori în pupilele dilatate ale mamei ei, când se trezea din coşmaruri urlând. Pe Albérie însă n-o înduioşară degetele care tremurau între ale ei. Vocea îi deveni tăioasă şi amară:

— Vezi patul ăsta, Loraline? Aici a violat-o, a bătut-o şi a umilit-o după ce îl spânzurase sub ochii ei pe Benoît şi înainte de-a o arunca, dezbrăcată, pradă lupilor. Priveşte bine patul, priveşte bine şi chipul acestui om! Da, priveşte şi alege: ori i te arăţi şi mori la rândul tău, ori accepţi adevărul şi îţi răzbuni atât mama, cât şi naşterea ta, căci pentru noi nu vei fi niciodată, auzi, niciodată, decât bastarda seniorului!

Afară, Antoinette se apropia de soţul ei, însoţită de Huc de la Faye care, călare, trăgea de frâu catârul care avea legat în spate cufărul cu lucrurile lor.

Huc zâmbea mulţumit. Antoinette lucrase cum nu se putea mai bine şi-l atrăgea pe François spre Vollore, ca să-i expună planul ei de mărire şi amenajare a castelului. Huc îi însoţea împreună cu vreo câţiva oameni, îndepărtându-i pentru câteva zile de Montguerlhe, aşa cum făgăduise.

Având senzaţia ciudată că e spionat, îşi ridică o clipă ochii spre fereastră, dar nu văzu nimic. Închipuindu-şi totuşi că soţia lui era acolo, clipi complice din ochi în direcţia ei, apoi trecu hotărât în fruntea cetei, spre marea satisfacţie a lui François, care, mohorât, nu se gândea în clipa aceea decât să se întoarcă, în sfârşit, cât mai repede acasă.

Caii porniră la pas, iar Loraline urmări cu ochii plini de lacrimi silueta sprintenă a tatălui ei, simţind în inimă o ură copleşitoare. Când grupul dispăru după colţul clădirilor care precedau primul grilaj al incintei, fata murmură, cu o voce de nerecunoscut:

— Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. François de Chazeron va muri.

Albérie, uşurată, îi dădu drumul mâinii mici. „*Copila asta e sânge din sângele nostru!*” îşi spuse ea, mulţumită. O cuprinse pe Loraline şi o strânse în braţe cu dragoste.

— După ce totul se va sfârşi, vei fi liberă, îţi făgăduiesc, îi şopti la ureche nepoatei sale, dar aceasta nu o auzi.

Ca prin ceaţă, privea fix, cu mânie, spre patul răvăşit. Ţipetele şi rugăminţile, pe care le striga mama ei de fiecare dată când avea coşmaruri, de abia acum reuşea să le înţeleagă, când vedea locul acesta. Râmase un timp astfel, încremenită de

furia şi imaginaţia ei, apoi o împinse brutal pe Albérie şi mârâi, cu ochii injectaţi:

— Ce trebuie să fac?

Albérie îşi simţi şalele arcuindu-se la chemarea fiarei care zăcea în ea, iar gura îi fu năpădită de un gust acru. Mulţumită de reacţia nepoatei sale, îi expuse planul ei, înainte de-a o conduce prin labirintul subteranelor către Vollore.

Antoinette fredona, călărind la pas. Era binedispusă, pe de o parte pentru că, deşi era frig, soarele radios o desfăta după atâtea zile mohorâte, pe de altă parte pentru că Huc părea destins şi senin cum nu-l mai văzuse niciodată.

„*Se îndepărtează de soţia lui şi se apropie de mine*”, îşi imagina ea, pe când Huc glumea cu oamenii lui sau îi saluta prietenos pe ţăranii care munceau cu toţii să refacă ceea ce distrusese furtuna.

În ciuda atmosferei melancolice pe care o lăsase în urma ei catastrofa, vânticelul tăios cu miresme de pământ umed şi muşchi putrezit le răsfăța nările, oferindu-le o plăcere nouă. La urechi le ajungeau cântecele păsărilor, răspunzând parcă vocii melodioase care se înălţa cu îndrăzneală, enervându-l pe François de Chazeron şi făcându-l să-i arunce de câteva ori soţiei sale priviri întunecate. Antoinette se făcuse că nu pricepe şi, convinsă că Huc de la Faye şi tovarăşii săi îi apreciau cântecul, continuase cu şi mai mult foc, până când, în cele din urmă, se întâmplase ceea ce spera. François, nemaisuportând, îşi îmboldise calul şi o luase la galop, lăsându-i în urma pe ceilalţi. Când Huc se pregăti să-l urmeze, Antoinette îl opri, poruncindu-i:

— Nu face asta, prietene! L-ai împiedica să se retragă în turn şi, crede-mă, nu-şi doreşte nimic altceva! Hai mai bine să stăm de vorbă, vrei?

Încuviinţând, Huc îşi apropie calul de al ei. Merseră un timp alături, în tăcere, urmaţi la distanţă de escorta care, la un semn al comandantului, devenise discretă, apoi Antoinette începu din nou să fredoneze, iar Huc se lăsă legănat de vocea ei cristalină. La Montguerlhe, o asemenea plăcere era rară. Uneori, îi

ajungeau la urechi cântecele melodioase ale unor spălătorese, dar ele se opreau imediat ce bărbaţii se apropiau.

— Pe soţia ta n-am auzit-o niciodată cântând, remarcă Antoinette, răspunzând parcă gândurilor lui.

Ciudat, Huc fu cuprins de amărăciune când trebui să îi răspundă:

— Albérie nu cântă. Cred că vocea ei nu e potrivită pentru aşa ceva.

— O! ce lucru trist, îl compătimi Antoinette, încântată să aibă un atu împotriva rivalei sale; muzica face ca totul să pară atât de uşor şi de vesel! Bunul meu Huc, e frumos din partea ta că te mulţumeşti cu atât de puţine distracţii! Eu, una, oricum s-ar manifesta soţul meu, nu m-aş putea lipsi de ea. Fiindcă tot mergem la Vollore, o să aducem de acolo şi harpa mea. Am să cânt pentru tine… Şi pentru soţia ta, adăugă, ca să-şi sublinieze clar preferinţa, pe un ton atât de blând, încât părea o mângâiere.

Fără să vrea, lui Huc începură să-i zvâcnească sângele în tâmple. Dădu din cap şi se întunecă la faţă.

Atracţia pe care o simţea faţă de Antoinette îl sâcâia din ce în ce mai mult. O cunoştea şi o respecta de când venise la Vollore şi niciodată până atunci nu fusese atât de tulburat. Se strădui să se gândească la Albérie şi la bucuria ei când îi spusese că reuşise să-l îndepărteze pe François. *„Prin urmare,* încheiase el, *vei putea să te ocupi în linişte de Loraline.”*

Totuşi, în clipa aceea se întreba dacă o făcuse de dragul ei sau ca să-şi împace propria conştiinţă. Cu toate că în aceşti ani refuzase să recunoască, se învinovăţea pentru că fusese destul de laş ca să devină complice la faptele oribile comise de stăpânul lui, chiar dacă, ştia bine, seniorul avea dreptul să facă orice.

„În sfârşit, îşi spuse, *moartea lui Isabeau o va elibera pe Albérie.”* Dar nu cumva, în adâncul sufletului, îşi dorea să fie eliberat el însuşi? Eliberat de ce sau de cine? Gândul îl îngheţă, mai ales că în aceeaşi clipă, sătulă de muţenia lui, Antoinette se interesă cu toată inocenţa:

— Ce-a fost, de fapt, povestea aceea cu faimosul lup pe seama căruia au fost puse o mulţime de crime?

Huc se întoarse şi o privi cu ochi rătăciți:

— De unde ştiţi…

Dar se opri şi se corectă imediat, cu stângăcie, încercând să se calmeze:

— Cine v-a spus basmul ăsta de adormit copiii?

Antoinette suspină zgomotos:

— Aşadar, ceea ce povestesc ţăranii este adevărat – că în trecut, un vârcolac ar fi bântuit aceste locuri. Am surprins acum câteva zile, la mănăstirea din Moutier, o discuţie între doi oameni sărmani. Unul din ei spunea că asupra ţinutului nu se mai abătuse o asemenea nenorocire de când vârcolacul îi ucisese pe călugări. Când m-am apropiat şi le-am cerut amănunte în legătură cu acea întâmplare, au susţinut, înnebuniţi de spaimă, că habar n-au la ce anume mă refeream. Ciudat, nu-i aşa? În aceeaşi seară, l-am întrebat pe François, dar a evitat să-mi răspundă, explicându-mi cu asprime că ceea ce se întâmplase înainte de căsătoria noastră nu mă priveşte. Înţeleg asta, Huc, dar de-acum, vezi, aparţin acestui ţinut şi, chiar dacă n-aş crede nicio clipă asemenea istorisiri tenebroase, mi-aş dori totuşi să aflu ce s-a întâmplat de fapt. Asta m-ar ajuta să-mi înţeleg soţul. Oare vei tăcea şi tu, prietene?

Huc era mai stingherit decât oricând; depusese un jurământ în faţa stăpânului său. Îi jurase credinţă şi supunere. Îi jurase uitare, chiar dacă nu putea uita. Ca s-o protejeze pe Albérie. Ca să se apere pe sine. Dacă ar fi pretins că nu ştie nimic, n-ar fi fost decât încă o minciună printre prefăcătoriile de fiecare zi. Dar gândul acesta nu-i plăcu. Antoinette, atât de blândă, atât de credincioasă, merita să ştie adevărul despre bărbatul ei. Şi totuşi, ignoranţa şi inocenţa ei o apărau cel mai bine de el.

— Ajungem, doamnă, ocoli el răspunsul, zărind cu uşurare turnurile castelului.

— Nu mi-ai răspuns, Huc! insistă Antoinette, frustrată.

— Nu stă în puterea mea să-ți răspund, doamnă Antoinette. Dar François are dreptate. Amintirile trebuie lăsate în pace, iar fărădelegile din alte vremuri nu trebuie să întunece un chip atât de încântător. Uită de toate astea şi nu-ţi mai face griji decât pentru copilul pe care îl porţi.

Antoinette îşi întoarse capul, simţind că-i ard obrajii. Răspunsul n-o mulţumea, dar Huc găsea că e frumoasă şi, la urma urmei, asta era de ajuns ca să-i piară supărarea. Va reuşi ea, odată şi odată, să-i smulgă aceste secret. Se întrebase tot mai des dacă nu cumva soţul ei, cu maniile lui ciudate, avea pe conştiinţă vreun păcat mai mare decât s-ar fi crezut.

Nu-l credea în stare să comită crime, dar ce secret n-ar fi ascuns el în schimbul vreunui rar şi preţios tratat de alchimie?

Se străduí să zâmbească, luându-şi un aer nepăsător.

— Huc, cochetă ea, eşti cei mai devotat şi mai amabil dintre prieteni! Îţi făgăduiesc să uit totul, cu condiţia să-ţi regăseşti buna dispoziţie pe care mi-ai oferit-o până adineaori.

Uşurat, Huc îi adresă o ocheadă recunoscătoare şi, ca sa învingă demonii din amintirile sale, începu să fredoneze un cântec vechi din Auvergne.

— Aşa te vreau, încheie Antoinette, potrivindu-şi vocea după a lui, în timp ce treceau pe sub bolta de piatră a porţii deschise, intrând în curtea castelului din Vollore.

În clipa când Huc o ajuta pe Antoinette să descalece, după ce-şi încredinţase propriul cal unui grăjdar ieşit în întâmpinarea lor, Clothilde, supraveghetoarea personalului de la castel, apăru în prag, răvășită şi livid㠖

— Pe bunul Dumnezeu, doamnă Antoinette, veniţi repede! gâfâi ea. S-a întâmplat o nenorocire!

4

Huc se opinti cu umărul în uşa masivă de stejar, ferecată, care oprea accesul la ultimul cat al turnului, dar, deşi împingea din toate puterile, nu reuşi nici de data aceasta s-o clintească.

— O, Doamne, Doamne! se auzeau hohotele de plâns disperate ale lui Antoinette, care-şi frământa în mâini batista sub nasul înroşit.

— Caută-l pe Bertrandeau! Să-l trimită pe Béryl la Grimardie după nişte topoare să spargem uşa. Du-te!

În timp ce valetul căruia i se adresase pornea în goană pe scări, Huc se întoarse către Antoinette.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să aşteptăm, îi spuse, masându-şi umărul strivit.

— Şi dacă a… O, Doamne, Huc…

Privirile li se întâlniră o clipă când pomeniră despre aceasta eventualitate nebunească, obligându-l pe Huc să-şi întoarcă faţa pentru a dezminţi plăcerea perversă pe care o încerca doar gândindu-se la asta.

— Sunt sigur că nu, dar n-ar trebui să rămâneți aici. Clothilde, condu-o pe doamna Antoinette în salon şi fă-i un ceai!

— Vreau să stau aici! se revoltă Antoinette, deşi nu prea ştia ce nădăjduia cu adevărat să afle.

Huc însă insistă, punând mâna pe umărul care tremura al castelanei.

— Doamnă Antoinette, fă ce-ţi cer! Nu ştiu ce vom găsi dincolo de uşa şi ai trecut deja prin multe astăzi. Promit că voi veni să-ți spun, o asigură el cu blândețe.

„Atâta timp cât Huc se îngrijea de ea, îşi spuse Antoinette, *restul nu mai contează prea mult.”* Cât despre nedemnul ei soţ, dacă pierise în timpul vreunuia dintre experimentele lui diabolice, Dumnezeu s-o ierte, dar n-o să-l regrete!

— Fii prudent, îi spuse, în semn de încuviinţare.

La un semn al comandantului, Clothilde îşi petrecu braţul pe după umerii stăpânei sale şi o conduse în josul scării de piatră.

Rămas singur cu valetul care ţinea un sfeşnic cu multe braţe ca să lumineze mai bine ungherul acela întunecat al vastului

palier, Huc se rezemă de peretele aflat vizavi de uşa care-i sfida cu nemişcarea ei, apoi se lăsă să alunece de-a lungul pietrei, aşezându-se pe podea.

După ce Clothilde îi adusese brutal la realitate chiar în clipa când sosiseră, se repeziseră înăuntru, sorbind între timp frazele sacadate ale intendentei care era moartă de îngrijorare: François de Chazeron ajunsese la castel cu vreo jumătate de oră înaintea lor şi, fără să-i pese de reparaţii sau de oamenii de la castel, se grăbise să urce scara care ducea în turn. Descuiase uşa cu cheia sa grea, apoi îl auzise înjurând în gura mare, atât de furios, încât Clotilde, pe când se grăbea să-i pregătească o gustare, se întrebase ce s-o fi întâmplat.

Nici n-apucase să se gândească la ceva, când, turbat de mânie, François intrase în sală şi, niciuna, nici două, îi trăsese o palmă care-o făcuse să cadă peste masa grea din încăpere. Se repezise apoi din nou la ea şi o ridicase cu o mână, ţinând-o ameninţător pe cealaltă în dreptul obrazului ei, cu ochii injectaţi şi cu o expresie necruţătoare pe chip:

— Cine a pătruns în cabinetul meu?

Clothilde începuse să bâiguie că, după câte ştia ea, nimeni nu urcase acolo, dar vorbele acestea nu făcuseră decât să-i sporească furia lui François.

— Vorbeşte sau dau cu tine de toţi pereţii!

Dar ea nu ştiuse ce să-i spună şi se mulţumise să ţipe, atrăgându-i astfel pe lucrătorii aflaţi în castel. Văzând scena, Bertrandeau, maistrul şindrilar, ieşise în faţă vrând să intervină. François se întorsese spre ei, dându-i drumul femeii care profitase de ocazie ca să o şteargă de acolo.

— Care dintre voi mi-a nesocotit porunca? Dacă nu mărturiseşte, jur pe Dumnezeu că vă spânzur pe toţi!

Dar Bertrandeau, cu înfăţişarea lui impunătoare, rămăsese impresionant de calm în faţa stăpânului:

— Înainte de a-l acuza pe vreunul dintre noi, monseniore, ar trebui să ştim ce ne reproşaţi. Ne facem treaba aşa cum se cuvine şi la ordinul dumneavoastră, iar dacă se întâmplă ca unul sau mai mulţi dintre oamenii mei să vă fi displăcut, atunci, potrivit regulilor breslei noastre, mie îmi revine sarcina să-i pedepsesc.

— Interzisesem să intre cineva în cabinetul meu! mârâi François drept răspuns.

— Niciunul dintre noi nu şi-a băgat acolo nici măcar un deget, seniore François! În afară de asta, sunteţi singurul care are cheia. Dacă încuietoarea ar fi fost forţată, servitorii din casă v-ar fi anunţat imediat.

După aceste cuvinte, mânia lui François se risipi: descuiase uşa ca de obicei, cu unica şi singura cheie care exista. Seniorul se înmuiase, cu chipul alb ca varul.

— Vă simţiţi bine, messire? se speriase Bertrandeau, văzându-i paloarea.

François însă parcă nici nu l-ar fi auzit. Îşi croise drum printre ei, clătinându-se, şi intrase din nou în bârlogul lui, în care se încuiase învârtind de două ori cheia în broască, după cum auziseră toţi cei de faţă.

Clothilde, obişnuită de mult cu toanele stăpânului ei, deşi ele nu se mai manifestaseră niciodată până atunci cu atâta violenţă, plecase, suspinând încă, să-şi vadă de treburi, şuşotind, în trecere, cu muncitorii, care încuviinţară că seniorul lor era, într-adevăr, un personaj ciudat.

Apoi, explozia îi făcuse să încremenească locului, înainte de a se năpusti cu toţii spre uşa masivă, de care se ciocniră fără rezultat, cum avea să facă şi Huc ceva mai târziu.

— Messire Huc, messire Huc! gâfâi valetul, urcând treptele patru câte patru.

Huc se ridică dintr-o singură mişcare.

— Bertrandeau a găsit o soluţie. M-a trimis să vă caut.

Cunoscând ingeniozitatea înnăscută a meşterului şindrilar, Huc se grăbi pe urmele mesagerului până la poalele turnului, unde Bertrandeau împreună cu trei dintre oamenii lui aşezaseră cap la cap două scări pe care le legau una de alta cu funii groase de cânepă. Huc înţelese pe dată ce urmăreau: voiau să ajungă astfel până la fereastra de la etaj, care putea fi deschisă de afară prin geamul spart de furtună.

— Trec primul, hotărî el, în timp ce scara era sprijinită de zid.

— Nu, Huc! îl prinse cu o mână puternică Bertrandeau, niciunul din noi doi nu va urca. Suntem prea grei.

Arătă spre valetul în vârstă de 12 ani, a cărui înfăţişare firavă era cea mai potrivită pentru escaladarea fragilului edificiu. Huc încuviinţă, apoi se apropie de băiat:

— Când vei ajunge înăuntru, nu atinge nimic, nu privi nimic. Descuie doar uşa şi pleacă de acolo!

— Da, messire Huc, făcu băiatul, mândru că devenise deodată o persoană atât de însemnată.

— Ai grijă de tine, puştiule, îl încuraja Bertrandeau, ciufulindu-i prietenos pletele negre, prinse la ceafă cu un şnur albastru de mătase.

Huc ar fi trebuit să se întoarcă în turn şi să aştepte în faţa uşii, dar rămase să urmărească ascensiunea micului Guillaumet, care micşora cu îndrăzneală şi agilitate distanţa ce-l despărţea de fereastră. Ştia şi el, ca şi cei care ţineau scara, că, dacă fie şi o singură legătură ar fi cedat, greutatea lui, deşi nu era prea mare, l-ar fi făcut să se prăbuşească de la cel puţin şapte metri înălţime. Aşa că toţi îşi ţineau răsuflarea, gata să intervină, la nevoie, ca să încerce să amortizeze impactul. Dar Guillaumet avea grijă să calce pe mijlocul fiecărei trepte, compensând spontan fiecare dezechilibrare, şi ajunse la destinaţie înainte ca Huc să-şi fi dat seama că încremenise acolo, proptit greoi pe picioare. Aşteptă ca băiatul să manevreze închizătoarea ferestrei cu cercevele, strecurându-şi mâna printr-unul din geamurile sparte, apoi, pe când, în strigătele de bucurie ale şindrilarilor, valetul pătrundea în locul interzis, o luă la fugă spre etaj, ca să-l întâmpine.

Guillaumet îl aştepta pe palier, foarte mândru de isprava lui, fluturând cheia ca pe un trofeu. Huc îi zâmbi, mângâindu-i la rândul său părul des, apoi vârî preţiosul obiect în punga de la brâu şi-i spuse băiatului:

— Du-te acum şi cere-i lui Clothilde să-ți pregătească un pahar cu lapte cald. Du-te şi la doamna Antoinette să-i spui ce s-a întâmplat, dar insistă ca ea să nu vină aici, ai înţeles?

— Desigur, messire! Ar trebui să treacă peste cadavrul meu.

— Bună treabă ai făcut, puştiule! îl felicită Huc la despărţire.

Apoi, lăsându-l să-şi savureze triumful, trase în piept o gură de aer încurajându-se şi intră în încăpere. Acolo era o dezordine cumplită, pe care o puse pe seama exploziei, a cărei cauză n-ar fi putut-o stabili atunci.

Aerul rece gonise, din fericire, miasmele emanate de substanţele împrăştiate, dar un iz neplăcut de acid mai înţepa încă nările. Huc îl găsi pe François întins pe burtă la picioarele unei mese pe care se dezagregau resturi calcinate de pergament, printre retorte şi recipiente aruncate de-a valma.

Huc îngenunche repede lângă stăpânul său şi-i căută pulsul la vena jugulară. Când îl simţi bătând sub degetele lui, nu-şi dădu seama dacă se bucura de asta. În timp ce întorcea trupul inert al lui François, apăru în pragul uşii Bertrandeau. Văzându-l îngenuncheat, îl întrebă îngrijorat:

— A murit?

— Nu, spuse cu regret Huc, dar a pierdut mult sânge. O bucată de metal i s-a înfipt în tâmplă. Trebuie scoasă de acolo.

— Te ajut şi eu, tovarăşe, zise Bertrandeau dând să se apropie.

Dar Huc îl opri cu un gest:

— Ba n-ai să faci nimic! Deja ai văzut prea mult. Dacă-i vine chef să pedepsească pe cineva după ce-o să se trezească, e mai bine să fiu eu acela.

Un zâmbet larg, batjocoritor, se întinse pe buzele subţiri ale lui Bertrandeau, care, fără să ţină seama de ameninţarea pe care-o ştia reală, veni lângă Huc. Acesta nu se îndura să-l respingă încă o dată. Nici în doi n-avea să le fie prea uşor să-l transporte pe François până jos. Lăsându-l pe şindrilar să examineze rana, zări într-un colţ o bucată curată de pânză de in, aruncată lângă un craniu mic omenesc. Stăpânindu-şi un fior, Huc luă pânza şi începu să elibereze o porţiune a podelei, lângă François, ca să poată întinde pânza pe jos.

— Nu-mi place cât de palid arată! comentă Bertrandeau.

— Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim.

— La semnalul meu! spuse şindrilarul, apucându-l pe François de picioare.

Huc îl prinse de umeri, susţinând cu braţul capul care atârna fără vlagă, apoi mutară trupul pe materialul pus alături. Tocmai

voiau să-l ridice, folosind pânza ca pe o targă, când privirea lui Bertrandeau întâlni o formă găurită din care cursese o şuviţă de lichid auriu care se întărise.

— Ce-o mai fi şi asta? nu se putu opri el să întrebe.

Huc îi urmări privirea şi înţelese pe dată despre ce era vorba.

— Nu ştiu – minţi el totuşi – şi cred că e mai bine pentru toată lumea să nu băgăm de seamă ceea ce se află în această cameră.

Bertrandeau îl privi cu atenţie o clipă, dar nu reuşi să desluşească pe chipul lui decât o subită şi adâncă oboseală.

— Sunt sigur că ai dreptate, Huc! Să ieşim de aici!

Însoţind vorba cu gestul, uniţi în aceeaşi complicitate, cei doi bărbaţi ridicară targa improvizată şi străbătură odaia. Ajunşi pe palier, îşi lăsară jos povara. În timp ce Bertrandeau elibera scara pe care se înghesuiseră atât lucrătorii lui cât şi personalul din castel, aşteptând să afle noutăţi, Huc scoase cheia din pungă şi o răsuci de două ori în broască.

Antoinette îşi venise în fire la drăgălăşeniile lui Clothilde, al cărei ochi stâng începea să se învineţească, atât de puternică fusese palma dată de François.

Niciuna din ele nu-şi putea explica această violenţă neaşteptată. Clothilde auzise vorbindu-se despre o fată de prin partea locului, care ar fi fost brutalizată de senior pe când era tânăr, dar ea era din Thiers şi acolo puţină lume crezuse povestea asta, pentru că reputaţia seniorilor din Vollore era mai presus de asemenea calomnii. De altfel, nu era decât un zvon pe care oamenii îl infirmau deîndată ce li se punea vreo întrebare. În cei şase ani de când venise la castel avusese şi ea necazuri, firește, din pricina caracterului îngrozitor al lui François de Chazeron, dar niciodată nu se întâmplase ca el să ridice mâna asupra ei sau a altcuiva din personalul de serviciu. Iată de ce, oricât îşi muncea creierul înceţoşat, nu reuşea să răspundă întrebărilor lui Antoinette decât printr-o nedumerire totală, întărită de certitudinea că nimeni din castel nu urcase acolo în lipsa seniorului.

În timpul acesta, îşi făcu apariţia Guillaumet, care intră aproape fugind în odaie şi ceru, stângaci, ca masa aflată acolo să fie golită de tot ce se afla pe ea.

— Va fi adus seniorul meu! adăugă el, cu atâta respect în glas, de parcă ar fi fost vorba despre însuşi regele.

Cu mişcări repezi şi îndemânatice, Clothilde luă ceaşca goală din faţa femeii, în timp ce aceasta se dădea înapoi, gata să răstoarne laviţa pe care şedea. Ridicându-se brusc în picioare, Antoinette se lipi de peretele opus uşii. Sângele îi îngheţase în vine. Inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din pieptul sugrumat de şireturile corsetului. Bertrandeau intră primul prin deschizătura îngustă a uşii, iar după câteva clipe, într-o tăcere de mormânt, soţul ei fu întins chiar pe locul unde Antoinette tocmai îşi luase gustarea.

Văzând chipul mânjit de sânge, cu rana spre ea, îşi stăpâni cu greu o senzaţie de vomă. Văzând-o răvășită, Huc se apropie de ea, vrând s-o încurajeze:

— E doar leşinat. Totul va fi bine.

Privirea ei se pierdu în cea a comandantului, apoi femeia clătină din cap. Apoi, Huc i se adresă intendentei, care deja aţâţase focul din vatră şi pusese la încălzit un vas plin cu apă curată:

— Adu nişte fașe! Am nevoie de lumină, de multă lumină.

Guillaumet dispăru imediat, ca şi cum numai lui i-ar fi revenit această sarcină, şi, în timp ce Bertrandeau îi îndepărta cu o voce autoritară pe cei mai îndrăzneţi dintre curioşi, Huc se întoarse din nou spre Antoinette. Plângea încet, fără să-şi dea seama că lacrimile îi curg pe obraji, iar Huc se abţinu cu greu să n-o ia în braţe. Îi şopti:

— O să-i curăţ rana. N-ar trebui să rămâi aici!

— Aici este locul meu, Huc, îi răspunse Antoinette destul de nesigură. E de datoria mea să-i fiu alături, din moment ce… trăieşte! adăugă ea, aproape neauzit.

Huc simţi până la durere că se rupe ceva în el. Nu putu decât să-şi lase capul în jos, tulburat, fiindcă simţise şi el aceeaşi decepţie când îl găsise pe François.

Ce uşor i-ar fi fost să-l strângă de gât, fără zgomot! Să le răzbune prin acest simplu gest pe Isabeau, pe străbunică, pe

Albérie şi pe Antoinette. Dar n-o făcuse. „*Bernardeau a sosit prea repede*”, îi şopti o voce interioară, ca să-i justifice laşitatea, dar n-o crezu. Ştia că altul era adevărul. El nu era un ucigaş.

— Roagă-te, doamnă! gemu el, simţind cum o ceaţă îngheţată îi cuprindea întreaga fiinţă.

Apoi, îndepărtându-se de ea, îşi începu treaba, la lumina sfeşnicelor cu mai multe braţe pe care Guillaumet şi un tovarăş de-al lui le ţineau ridicate; îşi făcea datoria cu toată atenţia, dar cu inima sfâșiată.

După ce curăţă, dezinfectă şi pansă rana, îl transportă pe François, tot cu ajutorul lui Bertrandeau, în camera alăturată, pe care Clothilde o pregătise în grabă. În timpul reparaţiilor, acolo fusese cabinetul de lucru al lui Bertrandeau, iar pe birou se aflau încă planuri şi schiţe. Nu era, la drept vorbind, un loc demn de seniorul locului, dar majoritatea camerelor din castel nu mai aveau nici acoperiş, nici geamuri. Câteva şemineuri se prăbuşiseră sub rafalele vântului şi zăceau pe parchetele luxoase. Deşi cele mai urgente lucrări fuseseră făcute, niciuna dintre camere nu era mai potrivită pentru a adăposti un rănit, oricare ar fi fost rangul său, decât aceasta.

François fu aşezat pe patul sobru, nu departe de şemineul care, cruţat de furtună, emana o căldură blândă.

Deşi respira regulat, nu-şi recăpătase cunoştinţa, iar Huc se întrebă o clipă dacă nu avea cumva vreun abces şi dacă va reuşi să supravieţuiască peste noapte. Ideea că Albérie, care moştenise de la bunica ei ştiinţa tămăduirii cu ajutorul ierburilor de leac, ar fi putut să-l salveze, îi trecu prin minte, stârnindu-i un zâmbet. Ştia că Albérie nu l-ar fi vindecat pe François. Ar fi găsit în ea curajul pe care el nu-l avusese. Îşi întoarse capul spre Antoinette, care, cu un şal de lână pe umeri, se aşezase la căpătâiul lui François, tăcută, cu mâinile împreunate într-o nesfârşită şi fierbinte rugăciune, al cărei scop Huc n-ar fi putut să-l precizeze. De acum înainte, numai Dumnezeu Atotputernicul putea hotărî ce se va întâmpla cu acest om. Însă Huc nu reuşea totuşi să-şi îndepărteze din minte

imaginea camerei din turn, unde se simţea plutind în aer suflarea diavolului.

Oftă în tăcere. Mâine va fi o altă zi. Împreună cu Bertrandeau, care refuzase să plece, şi cu Guillaumet, care, în ciuda vârstei sale fragede, insistase să se ocupe de schimbarea lumânărilor consumate din sfeşnic, Huc se instală într-un colţ al odăii, direct pe podea. Astfel începu, la 12 octombrie 1515, o îndelungată noapte de veghe.

Theophrastus Bombastus von Hohenheim era totuşi un tânăr de 22 de ani, sprinten, deşi avea chipul cam bucălat. Nu se putea spune că era foarte seducător, dar avea un farmec misterios, în mare parte datorită ochilor lui negri, adânci şi care denotau inteligenţă. Vioi, curios şi destul de orgolios, Theophrastus era interesat de toate şi, mai ales, de lucrurile pe care le puneau in discuţie diverse ramuri ale ştiinţei. Tatăl său, medic elveţian, îl educase în acest spirit al curiozităţii pentru a-şi face din el un demn urmaş. Dar, deşi Theophrastus moştenise de la părintele său respectul faţă de medicină, el crescuse de asemenea şi mai ales în umbra faimoasei Fecioare Negre de la abaţia din Schwyz, unde mama lui lucrase ca slujnică. Astfel că rigoarea educaţiei paterne se ciocnise de povestirile despre vindecări miraculoase, despre aşa-zisele miracole şi tot felul de credinţe populare care – deşi tatăl său le lua peste picior – găseau un ecou favorabil în sufletul lui de copil.

Toate acestea erau motivele pentru care în acea zi de 12 octombrie 1515 el se afla la Saint-Remy-de-Provence, atât de departe de Elveţia natală, de unde plecase cu trei ani în urmă ca să vadă lumea largă şi să-i pătrundă secretele. Tocmai se întorcea de la Ferrara, unde îşi terminase cu succes studiile, iar titlul de medic avea o rezonanţă îndrăzneaţă având în vedere tinereţea lui. Puţini dintre confraţii pe care îi cunoscuse dobândiseră, prin călătoriile sau întâlnirile lor, atâtea cunoştinţe ca el.

Aşadar, Theophrastus, călare pe un măgar şi însoţit de un valet cât se poate de discret, căci era mut din naştere, se apropia de o ulicioară, după ce înfruntase timp de o lună toanele vântului de-a lungul călătoriei sale.

— Aici trebuie să fie! afirmă el, întinzând într-acolo un deget pe jumătate acoperit de mitena[7] din lână.

Încovoiaţi sub greutatea şubelor, păreau mai degrabă doi sărăntoci decât un medic şi ajutorul lui. Dar omului nostru puţin îi păsa de asta. Când întâlnea dispreţul semenilor lui, răspundea tăios: „*E mai bine să ai o minte bine garnisită şi o pungă goală decât invers. Poate că plapuma ţi-e mai subţire, dar visezi mult mai frumos!*”

Cât despre visuri, slavă Domnului, avea destule de când îşi plimbase zdrenţele prin Egipt, la poalele piramidelor care-şi păstrau cu încăpățânare tainele, şi la Constantinopol, unde studiase o mulţime de lucrări. Peste tot în drumurile lui se iniţia în misterele şi doctrinele societăţilor secrete şi ale sectelor religioase care erau în floare la acest început de secol. Pentru a-şi completa cunoştinţele academice, îşi însuşea secretele tămăduitorilor, fie că erau oameni din popor, bărbieri, moaşe, băieşi sau chiar călăi. Nimeni şi nimic n-ar fi putut astâmpăra imensa lui dorinţă de a dobândi cunoştinţe pe care să le pună la dispoziţia omenirii.

Luminat de toate informaţiile acestea pe care le uita ca să reţină doar chintesenţa lor, Theophrastus ciocăni cu degetele îngheţate în lemnul uşii joase a unei case din inima târgului provensal.

O femeie cu trăsături regulate întredeschise cu prudenţă canatul, iar el se prezentă şi, cu accentul său gutural, insistă să-l întâlnească pe fiul ei. Uşa se deschise pe dată şi atât stăpânul cât şi valetul intrară într-o odaie sobră, înveselită de căldura plăcută a unui foc prietenos şi de un miros îmbietor de supă.

Această mireasmă îi abătu pentru o clipă lui Theophrastus gândul de la scopul vizitei sale, amintindu-i că nu mâncase nimic de dimineaţă, fiindcă punga îi era goală. Dacă nu-i ieşea curând în cale vreun bolnav, dispus să plătească îngrijirile pe care le-ar fi primit, avea să fie nevoit, ca de atâtea ori, să încerce să vâneze ceva. Din păcate, pe o asemenea vreme era greu să prinzi prepeliţe sau iepuri. Iar de săpat pământul

---

7 Mânuşa care acoperă numai o parte a mâinii, lăsând descoperite ultimele doua falange ale degetelor (n.tr.)

îngheţat în căutare de rădăcini, nici nu putea fi vorba. Nu rămânea decât să adune ceva praz sălbatic rămas pe ici, pe colo, care aproape că nu se putea mânca, aşa degerat cum era.

Tuşi prefăcut, prea mândru ca să lase chiorăielile răutăcioase ale stomacului său să ajungă la urechile stăpânei casei, mulţumindu-se să adulmece aromele savuroase care ieşeau din oala de pe foc. Valetul lui însă îşi aţintise fără jenă privirea asupra pâinii rumene de pe masă, acoperită cu un şervet subţire ca să nu se răcească.

Chiar în clipa când stăpâna casei se îndrepta către scara de lemn ca să-şi cheme fiul, un băieţel coborî în întâmpinarea ei şi-i salută de pe trepte:

— Vă aşteptam, messire! Mamă, continuă el, pe când Theophrastus se încrunta, uimit de această introducere, masa e pregătită pentru musafirii noştri? Le e tare foame şi se ştie că e mai bine să discuţi cu stomacul plin.

— Tocmai voiam să pun masa când au sosit, îl asigură femeia, pe al cărei chip se aşternu un văl de mândrie la adresa copilului-minune, în timp ce acesta, deşi avea doar 12 ani, îi arunca lui Theophrastus o privire complice.

Medicul, impresionat şi, la urma urmei, încântat de asemenea primire nesperată, nu putu decât să articuleze cu stângăcie:

— Prin urmare, povestea asta era adevărată!

— Da, messire, din păcate, adăugă copilul, ajungând lângă el şi salutându-l cu o plecăciune ironică; pentru că mi se întâmplă să prezic necazuri mai mari decât bucuriile, fără să am puterea de a schimba lucrurile. Dar luaţi loc, expresia lacomă de pe chipul valetului dumneavoastră îmi spune că norocul v-a uitat pe drumul ăsta desfundat care v-a adus la mine. Scoateţi-vă şubele, trebuie puse lângă foc, şi veniţi să vă încălziţi cu vinul ăsta! Nu primim aici pe oricine, dar ne tratăm musafirii ca şi cum ar face parte din familie.

Theophrastus îşi revenise din uimire şi-l privea pe tinerelul cu chipul luminat de inteligenţă, dar şi de un strop de maliţie. Îi întoarse plecăciunea, de parcă s-ar fi înclinat în faţa unei persoane de vază:

— Theophrastus Bombastus von Hohenheim, se prezentă el.

— Cel care în curând va fi numit Paracelsus, da, o ştiu deja, prietene!

— Dar cine eşti, de fapt? îl întreba Theophrastus, perplex, în timp ce valetul urmărea cu ardoare cum trebăluia femeia în jurul mesei pe care o aşternea în tăcere.

— Michel de Nostre-Dame[8], la dispoziţia dumneavoastră, gata să vă fiu de folos, cu tot respectul faţă de Sfintele Scripturi şi de ştiinţă. Nu trebuie să vedeţi în asta îngâmfare sau plăcerea de a păcăli lumea, ci doar un dar de la Dumnezeu. Nimic altceva decât un dar al lui Dumnezeu.

— Dar ce altceva aş putea vedea? îi scăpă lui Theophrastus, care deja se simţea cuprins, fără voie, de un profund respect faţă de omuleţul din faţa lui.

Femeia încremeni brusc vrând să facă un gest şi începu să tremure, în timp ce Michel îi răspundea cu voce scăzută:

— Mâna diavolului, messire, şi, în acest caz, asupra acestei case s-ar abate un proces intentat cu rea voinţă.

Theophrastus dădu din cap, întunecându-se la faţă. De câte ori nu văzuse Inchiziţia lovind cu judecata ei necruţătoare, în Spania şi în alte locuri! Nu-i ajungeau degetele de la amândouă mâinile ca să le numere şi nu era destul de cinic încât să poată uita ţipetele nefericiţilor sub muşcătura flăcărilor.

O tăcere de gheaţă acoperise deodată atmosfera plăcută din casă. Theophrastus se grăbi s-o risipească, dar, ciudat, i se adresă mamei:

— N-avea teamă, femeie sfântă! Eu sunt un om de ştiinţă, nu unul al Bisericii. În această calitate, aplaud miracolele înfăptuite cu ajutorul spiritului. Nenorocirea nu va atinge locuinţa voastră. Inima îmi este la fel de curată ca şi intenţiile, pentru că e stăpânită de dorinţa de a-i sluji pe semenii mei.

— Nu de asta îmi făceam griji, prietene, aprobă Michel, al cărui chip fu luminat de un zâmbet larg; şi să ştii că-i vei sluji bine, ca şi mine, de altfel. Mamă, adăugă el, să păstrezi la căldură mâncarea tatei şi a fratelui meu. Clienţii îi vor reţine până târziu.

Fără a se minuna prea mult la auzirea acestei prevestiri, cea vizată acoperi cu un şervet încălzit două dintre străchinile de

[8] Mai târziu va fi cunoscut sub numele de Nostradamus, (n.red.)

lut şi se apucă să le umple pe celelalte cu polonicul care îşi aştepta rândul, agăţat de un piron bătut în zid.

Nemaiputând să se abţină, valetul îşi holbă ochii, apoi îşi trecu peste buze o limbă exagerat de lungă care-i exprima, mai bine decât orice discurs, mulţumirea, şi se aşează la masă, nerăbdător, bătând cu degetele în lemnul lustruit. Theophrastus şi Michel schimbară o privire complice şi izbucniră amândoi într-un râs vesel.

Cina aceea a fost pentru Theophrastus cea mai plăcută de care avusese parte de mult timp încoace. O clipă, i se păru că s-a întors în Elveţia natală, la ai lui, atât de plină de bucuria de a trăi era atmosfera acelei case modeste, ai cărei locuitori – după cum dovedea mobilierul redus la strictul necesar – n-o duceau prea bine.

Bunicul lui Michel, o personalitate în medicină, care-l îngrijise, odinioară, pe regele Rene, era cunoscut pentru că lăsase o mulţime de însemnări uimitoare. Auzind zvonul că nepotul acestuia era înzestrat cu darul premoniţiei, Theophrastus hotărâse să-l viziteze.

Se felicita că o făcuse. În acest cuib călduţ, în care vorbele de duh se împleteau cu simplitatea unei inteligenţe fără ascunzişuri, Theophrastus uită pentru o clipă de asprimea iernii, de goana îndârjită după cunoştinţe şi chiar de propriul rang, redevenind subit un băieţel uimit în faţa unui uriaş de abia 12 ani.

Cina se sfârşi cu o tartă cu nuci, după care atât stăpânul cât şi valetul îşi simţiră stomacurile ghiftuite. Michel îşi drese glasul şi se întoarse cu un aer grav şi, deodată, răvăşit, spre Theophrastus:

— Animalele şi valetul se vor adăposti peste noapte în grajd. Cât despre Domnia Ta, messire, vei avea o noapte lungă, căci nu întâmplarea te-a adus la mine. În noaptea aceasta, messire, mă vei salva.

După aceste cuvinte, se prăbuşi leşinat peste masă, în timp ce mama lui scotea un ţipăt care-i îngheţă lui Theophrastus fericirea pe buze. Deşi îl tulburase înspăimântătoarea punere în scenă, nu pierdu timpul şi, fără să stea pe gânduri, căută pulsul băiatului livid.

— Corichon, trusa! îi porunci, calm, valetului care, fără să se sinchisească de cele întâmplate, continua să se îndoape cu pâine, deşi burta stătea să-i plesnească.

La vocea stăpânului său însă se întrerupse pe dată şi ieşi grăbit.

— Ce boală are? o întrebă apoi Theophrastus pe gazdă, care îşi privea încremenită fiul, fără să cuteze să se mişte.

Ea înalţă o privire pierdută:

— Dar nu ştiu, messire, abia putu să şoptească.

Pentru o clipă, Theophrastus fu cuprins de panică. Apoi îşi recăpătă sângele rece:

— N-a spus nimic? Un cuvânt, măcar un singur cuvânt pe care să mi-l transmiţi? Fiului tău îi place să-şi dozeze efectele…

Auzind acest argument, ea îşi clătină capul şi încercă să-şi limpezească gândurile. În sfârşit, chipul i se lumină. Se repezi la sertarul unui bufet de unde scoase un cufăraș din piele tăbăcită. I-l întinse cu o mână tremurândă lui Theophrastus.

Acesta îl deschise în grabă şi descoperi, uluit, un scalpel, aţă şi un ac înfipt într-o bucată de pergament. Theophrastus despături pergamentul şi citi: „*Visceral din dreapta*”.

Theophrastus nu pierdu timpul cu explicaţii. Ceru să se pună apă la fiert, ridică poalele cămăşii lui Michel şi-i palpă stomacul întărit. Când ajunse în dreptul apendicelui, chipul băiatului se contractă de durere, deşi era leşinat.

— Pe bunul Dumnezeu! mormăi Theophrastus. Trebuie să ne grăbim!

Reţinându-l alături de el, ca să-l asiste, doar pe valet, care-i adusese instrumentele din trasă şi îi pusese la îndemână cazanul cu apă caldă şi nişte bucăți curate de pânză, Theophrastus îşi suflecă mânecile, ştiind bine ce are de făcut. Mirându-se de precizia scalpelului pe care i-l păstrase Michel, începu prima incizie, cu mână sigură şi pricepută.

După o oră, operaţia se termină, iar valetul plecă să cureţe instrumentele. Mulţumit de reuşita lui, Theophrastus rămase singur cu pacientul. Relaxându-se puţin după încordarea care-l stăpânise până la ultimul fir al cusăturii, verifică, senin, pulsul şi corneea lui Michel, apoi privi de jur împrejurul odăii strâmte.

Un aparat aşezat în faţa ferestrei îi atrase atenţia. Theophrastus se ridică şi se strădui să descifreze inscripţiile şi semnele ciudate săpate în inelele încastrate unul în celălalt care înconjurau o mică sferă.

— E un astrolab, şopti o voce în spatele lui.

Theophrastus se întoarse. Michel îşi revenise şi îi surâdea.

Medicul părăsi o clipă obiectul care-i stârnise curiozitatea şi veni să se aşeze lângă băiat. Îi luă mâna, şi, simţind-o umedă, îşi puse palma pe fruntea fierbinte.

— Nu vorbi, tinere prieten, insistă Theophrastus, cu toate că un val de întrebări îi asalta spiritul. Mâine o să ai tot timpul să-mi arăţi aceste lucruri tulburătoare care ţie-ţi sunt familiare. Deocamdată, e de-ajuns să ştii că ai avut dreptate. Dacă nu te-aş fi operat în noaptea asta, acum ai fi fost mort. Şi, ţinând cont de febra pe care o ai, nici nu ştiu dacă primejdia a trecut.

— Viscerul din dreapta, nu-i aşa? se strâmbă Michel.

— Mai precis, apendicele. E un fel de pâlnie al cărei rost nu-l ştim încă, dar care, din motive necunoscute, se inflamează uneori şi, dacă se sparge, face să putrezească intestinele şi tot trupul. L-am extirpat în ultima clipă. Acum trebuie să dormi. Am să rămân la căpătâiul tău. Ai dureri?

— De parcă o mie de şoareci mi-ar ronțăi intestinele, messire! Dar nu mă tem de durere. Atâta timp cât o simt înseamnă că trăiesc. Noapte buna, Paracelsus!

— Ce poreclă ciudată mi-ai dat! se înduioşă Theophrastus.

— Ea va constitui secretul vieţii tale… murmură Michel, după care închise ochii şi căzu într-un somn adânc.

— Secretul vieţii mele, repetă, cu voce scăzută, Theophrastus, tulburat. Ce omuleţ… şi totuşi, cât de mare este! sfârși el, dându-i la o parte, cu afecţiune, buclele negre care i se lipiseră de fruntea încinsă.

Privirea lui Theophrastus alunecă spre astrolabul care domnea netulburat peste această încăpere plină de cărți şi de foi de pergament. Obiectul acela îi amintea de atâtea altele, despre care se pretindea că sunt lucrarea diavolului, încât Theophrastus nu-şi putu stăpâni un fior. Inchizitorii erau atât de dornici să cureţe totul, ca să nu fie nevoiţi să înfrunte adevărul unor cunoştinţe pe care nu le puteau nici înţelege, nici

interzice… Oare câte crime aveau să se mai comită din cauza ignoranţei? Simţi că-i vine ameţeală la acest gând. Se ridică în picioare şi ieşi ca să-i liniştească pe cei din casă.

În josul treptelor, tatăl şi Hector, fratele mai mic al lui Michel, stăteau tăcuţi în jurul mesei. Theophrastus nu-i auzise intrând şi fu stingherit că era acolo, ca un fir de nisip în angrenajul vieţii lor cotidiene. Deşi bărbatul nu păru deranjat de prezenţa lui şi-l salută politicos, doar apariţia soţiei lui risipi încordarea. Pesemne că ea îi spusese ce se întâmplase, aşa că Theophrastus evită stânjeneala care-l cuprinseră şi le spuse diagnosticul:

— Nu mă pot pronunţa până în zori, dar dacă adevărurile spuse de fiul vostru sunt ceea ce pretinde el că sunt, puteţi să vă păstraţi speranţa. Va trăi. Acum trebuie să mă întorc să-l veghez.

— Fără supărare, monseniore, suspină tatăl, în ciuda privirii severe pe care i-o aruncase soţia lui, nu mă prea interesează ciudăţeniile fiului meu mai mare. Aş prefera să mă ajute, ca fratele lui, decât să se dedice acestor visări nefireşti. Credeţi-mă, dacă maică-sa, în amintirea tatălui ei, nu i-ar fi încuviinţat această dorinţă de a studia medicina, l-aş fi pus la punct.

— Michel vrea să fie medic? se miră Theophrastus.

— Păi de ce credeţi ca are trusa aceea de chirurgie? E greu să-l faci să se gândească la altceva!

În timp ce tatăl îşi vărsa amărăciunea asupra lui Theophrastus, mama, care se îndepărtase de ei, reveni plină de încredere:

— Luaţi asta!

Theophrastus luă recipientul din lut pe care i-l întinsese femeia şi-l deschise, plin de curiozitate:

— Cristale de sare? o întreba, perplex. La ce servesc?

— Nu ştiu, messire. Michel a spus doar să vă dau vasul când veţi veni să ne liniştiţi.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva clipe, când a apărut pe scară, chiar înainte să coborâţi.

Theophrastus o privi atent, întrebându-se dacă nu i se făcea cumva o farsă. Nu numai că nu se dezlipise de la căpătâiul

copilului, dar acesta n-ar fi putut în niciun caz să se ridice din pat, în starea lui. Expresia senină şi încrezătoare a mamei îl convinse însă că trebuia să caute altă explicaţie. Necutezând să mai facă vreo presupunere, se mulţumi să zâmbească şi se întoarse la patul bolnavului.

Michel dormea, respirând precipitat şi neregulat. O examinare sumară îi permise lui Theophrastus să constate că febra creştea. Încercă să-i dea de băut copilului, dar acesta vomită imediat apa pe care o înghiţise.

Descumpănit, Theophrastus îşi rezemă obrajii în palme. Dacă febra nu scădea repede, copilul era pierdut.

Theophrastus îşi munci un timp creierul parcă golit de toată ştiinţa acumulată, într-atât de preţioasă i se părea viaţa acestui copil, mai preţioasă decât oricare alta. Deodată, privirea i se opri asupra crucifixului de lemn atârnat la capul patului şi în minte începură să-i vină reminiscenţe din alte vremuri. Mai auzise despre acest fenomen al dedublării. Desigur, în general, erau doar legende, însă Michel era atât de ciudat! Din moment ce pretindea că este înzestrat de Atotputernicul, nu trebuia să caute vreo apropiere întâmplătoare între el şi Hristos? „*Nimic nu este întâmplător*”, afirmase deunăzi, la masă, Michel. Şi atunci? Care era cheia?

Lângă el, copilul gemea şi transpira abundent, udând cearşafurile din in. Dacă organismul lui nu putea să absoarbă lichide, trebuia să-l păstreze pe cel aflat în organism. Dându-şi seama de acest lucru, un gând îl lumină. Încă din cele mai vechi timpuri, pentru asta se folosea saramură! Theophrastus deschise gura băiatului şi o umplu cu sare. Repeta operaţiunea, la intervale regulate, până în zori, învelindu-l în acelaşi timp cu cearşafuri stropite cu apă rece.

Atingerea unei mâini pe tâmplă îl făcu să îşi deschidă ochii. Un soare lăptos intra în cameră prin fereastră. Theophrastus îşi ridică puţin capul îngreunat de somnul care-l doborâse aşa, aşezat lângă pat, pe unicul scaun cu rezemătoare din camera.

Michel zâmbea, cu chipul senin. Theophrastus îi puse o mână pe frunte şi spuse satisfăcut:

— Iată-te sănătos! Febra a cedat!

— Mulţumită Domniei Tale!

— Mulţumită doar lui Dumnezeu, care ţi-a oferit acest dar fără pereche.

— E ceva mult mai complicat, cred, îi răspunse Michel, clipind enigmatic din ochi. Dar de acum înainte vom avea tot timpul să vorbim despre aceste mistere. Până una alta, mi-e foame şi sete, şi, cu toate că nu ştiu nimic despre tratamentul pe care mi l-ai aplicat, abia aştept să-mi alung din gură gustul acesta neplăcut, de parcă aş fi ronţăit sare toată noaptea.

— Mă reped să-i anunţ pe ai tăi şi-ţi aduc ceva de mâncare, încheie Theophrastus, într-un hohot de râs.

În timp ce cobora grăbit scările, simţindu-se uşor şi vesel, începu să-şi spună că viaţa era frumoasă. Din moment ce-şi câştigase un merit atât de mare în ochii Domnului prin intermediul protejatului său, fără îndoială că îl aştepta un destin măreţ, nobil şi minunat.

5

Antoine de Colonges îşi lăsă capul pe spate, cu un suspin de plăcere. Tolănit lasciv în fotoliul întors din faţa biroului, cu picioarele desfăcute, cu rasa ridicată pe pântecele rotunjit, se lăsă în voia spasmelor trupului său satisfăcut. Scăpat de acele umori diavoleşti care-i împovărau spiritul, căzu într-un somn greoi, sperând că la trezire, Dumnezeu, în marea Sa milă, îi va fi umplut sufletul şi inima cu vorbele cele mai nimerite pentru a alina suferinţele celor din parohia sa.

Un zgomot neobişnuit îl smulse din toropeală. Se întrebă o clipă unde se afla, căci nu mai era pe drumul acela paradiziac, înconjurat de flori şi de lumină. Îşi înălţa cu greu ceafa anchilozată şi deschise pleoapele. În faţa lui aştepta Albérie, ironică, cu o strâmbătură de dezgust pe buze, sprijinindu-se uşor de chenarul pasajului secret din care ieşise.

Dându-şi subit seama de poziţia ridicolă în care se afla, îşi acoperi repede cu rasa partea de jos a pântecelui, roşind fără să vrea la vederea zâmbetului de pe buzele musafirei.

— Pe Dumnezeu cel Atotputernic, Albérie, ai putea să-ţi cobori privirea, mormăi el, furios, aşezându-se cu stângăcie într-o poziţie mai cuviincioasă.

— Sforăi, părinte! se mulţumi să răspundă Albérie, fără să se clintească.

— Chiar despre asta era vorba, mârâi Antoine printre dinţi.

— Hai, părinte, vino-ţi în fire, exclamă Albérie, izbucnind într-un râs uşor.

Era prima data când o vedea râzând. Uitând brusc tot ce se petrecuse, Antoine o privi fix, cu inima bătându-i puternic. Albérie dădu din cap, cu o sclipire sălbatică şi veselă pe chip, de parcă ar fi putut să-i citească gândul:

— Totul e distrus, anunţă ea.

— Slavă Domnului! oftă abatele, simţindu-se şi el cuprins de o veselie copilărească.

În clipa aceea, uşa se trânti de perete şi un novice se repezi în încăpere cu răsuflarea tăiată, făcându-i pe abate şi pe vizitatoarea lui să rămână încremeniţi.

— Messire abate, sughiţă novicele, fără să remarce măcar intrarea încă deschisă a pasajului, pe care Albérie o ascundea cu trupul ei, trebuie să veniţi cu mine cât mai repede. La Vollore s-a întâmplat o nenorocire, iar seniorul François e pe ducă!

Abatele se ridică dintr-o săritură, o întrebă din priviri pe Albérie care părea şi ea perplexă, apoi îl urmă pe novice care continua să explice că la mănăstire sosise un mesager care cerea ajutor.

Clopotele capelei se puseră în mişcare, bătând pentru prima slujbă, ca o invitaţie la căinţă. Abatele de la Moutier se cutremură. Nu aşa voiseră să se întâmple, dar ce însemnau ei, cu toţii, în faţa voinţei Domnului? Când ajunse în curtea interioară, cerul senin încă mai distila aburii trandafirii ai răsăritului. Scutierul lui François de Chazeron se plimba nervos, în aerul rece, în timp ce, în fundul cămăruţei în care-şi ţinea leacurile, fratele Etienne îşi aduna în grabă cele necesare.

Albérie observă, un moment, prin fereastră zarva de afară, năpădită de o mulţime de întrebări fără răspuns. Ce i se întâmplase oare lui Chazeron după plecarea lor?

După ce terminaseră ceea ce aveau de făcut, ea şi Loraline se grăbiseră să dispară de îndată ce-l zăriseră pe François la porţile castelului. Trebuia să afle. Închise cu un gest hotărât pasajul din spatele ei şi porni cu pas sigur şi vioi de-a lungul coridorului de piatră.

Antoinette îşi şterse obrazul buhăit după o noapte agitată. Se afla într-o odăiţă întunecoasă care, de când începuseră lucrările, servea drept cabinet de toaletă. Încercase să-şi împrospăteze faţa tamponând-o îndelung cu comprese îmbibate în apă de melise, dar oglinda reflecta imaginea ochilor ei umflaţi. În fond, înfăţişarea ei era normală în împrejurările acestea. Era soţia seniorului, iar zorii nu aduseseră nicio schimbare în starea lui.

Îşi împreunase mâinile şi se rugase mult timp, dar nu reuşea să-şi dea seama dacă Dumnezeu avea să-i asculte inima sau raţiunea. Îi era milă de François, însă perspectiva de a-l pierde n-o îngrozea. Puse, oftând, compresa lângă ligheanul în care

camerista ei turnase apa călduţa. „*Ziua care începe se anunţă însorită, indiferent ce s-ar întâmpla*”, îşi spuse ea, făcându-i semn cameristei s-o îmbrace.

Între timp, gândul îi hoinărea printre imagini liniştitoare: mâna blândă a lui Huc, care o trezise în timpul nopţii, când aţipise lângă patul soţului ei, îndemnând-o să se întindă într-un pat improvizat, în timp ce el avea să vegheze în locul ei; atunci, privirile li se căutaseră cu o tandreţe nesfârşită, iar Antoinette îşi simţise inima zbătându-i-se în piept.

Se supusese, cu un nod în gât, convinsă că, dacă în clipa aceea ar fi fost singuri, Huc n-ar fi putut rezista dorinţei de-a o săruta. Îl urmărise prefăcându-se că doarme. El îi ştersese fruntea lui François, îi cercetase albul ochilor, apoi se aşezase cât se putea de comod, ca nu cumva să-l trezească mişcându-se prea mult. Dormise iepureşte. La doi paşi de ea, Bertrandeau sforăia liniştit, având certitudinea că, la nevoie, cineva se va gândi să-l scoale din somn. Fără ca Antoinette să-şi dea seama de ce, toate acestea o calmaseră şi nu se mai trezise decât în zori, când auzise nişte şoapte. Huc şi Bertrandeau discutau cu voce scăzută. Amândoi păreau să fie de acord în privinţa a ceea ce trebuiau să facă şi era vorba şi despre un preot. Ea se sprijinise într-un cot, dezmeticită deodată din somn, şi întrebase tremurând:

— S-a dus, Huc?

Cei doi se întoarseră spre ea, apoi Bertrandeau îşi plecase cuviincios fruntea, salutând-o, şi se făcuse nevăzut. Huc, la rândul lui, îşi întoarse privirea, lăsându-i timpul necesar să se ridice din pat într-o poziţie mai convenabilă. Îşi netezise veşmintele şifonate şi părul răvăşit după somn, în care se agăţaseră câteva fire de paie din saltea. Pesemne că arăta ca o vagaboandă, dar puţin îi păsa:

— Poţi să te întorci, Huc, trebuie să ştiu!

El schiţase un surâs, dar privirea îi rămăsese plecată. Antoinette era soţia seniorului, iar dezordinea hainelor ei avea ceva indecent care-l tulbura, în ciuda împrejurărilor, mai mult decât dac-ar fi fost gătită ca o prinţesă. Huc îi răspunse, cântărindu-şi cu grijă cuvintele:

— Seniorul François, doamnă Antoinette, încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Competenţa mea se opreşte aici. Trebuie să trimitem după un medic şi după un preot. Aş crede că fratele meu Etienne, care este călugăr la Moutier, poate îndeplini ambele funcţii. Dar vom face aşa cum veţi dori.

— Aşadar, crezi că e pierdut, şopti ea dintr-o răsuflare.

— N-aş putea să spun, dar Etienne se pricepe bine la leacuri…

— Ai dreptate, Huc, încuviinţase ea. Dacă nu-l va putea vindeca, îi va da ultima împărtăşanie. Dar, oricum ar fi, nu pot să apar în faţa slujitorilor mei în ţinuta asta. Fii bun şi rămâi la căpătâiul lui!

— Voi sta cât e nevoie, nu trebuie sa vă grăbiţi, se simţise el obligat să adauge, în timp ce Antoinette ieşea, atingându-l cu poalele rochiei, pe care le ridicase cu mâinile ei fine ca să nu atingă podeaua.

Pe când camerista îi lega şireturile corsajului, îşi spuse că de fapt voise să-şi împrospăteze nu atât tenul, cât mintea. Se ruşină deodată. Ce se întâmplase cu ea? Oare nu mai avea pic de demnitate, de-şi dorea atât de mult să se poarte ca o desfrânată? Se cufundă în nefericire ca şi cum ar fi vrut să se pedepsească, şi, gata să-l întimpine pe fratele Etienne, ieşi din cabinet să ia micul dejun.

Huc rămase singur cu François, în lumina zilei care intra printr-o fereastră de lângă ei. O sudoare îngheţată accentua gustul amar, tot mai pronunţat, care-i stăruia în gură. Nu-şi putea lua ochii de la gâtul seniorului său, dezgolit ca să-i uşureze respiraţia. Şi, într-adevăr, respira regulat, iar tenul îşi recăpătase culoarea. François părea că doarme. Huc îşi îndreptă spatele, luptându-se cu sentimentele contradictorii care-i tulburau, necruţătoare, întreaga fiinţă. Se gândea ba la Albérie, ba la Antoinette, asupra căreia, în dimineaţa aceea, s-ar fi năpustit ca şi când ar fi fost o slujnică, apoi din nou la Albérie, şi iarăşi la Isabeau şi la copilul ei.

Toate astea îl reduceau la ura lui. Ura aceea pe care şi-o înfrunta de atâţia ani şi căreia i se împotrivea încă şi mai mult începând de ieri. Se frământase toată noaptea, rugându-se

cerului să nu rămână singur cu stăpânul lui, atât de vulnerabil în această postură. Când tentaţia deveni atât de puternică, încât n-o mai putu stăvili, încercă să iasă din încăpere. Dar amintirea chipului lui Isabeau îl făcu să se aşeze din nou alături de bolnav. Îşi văzu mâinile apropiindu-se inexorabil de gâtul lui François. Încercă să mai lupte cu conştiinţa lui, însă ispita era prea mare. Degetele lui atinseră pielea umedă. Avu impresia că nu le va putea împiedica să strângă, să tot strângă până când se vor împreuna, zdrobind între ele trecutul, dar gestul îi îngheţă înainte chiar de a fi început.

François îşi deschisese larg ochii şi îl privea. În acea clipă, Huc fu cuprins de teamă, în timp ce instinctul de supraviețuire îl obliga să fie calm. Dorinţa de a ucide îi pierise brusc, cedând locul unui alt fapt evident: François înţelesese că Huc îl ura. Oare de cât timp îşi revenise? Se jucase cu ei ca să le ghicească intenţiile cele mai ascunse?

Toate acestea îi trecură prin minte într-o fracţiune de secundă, conducându-l la concluzia că nu trebuia, în niciun caz, să-şi retragă mâinile. Se mulţumi să aştepte, deplasându-şi degetele de parcă ar fi vrut să verifice pulsaţia sângelui de o parte şi de cealaltă a gâtului, ca şi cum gestul său ar fi fost bine intenţionat.

— Ei bine, Huc, am să trăiesc până la urmă?

Vocea lui François părea că vine de departe, guturală, acuzatoare şi provocatoare. Dar Huc îşi redobândise stăpânirea de sine, palpându-l. În sufletul lui, o voce batjocoritoare îi repeta că nu era un ucigaş. Se strădui să-i zâmbească stăpânului său şi nu încercă să se justifice.

— Cred că da. Am fost foarte îngrijoraţi, monseniore, afirmă el, retrăgându-și abia acum mâinile.

— Îmi dau seama. Acum însă mă simt bine. Trebuie să-ți spun, prietene, că mi-e tare foame.

Şi, fără să mai aştepte, se ridică în capul oaselor. Huc se dădu la o parte, ar fi vrut să protesteze, să-l convingă să rămână culcat ca să nu i se facă din nou rău, dar se abţinu. Simţea în el ceva care-i oprea orice iniţiativă, ceva care prevestea acut o primejdie.

Aşa că François se aşează fără probleme pe marginea patului, îşi întinse cu un aer satisfăcut trupul anchilozat, apoi deschise brusc uşa ca să iasă din încăpere.

Se trezi nas în nas cu Antoinette, care se întorcea să-şi reia locul la căpătâiul lui. Văzându-l aşa, vioi şi binedispus, lăsă să-i scape un ţipăt şi se prăbuşi cu un zgomot surd pe podea. François izbucni într-un râs sălbatic, apoi trecu, făcând un pas mare, peste trupul căzut chiar în faţa lui. Huc încremeni pe loc, îngrozit, în timp ce François îi aruncă peste umăr:

— Du-o în pat şi cere să i se aducă sărurile, bunul meu Huc; e clar că nevastă-mea este prea emotivă.

Şi, lăsându-i în urmă, intră în salonul de recepţii, urlând la servitori că nu mâncase nimic de ieri şi voia să i se aducă pe loc de-ale gurii.

Huc îşi înghiţi furia care i se urcase din nou la cap. Luând-o în braţe pe Antoinette, o întinse pe patul de unde tocmai se ridicase François, apoi luă un flacon cu săruri.

Se aşeză lângă ea, era atât de vulnerabilă acum! „*Cât de frumoasă şi de blândă este*”, îşi spuse el, apropiindu-i de nări flaconul. Antoinette gemu uşor, întorcând capul, apoi deschise ochii. Nu-şi dădu seama de ce era Huc aplecat asupra ei, privind-o cu tandreţe. Lăsându-se cuprinsă de această senzaţie intensă de siguranţă, îşi petrecu braţele în jurul gâtului comandantului, trăgându-l spre ea.

Huc nu reuşi să-i reziste şi sărută cu toată puterea disperării gura care i se oferea. Un sărut lung. Cât să uite de tot restul lumii. Îmbrăţişarea lor fu întreruptă de o tuse uşoară în spatele lor. Huc se întoarse dintr-o mişcare.

În pragul uşii se afla Antoine de Colonges, care-i privea cu un aer încurcat şi dezolat.

Michel de Nostre-Dame mânca lacom, deşi, între două îmbucături, pretindea că are o senzaţie de greaţă. Mamei lui, care nu înţelegea cum se face, în acest caz, că o bucată de carne de găină poate s-o împingă în jos pe cealaltă, îi răspundea că, după părerea lui, mâncatul era singurul mijloc de a scapă de gustul de sare care-i stăruia în gură.

Când o văzu ridicând din umeri, Michel îi făcu vesel cu ochiul lui Theophrastus care se ospăta alături de el, la fel de binedispus.

— Şi cât timp va trebui să stea la pat fiul meu? se interesă femeia, văzând cu disperare cearşafurile pe care aşezase tava plină cu bunătăţi umplându-se cu pete de grăsime.

— Aş zice că vreo cinci zile, ca să înlăturam orice pericol de infecţie şi să lăsăm intestinelor timp să se refacă în jurul cusăturilor…

— Cinci zile… repetă ea, cu o expresie dezgustată şi dezolată.

— Şi încă zece până când va putea scoate firele cu care m-a cârpit, adăugă ca s-o necăjească Michel, arătând spre cusătura lungă de 20 de centimetri acoperita de un pansament gros, pătat cu sânge, care-i separa burta în două porţiuni inegale.

— În pat? se lamentă mama, vizibil mai îngrijorată în acel moment de soarta aşternuturilor decât de cea a şirengarului ei.

— Nu vă temeţi, doamnă Reynere, glumeam, n-a fost prea frumos din partea noastră. Vă promit că, începând de mâine, Michel va mânca la masa asta.

Arătă cu degetul spre masa împinsă la perete, încărcată, deocamdată, cu tratate masive de astronomie.

— În ceea ce mă priveşte, nu am alte pretenţii şi, dacă-mi oferiţi ospitalitate în schimbul îngrijirilor mele, mi-ar face plăcere să luăm masa împreună.

Discursul îi fu răsplătit cu un zâmbet de uşurare. *„Acelaşi zâmbet sincer şi generos ca al fiului ei*”, se gândi Theophrastus.

— Aşa să fie, messire, îmi convine. N-avem destui bani ca să plătim, dar…

Theophrastus o opri cu hotărâre:

— Credeţi-mă, nu e vorba despre galbeni! Câştig mult mai mult dacă stau în preajma lui Michel şi îmi sporesc cunoştinţele decât aş face-o bătând drumurile. Nu vă cer decât casă şi masă pentru mine, pentru valetul meu şi pentru bietele noastre animale, până când băiatul nu va mai avea nevoie de asistenţa mea.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, messire! exclamă femeia, luându-i apoi mâinile mânjite cu grăsime şi sărutându-i-le.

După care ieşi în grabă din cameră, aruncându-i peste umăr un *„Dumnezeu să vă binecuvânteze!”*

— A şi făcut-o, nu se putu stăpâni să răspundă Theophrastus, adresându-i-se lui Michel, care muşca vesel din cel de-al treilea copan de găină; a şi făcut-o, când m-a îndrumat încoace.

— Haide, prietene, îl tachină băiatul, doar n-o să devii habotnic, renunţând să mai fii omul de ştiinţă de acum!

— Nici pomeneală de aşa ceva! Nici pomeneală!

— Ia mai bine tava asta de aici! începe să fie prea grea pentru digestia mea, dacă nu cumva o fi invers, se strâmbă copilul, împingând platoul cu carne.

— Slavă Domnului, râse Theophrastus. Niciodată, dar absolut niciodată n-am mai văzut un bolnav de-al meu înfulecând aşa, imediat după o intervenţie. Începusem să cred că mi-a alunecat scalpelul prea adânc şi ţi-a găurit stomacul ăsta de nu se mai umple. Acum însă m-am liniştit, băiete!

— E bine dacă te-am liniştit pe ziua de azi, aprobă Michel pe un ton care nu-i păru însă lui Theophrastus prea glumeţ.

Se descotorosi repede de tavă, punând-o pe covorul colorat din lână, care acoperea parchetul cernit.

— Ce vrei să spui, Michel? îl întrebă îngrijorat. Ai avut vreo viziune nefericită în legătură cu mine?

Michel îl fixă îndelung cu privirea, de parcă i-ar fi căutat ceva în adâncul sufletului, dar Theophrastus nu se simţi nici stingherit, nici iritat. Aşteptă cu răbdare răspunsul la întrebare. Michel zise, ridicând din umeri:

— Doar un nebun ar putea pretinde că ştie ce va aduce ziua de mâine.

Theophrastus se simţi tras pe sfoară:

— Îţi baţi joc de mine, prietene! După ce mi-ai demonstrat ieri că nu există hazard, ai vrea să cred acum în el? Adevărul este altul, şi te pune în încurcătură.

— Deloc, Paracelsus, deloc, poţi să mă crezi. Pur şi simplu, sunt epuizat şi mi-e jenă să recunosc că, de fapt, premoniţiile mele nu trec de propriile intestine gâlgâitoare, pentru că sufăr de o boală şi mai primejdioasă. O boală pe care cred că o avem amândoi: acest jalnic orgoliu.

Se strâmbă întorcându-se pe o parte, apoi continuă:

— Ar trebui să dorm puţin, n-ai vrea să mă laşi singur?

Simţind câtă nevoie de odihnă avea, într-adevăr, pacientul lui, Theophrastus nu insistă. Ştrengarul ăsta avea dreptate. Îl credea la fel de încăpăţânat şi de mândru ca şi el, şi asta îl încânta, până la urmă, mai mult decât orice altceva.

— Trebuie să-ți examinez urina. După aceea poţi să dormi.

— Sub pat, îi indică Michel.

Theophrastus se aplecă şi descoperi acolo o oală de noapte din porţelan. O ridică la nivelul patului şi dădu la o parte cearşafurile, înclinând recipientul.

— Roagă-te lui Dumnezeu să nu intre mama tocmai acum, glumi Michel, îndreptând uşor jetul de urina spre interiorul vasului.

Theophrastus îşi reţinu hohotul de râs ca să nu-l tulbure pe copil, căruia ştia că acest gest simplu îi cerea un efort, pentru că trebuia să preseze vezica şi să forţeze zona tăieturii.

Michel reuşi să ducă operaţiunea la bun sfârşit, scoţând comic vârful limbii, şi-l sfătui pe Theophrastus ca, după terminarea examinării, să se ducă să deşerte vasul în latrina de la capătul coridorului.

— Totul este în regulă, afirmă doctorul, ridicându-şi privirea de la vasul pe care îl dusese în faţa ferestrei. Urina e limpede. Nu există niciun semn de hemoragie postoperatorie. În curând vei țopăi ca un iepure.

— În cazul acesta, du-te să te odihneşti! Sau mai bine nu, se răzgândi Michel, ale cărui pleoape grele se închideau deja, du-te la hanul care se află la două străzi mai încolo, cel a cărui firmă pretinde că este Visul Regelui. Acolo te aşteaptă cineva. O femeie tânără… Mulţi bani…

La această ultimă imagine, pe care Theophrastus o luă drept o viziune, Michel căzu într-un somn adânc, legănat de un sforăit ritmic.

Theophrastus şovăi o clipă, gândindu-se ce să facă. Trebuia să urmeze şi acum sfatul copilului sau să renunţe? Ce înţelegea oare Michel prin „mulţi bani”?

Stăpânit de o curiozitate care-i stârnea mintea, ieşi fără zgomot din cameră. La capătul coridorului de-a lungul căruia erau înşirate cele trei camere ale membrilor familiei se afla un

cotlon a cărui intrare era ascunsă de o perdea. Un jgheab din piatră se deschidea sub o gaură săpată în podea. Theophrastus fu plăcut surprins simţind mireasma de lavandă care plutea acolo. În alte case, lipsa de igienă făcea ca locul acela să fie dezgustător. Aici totul părea proaspăt curăţat, aşa că nicio miasmă nu supăra nările. Theophrastus constată chiar că într-un ciubăr plin cu apă erau bucăţi de pânză pentru şters. De acolo venea aroma de lavandă.

În timp ce golea oala de noapte a lui Michel în gaura care dădea în canal, îşi aminti ruşinat ca deunăzi se dusese să se uşureze în rigola unei ulicioare din spatele casei, ca să nu-şi deranjeze gazdele. Câţiva şobolani mari îi fugiseră printre picioare. De câte ori fusese nevoit sa gonească rozătoarele care i se furişau prin bagaje de când era pe drumuri? Nu ştia, dar era limpede că numărul lor avea să crească de la zi la zi, atâta timp cât va continua să ducă aceasta viaţă aventuroasă. Cuprins deodată de nostalgie, se gândi la tatăl lui, rămas în Elveţia natală, la copilăria lui plăcută, aşa cum era şi a lui Michel între aceste ziduri. Aceeaşi pasiune, acelaşi vis: să-şi ajute semenii.

În Italia, ar fi dorit să-l întâlnească pe acel Leonardo da Vinci care era pictor, ghicitor şi inventator genial. Născocise nişte maşinării extraordinare; ceea ce auzise despre ele îl lăsase cu gura căscată. Dar respectivul nu catadicsise să-l primească. Uşa lui nu se deschidea decât în faţa celor puternici. Iar Theophrastus n-avea niciun ban. N-avea nimic altceva, după cum bine spusese Michel, în afara acestui jalnic orgoliu. Michel mai spusese: „*mulţi bani*”. Nu, hotărât, stabili Theophrastus, trăgând la loc în urma lui perdeaua latrinei, nimic nu-i întâmplător. Şi, înarmat cu această certitudine, coborî scara, îşi luă cu el trusa şi ieşi din casă.

Soarele puternic de afară îi stânjeni privirea. Se întrebă o clipă dacă n-ar trebui să-l caute pe Corichon, pe care nu-l mai zărise de-aseară, apoi îşi spuse că se va descurca mai bine de unul singur. Scutură punga prinsă cu un şnur de mătase pe sub vesta uzată. În ea nu mai era decât o monedă amărâtă de un sol, abia cât să-şi poată cumpăra o cană cu vin. Dar era

suficient ca să poată intra în han. Dacă acea femeie exista şi-l aştepta, o va găsi el repede. Sau poate că îl va găsi ea pe el…

În uşa dughenei sale, un cizmar tocmai se târguia cu un client care voia să cumpere o pereche de şireturi ca să repare o tolbă pentru săgeţi. Theophrastus aşteptă ca meşterul să-şi ia banii, apoi îl întrebă încotro s-o ia. Omul duhnea a bălegar. Îl puse să repete de mai multe ori întrebarea, până să desluşească sub accentul gutural al lui Theophrastus sensul frazei, apoi îl îndrumă, plin de amabilitate. Theophrastus fu bucuros să se îndepărteze de dugheană. Pesemne că omul îşi tăbăcea chiar el pieile pe care le folosea, din moment ce puţea în halul acela; Theophrastus ştia bine că bălegarul era folosit în mod curent pentru înmuierea pielii. Avea dreptate, fiindcă, după ce coti pe lângă clădire, aşa cum i se spusese, văzu două butoaie în jurul cărora roia un nor de muşte mari, negre. Theophrastus grăbi pasul, mulţumit că venea iarna, şi nu vara. Deprins cu obiceiurile oraşelor şi ale satelor, ajunse curând în dreptul firmei pe care scria Visul Regelui, fiind adesea nevoit să se lipească de zidurile caselor ca să facă loc trăsurilor şi călăreţilor.

Un iz de vinaţuri şi de bere îi înveseli nările. Îi plăcea mediul ăsta. Pretutindeni, de la tejgheaua lată până la mese, se auzeau râsete. Theophrastus privi în jur. Singurele femei tinere pe care le văzu în bârlogul acela erau nişte fete de moravuri uşoare, ai căror sâni aproape dezgoliţi se ofereau fără fasoane mâinilor şi buzelor îndrăzneţe. La o masă, un grup de oşteni purtând culorile seniorului locului cântau cât puteau de tare un cântec soldăţesc, pe care-l relua cu voce stridentă o brunetă pe jumătate beată, aşezată pe genunchiul unuia dintre ei. La un moment dat, fata se dezechilibră, gata să cadă pe spate, şi începu să râdă prosteşte când bărbatul, ca s-o sprijine, o prinse de corsaj, lăsând-o cu bustul voluminos gol.

Toate astea îl desfătau pe Theophrastus. Se aşeză la o masă de unde putea vedea toată sala şi-i comandă hangiului care se apropiase vin de un sol. Între timp, oşteanul o pusese pe brunetă călare pe coapsele lui şi-i lingea cu lăcomie sfârcurile întărite, în aclamaţiile tovarăşilor săi, ale căror pahare se goleau şi se umpleau într-un ritm susţinut. Theophrastus îşi

dădu repede seama că, de fapt, fata nu era beată, ci-şi juca doar rolul de curvă, făcându-i mereu semn hangiului să mai aducă băutură. Până diseară, oamenii aveau să-şi bea mica soldă, însă nimănui nu-i păsa. Aşa mergeau lucrurile. Ultima monedă a lui Theophrastus dispăru în buzunarul din şorţul hangiului, care nu-i acordă nici măcar o privire. Consumaţia aceea prăpădită nu însemna nimic pentru afacerea lui.

Theophrastus savură pe-ndelete poşirca din cană, fără grabă, observând isprăvile brunetei care cocheta fără să cedeze cu adevărat. Medicul ştia că scopul jocului era să-i îmbete pe ceilalţi destul de tare ca ei să nu-i mai poată face nimic. După ce-i va vedea căzuţi sub masă, cu buzunarele goale, va căuta altă pradă.

Theophrastus îşi termină vinul, cu senzaţia că Michel se înşelase. „*Ei,* îşi zise, *măcar m-am desfătat cu acest spectacol.*" Tocmai când voia să se ridice ca să plece, în sală intră în fugă un bărbat. Avea vesta plină de sânge.

— Stăpâne Luc, gemu el, adresându-i-se hangiului care se albi la faţă când îl văzu. Nişte tâlhari, stăpâne, nişte tâlhari!

În acest timp, sosi încă un valet. Purta în braţe trupul inert al unei femei din ale cărei plete picura sânge.

Theophrastus se ridică dintr-o săritură şi ajunse lângă femeie în acelaşi timp cu hangiul livid. În sală, se făcuse linişte. Soldaţii, beţi turtă, nu ştiau dacă era mai bine s-o ia la goană sau să treacă neobservaţi.

— Sunt medic, spuse Theophrastus, în timp ce mătura cu dosul mâinii tot ce se afla pe cea mai apropiată masă.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă apoi pe bărbatul care o lăsă cu grijă jos din braţe pe tânără.

— Ne-a cerut s-o însoţim. Voia să culeagă cimbru, mult cimbru, înainte să-l strice gerul, dar au dat peste noi nişte tâlhari. Ne-au gonit caii şi l-au ucis pe messire Olivier care a rămas în urmă ca să ne acopere fuga şi a încrucişat spada cu ei. Eu m-am împiedicat, stăpâne! M-am împiedicat şi m-am lovit la cap. N-am putut să-i opresc…

Hangiul asculta şi el spusele valetului, împreună cu Theophrastus. La aceste ultime cuvinte, fu cuprins de mânie şi-i

trase nefericitului o palmă care-l făcu să se rostogolească pe podea.

Fără să le dea atenţie, Theophrastus sfârşi de examinat bolnava, ridicându-i apoi delicat volanele juponului. Cârciumarul îl prinse de braţ:

— Ce faci?

— Fac ce trebuie, jupâne Luc, îi răspunse medicul, fără să arate vreun semn de tulburare.

— Voi de-acolo, ieşiţi afară! Ieşiţi cu toţii! zbieră hangiul, răsturnând scaune şi mese, şi zorindu-i cu lovituri de picior în spate pe muşteriii beţi.

Înainte de a continua, Theophrastus aşteptă să se golească sala. Fata părea să fi leşinat din pricina unei lovituri de pumnal care-i crestase pielea capului. Rana sângera, dar nu era gravă. După ce hangiul închise uşile, Theophrastus ridică fustele fetei. Sângele de pe coapsele ei îi confirmă bănuiala.

— Nemernicii! mârâi jupânul Luc peste umărul lui. Nemernicii, repetă vizibil zguduit. Au violat-o! Mi-au violat şi mi-au ucis copila!

Theophrastus se întoarse spre el şi-i puse prieteneşte mâna pe umăr. Hangiul avea ochii plini de lacrimi.

— N-a murit, prietene!

Jupânul Luc însă părea să nu-l audă. Theophrastus insista:

— O s-o îngrijesc. Totul va fi bine.

Abia terminase de vorbit, că fata întoarse, gemând, capul spre ei. Tatăl se apropie şi-i luă drăgăstos mâna:

— Nu te mişca, nu vorbi! Am eu grijă de tine, frumoasa mea!

— Tată, murmură ea. Mă doare rău capul. Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

— Erai în pădure, începu jupânul Luc, dar Theophrastus interveni, dându-l uşor la o parte.

— Cine eşti? şopti tânără, văzând că mâinile mari ale lui Theophrastus se apropie de capul ei.

— Sunt medic. Te voi îngriji. O să fie bine.

Îi controlă ochii, apoi o întrebă cu voce scăzută:

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Erai în pădure, cu Olivier şi cu La Pendaille, începu tatăl ei.

Theophrastus se încruntă la el, iar hangiul rotofei amuţi.

— Da, eram în pădure, repetă fata, căutând să-şi adune amintirile. Culegeam cimbru, când… O, Doamne! Bandiţii! Ne-au înconjurat nişte bandiţi. Olivier mi-a spus să fug. La Pendaille m-a urmat. M-am afundat în hăţiş şi cred că mi-am pierdut echilibrul. După aceea nu mai ştiu.

— Mai gândeşte-te!

Tânăra se încruntă, într-un efort de concentrare, dar…

— Nu, chiar nu-mi amintesc.

Theophrastus scoase un suspin de uşurare. Mai întâi fusese lovită în cap sau poate căzuse pe muchia unei stânci. Aşadar, probabil că nu avea niciun traumatism cu adevărat grav.

— Dar Olivier? murmură ea. A scăpat?

— Messirul Olivier a murit, domniţă, spuse cu blândeţe Theophrastus. Şi asta nu e tot. Au profitat de faptul că erai leşinată.

— Ce vrei să spui? Tată, ce vrea să spună? întrebă ea, pălind.

În loc de răspuns, tatăl se apropie şi o cuprinse în braţe. Tânăra izbucni în hohote de plâns. Theophrastus încercă să nu se lase afectat de situaţie, dar era furios. Ştia, fireşte, că violurile şi crimele erau lucruri obişnuite în codrii din Europa, dar îi venea să urle de fiecare dată când o femeie era torturată astfel. Simţea cum clocoteşte de ură în faţa acestor oameni fără nimic sfânt. *„Dacă nu poţi împiedica un lucru, trebuie să-l accepţi…”* De câte ori auzise aceste cuvinte spuse de femei care-şi hrăneau bastarzii cu laptele urii lor! Se întreba de cât timp mai aveau nevoie oamenii ca să nu se mai comporte ca nişte animale.

Când ieşi din hanul Visul Regelui, locuitorii oraşului Saint-Remy-de-Provence se pregăteau de culcare. Tânăra Améline se odihnea liniştită în odaia ei. La cererea tatălui ei, Theophrastus îi dăduse o fiertură de mac, ca să-i amorţească durerile, înainte de a-i pansa rana de la cap. Apoi îi curăţase vaginul şi îi introdusese în uter o pietricică albă, care avea să cadă odată cu avortul. Nu va exista niciun copil. Învăţase metoda aceasta de la o vrăjitoare, pe când era în Egipt.

Onoarea fetei rămânea nepătată în ochii lumii. Hangiul voise să-i cumpere tăcerea pe bani grei. La început, Theophrastus refuzase, după aceea însă primise banii.

Nimic nu era întâmplător. Trebuia să accepte această lege, precum şi avantajele pe care i le oferea destinul.

Se întoarse în pas vioi acasă la Michel, bucurându-se, fără să vrea, la auzul zornăitului pungii din sân pline cu scuzi de aur.

6

François de Chazeron era prost dispus. Fratele Etienne, care sosise la castel împreună cu Antoine de Colonges, voise să-l examineze, dar François îl trimisese imediat la plimbare, pretinzând că singurul leac de care avea nevoie era mâncarea şi poftindu-l să aştepte până avea să termine masa. Şi, într-adevăr, devorase tot ce i se pregătise de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni întregi.

Auzind de la Clothilde că Antoinette nu se simţea bine, abatele de la Moutier îl părăsise fără remuşcări pe seniorul de Vollore ca să se intereseze de starea soţiei sale. Regreta că o făcuse. Nu că i-ar fi păsat de onoarea lui François mai mult decât de buna sau proasta lui dispoziţie! Era întristat doar din pricina lui Albérie. Ştia cât de mult ţinea la Huc şi nu se putea împiedica să-şi spună că reacţia ei, dacă ar fi descoperit ce se întâmpla, ar fi fost teribilă. Oftă atât de adânc, încât François de Chazeron îi aruncă o privire şi mai furioasă.

Sfârşindu-şi dejunul – o omletă din cincisprezece ouă, felii groase de jambon, patru prepeliţe şi trei feluri de dulciuri, totul stropit cu vin– François porunci să vină de îndată la el abatele, Antoinette, Clothilde şi Huc. Nu ştia sau se prefăcea a nu şti că la salvarea lui participaseră, de asemenea, Bertrandeau şi Guillaumet, iar Huc se feri să-i amintească.

Astfel că se aflau cu toţii în aceeaşi încăpere unde cu câteva săptămâni mai devreme îi prezentaseră – fiind de faţă şi Béryl – lui François situaţia în urma furtunii. François îşi liniştise stomacul, dar nu şi mintea. Prima întrebare căzuse brutal:

— Care dintre voi are cheia?

În loc de răspuns, Huc o scosese din buzunar şi o pusese pe masă, în faţa stăpânului său. Şedeau tăcuţi în jurul mesei. Doar lui Clothilde i se zbătea pleoapa ochiului învineţit într-un tic nervos care-i trăda teama. Se aşezase între Huc şi abate, gândindu-se că, dacă stăpânul ar fi vrut din nou să dea în ea, aceştia ar fi intervenit. Cât despre Antoinette, pe care Huc evita s-o privească, părea absentă, ca şi cum toate astea n-ar fi avut nicio legătură cu ea.

Afişa o expresie senină, aproape veselă, pe care unii ar fi putut să o pună pe seama faptului că soţul ei se însănătoşise. Antoine de Colonges însă nu făcea parte dintre aceştia, şi nici Huc, care în clipa aceea se simţea stingherit cum nu mai fusese în viaţa lui. Ştia că abatele nu-l va trăda, însă îşi făcea reproşuri că în cele din urmă cedase impulsului. Îşi dădu seama cât de mult se schimbase şi el în cincisprezece ani. Pe vremuri, se culca fără vreo remuşcare cu orice fetişcană care-i plăcea. Era faimos în această privinţă, aşa că, de multe ori, nu trebuia decât să întindă mâna, iar fructele cele mai frumos pârguite cădeau singure în ea. De când se căsătorise cu Albérie, trăia ca un călugăr, cu toate că ea nu-i cerea nimic. Astăzi, în ciuda locului în care se aflau şi a ameninţării care plutea asupra lor, nu se putea împiedica să se întrebe de ce se retrăsese astfel în sinea lui. Se temuse oare că şi-ar fi putut pierde, în fustele altei femei, iubirea faţă de soţia sa? Sau încercase, prin castitatea lui, să se apropie de ea şi s-o facă să înţeleagă, în cele din urmă, cât de devotat îi era? Nu putea răspunde la aceste întrebări, dar ştia că acum se schimbase ceva, chiar dacă nu-şi dădea seama ce anume; ceva îl împinsese către singura femeie pe care ar fi trebuit s-o ocolească. Dorinţa pe care o simţea faţă de Antoinette depăşea cu mult o simplă nevoie sexuală.

— Ai intrat acolo?

Huc auzise întrebarea fără să priceapă că lui îi era adresată. Când îşi veni în fire, văzu că François îşi plimba ochii plini de furie de la unul la celălalt. Erau aşezaţi în faţa lui, ca înaintea unui judecător într-un tribunal care, iniţial, nu fusese aşa ceva. Totuşi, aveau cu toţii atitudinea unor vinovaţi, iar ideea că îi scăpa ceva îl înnebunea pe François.

Huc tresări:

— Cineva trebuia să te ajute, aşa că am făcut-o!

— Cum anume? insistă François.

Huc minţi. Nu voia să-l pună în pericol pe Guillaumet, chiar dacă-și dădea seama că, până la urmă, François va descoperi adevărul.

— Trecând prin fereastră şi scoţându-te de acolo. Am încuiat cu grijă uşa la loc după mine.

— Ce ai văzut în cameră?

— Nimic, messire. Nimic care să mă privească. Afară de cazul în care ai dori ca, în calitate de comandant, să întocmesc un raport precis şi amănunţit.

— Nu-i nevoie, replică François, care nu ţinea să rămână vreo urmă oarecare a incidentului.

— Dar tu, nevastă, ai intrat, deşi îţi interzisesem?

— Ba nu, bărbate! Doar ştii că treburile tale nu prea mă interesează, îi răspunse cu sinceritate Antoinette. Totuşi, mi-ar plăcea să aud din gura ta ce anume a provocat acest dezastru şi să-mi făgăduiești că, oricare ar fi activităţile acestea, vei renunţa la ele, dacă riscurile la care te expui ar putea să mă lipsească de prezenţa ta.

„*Ce bine ştie să mintă!* îşi spuse Huc, fără să vrea, remarcând totuşi tonul ei schimbat. *Îl ia peste picior, iar el pare să nu-şi dea seama.*" Huc simţi un fior pe şira spinării. „*Ea nu înţelege care este adevăratul pericol.*"

Înainte ca François să poată răspunde, Huc interveni:

— Am sfătuit-o pe doamna Antoinette să nu încerce să ne ajute, messire, deşi a insistat, fiind foarte îngrijorată. Cred că toate acestea nu o privesc şi că ar fi bine să nu le amestecăm, nici pe ea, nici pe Clothilde, în treburile noastre.

Clothilde îi strecură o privire plină de recunoştinţă, dar Antoinette se mulţumi să-şi încrunte sprâncenele. Huc nu se sinchisi. Puţin îi păsa de supărarea ei! Făcuse ce trebuia să facă şi acesta era singurul mijloc prin care putea să o protejeze, cu sau fără voia ei.

François nu răspunse imediat, gândindu-se în grabă cum era mai bine să procedeze pentru a-şi păstra secretul. Apoi emise sentinţa:

— Pleacă, Antoinette! Huc are dreptate: din moment ce nu mi-ai înşelat încrederea, trebuie să rămâi departe de toate acestea. Ia-ţi şi intendenta cu tine, moaca ei mă scoate din fire! se enervă el, văzând picăturile mari de sudoare care se prelingeau pe faţa bietei femei înspăimântate.

Antoinette voi să protesteze, dar privirea lui Huc o opri. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l supere. Oricum, până la urmă va afla ea ce se întâmplase. De acum înainte, Huc nu va

mai putea să-i reziste. Aşa că ieşi din încăpere fără să spună nimic, iar Clothilde o urmă ca un căţel speriat.

François tăcu o bună bucată de vreme. Lui Huc i se păru că, dincolo de furia lui, se ascundea altceva. Dacă nu şi-ar fi cunoscut atât de bine seniorul, ar fi crezut, cu siguranţă, că era vorba despre teamă. Deşi îndepărtă această ipoteză, o parte din el se agăță de ea. Odată plecată Antoinette, simţea că redevine el însuşi. În calitatea lui de comandant, întrebă:

— N-ar fi timpul, messire, să ne dezvăluiţi adevărul?

Antoine de Colonges înclină şi el capul în semn de încuviinţare. Era nerăbdător să afle de ce dăduse greş planul lor. François îşi drese vocea, apoi spuse:

— Huc, adevărul este că nu ştiu nimic. Nimic, în afară de faptul că tot ceea ce s-a petrecut a fost lucrarea diavolului!

Huc se ghemui pe scaun. François de Chazeron era speriat, cu adevărat speriat. Constatarea îi făcu plăcere, dar se strădui să nu lase să se vadă acest lucru. De altfel, Antoine de Colonges, care nu scosese o vorba până atunci, tocmai îi sugera lui François să nu se grăbească să amestece lucrurile. Adăugă sobru, cu mâinile împreunate:

— Eu sunt singurul îndreptăţit să stabilesc rolul lui Dumnezeu sau al diavolului în orice împrejurare. Ai încredere în noi, fiule! Unind judecata oamenilor cu aceea a lui Dumnezeu, poate că vom reuşi să-ți alungăm temerile.

— Nu mă tem, părinte! obiectă François, furios că lăsase să i se vadă slăbiciunea.

Antoine îşi plecă privirea, mustrător. Văzând că nu mai are nicio portiţă de scăpare, François îşi începu istorisirea.

Intrase în turn, după ce răsucise cheia în broască şi încuiase uşa în urma lui, ca de obicei. Mai întâi, i se păruse că toate erau aşa cum le lăsase cu trei săptămâni mai înainte, apoi, după câţiva paşi, ceva neobişnuit îi atrăsese atenţia: căldura care domnea în încăpere, cu toate că aerul rece de afară intra nestingherit prin fereastra cu geamurile sparte, înăuntru era cald, ca atunci când ţinea atanorul aprins. Or, îşi amintea foarte limpede că la plecare lăsase focul din cuptor să se stingă. Când se apropiase de atanor, constatase stupefiat nu numai că în vatră era cenuşă proaspătă, caldă, ci şi că în locul

barei de plumb pe care o lăsase acolo să se răcească se afla o bucată de aur curat.

Asta îl adusese în pragul nebuniei. De peste cincisprezece ani încerca să descopere fabulosul secret al alchimiştilor. De cincisprezece ani făcea parte din tot felul de societăţi secrete, al căror unic ţel era realizarea Marii Opere, iar acum, nu numai că un intrus îi violase sanctuarul, dar acesta şi reuşise să obţină ceea ce toţi ceilalţi căutau în zadar. Avea nevoie de nişte răspunsuri. Se repezise cu furie la Clothilde, apoi se întorsese împotriva lui Bertrandeau. Ştia, fireşte, că ei n-ar fi fost în stare să realizeze transmutaţia, însă cineva din casă era complicele făptaşului, din moment ce-i deschisese uşa. Dar toate presupunerile se prăbuşiseră atunci când Bertrandeau obiectase, spunând că nimeni în afara seniorului nu deţinea cheia acelei odăi.

François urcase din nou, ca să constate ceea ce ştia deja. Uşa nu fusese forţată. Se gândise la fereastră, dar era prea sus şi era tot timpul blocată din interior. De altfel, constatase că nu existau niciun fel de urme în preajma ferestrei, ceea ce-i sporise nedumerirea. Dacă un intrus ar fi pătruns înăuntru pe fereastră, noroiul din jurul turnului ar fi lăsat urme vizibile. Dar nu se zărea nimic. Începuse să cerceteze metodic încăperea, în căutarea vreunui indiciu oarecare. Atunci îşi dăduse seama că jurnalul lui fusese citit. De cincisprezece ani, îşi nota pe foi de pergament fiecare experienţă pe care o făcea, rezultatele ei, greşelile şi propriile comentarii. Aşa că progresa încet, dar sigur. Foile de pergament erau întinse şi aşezate una peste alta, alcătuind un teanc impresionant; cineva aşezase pe fiecare colţ câte un sfeşnic greu, având în el câte o lumânare de ceară, ca să le împiedice să se ruleze la loc.

Aşa obişnuia şi el să procedeze, însă îşi amintea foarte clar că le pusese, făcute sul, pe un colţ al mesei, ca să nu se depună pe ele praful care intra prin geamurile sparte. După ce aprinsese lumânările, constatase că ultimele sale adnotări fuseseră completate, dar nu cu cerneală, cum ar fi fost firesc. Literele neregulate păreau alcătuite dintr-o masă maronie care le făcea să iasă în relief, îngreunând citirea lor. Multe dintre rândurile precedente erau acoperite cu aceeaşi substanţă, iar

toată foaia era împestriţată cu adnotări. Curiozitatea şi nerăbdarea îi alungaseră teama. Nereuşind să descifreze ciudatul mesaj scris în acest fel, îi venise ideea să rescrie cuvintele cu cerneală. Abia sfârşise de scris primul cuvânt, trecând cu peniţa peste literele ieşite în relief, când acesta se aprinsese, cu un trosnet, focul întinzându-se peste tot rândul, ca pe urma unei dâre de praf de puşcă. Apucase să citească inscripţia incandescentă: *„Am venit să caut ceea ce-mi aparţine: sufletul tău!”*

— Am fost cuprins de spaimă, părinte, adăugă François de Chazeron, a cărui privire dovedea sinceritatea spuselor lui. Am luat un vătrai şi, împins de un reflex cu neputinţă de învins, am aruncat foile în atanor. Credeam, pesemne, că acolo îmi va fi cel mai uşor să le sting. Pe masă, alături de ele, se aflau acizi şi diverse preparate care, dacă erau atinse de flăcări, ar fi incendiat cu siguranţă toată camera. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea. Am luat un urcior în care ştiam că e apă şi l-am golit peste foile de pergament aruncate deasupra bucății de aur. Eram mulţumit că salvasem o parte din însemnările mele mai vechi şi speram că prin acest gest le voi salva şi pe celelalte. Îmi aduc aminte de o explozie. Apoi totul s-a întunecat.

Când tăcu, cu fruntea acoperită de o sudoare rece doar la amintirea celor petrecute, în odaie se aşternu o tăcere apăsătoare.

Antoine de Colonges, gânditor, dădea când şi când din cap, încercând astfel, sub pretextul analizării celor auzite, să-şi ascundă profunda satisfacţie în faţa reacţiei seniorului de Vollore. Albérie avusese dreptate. Distrugându-i munca, loviseră în carne vie şi îl împinseseră către pierzanie. Va fi de-ajuns să-i întărească temerile. Omul acesta avea prea multe pe conştiinţă, ca să nu fie convins că însuşi diavolul va veni acum să ia ce era al lui.

Antoine privi spre comandant, care părea dezorientat. Dincolo de ceea ce ar fi putut să-şi închipuie, o mulţime de lucruri îi erau necunoscute lui Huc, de exemplu, existenţa pasajului care urca, prin mijlocul zidului, până la ultimul etaj al turnului. Subterana care lega castelul de cetatea de la

Montguerlhe data din perioada Războiului de 100 de Ani. O veche legendă pretindea că în ea se adăpostiseră pe atunci cei mai buni meşteri făurari. Săbiile lucrate acolo ieşeau din forjele iadului, asigurând izbânda celor care le mânuiau. Tot pe vremea războiului fusese ascuns acolo aurul englezilor.

Abatele n-avea de gând să-i dezvăluie comandantului aceste informaţii, pe care urma să le ia cu el în mormânt. Aşa îi jurase lui Isabeau. Era conştient că o parte din el se îndepărtase de menirea lui şi de regula cistercienilor. În sfârşit, François de Chazeron avea să dea socoteală pentru aceste crime inutile, jertfe odioase aduse unei cauze demne de dispreţ, în timp ce singura lui raţiune de a trăi, aurul acela a cărei putere o dorea, zăcea îngropat sub picioarele lui.

Antoine ridică dârz bărbia şi vorbi răspicat, apăsând pe fiecare cuvânt. În acea clipă, François de Chazeron se transformase din judecător în acuzat. Un acuzat care nu-şi putea stăpâni neliniştea pe care i-o stârniseră faptele sale monstruoase.

— Mă tem, fiule, că, într-adevăr, cel care a vrut să te sfideze e Satana însuşi. Nu cumva ai pe conştiinţă vreo faptă care te-a îndepărtat de Dumnezeu şi de iertarea Sa? Vreo faptă nemărturisită la spovedanie şi pentru care, după cum arată acele cuvinte de flăcări, ai renunţat la credinţă? Dacă e aşa, numai căinţa şi postul ar putea, eventual, să te apere; la adăpostul rugăciunilor noastre, sufletul ţi-ar putea fi mântuit. Dacă nu este deja prea târziu, adăugă, cu un aer dezolat, bucurându-se, în sinea lui, la vederea chipului livid al lui François.

Huc de la Faye interveni:

— Oricare ar fi adevărul, trebuie să cercetăm înainte de a ne grăbi să tragem concluzii. Lăsaţi-mă să fac o anchetă! Dacă este vorba de o farsă, voi găsi vinovatul şi-l voi pedepsi. Dacă este opera diavolului, vom aduce un exorcist. Până una, alta însă, eşti sănătos, ceea ce înseamnă că făptaşul, om sau diavol, a dat greş; dacă nu cumva a fost doar un avertisment.

„*Sărman nebun*, îşi spuse Antoine de Colonges, privindu-l compătimitor pe Huc, *adevărul te-ar distruge şi pe tine odată cu stăpânul tău...*”

— Acţionează cum crezi de cuviinţă, comandante, i se adresă Antoine, întinzându-şi buzele subţiri, dar nu uita că diavolul se află de mult timp în aceasta clădire asupra căreia apasă blestemul lui şi că, pe vremuri, un vârcolac l-a ucis pe exorcistul venit să-l trimită înapoi în iad. După mine, e preferabil ca unele mistere să fie adormite prin rugăciuni decât să li se acorde prea multă importanţă…

Huc îşi făcu ochii mari. Desluşise deodată înţelesul ascuns al acestei fraze banale şi evidenţa îi străpungea sufletul. *„Albérie! Albérie pusese la cale totul*”. N-ar fi putut spune cum anume, dar aluzia la vârcolac era clară. Antoine de Colonges ştia ceva ce el, Huc, nu aflase…

Fără să dea atenţie stărilor lor de spirit şi limbajului lor cifrat, François de Chazeron nu reuşea să-şi regăsească echilibrul într-o realitate fantomatică. Vorbele comandantului îl satisfăceau, căci ele readuceau faptele în limitele raţiunii. Dar prin faţa ochilor îi treceau chipurile tumefiate ale copiilor jertfiţi ca ofrandă necuratului, ca să-l ajute să obţină piatra filosofală. În urechi, îi răsunau ţipetele lor atunci când le despica pieptul ca să le smulgă inima care mai palpita încă şi o arunca apoi în vasele cu soluţii din plumb şi sulf. De câte ori îi luase în zeflemea pe marii maeştri care-i spuneau că Marea Operă nu era transmutaţia metalelor, ci aceea a fiinţei înseşi într-un suflet perfect. Ştia că minţeau. Toţi minţeau, doar ca să-i descurajeze pe imbecili.

Singurul care-l îndrumase în cercetările lui fusese un preot negru, care ţinuse slujbe satanice şi-i deschisese adevărata poartă către adevărurile primordiale. Avea să descopere *alkaheist-ul,* solventul absolut, piatra vindecării şi a puterii. N-avea niciun motiv să se teamă. Satana era stăpânul lui. Ştia asta de mult. I se amintise, pur şi simplu, că trecuse prea mult timp de când nu-l mai slujise, arătându-i-se, în acelaşi timp, că încercările lui erau pe calea cea bună.

Piatra filosofală nu era o păcăleală, dar avea un preţ. Îmbărbătat de aceste gânduri, François înălţă o privire de gheaţă spre cei doi bărbaţi:

— Am să postesc şi am să fac penitenţă, atâta timp cât va dura să reconstruiesc ceea ce a distrus explozia; rugăciunile

dumitale vor fi de folos pentru alungarea necuratului din casa asta. Nu ştiu ce anume l-a atras aici, dar nu mă tem de el. Sufletul meu este curat, părinte, şi, dacă după el a venit şi a vrut să mi-l răpească, n-a reuşit. Incidentul e închis. Vreau să-l uit.

Se întoarse către Huc, care, de fapt, era foarte mulţumit să-l audă vorbind altfel, de când începuse să presupună că Albérie nu era străină de ceea ce se întâmplase:

— Trimite chiar acum după doi zidari de încredere. Vom rămâne la Vollore trei zile, ca să discutăm planurile de mărire a castelului cu arhitectul din Thiers, pe care l-am chemat deja. Nu vreau ca soţia mea să plece de aici nemulţumită. Te vei ocupa, aşadar, împreună cu ea, de amenajările pe care le doreşte, în timp ce eu voi superviza lucrările în biroul meu. Ai să mă informezi asupra costurilor, de îndată ce vor fi stabilite. Dacă banii de care dispun nu sunt suficienţi, soţia mea n-are decât să trimită o scrisoare de creanţă rudei sale, ducele de Bourbon. Funcţia pe care o îndeplineşte el pe lângă bunul nostru rege ne va permite, fără prea multe greutăţi, să obţinem nişte înlesniri. Voi coborî să mâncăm împreună şi în timpul mesei vom putea discuta punctele în litigiu. În afară de asta, până la plecarea spre Montguerlhe, nu vreau să fiu deranjat sub niciun motiv. Nici ziua, nici noaptea. Iar în turn nu vor pătrunde decât lucrătorii special desemnaţi şi plătiţi să păstreze liniştea. Ai timp până diseară să pui la punct toate acestea. Din acel moment, voi considera începute cele trei zile. Ne-am înţeles, bunul meu Huc?

— Totul se va face aşa cum doriţi, messire François, afirmă Huc, mulţumit că i se dădea mână liberă.

Va apăra cât se putea de bine interesele lui Antoinette şi va grăbi plecarea. Astfel, Albérie putea sfârşi ceea ce zicea că vrea să facă în lipsa lui, iar el, la întoarcere, îşi va lua libertatea să-i ceară lămuriri asupra incidentului. Doar ca să aibă conştiinţa împăcată.

În timp ce François se îndrepta spre bârlogul lui din susul scării, Huc puse o mână hotărâtă pe braţul abatelui Antoine de Colonges, reţinându-l, şi-i şopti:

— Mi se pare că deţinem amândoi un secret împovărător.

Antoine dădu afirmativ din cap. Ar fi fost caraghios să-i mai ascundă comandantului mica fărâmă de adevăr pe care-o aveau în comun.

— Albérie e de vină?

Întrebarea ţâşnise dintr-o suflare. Abatele ştia deja ce-i va răspunde.

— Nu, fiule, murmură el la urechea lui Huc. Explozia n-a fost decât un accident regretabil.

Celălalt îl scrută gânditor cu privirea. Nu-l credea. Abatele ridică din umeri, în semn că puţin îi păsa de părerea lui Huc.

— Părinte, nu diavolul a făcut inscripţiile acelea! Vreau să înţeleg. Cine a fost?

— Eşti sigur că vrei să ştii, Huc? Dacă da, voi schimba bucuros acest secret cu al tău.

Huc se încrunta:

— La ce te referi?

— La slăbiciunile tale, prietene, şi la cele ale doamnei Antoinette.

Huc înghiţi în sec. Aproape că uitase ceea ce se petrecuse puţin mai devreme. Simţi de-a lungul şalelor un val de căldură. Antoine de Colonges îi puse prieteneşte mâna pe umăr:

— Ca om al Bisericii, am puterea de a ierta, precum şi pe aceea de a nu vedea şi a nu auzi nimic. Dacă pot conta pe discreţia ta, o vei avea şi tu pe a mea. Cred că avem aceleaşi interese.

— Voi uita totul, părinte, de îndată ce curiozitatea îmi va fi satisfăcută.

— În acest caz, fiule, mulţumeşte-te cu numele şi nu căuta să afli nici motivele, nici mijloacele. Altfel, ai pune în primejdie ceea ce iubeşti mai mult ca orice.

Huc încuviinţă. Antoine se înclină spre el şi murmură, atât de încet, încât vocea lui se auzi la urechea lui Huc ca susurul unui izvor:

— Loraline.

Loraline. Era de-ajuns să pronunţe în gând acest nume ca să-l treacă un fior rece. De două zile, Huc lucra alături de Antoinette şi de arhitect ca să împlinească dorinţele castelanei

în privinţa amenajărilor. De fapt, se străduia mai ales s-o împiedice să-şi schimbe mereu părerile, ceea ce-l enerva atât pe el cât şi pe jupânul Patelier, deşi acesta din urmă spunea că era deprins cu lipsa de consecvenţă a femeilor. Huc menţinea discuţiile în cadrul unei logici financiare, având însă grijă să n-o jignească pe Antoinette. Aceasta încercase de mai multe ori să se apropie de el, dar Huc o evita, pretextând vreo treabă urgentă ori de câte ori se profila eventualitatea de a rămâne între patru ochi cu ea. Huc regreta sărutul acela şi, în acelaşi timp, dorea s-o ţină din nou în braţe. De la discuţia cu abatele, se simţea încă şi mai sfâşiat. Nu se putea împiedica să caute răspunsuri, dar niciunul nu-l mulţumea, căci niciunul nu excludea complicitatea lui Albérie, niciunul nu-l asigura că soţia lui fusese sinceră cu el. Abia aştepta să se întoarcă la Montguerlhe şi să lămurească lucrurile.

Cât despre rolul lui Antoine de Colonges, Huc nu ştia ce să creadă. Oare abatele era la curent cu întreaga poveste? Ce câştiga el de pe urma morţii lui François? Şi, dacă ceea ce se întâmplase fusese doar un accident, ce voia Loraline, dacă nu răzbunare? Huc nu dorea să-şi ia rolul de judecător, ba dimpotrivă, o parte din el se bucura văzând distruse preţioasele documente ale lui François. Voia doar să ştie adevărul. Întregul adevăr. Ca să scape de senzaţia aceea frustrantă că era dat la o parte.

— Eşti visător, bunul meu Huc, oare te gândeşti, ca şi mine, la acea clipă furată?

Huc tresări şi înălţă capul. La câţiva paşi de el, în micul budoar pe care voia să-l modifice, Antoinette îi zâmbea tandru şi complice. Erau singuri. Simţi un fior trecându-i pe şira spinării. Pierdut în gânduri, nu urmărise discuţia şi nu-l văzuse pe arhitectul Patelier îndepărtându-se. Fu cuprins de panică atunci când Antoinette îşi puse mâna delicată pe braţul lui, cu o privire încărcată de promisiuni.

— N-avea grijă, prietene! O să dureze ceva timp până când meşterul Patelier îşi va găsi sfoara de măsurat pe care crede că a uitat-o în salonul de recepţii.

Râse uşor, extrăgându-și obiectul respectiv din mânecă, apoi se apropie de el, aproape atingându-l.

— Doamnă Antoinette, bâigui Huc pe un ton de reproş, de parcă numai vocea lui ar fi putut pune o stavilă între el şi ceea ce era, o ştia, ineluctabil.

Luată pe nepregătite, simţind cum raţiunea îi era înecată într-un val irezistibil de dorinţă, Antoinette îşi puse mâna pe obrazul lui nebărbierit, peste ţepii bărbii care începeau să se simtă la atingere. „*Nu trebuie!*” protestă cu stângăcie o voce în mintea lui, dar chemarea plină de tandreţe din privirea castelanei îi atrăgea întreaga fiinţă. Huc îşi petrecu braţele în jurul şoldurilor care se arcuiau, apoi o atrase într-un colţ de unde putea observa în voie orice mişcare din preajma încăperii. Abia atunci cuprinse gura aceea fremătândă, fără să mai încerce sa stăpânească imperiosul chin al sexului său flămând. Antoinette se lăsă în voia mângâierilor lui ca o pisicuţă fascinată de chemarea primilor masculi.

— Ia-mă! Aici! Acum! suspină ea, apăsându-și palma pe prohabul lui umflat.

O întoarse dintr-o singură mişcare şi-i ridică fustele de-a lungul coapselor. N-avea nici dorinţa, nici timpul necesar pentru mângâieri mai tandre. Voia doar s-o posede. Să se bucure de trupul acela care i se oferea, în timp ce Albérie i-l refuza pe al ei.

Pătrunse cu o mişcare suplă şi imperioasă a şoldurilor, punându-i o mână peste gură, ca să-i înăbuşe geamătul de plăcere. Se dezlănțui câteva clipe, apoi îşi slobozi sămânța în ea, eliberându-se, cu aceeaşi grabă, de 15 ani de viaţă călugărească. Abia după aceea îşi dădu seama că s-a purtat ca un bădăran, deşi Antoinette, care se întorsese din nou cu faţa spre el, îi contempla încântată chipul tulburat, marcat încă de flacăra plăcerii.

— Iertare! gemu el, pe când ea îşi netezea delicat fustele şi îşi aranja câteva şuviţe blonde răvăşite.

Antoinette îi aruncă o privire încărcată de tandreţe:

— Iertare, dragul meu prieten? Pentru că m-ai făcut mai fericită ca oricând? Nu. Te iubesc, Huc! Nu mai fugi de mine! Am atâta nevoie de tine!

Se ghemui la piept, în timp ce ultimele clocote ale trupului se linişteau încet. Ar fi vrut să o împingă la o parte, cum ar fi făcut

cu o servitoare sau cu o cameristă prea înflăcărată, dar nu putea. Era vasalul ei şi o făcuse să fie a lui. De acum înainte, Antoinette avea putere de viaţă şi de moarte asupra lui, în mult mai mare măsură decât netrebnicul ei soţ.

— Acum trebuie să fim rezonabili, zise el, timid. Arhitectul n-o să mai întârzie mult.

— Nu-i aşa că încă te mai tulbur? insistă ea, încântată.

— Da, îi răspunse repede Huc, fără să ştie dacă minţea sau nu.

— Atunci ne vom revedea curând, frumosul meu iubit!

Huc se mulţumi să dea din cap, îndepărtându-se de ea. Era amantul ei. Şi nu va mai putea evita acest lucru decât atunci când ea nu îl va mai dori. În timp ce trupul lui frustrat îşi savura izbânda, inima îi era cuprinsă de o mare oboseală. Mai avea oare dreptul de a-i cere lui Albérie adevărul, când el nu-i mai va putea oferi de-acum decât minciuni? Fără să ţină seama de vocea dulce care voia să-l reţină, ieşi din odaie, scârbit de propria slăbiciune şi de consecinţele acesteia.

A doua zi, François anunţă că era gata să se întoarcă la Montguerlhe. Îl chemă pe Huc în turn. Era pentru a doua oară când comandantul trecea de uşa interzisă.

François de Chazeron îi arătă două trupuri cu chipurile învineţite, întinse pe jos. Erau zidarii însărcinaţi cu repararea turnului.

— Ştiau prea multe! se justifică François, ridicând din umeri. O iau înainte, împreună cu soţia mea. Fă tot ce trebuie şi dă asta familiilor lor. Şi-au meritat banii, fiindcă m-au servit bine.

Huc luă punguţa din piele, fără să mai poată spune ceva. Era încă o dată obligat să acopere cruzimea stăpânului său. O clipă, simţi imboldul să-i spună că era amantul lui Antoinette. François ar fi scos atunci spada sau ar fi poruncit să fie spânzurat. Huc ar fi fost liber. Liber ca şi Isabeau. Dar nu putea s-o facă, pentru că le-ar fi osândit astfel şi pe Albérie, şi pe Antoinette.

— Îmbătrânești, Huc, mârâi François, văzându-i expresia nemulţumită. Devii sentimental!

După aceste cuvinte ironice, îi făcu semn să părăsească încăperea, ceea ce Huc făcu bucuros.

La cină, François discută cu arhitectul ultimele amănunte şi hotărî că lucrările vor fi terminate până în vară, când avea să se nască fiul lui. Îşi sărută soţia pe frunte, apoi anunţă că va trebui să organizeze o mare petrecere cu prilejul acestui eveniment. Vollore nu mai văzuse de foarte mult timp turniruri sau trubaduri. Antoinette bătu din palme ca un copil. Părea fericită. François parcă uitase incidentul care fusese cât pe-aci să-l coste viaţa şi în care îşi pierduse însemnările. Era ceva schimbat la el, Huc nu-şi putea da seama ce anume. Oricum, nu era a bună.

Dimineaţa, când François, Antoinette şi escorta lor se puseră în mişcare spre Montguerlhe, Huc îi privi îngrijorat cum se îndepărtau. Înainte de a pleca, François îi încredinţase cheia turnului.

— Să mi-o aduci înapoi imediat ce te descotorosești de cadavre. Nu vreau ca soţia mea să aibă nici cea mai mică bănuială.

Tăcuse o clipă, apoi adăugase, cu o privire ameninţătoare:

— Am încredere în tine, Huc! Acum eşti la curent cu unele dintre secretele mele. Nu încerca să descoperi şi altele!

— Ar trebui să fiu nebun ca să te trădez, messire!

François nu-i răspunsese. Lui Antoinette, neliniştită văzând că Huc rămâne la Vollore, soţul ei îi spusese senin că acesta trebuia să mai pună în ordine nişte treburi şi că îi va ajunge din urmă fără întârziere.

Huc se grăbi să-i confirme spusele. „Transformă” otrăvirea în accident de muncă şi duse trupurile la familiile zidarilor, adăugând la banii lăsaţi de François o parte substanţială din solda lui. Restul i-l dădu lui Bertrandeau, cerându-i să-i adeverească versiunea privitoare la decesul lucrătorilor. Maistrul şindrilar nu arătă în niciun fel că n-ar fi fost de acord cu această soluţie. Îi era dator lui Huc, care trecuse sub tăcere participarea lui la accidentul din turn. Vederea celor doi nefericiţi lucrători îl făcuse să înţeleagă, fără îndoială, că Huc avusese dreptate să tacă. Îi datora viaţa. Aşa încât se achită de

datorie, simţind faţă de comandant un respect cu atât mai mare, cu cât era şi garanţia unei vechi prietenii şi a unei încrederi frăţeşti.

La căderea serii, Huc îşi îndeplinise misiunea şi sosea la poarta fortăreţei, în purpura unui apus smălţuit cu aburi îngheţaţi. Peste puţin timp, iarna avea să ajungă în Auvergne. Ţinutul va semăna atunci cu sufletul lui şi nu va fi decât o mare de chinuri.

Theophrastus Bombastus nu se putuse opri să-l felicite pe Michel de Nostre-Dame pentru viziunea lui, de îndată ce se întorsese de la hanul Visul Regelui, dar băiatul manifestase o uimire neprefăcută când auzi istorisirea. Nu-şi amintea nimic, decât că dormise mult timp şi se trezise mahmur, cu puţin timp înainte de sosirea noului său prieten.

— Mi se întâmplă adesea, sfârșise el, cu un râs uşor. De multe ori, când adorm, am impresia că aş putea schimba lumea, iar la trezire mă simt mai prost decât până atunci. Ajung să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să pun un servitor deştept să ia notiţe când mă duc la culcare. Dar, din păcate, prietene, n-am mijloacele necesare ca să-mi permit astfel de servicii, şi, chiar dacă le-aş avea, unde să găsesc un servitor ştiutor de carte?

— Cu toate astea, nu toate viziunile tale dispar la ivirea zorilor.

— Vai, nu, căci vezi tu, Paracelsus, cele care rămân sunt adesea încâlcite şi purtătoare de primejdii. Nu le pierd decât pe acelea care ar putea face din mine şi din familia mea persoane bogate şi respectate. Crede-mă, sunt încântat că ai ştiut să-mi prinzi din zbor fantezia şi să-ți umpli buzunarele datorită ei.

— Am făcut-o din curiozitate. Mă voi întoarce acolo din respect faţă de meseria pe care mi-am ales-o…

Apoi conversaţia se prelungise până la o oră înaintată din noapte, învârtindu-se în jurul astrelor şi a rolului lor în echilibrul Marelui Tot pe care îl constituie universul. Theophrastus îi împărtăşise lui Michel ceea ce învăţase în Egipt, unde cultul zeului soarelui se întâlnea, în multe privinţe, cu ştiinţa astrologilor. Adormiră unul lângă altul, cu ochii îndreptaţi către noaptea smălţuită cu stele scânteietoare.

A doua zi, Theophrastus o vizită pe tânăra sa pacientă. O găsi liniştită şi se bucură de asta. Nu-şi amintea de nimic altceva în afară de versiunea oficială a tristei întâmplări prin care trecuse. Apăruseră nişte tâlhari, ea fugise în timp ce Olivier se lupta cu ei, apoi acesta fusese ucis cu o săgeată. Ea se împiedicase şi leşinase din cauza căzăturii. Şi bunul La Pendaille o găsise zăcând acolo. Cu ajutorul lui Bergen, un tânăr sărac cu duhul care hoinărea nu departe de locul acela, o adusese acasă.

Theophrastus se felicita din nou pentru cele învăţate de la vrăjitori şi pentru elixirul uitării, care ştergea din amintire evenimentele întâmplate în cele douăsprezece ore care precedau administrarea lui. Nu şovăise să-l folosească după ce o operase. Nimeni nu va şti că fata fusese dezvirginată, aşa că se va putea mărita şi va duce o viaţă onorabilă. Asta era tot ce dorea tatăl ei, care strângea cu recunoştinţă mâna medicului. Pe când acesta se pregătea să plece, hangiul spuse că avea o surpriză pentru el şi-l conduse până în pragul unei odăi.

— Distracţie plăcută, messire! îl încuraja omul, făcând o plecăciune, în timp ce uşa se deschidea, lăsându-l pe Paracelsus s-o zărească înăuntru pe bruneta care-i aţâţase, pe el şi pe soldaţi, cu o zi înainte.

Nu apucă să refuze oferta, căci hangiul îl împinse înăuntru, râzând, şi închise uşa în urma lui.

Fata zâmbea cu bunăvoinţă, iar Theophrastus îşi simţi trupul reacţionând fără întârziere. Îi plăceau de mult timp asemenea îmbrăţişări fără consecinţe şi trecuseră deja câteva săptămâni bune de când, din lipsă de bani, nu-şi mai permisese vreo prostituată. Se gândi o clipă că hangiul, şmecher, îl atrăsese acolo ca să-şi recupereze o parte din bani. „*Ei,* îşi spuse el, *la ce altceva mi-ar folosi banii dacă nu i-aş cheltui ca să mă bucur de viaţă?*"

— Apropie-te, messire! O să te fac să te simţi bine, i se adresă bruneta, scoţându-şi corsajul.

— Şi cât o să mă coste? se interesă Theophrastus, care spera totuşi să-i mai rămână ceva bani.

— În seara asta, e cadou, răspunse ea.

— Dar de ce? insistă Theophrastus, neobişnuit cu acest gen de comerţ.

— Cum crezi că am ajuns să mă vând, messire? Din milă creştinească?

Avu un râs amar care-l făcu pe Theophrastus să se apropie, instinctiv, de pat.

— Unei fete care a fost dezonorată nu-i rămâne altă soartă decât să continue cum a început. Mi-ar fi plăcut să facă şi pentru mine cineva ceea ce ai făcut tu pentru ea. Totul îţi va fi dăruit, messire, dar fă-mi şi tu o favoare, îi şopti ea, cuprinzându-şi în palme sânii grei. Fă dragoste cu mine aşa cum ai face cu o femeie onorabilă! Aş vrea să uit şi eu, pentru câteva ore, că sunt un nimic.

Mişcat de mărturisirea ei, Theophrastus întinse mâna şi-i mângâie fruntea. „Trebuie să fi fost frumoasă", îşi spuse. Era greu să-i apreciezi vârsta, dar în jurul ochilor fardaţi puternic se întindea un păienjeniş de riduri fine. O strânse la piept cu o tandreţe de care nu s-ar fi crezut în stare, având în vedere violenţa reacţiei trupului său, de cum intrase în cameră. O mângâie îndelung, dezbrăcând-o cu blândeţe înainte de a-şi scoate şi el veşmintele.

Abia după aceea o iubi pe îndelete, voluptuos, aşa cum nu mai făcuse niciodată. O iubi în numele tuturor femeilor pe care nebunia, sălbăticia şi poftele soldaţilor le aruncaseră în mocirlă.

Theophrastus rămase la Saint-Remy-de-Provence două săptămâni, timpul necesar ca să fie sigur că Michel era pe de-a-ntregul vindecat. Dezbătură împreună o mulţime de teorii şi se apropiară şi mai mult unul de celălalt, într-o complicitate nemaisimţită. Theophrastus află cum funcţiona astrolabul şi se încumetă să emită unele remarce pertinente privind mişcarea astrelor şi influenţa planetelor asupra universului lor. Adesea, Michel vorbea în parabole, cu ochii rătăciţi, iar Theophrastus, din reflex, îi nota febril cuvintele. Uneori, viziunile băiatului erau incoerente, ba chiar caraghioase, ca atunci când descria, de exemplu, o imensă ciupercă albă care se înălța deasupra unor pământuri galbene şi răspândea moarte şi teroare.

Alteori, prevedea că un câine vagabond va şterpeli un şir de cârnaţi din vitrina mezelarului şi că omul îl va urmări ţipând, cu cuţitul în mână, agăţând în trecere şi trăgând după el rufele puse la uscat de spălătorese.

Uneori, în urma acestor valuri de imagini nu rămânea nimic, alteori – câte o criză de râs sau de lacrimi. Theophrastus nu ştia cum să-l ajute. În cele din urmă, Michel se liniştea şi făcea haz pe seama acestor viziuni, cu o strâmbătură, iar Theophrastus îl îmbrăţişa.

Era fericit, iar valetul său pe care-l lăsase să-şi vadă de ale lui era şi el fericit, pentru că slujnica, o orfană cam prostuţă pe care stăpânul casei o luase din milă la ei, îl răsfăța.

Theophrastus se ducea adesea la han, unde se bucura de un „credit nelimitat” din partea brunetei, al cărei nume adevărat era Magali. Hangiul refuzase să-l lase să plătească.

— Atâta vreme cât asta nu dăunează afacerilor mele… mai adăugase el, morocănos, ca să-şi ascundă generozitatea reală, pe care Theophrastus o descoperise dincolo de simţul afacerilor.

Lucrurile ar fi putut rămâne astfel la nesfârşit, dar Theophrastus ştia că trebuie să plece. Erau deja în noiembrie şi, ca să ajungă în Elveţia natală, unde-l aştepta familia, va trebui să înfrunte zăpezile.

Într-o dimineaţa, hotărî că venise timpul plecării. Cicatricea lui Michel era atât de subţire, încât nu se putu stăpâni şi-i ceru băiatului să-i vândă scalpelul pe care-l folosise.

— Nu e al meu, se lamentă Michel. Unchiul meu mi l-a lăsat, spunându-mi: „*O să fie al tău, când vei deveni medic*”. Dacă l-aş înstrăina, aş încălca angajamentul pe care mi l-am luat atunci.

— În cazul acesta, îl anunţase cu hotărâre Theophrastus, voi trece prin Thiers ca să-i fac o vizită acestui nemaipomenit fabricant de cuţite şi voi comanda două bisturie, unul pentru mine, celălalt pentru tatăl meu.

Michel pălise brusc la aceste cuvinte şi spusese, şovăind:

— Se zice că e greu să ajungi în Auvergne pe vreme rea.

— Tocmai de asta nu trebuie să mai zăbovesc. Instrumentele astea fac minuni şi nu m-aş mai putea lipsi de ele acum, că am

avut norocul să le cunosc şi am dobândit şi mijloacele necesare ca să le cumpăr. Nimic nu-i întâmplător, nu-i aşa?

Michel zâmbise trist, dând din cap.

— Îţi promit că ne vom revedea. Curând.

— Ştiu, prietene, încuviinţase Michel, dar bucuria de pe chipul lui se prefăcuse brusc în tristeţe profundă.

Nici Theophrastus nu se bucura de despărţirea lor. Aveau să-i lipsească veselia mamei, atmosfera primitoare a casei, glumele tatălui şi ale fiului mezin, lăcomia minţii lui Michel. Totuşi, simţea că, dacă nu pleca, această viaţă tihnita şi plăcută l-ar fi moleşit de tot.

În dimineaţa senină a zilei de 25 octombrie 1515, Theophrastus încălecă pe măgar, cu valetul în urma lui. Amândoi aveau ochii în lacrimi şi inima grea.

Când se pierdură în depărtare, Michel, nemaiputându-se stăpâni, se aruncă plângând în braţele mamei sale care rămăsese şi ea în prag, făcându-le cu mâna la despărţire.

— Haide, micuţule, îl consola ea, timpul îţi va alina durerea.

— A mea, da, mamă, dar nu şi a lui! Nu, nu şi a lui! Ar fi trebuit să-l reţin. Îmi pare atât de rău, mamă, atât de rău că ştiu, dar nu pot schimba destinul.

— Ce destin? îl întrebă ea, îndepărtându-l cu blândeţe ca să-i dea o batistă.

Michel îşi suflă nasul şi ridică spre ea o privire disperată:

— Destinul lui, mamă.

Theophrastus privi în urmă, pentru ultima dată, orăşelul mărginit de măslini centenari, apoi îşi mână cu hotărâre măgarul înspre Avignon. În urma lui, ca un ecou al tristeţii lui Michel, valetul plângea, suflându-şi zgomotos nasul.

7

Isabeau privi îndelung catedrala care se înalţa spre cerul plumburiu. Degeaba îşi lăsase capul pe spate, mai-mai să-şi rupă gâtul, stând în josul scărilor, abia daca reuşea să zărească vârful turnurilor Catedralei Notre-Dame din Paris. N-ar fi ştiut să spună cât timp stătuse acolo, pierdută în contemplarea ferestrei mari, colorate, de pe faţadă sau a chipurilor groteşti ale himerelor; o parte din ea parcă se recunoştea în rana pietrei; o rană sublimă, magistrală, care se înălţa ca un munte, constituind un loc de adăpost.

Era 30 octombrie 1515. Isabeau simţea că osteneala adunată după o călătorie lungă şi obositoare se dizolva, de parcă simplul fapt că se afla acolo, atât de mică faţă de acest edificiu uriaş, sculptat, o făcea să uite disperarea şi furia pe care le simţea în fiecare zi.

— Bănuţul căzut e un bănuţ pierdut. Bănuţul pierdut e un bănuţ găsit pentru strachina cerşetorului, ricană o voce la picioarele ei.

De când intrase în Parisul cu străduţe strâmte şi murdare, era înconjurată de un vacarm continuu. Oare de ce-i atrăgea atenţia tocmai această voce, atunci când totul o uimea, în acest murmur neîncetat, aproape muzical? N-ar fi putut spune, dar îşi aplecă privirea spre voce, de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să iasă chiar din piatră.

Îi scăpă un strigăt de surprindere. La nivelul genunchilor ei, o fiinţă diformă îşi înfigea dinţii într-o monedă, ca să-i verifice autenticitatea. Făptura ridică spre ea un chip de maimuţă şi îi zâmbi, arătându-și dinţii negri şi rari.

— Bănuţul căzut e un bănuţ pierdut! repetă el, ascunzând repede moneda în mânecă.

Isabeau nu-şi putea lua ochii de la omuleţ, iar acesta părea bucuros de atenţia care i se acorda, căci îşi îndreptă spinarea şi îşi ridică fruntea ridată, acoperită de un ciuf plin de păduchi:

— Doamna s-a pierdut? E frumoasă, o s-o ia cineva ca pe un ban căzut pe jos, fredonă, dându-şi ochii peste cap.

Vorbele lui o amuzară pe Isabeau.

— Eşti un copil sau o ciudăţenie a naturii? îl întrebă ea în cele din urmă, zărind un rid care-i brăzda fruntea.

— Sunt pitic, dar bine făcut, crede-mă, frumoaso! o asigură el, făcându-i cu ochiul. Mi se zice Bau-Bau!

Isabeau izbucni într-un râs sincer. Omuleţul îi plăcea. Era cât se poate de slut şi puţea, dar chiar urâţenia lui o liniştea. Scoase din pungă un sol şi-l flutură prin aer, intrând în jocul lui:

— M-am pierdut, ca şi banul ăsta. Mă poţi ajuta ca să-l găsesc pe acela pe care-l caut? Trebuie să-l întâlnesc pe părintele Boussart, îl informă Isabeau, răscolindu-și amintirile ca să nu stâlcească numele celui care o aştepta la Paris, în urma recomandării abatelui de la Moutier.

Bau-Bau rânji şi zâmbetul îi semăna cu o semilună pe chipul cu ochi bulbucaţi şi cu nasul turtit.

— Vino cu mine, zise el simplu, strecurându-şi o mână durdulie ca de copil în mâna ei.

Isabeau îl urmă. Piticul mergea repede, în ciuda picioarelor scurte şi strâmbe, pe lângă zidurile catedralei, înconjurând-o. O clipă, Isabeau se întrebă dacă nu voia s-o atragă în vreo capcană, căci, la adăpostul teilor care mărgineau clădirea, se vedeau tot mai mulţi vagabonzi ghemuiţi şi indivizi cu înfăţişare dubioasă.

Ciudat, simţea faţă de omuleţ o simpatie care-i risipea neliniştea. Cu atât mai mult cu cât i se păru, în timp ce-şi urmau drumul, că atunci când treceau pe lângă ei toţi amărâţii aceia o priveau cu bunăvoinţă şi chiar îşi înclinau capul, într-un fel de salut.

Când Bau-Bau se opri în faţa unei uşi joase, al cărei aspect sobru contrasta cu restul edificiului, Isabeau îşi dădu seama că respira greu. Niciodată n-ar fi crezut că o asemenea clădire putea exista. Vitraliile şi dalele de piatră nu se mai terminau. Renunţase să le mai numere, în timp ce mergea în urma lui Bau-Bau cu un pas mult mai vioi decât obişnuia, alergătură care o făcea să transpire.

— Iată-te regăsită, Isa, făcu piticul, lovind de trei ori în lemnul masiv.

Isabeau tresări.

— De unde ştii… începu ea, dar poarta se deschise, iar piticul plecă în fugă, fredonând:

— Isa e frumoasă, e o Isabelle[9]!

Mută de uimire, Isabeau îl privi cotind pe o străduţă care se deschidea la colţul clădirii şi dispărând. Când îşi îndreptă din nou atenţia asupra locului în care se afla, văzu în pragul uşii un preot, îmbrăcat sobru într-o rasă peticită, care o privea cu un aer prietenos.

— Sunt…

— Ştiu; intră, domniţă, eşti bine venită aici. Eu sunt părintele Boussart, adăugă el, dându-se la o parte ca să-i facă loc să intre.

Renunţând să mai încerce să înţeleagă, Isabeau îl urmă pe abate. Acesta părea cu puţin mai în vârstă decât ea şi înainta grăbit pe coridorul în care lumina pătrundea prin mici vitralii. În depărtare, se auzeau vocile călugărilor psalmodiind rugăciuni, iar Isabeau se simţi cuprinsă de un sentiment de linişte şi siguranţă. În timp ce preotul se oprise să deschidă o uşă aflată în calea lor, se întrebă dacă nu cumva tot Parisul îi cunoştea deja numele, ca şi Bau-Bau…

Antoinette afişă un aer triumfător ori de câte ori se afla împreună cu Albérie într-o cameră şi se întâmpla să apară acolo comandantul. Asta-l făcea să se simtă stingherit, chiar dacă soţia lui nu părea deranjată în vreun fel. Ba chiar s-ar fi zis că nu observă nimic. Cu toate astea, Huc nu reuşea să pară binedispus, cum ar fi cerut împrejurările, căci, trebuia s-o recunoască, în el se trezea ceva mai profund decât simpla dorinţă pentru Antoinette. Nu-şi dădea seama însă dacă era iubire sau teamă. Nu că i-ar fi fost frică de Antoinette de Chazeron, nu, mai degrabă presimţea în el însuşi un pericol serios. Dacă s-ar fi dat de gol într-un fel sau altul, ar fi nimicit ceea ce apăra de atâţia ani. Iar gândul acesta i se părea insuportabil.

Când se întorsese la Montguerlhe, încercase să discute cu soţia lui, ca să pună capăt îndoielilor sale. O aşteptase toată noaptea, aşezat pe patul ei, dar Albérie nu apăruse. Huc

[9] Joc de cuvinte: Isa-belle = Isa-frumoasa (n.tr.)

înţelese că ea rămăsese probabil în peşteră, cu nepoata ei. A doua zi, când coborî, după o noapte groaznică, o găsi servindu-i micul dejun unei Antoinette radioase şi trufaşe, care ridica în slăvi îndrăzneala şi amabilitatea comandantului în timpul ceasurilor îngrozitoare petrecute la Vollore. Netulburată, Albérie îl întâmpinase cu un aer vesel şi îi propusese să ia loc la masă. Dar Huc se eschivase, mormăind că se grăbea şi că nu-i era foame. Adevărul era că n-ar fi putut suporta s-o vadă pe Albérie servindu-i pe el şi pe castelana care manifestase o bucurie ostentativă când intră el în cameră.

Frigul se înteţise. Primii fulgi de zăpadă tiveau pădurea thiemeză cu un văl de linişte imaculată. Huc ţinuse să se asigure personal că majoritatea celor rămaşi fără adăpost în urma furtunii se puteau întoarce la casele lor. Din fericire, lemnele de foc n-aveau să lipsească în acest an. François de Chazeron plecase de o săptămână la Clermont-Ferrand. Voise şi el să profite de ultimele zile de toamnă ca să obţină credite de la ducele de Bourbon, al cărui vasal era. Deşi Antoinette renunţase la multe pretenţii în privinţa renovării castelului, factura era încărcată. Aveau nevoie de bani, iar François găsise că ar fi fost plăcut să evadeze pentru câteva zile de la Montguerlhe, din moment ce ducele de Bourbon se afla în Auvergne.

Începând de atunci, Huc n-o putuse împiedica pe Antoinette să vină cu el când mergea să-i ajute pe sărmani. Nimeni n-ar fi avut nimic de zis. Ea făcea asta de mult timp. În ochii celorlalţi, nu se schimbase nimic. Încă de la prima lor ieşire, Huc înţelesese că nu i-ar fi folosit la nimic să se lupte cu el însuşi. Felul cum îl atingea cu fustele, privirile insistente ale castelanei ar fi atras atenţia gărzilor, dacă el ar fi stăruit să aibă o escortă în deplasările lor. Cu atât mai mult cu cât François luase cu el jumătate din efectivele fortăreței, adică vreo treizeci de soldaţi. Huc îşi dăduse seama că aceştia trebuiau să vegheze nu atât asupra lui, cât asupra misteriosului cufăraș de piele pe care François îl pusese între bagaje. Huc era sigur că înăuntru se afla bucata de aur pe care o văzuse în atanorul distrus. Desigur că François voia să profite de sejurul la Clermont ca să-l

cerceteze. Lui Huc puţin îi păsa de asta. De la plecarea lui François, atmosfera la Montguerlhe era mult mai liniştită şi mai plăcută. Ba chiar o surprinsese într-o zi pe Albérie râzând împreună cu Jeanne cea grasă şi cu o spălătoreasă.

Renunţase, aşadar, la escorta, lăsând-o la castel, şi călărea având-o alături pe Antoinette, veselă şi pusă pe glume. În prima zi, după ce-şi terminase „turneul”, ea îl condusese către o cabană din pădure pe jumătate dărâmată. La dus, îl întrebase cine locuia acolo, iar Huc îi răspunsese că era părăsită de mult. Când ea descălecase în faţa cocioabei aproape ascunse din cauza ierburilor şi a ciulinilor, comandantul îşi muşcase buza, spunându-şi că ar fi fost mai bine dacă tăcea.

Antoinette, care îşi legase calul de un copac, începuse să râdă văzându-i chipul neliniştit:

— Nu mai e nimeni cale de câteva leghe, Huc! Hai, vino…

Venise, ca un câine la chemarea stăpânei. Şi, în ziua aceea, o posedase cu brutalitate, rugând cerul ca gemetele de plăcere ale victimei sale să nu atragă vreun martor aflat prin împrejurimi.

După aceea, nu mai scosese o vorbă tot restul drumului. După cină, se refugiase din nou în odaia lui Albérie, ca s-o aştepte, dar n-o văzu nici în noaptea aceea. Se enervă. La urma urmei, de ce ar fi trebuit el să se simtă vinovat, din moment ce nu-şi putea întâlni nevasta nici măcar ca să stea de vorba cu ea? Chiar dacă înţelegea că-și petrece mult timp cu nepoata ei, ca s-o îmbărbăteze, de când abatele Antoine de Colonges pronunţase numele lui Loraline, Huc nu se putea stăpâni să nu le bănuiască pe amândouă de alte uneltiri.

În ziua următoare, el fu acela care o conduse pe Antoinette la cabană şi o ajută să se dea jos de pe cal. Când o ridică în braţe ca s-o treacă pragul, Antoinette izbucni într-un râs cristalin, încolăcindu-şi braţele subţiri în jurul gâtului puternic al comandantului.

Interiorul cabanei era mohorât şi întunecos. Mărăcinii ţesuseră în jurul ferestrelor şubrede o reţea deasă, printre spinii căreia abia reuşea să pătrundă câte o rază de lumină. O saltea veche, acoperită cu excremente de şobolani, putrezea într-un cotlon, printre obiecte din lut ars, sparte sau ciobite.

Era de departe cel mai jegos loc pe care-l văzuse Huc vreodată, dar mizeria care domnea acolo părea să excite simţurile femeii. În prima zi, măturase cu mâna găinaţul şi resturile de pe masa care ocupa restul încăperii, apoi se aşezase, ca o târfă, de-a dreptul pe lemn. Cu privirea arzătoare, îşi dezlegase şireturile corsajului, apoi îşi ridicase fustele până deasupra coapselor desfăcute, cu un aer sfidător. Huc o posedase aşa cum dorise ea. Şi le plăcuse amândurora.

Totuşi, Antoinette de Chazeron merita mai mult decât astfel de îmbrăţişări sordide, chiar dacă Huc se îndoia că ea avusese vreodată parte şi de altceva. În acea zi, o întinse, goală, pe masa acoperită cu mantaua lui. Antoinette dârdâi de frig, în timp ce el se dezbrăca, la rândul său; se apropie apoi de ea şi-i şopti:

— Nu te teme, am să te încălzesc eu.

O mângâie îndelung, cu mâini pricepute, stând în picioare pe pământul îngheţat. Antoinette i se oferi fără nicio reţinere, până când, beată de dorinţă şi de nerăbdare, îl imploră s-o posede. Abia atunci se întinse deasupra ei, sprijinindu-se în braţe ca sa nu vatăme copilul care se forma încet în trupul ei.

O iubi mult timp, cu o tandreţe nesfârşită, încercând, prin amânarea plăcerii lui, să-şi răscumpere grosolănia de până atunci. Când se abandonă în ea, îşi mărturisi că nu mai cunoscuse nicicând o asemenea împlinire.

Noaptea următoare, dându-şi seama că nici acum soţia lui nu-şi va face apariţia în camera ei, merse hotărât la uşa lui Antoinette, având grijă să nu fie văzut de nimeni. Antoinette îi deschise, buimacă de somn, iar el o împinse încet spre pat, încuind uşa în urma lui. Doamna de Vollore se lăsă în voia tuturor îndrăznelilor comandantului, dând frâu liber celor mai senzuale instincte.

La cântatul cocoşilor, Huc o lăsă, mulţumită şi adormită, în aşternutul răvăşit. Constată că, în loc să-l epuizeze, noaptea aceasta îl revigorase, de parcă şi-ar fi ieşit pentru totdeauna din vechea lui piele. O piele pe care o purta de cincisprezece ani.

— Trebuie să-ți vorbesc! în seara asta!

Tonul fusese mai rece decât ar fi vrut şi Huc se grăbi să-şi desfacă mâna care, pentru a-şi opri soţia din drum, îi încleştase braţul într-o strânsoare de oţel.

Albérie îl aţinti cu ochii ei metalici, în care el nu putu să desluşească nici măcar bunăvoinţă.

— În seara asta, îi mai repetă Huc.

— După prânz. Voi fi în camera mea.

Huc nu îndrăzni să mai insiste. De fapt, momentul ales nu avea importanţă.

Îşi văzu de treburi, nereuşind să-şi scoată din minte amintirea trupului perfect al amantei, răspunzându-i fiecărei respiraţii, fiecărui gest al lui. „*Dacă Albérie ar fi acceptat măcar o dată, o singura dată, toată dragostea asta!*” Oftă din greu şi-şi continuă munca.

În ziua precedentă, pe când Huc era la cabană, o bandă de hoţi atacase moara şi furaseră optsprezece saci cu făină. Se aşteptase la astfel de lucruri. Vijelia nu distrusese numai locuinţele, ci devastase şi recolta aflată sub cerul liber. Huc făcuse tot ce trebuia pentru oamenii lui, dar nu ştia care era situaţia în împrejurimi. Foamea îi împingea întotdeauna pe mercenari să înainteze fără frică. Aşa se întâmpla în fiecare iarnă, iar anul ăsta va fi, probabil, şi mai rău. Regretă că nu fusese acolo; dar ce-ar fi putut să facă, având doar treizeci de oameni? Nici nu se putea gândi să organizeze o razie ca să-i găsească pe vinovaţi. Iar dacă punea străji în punctele strategice – singura soluţie care putea fi aplicată rapid – nu era bine, fiindcă, astfel, Montguerlhe ar fi rămas fără apărare. Chiar în miezul unei ierni grele ca aceea, nimic nu-l împiedica pe vreun senior arţăgos să dea iama prin ţinutul thiemez dacă i se terminau proviziile. Furtuna făcuse ravagii peste tot în Auvergne.

Regretă că-l lăsase pe François să plece cu o escortă atât de mare. Unde-i fusese capul? Şi-şi răspunse imediat: „*Sub fustele lui Antoinette!*”

La micul dejun afla că Antoinette, pretinzând că e bolnavă, dorise să rămână în camera ei. Acest gând îl umplu de mândrie. Nu credea în aşa-zisa boală a castelanei; pur şi simplu, voia să

doarmă. Îşi făgădui să renunţe la vizitele nocturne, pentru ca personalul să nu se neliniştească mai mult decât era cazul. Oricum, nu peste mult timp, trebuia să înceteze orice relaţie, ca să nu-i facă rău copilului. Până atunci însă, era hotărât să nu lase să-i scape nicio ocazie.

După câteva clipe, intră în cameră Albérie. Veni, zâmbind, să i se agaţe de gât. Huc o sărută, ca de obicei, pe frunte.

— Iartă-mă, începu ea, privindu-l drept în ochi. N-am stat niciun minut cu tine de când te-ai întors. Ai dreptate să-mi reproşezi.

— Nu ţi-am reproşat nimic, Albérie, protestă Huc, dar şi de data asta îşi auzi vocea sunând fals.

Albérie îşi desfăcu braţele şi chipul ei luă o expresie gravă:

— Gesturile tale, chiar vocea ta sunt un reproş. N-are rost să negi. Aş vrea să schimb ceea ce s-a întâmplat, Huc, dar nu pot. Încerc, în schimb, să fac în aşa fel încât să nu se mai întâmple aşa, gemu ea, aşezându-se pe pat.

În odaie era frig. Albérie nu mai dormise acolo de o săptămână, focul nu fusese aprins în şemineu, iar un vânt şuierător se strecura prin horn până la podeaua din lemn.

— Ce s-a întâmplat, Albérie? o întrebă Huc, aşezându-se lângă ea.

Tânăra îşi lăsă capul pe umărul soţului ei, cum făcea de obicei, dar de astă dată Huc trebui să facă un efort ca s-o cuprindă cu braţul pe după umeri. N-avea chef s-o îmbărbăteze. Se simţea trădat. Trădat de tăcerea ei. Iar ceva din sufletul lui striga că acesta era unicul motiv care-l împinsese s-o înşele.

— Ştii bine, Huc. Antoine de Colonges mi-a povestit.

Lui Huc i se puse un nod în gât. Oare abatele îl dăduse de gol?

— Am nevoie să aflu, se bâlbâi el, ce ştii tu despre asta?

Albérie scoase un suspin adânc, iar Huc simţi cum o picătură de sudoare i se prelinge printre omoplaţi. Şi dacă Albérie lipsise de acasă din cauza legăturii lui cu Antoinette? Dacă îl evitase ca să-l lase să fie fericit? O strânse mai tare cu braţul. Albérie îi adulmecă mirosul. Instinctul fiarei ascunse în ea o învăţase să se îmbete cu acest amestec animalic de transpiraţie şi de mosc. Cât de mult îi lipsise atingerea lui!

„Şi totuşi, gândi ea, *n-am de ales.*”

— A fost un accident. Loraline voia doar să-l pedepsească, nu să-l ucidă.

— Cum a intrat acolo? o întrebă Huc, pe care această problemă nu înceta să-l obsedeze.

— Pe fereastră, îi răspunse Albérie.

Huc avu certitudinea că aceasta era o minciună. Nu-şi exprimă părerea şi insistă:

— Dar fereastra era închisă!

— Geamurile sunt sparte, e uşor să intri şi să ieşi pe acolo. Aşa a făcut şi Guillaumet.

— El avea o scară!

— Ea avea magia!

Huc simţi că i se opreşte respiraţia.

— Ce avea? sughiţă el.

Albérie îşi îndreptă spinarea. Era lividă, iar buzele îi tremurau:

— Ştiu ce gândeşti, Huc de la Faye! Şi, din păcate, ai dreptate! Loraline are anumite puteri. Le-a descoperit de puţin timp. Când a ajuns la pubertate, ca şi mine. E în stare să vindece, atingând cu mâna locul dureros, citeşte viitorul fără alt instrument decât o băltoacă, vorbeşte cu animalele – cu lupii, ca şi cu şerpii – pe limba lor. Şi poate să… să leviteze.

— Refuz să cred asemenea născociri!

Huc se ridică în picioare. Era furios.

— De ce, Huc? Ţi se par mai absurde, mai greu de crezut decât faptul că trupul meu se alungeşte, îşi schimbă forma şi mă umileşte la fiecare lună plină?

Huc nu-i răspunse. Nu, nu era mai incredibil sau mai ciudat. Şi atunci, de ce-l înfuriau toate acestea? Căci era furios, în ciuda tuturor lucrurilor posibile cu care se confruntase în ultimii cincisprezece ani, ceva din spovedania ei suna fals, şi asta-l înnebunea.

— Îţi spun adevărul, Huc de la Faye! Cum altfel ar fi putut intra în turn? Numai François are cheia, o ştii la fel de bine ca mine.

Huc tresări. Şi de data asta, Albérie îi citise gândurile. Se străduia să se liniştească. Printre gândurile lui existau unele pe

care ea nu trebuia să le afle, nu putea risca să se expună mai mult decât atât.

— Foarte bine, Albérie, te cred. Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Loraline a folosit un amestec pe bază de sulf, var nestins şi praf de puşcă. Voia ca François de Chazeron să creadă că diavolul însuşi a venit să-l pedepsească. A acţionat de una singură, ştiind că eu aş fi împiedicat-o. Cred că singura mea greşeală a fost să-i spun că François va pleca la Vollore, aşa că-l puteam primi aici, fără grijă, pe abatele Antoine de Colonges. Iar ea a profitat de ocazie. Regret că n-am înţeles ce hotărâre luase.

— Şi explozia?

— E un mister. Dar anumite substanţe devin periculoase în contact cu focul. Probabil că atunci când François a aruncat foile de pergament în atanor, a avut loc o reacţie chimică. Aceasta e singura explicaţie. Aş fi preferat să moară atunci, se strâmbă Albérie, fără să-şi scape din ochi soţul. Nu simt niciun pic de milă faţă de el, după cum ştii, dar nici Loraline, nici eu n-am fi în stare să comitem o crima. Poate doar Isabeau… Dacă seniorul ar fi trebuit să plătească cu moartea răul pe care ni l-a făcut, ar fi pierit de mult, de foarte mult timp.

Huc făcu un pas înainte. Dintr-odată, nu mai era sigur de nimic. Albérie avea în ochi sclipirea aceea care-l atrăgea irezistibil. Ea se lăsă să cadă pe pat.

— Sunt atât de ostenită, Huc, murmură. Loraline se căiește în fiecare zi pentru fapta ei şi eu n-am faţă de ea tandreţea unei mame. Totuşi, are nevoie de mine. La fel de mult, probabil, cât am eu nevoie de tine.

În colţurile ochilor îi străluceau două lacrimi. Inima lui Huc se strânse. Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Albérie nu încercă să se elibereze. Dimpotrivă, îşi petrecu braţele osoase pe după umerii lui, strângându-l de parcă s-ar fi temut să nu-l piardă. Fără să vrea, Huc simţi urcând în el un val de dorinţă. Nu era prima oară când o dorea, dar acum fu cuprins de panică. Trupul său, prea mult timp neglijat, dăduse din nou de gustul vieţii. Îşi cerea acum, insistent, tainul.

Albérie îşi dăduse şi ea seama de asta, dar nu se clinti. El îi ridică blând părul lung, împletit într-o coadă, şi-şi plimbă buzele pe ceafa ei. O simţi înfiorându-se. Revăzu o clipă în minte imaginea lui Antoinette în timp ce se abandona plăcerii, dar o goni cu violenţă, apoi căută cu tandreţe gura soţiei sale. „*Este pentru prima dată*”, îşi spuse el. Prima dată când o săruta astfel, iar Albérie nu se împotrivea.

Încurajat de propria îndrăzneală, o culcă pe pat şi vru să-i descheie corsajul.

În clipa aceea, Albérie îl împinse la o parte. Obrazul lui era deasupra feţei ei. Văzu că plângea. Huc îşi simţi sângele pulsându-i puternic în tâmple. Partea de jos a pântecelui îl durea, dar nu insistă. Îşi luă cu părere de rău mâna de pe sânul ei, care palpita în ritmul dezordonat al dorinţei.

— Aş vrea şi eu, Huc. O, da, aş vrea, dar nu pot, suspină ea, întorcându-și capul.

— Niciodată nu mi-ai spus de ce… se mulţumi Huc să îi răspundă, înăbuşindu-şi speranţa nesăbuită stârnită de îmbrăţişarea lor.

— Chiar trebuie?

Fusese doar o şoaptă, însă Huc dorea, mai mult ca orice, o explicaţie.

— Nu voi fi brutal, Albérie, crezu el potrivit să adauge, de parcă frica singură ar fi putut constitui pentru ea o barieră de netrecut.

Domnea o tăcere întreruptă doar de hohotele de plâns ale femeii. Îşi caută cuvintele. De mult timp ar fi vrut să i le spună. Dar adevărul o durea mai mult decât dorinţa aceea pe care nu-şi permitea să o împărtăşească şi ea.

— Spune-mi, te rog! Spune-mi!

— Ce ai putea să faci, Huc, ce-ar trebui să faci dacă am avea un copil care ar fi la fel ca mine…?

Huc rămase cu gura căscată. I se tăie răsuflarea. Era evident! Niciodată, absolut niciodată nu-i trecuse prin minte că el şi Albérie ar fi putut da naştere unui monstru, şi cu toate astea… Imaginându-şi un nou-născut cu cap de lup îi veni să vomite. Se îndepărtă de soţia lui şi-şi îndreptă spatele. Avea nevoie de aer curat.

Se îndreptă spre uşă, dar vocea ei sfâşietoare îl ţintui locului:

— Nu mă părăsi, Huc! Nu acum! Te iubesc!

De cincisprezece ani aştepta s-o audă spunându-i aceste cuvinte. Inima îi tresări în piept, dar, în clipa aceea, nu simţea decât mânie şi dezgust.

Se auzi răspunzându-i cu o voce tulburată:

— Nu te nelinişti. Şi eu te iubesc.

Apoi ieşi din cameră şi coborî în fugă scările, fără să privească înapoi.

Isabeau mâncă mult, cu poftă. Drumul făcut în grabă o epuizase, căci de prea mult timp nu mai călătorise călare pe un măgar. Dormise prin hanurile şi popasurile întâlnite în drum, străbătând în fiecare zi cât mai multe leghe, alături de grupurile de pelerini sau negustori care veneau dinspre Clermont şi se îndreptau spre Paris. Evitase astfel primejdia atacurilor tâlharilor. De multe ori, pe drumurile principale, printre călători se amestecau şi soldaţi, aşa încât temutele bande care trăiau din jafuri şi se ascundeau la marginea pădurilor se arătau prudente atunci când vedeau grupuri mai mari de douăzeci de persoane. Isabeau ţinuse seama de acest lucru şi se felicita că o făcuse. Când poposeau seara, auzeau mereu istorisiri despre oameni care se aventuraseră singuri, sperând că vor trece neobservaţi. De multe ori, trupurile lor ciugulite de vulturi erau găsite la marginea drumului.

Pentru moment, părintele Boussart îi spusese că era în siguranţă la Notre-Dame. Înainte ca ea să apuce să-i pună toate întrebările care-i stăteau pe buze – inclusiv cele legate de Bau-Bau – preotul o invitase să meargă în camera ei, să se odihnească. Isabeau se lăsase călăuzită într-acolo, ţinându-şi pe umăr bocceluţa înfăşurată într-o bucată de pânză, care fusese cândva a bunicii ei. În legătură avea o perie îngălbenită de vreme, cu mânerul din lemn de merişor, şi un pieptene asortat la o oglinjoară cu ramă dintr-un fir de argint. Acestea erau unica ei comoară, dar ţinea la ele mai mult ca la orice pe lume. Le avea de la Benoît, care i le dăruise cu câteva luni înainte de logodnă, stângaci, lăsându-se de pe un picior pe celălalt, cu un aer stingherit.

Le făcuse cu mâinile lui, iar Isabeau le luase cu ea când fugiseră. Albérie le găsise în camera blestemată după plecarea lui François la Vollore şi i le dăduse înapoi surorii sale.

Numai ele îi mai rămăseseră din fericirea lor pierdută. Numai ele o ajutaseră să trăiască. Ele şi răzbunarea ei.

Deocamdată, nu se gândea decât la noul ei univers. Avea o cămăruţă îngustă, la mansarda unei clădiri învecinate care aparţinea catedralei. Ca să ajungă acolo, fuseseră nevoiţi să traverseze catedrala şi să urce o scară. Isabeau nu mai văzuse atâta frumuseţe, iar blândeţea curbelor, opulenţa vitraliilor, sobrietatea şi, în acelaşi timp, exuberanţa detaliilor îşi făcuseră efectul, străpungând carapacea sordidă pe care i-o făuriseră atâţia ani plini de ură şi de nefericire. Aproape fără să-şi dea seama, se oprise radioasă în faţa uşii joase a camerei. Patul era simplu, vegheat de un crucifix atârnat de un cui, dar era un pat adevărat, avea o saltea umplută cu paie proaspete şi era acoperit cu pături groase.

Îi venea să bată din palme ca un copil. Pe lângă mizeria din vizuina ei, locul acesta părea camera unei regine.

— Aici vei fi în largul tău. Nimeni nu-ţi va controla plecările şi sosirile. De altfel, aici nu vine nimeni. Camera aceasta i-a servit drept refugiu unei doamne de rang înalt, acum câţiva ani, pe când încerca să scape de avansurile prea insistente ale fratelui regelui. Nu mai e un secret pentru nimeni, de când ea s-a aruncat din capătul coridorului.

După aceste cuvinte, preotul o condusese până la balustrada de piatră, ca să-i arate priveliştea. Isabeau făcu ochii mari, văzând atâta frumuseţe. La picioarele ei, bătrânul oraş părea un covor maiestuos, care-şi desfăşura străduţele în jurul insulelor trepidând de activitate ale Senei.

După câteva minute, se întoarseră în cameră. Pe masă aştepta o tavă, adusă discret de cineva. Abatele îşi luă rămas-bun, urându-i poftă bună, şi-i făgădui că, după slujbă, va trimite după ea ca să discute despre şederea ei acolo.

— Paris, murmură ea, între două înghiţituri, sunt la Paris…

— O să-ţi placă aici, domniţă!

Surprinsă, Isabeau îşi întoarse capul. În faţa ei, se afla o femeie foarte scundă, pe care, furată de atâta încântare, n-o

auzise intrând. *„Ca să vezi,* gândi ea imediat, *aici e regatul piticilor!”*

— Sunt Bertille, la dispoziţia ta, o salută cu amabilitate musafira, făcând o reverenţă aproape grotescă.

Lui Isabeau însă nu-i veni să râdă. N-avusese niciodată pe cineva la dispoziţia ei. Era stânjenită, dar, nereuşind să scoată niciun sunet, se mulţumi să dea din cap în timp ce înghiţea.

Pitica izbucni atunci într-un hohot răsunător de râs:

— Am să te slujesc, doamnă Isabeau, dar nu pentru că asta mi-ar fi îndeletnicirea, zise ea în cele din urmă, recăpătându-şi seriozitatea. Am să te slujesc fiindcă-mi placi şi fiindcă îi placi regelui meu.

Isabeau simţi că i se taie răsuflarea. Oare ce ştia regele Franţei despre viaţa ei?

— Nu, nu, reluă musafira, ca un ecou al gândurilor ei, nu regele ăla, ci al meu, al nostru, regele vagabonzilor şi al infirmilor, al schilozilor şi al cerşetorilor!

Isabeau nu pricepea nimic. În cele din urmă, deschise gura şi articulă, dezorientată:

— Dar despre cine vorbeşti?

Bertille începu din nou să râdă cu atâta poftă, încât trebui să se aşeze pe marginea patului ca să îşi scoată din mânecă o batistă şi o folosi:

— O, da, cotcodăci ea, îmi placi, îmi placi. Odihneşte-te, îi mai spuse, o să vin să te caut mai târziu.

„Nebună, îşi zise Isabeau, *biata fată e nebună!*” Dar înainte de a trece pragul, Bertille întoarse capul şi-i azvârli, cu ochii sclipind glumeţ:

— Ştiu de ce te place regele! Eşti frumoasă, Isa!

Apoi ieşi, cu un hohot de râs care stărui, din ce în ce mai îndepărtat, în auzul lui Isabeau. Perplexă, termină de mâncat, apoi se lungi pe pat. Când era gata să adoarmă, peste vocea lui Bertille se suprapuse o altă voce care cânta. Isabeau se ridică în aşternut, înăbuşindu-şi o exclamaţie de surpriză. *„Piticul! Piticul era regele nebunilor!”*

— Da, cam aşa stă treaba, dar lucrurile sunt ceva mai complicate, încuviinţă părintele Boussart, la câteva minute

după ce, instalaţi comod în câte un fotoliu, începuseră să discute. De fapt, continuă el, la Paris exista un fel de regat în regat, care-şi are propriile reguli, legi şi ierarhii. E numit Curtea Miracolelor. Armata regelui Francisc I ştie unde-i poate găsi, dar sunt imposibil de prins, pentru că ei cunosc mai bine decât oricine oraşul, pasajele secrete şi ascunzătorile. Oamenii din popor îi susţin, îi informează, îi ascund, căci ei îi reprezintă şi nu-i jefuiesc decât pe cei puternici, de care-şi bat joc fără scrupule. În fiecare an, e încoronat un nou rege. Adesea este ales pentru puterea lui, dar nu întotdeauna. De doi ani, rege este piticul Bau-Bau, pentru că este isteţ, drept, rapid, vioi şi de o inteligenţă neasemuită. Nu cunosc prea multe minţi aşa de luminate ca a lui. Este iubit, ba chiar adulat, de toată lumea. Până şi regele a început să ţină la el, de când Bau-Bau a refuzat să-i fie bufon. *„Nu pot accepta, sire,* i-a declarat, *domnia voastră mă distrează pe mine mult mai mult decât aş putea s-o fac eu, astfel că n-o să reuşesc să vă amuz în veci! Aşa că, nu peste mult timp, veţi dori să vă schimbaţi tronul cu al meu!*" Bourbon a sărit, vrând să pună gărzile să-l prindă şi să-l spânzure, dar regele s-a mulţumit să râdă, apreciind că Bau-Bau nu numai că avea curaj, dar avea şi dreptate. A interzis, sub pedeapsa cu moartea, ca vreo persoană să-i facă şi cel mai mic rău şi i-a acceptat hotărârea, pe motiv că atâta deșteptăciune justifica un cap atât de mare la nişte picioare atât de scurte. Şi l-a angajat pe Triboulet, vărul lui Bau-Bau.

— Regele Francisc I are umor, zâmbi Isabeau, căreia nu-i era greu să-şi imagineze scena.

— Este un om jovial, încuviinţă preotul. Dar toate acestea ne-au îndepărtat de motivul venirii tale, copila mea! Vechiul meu prieten, abatele Antoine, mi-a povestit trista întâmplare prin care ai trecut– Isabeau, stânjenită, se întunecă la faţă în timp ce sta în fotoliul ei; fii liniştită, nimeni în afară de mine nu-ţi cunoaşte secretul şi aşa va rămâne. A venit vremea să îţi schimbi viaţa, să întorci pagina, lăsând în urmă toţi anii aceştia. Eşti o femeie drăguţă şi Parisul te-ar putea duce la pierzanie. Va trebui, aşadar, să ai încredere în mine. Voi veghea asupra ta şi, dacă e să o cred pe Bertille, Bau-Bau îmi va da o mână de ajutor în această privinţă. Ştii să coşi şi să brodezi?

— Pe vremuri, ştiam, îi spuse Isabeau, amintindu-şi cu amărăciune de trusoul pe care şi-l făcuse cu atâta dragoste, împreună cu bunica ei, în aşteptarea nunţii.

— Vei şti şi acum, crede-mă! Trebuie doar să-ţi recapeţi încrederea în tine. Regele Francisc I lansează o noua modă, creată de tinerele talente din Italia, iar atelierele de croitorie au nevoie de mână de lucru. Doamna Rudégonde, care este una dintre preferatele regelui, caută o ucenică sârguincioasă, în stare sa înveţe repede şi să muncească din greu. Dar va trebui să nu spui în gura mare că ai fost măritată, pentru că regula breslei este strictă: nicio ucenică nu poate fi femeie căsătorită sau văduvă. Însă doamna Rudégonde e o persoană generoasă, a considerat că nu ai fost căsătorită destul de multă vreme ca să încalci această regulă. Dacă nu spui nimic, va păstra şi ea secretul. Vrei sa încerci, Isabeau?

Isabeau ascultase tremurând fiecare cuvânt, ca pe o sentinţă. Va mai fi, oare, în stare, după atâţia ani, să regăsească măcar plăcerea de a trăi fără să se ascundă? Venise la Paris ca s-o lase pe Loraline să-şi îndeplinească răzbunarea, dar nici nu se gândise ce se va întâmpla cu ele după ce François de Chazeron va muri. Brusc, îşi dădea seama că nu mai avea un loc, un rost al ei. Pentru toţi, ea era moartă. De două ori moartă.

Preotul o privea tăcut, dorind să-i lase timp de gândire. Antoine îi dezvăluise şi intenţiile sale în privinţa lui François, şi motivele pentru care fugise ea. Amândoi urmăreau acelaşi scop. Abatele Boussart era exorcist.

Isabeau îşi ridică spre el ochii mari, plini de speranţă:

— N-am să te dezamăgesc, părinte!

— Foarte bine. Bertille te va însoţi mâine la un croitor şi la o lenjereasă, la două străzi de aici. Preţurile lor sunt acceptabile şi ai nevoie de nişte haine prezentabile; cred că ai cu ce să plăteşti.

Isabeau încuviinţă cu un gest şi scoase două mici lingouri din aur dintr-o pungă de piele bine legată la brâu.

Abatele îşi miji ochii, surprins, dar nu îi puse nicio întrebare. Luă aurul şi, ridicând colţul unei tapiserii care ilustra Patimile lui Hristos, scoase câţiva scuzi din creuzetul aflat în spatele ei.

— Cu ăştia o să-ţi fie mai uşor să faci cumpărături. Aurul ăsta reprezintă o mică avere. Va trebui să-l duc la un aurar să-l evalueze. Te-ar putea scuti de muncă, dar cred sincer că ţi-ar prinde bine să-ți ocupi mintea şi mâinile lucrând. În plus, ai avea posibilitatea să cunoşti persoane importante. Eşti inteligentă, Isabeau, ai să-ți găseşti un rost, daca doreşti asta cu aceeaşi înverşunare care te-a ajutat să supravieţuieşti.

— Iar în ce priveşte casa şi masa, părinte? îndrăzni Isabeau, îmbărbătată de vorbele lui.

— Nu-ţi face griji! Străduieşte-te să devii din nou frumoasă, Isabeau, să-ți recapeţi frumuseţea sufletului, şi atunci vom fi chit.

Emoţionată, Isabeau luă mâna pe care i-o întindea preotul şi se ridică. Genunchii îi tremurau.

— Oare voi fi în stare s-o fac, părinte? şopti ea, dintr-o răsuflare, în timp ce el o conducea pe coridor.

— Numai tu îţi poţi răspunde la această întrebare, şi pentru asta vei avea nevoie de timp. Nu te grăbi! La Paris nu ai duşmani.

Spontan, Isabeau se înclină şi sărută cu respect mâna abatelui, aşa cum ar fi sărutat mâna unui arhiepiscop. Când se ridică, la îndemnul preotului pe care acest gest izvorât din inimă îl stingherise, văzu mutriţa veselă a lui Bertille.

— Aş avea o rugăminte, părinte, spuse Isabeau înainte de a se despărţi de el.

— Te ascult, Isabeau!

— Regele lui Bertille a ales pentru mine un nume nou, cel al noii mele vieţi. Dacă eşti de acord, părinte, de acum încolo mă voi numi Isabelle!

Abatele Boussart râse, în timp ce Bertille aplauda, zâmbind cu gura până la urechi.

— El este mai mult decât regele ei, doamnă Isabelle, îi mărturisi preotul, consfinţindu-i astfel alegerea, este şi – sau mai ales – soţul ei.

Apoi, Bertille o luă cu hotărâre de mână şi o trase spre scări, decretând:

— Doamna Isabelle a avut destule emoţii pe ziua de azi. E şi mâine o zi! Isa, te aşteaptă baia, precum şi somnul, haide, vino…

Isabeau se lăsă dusă, cu inima tulburată. Bertille avea dreptate. Era epuizată. Epuizată de faptul că se simţea din nou vie.

8

François de Chazeron mângâie calul pe gât, apoi descălecă. Era mulţumit. Petrecuse opt zile la Clermont şi obţinuse tot ceşi dorise. Pe de o parte ducele de Bourbon îl asigurase de sprijinul său moral şi financiar, dându-i de înţeles că intenţiona să îl ajute şi mai mult oferindu-i o slujbă la Curte. Pe de altă parte, un aurar îi confirmase că avea în cufăr o bară confecţionată din cel mai curat aur. Toate acestea îi permiteau să organizeze la naşterea fiului său o petrecere somptuoasă. O petrecere la care Bourbon îi făgăduise că-l va aduce şi pe rege.

Aşadar, la 1 noiembrie 1515, Chazeron primi cu bunăvoinţă plângerile comandantului gărzii şi hotărî să nu-şi mai facă griji din cauza furturilor şi a jafurilor care sărăciseră ţinutul în lipsa lui. Garnizoana de la Montguerlhe era din nou completă, iar străjile ar fi observat acum vreun atac în forţă. De pe pintenul stâncos pe care fusese construită, fortăreaţa îşi domina vecinii şi nu avusese de înfruntat vreun asalt serios decât în timpul Războiului de o sută de ani. Dar şi atunci, poziţia ei strategică îi îngăduise să blocheze intrarea în ţinutul thiemez.

François se duse să-şi sărute soţia şi, la masă, anunţă cu bucurie că va pleca la Vollore chiar în ziua următoare şi că va rămâne acolo până la terminarea lucrărilor. Antoinette îşi încleştă degetele pe fustă ca să nu strige de bucurie şi reuşi să articuleze, cu ochii plecaţi, un jalnic:

— Nu ştiu ce anume te îndeamnă să te întorci acolo, messire, dar ai să-mi lipseşti.

— Te vei deprinde repede cu lipsa mea, doamnă, îi răspunse François cu un râs vesel. Copilul pe care-l porţi îţi va distrage atenţia. Totul e stabilit. Huc ştie unde să mă găsească, la nevoie. În rest, nu voi tolera nicio vizită. De altfel, zăpada cade fără oprire şi în curând călătoriile vor deveni periculoase.

Antoinette dădu din cap. Hotărârea lui îi făcea cum nu se poate mai multă plăcere. De fapt, se aşteptase la asta. Era sigură că François nu va putea sta atât de mult timp departe de cercetările lui. Strecură o privire complice către Huc care era aşezat la aceeaşi masă cu ei. Când îşi întoarse capul, de frică să

nu se trădeze, întâlni chipul lui Albérie care stătea în pragul uşii. Expresia ei o făcu să îngheţe de spaimă. Albérie era toată numai ură şi îl fixa pe François de Chazeron, cu un surâs rece.

A doua zi, la Montguerlhe, soarele era deja sus când François se trezi cu un gust acru stăruindu-i în gură. Toata noaptea fusese bântuit de coşmaruri în care vedea un chip aplecat deasupra patului, un chip care-i amintea vag de cineva, dar n-ar fi putut spune de cine anume. Apoi trăsăturile acestuia se alungeau, se întindeau şi erau înlocuite de un cap monstruos de lup, a cărui gură se deschidea să-i cuprindă faţa speriată. Îşi îndreptă o clipă ochii deschişi spre fereastră. În dimineaţa aceasta, cerul era încă senin, dar nori deşi se îngrămădeau încet în jurul muntelui. Mâine sau cel târziu poimâine, avea să ningă. Era timpul să se întoarcă la cuptoarele lui. Dacă diavolul îi oferise aurul acela, o făcuse, fără îndoială, ca să-l asigure că se apropia de reuşită. François era decis să-şi continue cercetările începând de la însemnările pe care flăcările le cruţaseră. Desigur că acolo făcuse o greşeală. Dădu cu hotărâre la o parte păturile şi voi să se aşeze pe marginea patului. Dar abia pusese picioarele jos, când ameţi, iar genunchii îi fură cuprinşi de un tremur care îi cuprinse apoi întregul trup. Avu senzaţia că un pumnal îi străpungea pântecele şi începu să vomite, fără să se mai poată opri.

Isabeau se răsuci de câteva ori în faţa oglinzii care-i oferea o imagine a ei atât de îndepărtată, încât aproape uitase că fusese cândva frumoasă. Alături, Bertille bătea din palme ca un copil, dar Isabeau nu-i acorda nicio atenţie, într-atât se obişnuise s-o vadă mereu pe pitica asta generoasă şi spontană făcând aşa.

— Sunteţi superbă, doamnă Isabelle, încuviinţă croitoreasa, îngenunchind la picioarele ei ca să-i potrivească tivul fustei. De-a dreptul superbă…

Şi chiar era, în pofida sobrietăţii îmbrăcăminţii ei. Bertille o însoţise mai întâi la un coafor, ca să-i aranjeze părul care, lipsit de îngrijiri atâţia ani, devenise aspru şi uscat. Alifiile lui făcuseră minuni, iar firele de mătase şi şirurile de perle care-i ţineau cocul din care ieşea o şuviţă lungă îi puneau în valoare

chipul uşor fardat. Astfel împodobită, Isabeau se văzu cu cincisprezece ani mai tânără, de parcă cineva ar fi şters brusc din viaţa ei urmele violenţelor pe care le îndurase. O clipă, peste chipul ei din oglinda se suprapuse obrazul lui Benoît. Inima i se strânse. Ştia că lui i-ar fi plăcut s-o vadă aşa, dar era timpul să meargă înainte.

N-avea nicio veste de la Montguerlhe. Refuza să admită că i-ar fi putut fi dor de Loraline, aşa cum refuzase, încă de la naşterea fetei, ideea că ea era fiica ei. Auvergne era departe, acoperită probabil de zăpadă şi îngheţată, din moment ce şi aici, la Paris, era aceeaşi vreme. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se întoarcă acolo. Orice s-ar fi întâmplat, ea era Isabelle de Saint-Chamond – îşi luase numele după locul unde se născuse străbunica ei.

Când ieşi pe stradă, după ce-şi aruncase pe umeri haina garnisită cu blană de hermină, toate privirile se îndreptară spre ea. Cu ochii verzi aţintiţi drept înainte, porni cu paşi uşori, urmată de Bertille şi de un valet care-i ducea cumpărăturile.

În după-amiaza următoare, îi fu prezentată doamnei Rudégonde, într-un magazin care purta firma Firul Regelui, de pe strada Lingerie. Rudégonde era o femeie dolofană cu o fire deschisă, cu un zâmbet sincer şi plin de căldură sufletească. Părintele Boussart o prevenise pe Isabeau că sub aceste aparenţe se ascundea o persoană foarte oportunistă. În numai trei ani, aceea care fusese amanta onorabilului messire La Palice dobândise un atelier cu vedere spre stradă şi confecţiona cele mai pretenţioase toalete pentru personajele de vază din regat. Cum averea şi renumele ei sporeau, continuase până când curajosul La Palice se săturase. Proaspătul mareşal al Franţei, învestit de tânărul rege Francisc I în luna ianuarie a aceluiaşi an, se întorsese la iubirile trecătoare pe care trupul său seducător le atrăgea fără greş. Rudégonde nu se supărase, ba chiar îi rămăsese profund recunoscătoare pentru statutul privilegiat pe care-l avea acum, astfel încât nu numai că rămăseseră buni prieteni, ci el îi sporea mereu clientela trimiţându-i noile sale cuceriri.

Rudégonde se arătă încântată de noua ucenică şi începu să-i povestească ultimele noutăţi de la Curte, ca ea să poată răspunde la întrebările pe care aveau să i le pună, în curând, domnişoarele şi domnişorii. Regele Francisc I se instalase, de la începutul lui octombrie, la Pavia, unde îl cunoscuse pe Leonardo da Vinci, renumitul artist, care îi oferise fără întârziere serviciile sale. Acolo, regele primise numeroşi ambasadori, în special pe cei ai Papei, care se temea ca nu cumva victoria de la Marignan să-i inspire lui Francisc nişte pretenţii nejustificate asupra Romei. Pentru a înlătura pericolul, Sfinţia sa Leon al X-lea semnase un tratat cu regele Franţei; tratatul prevedea asistenţă mutuală. Francisc făgădui să apere Florenţa şi să sprijine familia Medici, iar Leon se angajă să-l ajute să păstreze Milanul, oferindu-i, în plus, Parma şi Piacenza.

La Pavia se declanşase o epidemie; regele era, pentru moment, în drum către Bologna şi îl delegase pe cancelarul Antoine Duprat să aibă grijă ca ducatul Milanului să fie alipit Franţei.

Isabeau ascultă totul cu atenţie. Prea ocupată cu propria supravieţuire, nu-i păsase până atunci de soarta Franţei. Aflase despre moartea lui Ludovic al XII-lea doar fiindcă îi spusese Albérie, aşa încât toate aceste nume i se învârteau în minte, fără ca ea să poată mărturisi că-i erau necunoscute. Se minuna văzând cât de bine cunoştea Rudégonde tot ce se întâmplă, ştiind până şi ce se petrecea în Italia, atât de departe de ea.

Când îndrăzni să-i pună o întrebare în legătură cu acest fapt, Rudégonde o conduse într-o cămăruţă din fundul prăvăliei, înţesată cu suluri de materiale strălucitoare, cu fir de aur şi argint. Două fete coseau, a treia broda, lângă ferestrele largi.

Rudégonde o prezentă pe Isabeau celor trei fete – Améline, Blanche şi Françoise –, insistând asupra faptului că, începând din ziua următoare, li se va alătura ca să înveţe meserie, apoi ieşiră amândouă în curte. În celalalt capăt al curţii, o hulubărie din piatră adăpostea vreo douăzeci de porumbei.

— Iată secretul meu, îi spuse Rudégonde. Corespondez în mod regulat cu domnul La Palice. Aşa că sunt, fără îndoială, cel mai bine şi mai repede informată. Şi acesta este unul dintre

motivele pentru care nobilimea vine la mine. Astfel, află înaintea altora ce face regele şi care sunt tendinţele modei. De fapt, influenţa italiană se va face curând simţită în toată ţara şi vreau să fiu prima, da, prima, care să-i înfăţişeze regelui, de îndată ce se va întoarce la Paris, ceea ce el va dori să lanseze a doua zi.

Rudégonde râse, plină de mândrie, în timp ce mergea ţinând-o de mână pe Isabeau. Într-un colţ al atelierului de confecţii, splendide stofe moarate, ţesute cu fir de aur, erau făcute sul pe o masă bine lustruită, ca să nu se agaţe cumva materialele.

— Astea au sosit ieri. Regele le-a privit insistent, iar trimişii mei s-au grăbit să încheie afacerea în numele meu, aşa cum ne era înţelegerea. Iată de ce am nevoie de tine, Isabelle! Părintele Boussart nu mi-a spus povestea ta, dar m-a asigurat că doreşti mai mult ca orice să-ți faci o situaţie şi să-ți regăseşti rangul. N-am idee ce nenorociri te-au făcut să decazi. În ce mă priveşte, ştiu prea bine în ce măsură suntem noi, femeile, jucării; în mâinile bărbaţilor. Aşadar, n-am să te întreb nimic şi nu aştept să-mi faci confidenţe. În câteva luni, poate câţiva ani, vreau ca aici să fie locul prin care vor fi obligaţi să treacă toţi cei care înseamnă ceva în regat. Am nevoie, prin urmare, de o persoană de încredere, pe care să mă pot baza. Despre tine am auzit numai lucruri bune, şi, zău aşa, aerul tău inocent îmi place, adăugă ea, făcându-i, complice, cu ochiul.

— N-am să vă dezamăgesc.

— Bine. Vei primi cinci soli pe zi. Nu e mult, dar te vor motiva să înveţi. De îndată ce vei învăţa să brodezi, să tigheleşti şi să asamblezi la fel de bine ca ele – arătă ea spre cele trei lucrătoare – vei primi mai mult. Salariul îţi va spori treptat până la trei scuzi pe săptămână, plus casă şi masă. Dar asta nu se va întâmpla, probabil, decât peste câteva luni. Va trebui să munceşti din greu, şi, chiar când mâinile-ţi vor fi obosite, degetele să-ți fie sprintene şi împunsăturile egale. Eu mi-am câştigat locul cu sânge şi sudoare. Trebuie să-l meriţi şi tu pe al tău! N-am să-ți fac niciodată favoruri, Isabelle, căci, înainte de a putea să mă încred cu totul în tine, cândva, o să trebuiască să-ți dovedeşti curajul, stăruinţa şi, mai ales, da, mai ales, abnegaţia. Meseria asta îţi va oferi bogăţie, glorie şi

respect dacă-i vei sacrifica totul, ca să renaşti în umilinţa ei. Indiferent ce ţi s-a spus despre mine, e adevărat, dar nu în aceeaşi măsură ca munca pe care a trebuit s-o depun ca să-mi ating scopurile.

Isabeau dădu din cap. Înţelegea cu uşurinţă ce voia să spună Rudégonde. Ei înseşi nu-i trebuiseră cincisprezece ani ca să-şi atingă scopul? Se simţea în stare de orice sacrificiu ca să recapete o viaţă normală; cele mai mari suferinţe rămăseseră în urma ei. De-acum înainte, nu exista nimic ce n-ar fi putut suporta.

— Mă voi conforma acestor exigenţe, doamnă Rudégonde, afirmă ea, cu fruntea sus, chiar de-ar fi să cad lată şi să mă târăsc, dar, cât de curând, jur ca veţi putea să aveţi încredere în mine ca în dumneavoastră înşivă.

Rudégonde o privi cu respect:

— O să ne înţelegem bine, Isabelle de Saint-Chamond, sunt convinsă de asta! Providenţa mi te-a scos în cale, prin intermediul părintelui Boussart, un om sfânt, fără îndoială; îmi pare rău că trebuie să-şi ascundă gândurile în faţa colegilor lui. Isabeau nu înţelegea, dar Rudégonde continuă: Desigur că nu ştii nimic despre ceea ce cred semenii noştri. În provincie, nu se prea vorbeşte despre ele.

Isabeau înghiţi cu noduri. Oare de ce avea deodată impresia că toate amabilităţile astea ascundeau ceva? Avea să fie folosită din nou pentru interesele altora?

Simţindu-i parcă tulburarea, Rudégonde o învălui pe dată într-un surâs cald:

— Toate acestea nu au nicio legătură cu tine, Isabelle! Abatele Boussart este unul dintre clericii care nu sunt de acord cu bogăţia anumitor prelaţi, printre care se numără şi superiorul lui. Această preoţime dominantă nu foloseşte cuvântul Domnului decât ca să-şi păstreze propriile privilegii, fiind stăpânită de trufie şi de dorinţa de înavuţire. Părintele Boussart îi ajută pe săraci; de asta e sprijinit de Bau-Bau şi de doamna Bertille. Poporul îl iubeşte şi îl respectă. Generozitatea lui e fără cusur, dar trebuie să fie prudent, fiindcă, în timpurile noastre, e la modă să nu-ţi faci griji decât pentru cei sus-puşi, aşa încât el îşi ajută în taină aproapele. Aş putea pune rămăşag

că nimeni în afară de el n-are habar că exişti şi că locuieşti la Notre-Dame. E important s-o ştii, chiar dacă, după cum spuneam, toate astea nu trebuie să te sperie. Suntem de partea ta, Isabelle, cu toată sinceritatea! Du-te acum! Te aştept mâine!

Isabeau îi mulţumi şi-şi luă bun-rămas. Ultimele cuvinte ale acestei femei o liniştiseră. Toate astea n-aveau mai multă importanţă decât restul. Ar trebui doar să-şi ascută mintea ca să priceapă jocurile politice, dacă voia să evolueze la fel ca lenjereasa asta în acea lume care nu era a ei. Lumea care o strivise şi pe care trebuia să înveţe s-o domine, ca să nu-i mai suporte niciodată mânia.

A doua zi, adică pe 3 noiembrie 1515, la trei săptămâni după ce plecase din Thiers, inaugură prima zi din noua sa viaţă, cu sufletul uşor şi inima împăcată.

Theophrastus îşi îndemnă măgarul să îşi grăbească pasul; animalul se arăta la fel de nemulţumit să iasă din grajd pe cât era şi valetul când veni vorba să părăsească hanul. Cele trei mârţoage – cum le numea el cu afecţiune, incluzând şi catârul care-l purta în spate pe Corichon – credeau, pesemne, că şi-a pierdut minţile şi că ar fi fost mai bine să se adăpostească până la sfârşitul iernii la vreo mănăstire.

Cu o zi înainte fusese pe punctul s-o facă, dar până la urmă se hotărâse să înfrunte viscolul care biciuia peste Auvergne. Ceva îl atrăgea spre Thiers. Avea certitudinea că cineva îl aştepta acolo, aşa cum se întâmplase şi la Saint-Remy-de-Provence.

Înainte de căderea nopţii, va ajunge la destinaţie, chiar dacă încă nu ştia care va fi aceasta. Va cere adăpost seniorului, apoi, dimineaţa, îl va căuta pe fabricantul de cuţite al cărui nume era scris în interiorul cutiei lui Michel de Nostre-Dame. După aceea, va vedea el ce va mai face.

Pentru moment, pe drumul care ducea de la Compostelle la Thiers nu erau prea mulţi pelerini. Şi chiar dacă ar fi fost totuşi vreun alt nebun pe drum, ningea atât de dens, încât nu i-ar fi putut zări însemnele de pe stindard. Pe alocuri, animalele se înfundau în nămeţi până la jumătatea picioarelor, iar încălţările călăreţilor atingeau zăpada. Când animalele refuzau să mai

înainteze, erau obligaţi să coboare şi să le tragă după ei. Erau uzi până la piele. Singura grijă a lui Theophrastus era sa nu se îndepărteze de drumul care se contopea cu peisajul nins. Trebuia să-şi înfigă mereu bastonul în şanţ, ca să găsească reperele care jalonau drumul – de multe ori, grămezi de pietre, alteori mici ziduri sau câte o pancartă arătând direcţia. Atunci înlătura zăpada cu degetele îngheţate în mitenele de lână, ca să poată citi indicaţiile.

Mergeau astfel de trei zile, iar drumul părea fără sfârşit. Când treceau prin păduri – şi asta se întâmpla tot mai des, Corichon se lipea de el, gemând, însă Theophrastus nu-l băga în seamă. Vremea rea îi ţinea departe de ei şi pe lupi, şi pe bandiţi. Trebuia să fii nebun ca să te încăpăţânezi să călătoreşti în asemenea condiţii.

Când seara întunecă şi mai mult contururile norilor joşi, înţelese că trebuia să-şi urmeze orbeşte calea până când vor găsi un adăpost. Erau înconjuraţi de munţi. Theophrastus grăbi pasul, încovoindu-şi umerii. Dacă nu găseau un loc unde să poposească, până dimineaţa, aveau să moară de frig. Îl auzea pe nefericitul său însoţitor cum clănţănea din dinţi, în timp ce animalele de pe care descălecaseră, fornăiau speriate.

„*De data asta, categoric,* urlă o voce în mintea lui, *dacă Dumnezeu îţi scoate în cale un adăpost, căposule, o să rămâi acolo până s-o îmblânzi vremea!*”

Chiar în clipa aceea, valetul îi atinse braţul, apoi întinse un deget tremurător către o fereastră dintre nori. Theophrastus scrută orizontul, scuturând din cap. Era imposibil să distingă ceva prin furtună, dar Corichon insistă. Şi, în cele din urmă, Theophrastus văzu ceva. Era doar o luminiţă, dar străpungea bezna, atunci când norii mânaţi de vânt îi îngăduiau. Inima îi tresări de bucurie. Era, fără îndoială, unul din acele focuri aprinse în vârful turnurilor ca să-i călăuzească pe călătorii rătăciţi. Îl bătu afectuos pe umăr pe valet, scuturându-i stratul de zăpadă gros de câteva degete, care i se depusese pe haină.

— Haide, prietene, îi strigă, am ajuns la liman!

Încurajaţi de acest gând, se aşternură din nou la drum.

O oră mai târziu, erau în faţa zidului de piatră, care avea câte un foc aprins în vârful fiecăruia dintre turnurile aflate în

cele patru colţuri exterioare ale incintei. Pesemne că străjile îi văzuseră, căci grilajul de la intrare se ridică, lăsându-i să intre. Trecură zâmbitori şi de a doua poartă şi ajunseră în curtea castelului.

După câteva minute, Theophrastus, descotorosit de şubă şi de mitenele care, la căldură, se dezlipiseră, în sfârşit, de mâinile lui umflate, se înclina cu respect în faţa lui Antoinette de Chazeron, cerându-i adăpost.

Theophrastus se prăbuşi pe patul pus la dispoziţie de amabila lor gazdă. În şemineul încăpător trosnea focul, împrăştiind în beznă roiuri de scântei. Întins pe o saltea pusă direct pe podea, valetul lui sforăia de-a binelea, după ce se ghiftuise, ca şi stăpânul său, cu hrana care li se oferise. Theophrastus simţea mâncărimi la extremităţile trupului său înţepenit de frig, dar asta nu-l deranja. Adormi îndată, epuizat, mulţumindu-I Domnului pentru îndurarea Sa.

În dimineaţa zilei de 5 noiembrie 1515, ninsoarea nu se oprise. Theophrastus aprecie că urmele lor dispăruseră sub un strat de zăpadă gros de doi coţi, pe puţin. Intuiţia îi spunea că avea să rămână aici, probabil, mult mai multă vreme decât şi-ar fi închipuit. Ciudat, dar acest gând nu-l supăra. În cele trei săptămâni cât umblaseră prin ceaţă, ger şi viscol, visase, nu o dată, la căldura unui cămin care, în gândul lui, se identifica de cele mai multe ori cu locuinţa lui Michel.

Theophrastus se întinse îndelung, apoi păşi peste trupul valetului său, care sforăia în continuare. Ieşi cu paşi vioi din cameră. Călăuzit de sunetul unor voci, ajunse în pragul sălii comune şi intră, binedispus.

Pe masa care constituia principala piesă de mobilier a încăperii, fusese adus micul dejun. Aşezaţi pe laviţe, trei bărbaţi graşi şi îndesaţi discutau aprins, fiecare dintre ei revendicându-şi competenţa şi aruncând-o în obrazul celorlalţi ca pe o insultă, ca să-şi dea importanţă. Theophrastus le puse fără zăbavă diagnosticul: cei trei erau doctori. În faţa lor, Antoinette de Chazeron părea că-i aude fără să-i asculte cu adevărat. Avea un aer obosit, iar Theophrastus îşi spuse că, nu peste mult timp, discuţia lor o să-l calce pe nervi şi pe el. La un

capăt al mesei îl recunoscu pe comandantul gărzilor, care-l întâmpinase la sosire şi căruia i se prezentase, după cum era obiceiul. Părea la fel de îngândurat ca şi în ziua precedentă. Albérie se învârtea în jurul lor, tăcută şi trebăluind, turnând lapte cald în căni din lut ars, pictate cu măiestrie. Theophrastus o recunoscu imediat. Ea îi însoţise aseară, pe el şi pe valet, până în camera lor. Le urase noapte bună şi Theophrastus se înfiorase văzându-i privirea stranie care stăruia asupra labei de lup pe care o avea prinsă la brâu. Ar fi vrut să-i explice că găsise animalul prins într-o capcană cu doi înainte. Era o femelă.

Avea trei pui care sugeau cu lăcomie, în ciuda nenorocirii căreia îi căzuse pradă mama lor. Căzuse, pesemne, în capcană ducându-şi puii la prima lor vânătoare. Era epuizată şi îşi rosese pe jumătate laba ca să se elibereze. Theophrastus nu ezitase. Fără să ţină seama de propria teamă sau de mârâitul animalului, deschisese fălcile de fier. Lupoaica se îndepărtase fără să-l lase s-o mai ajute în vreun fel. Laba ei nu mai era decât un ciot, partea de jos, cu osul secţionat, rămăsese în capcană. Theophrastus o luase cu el nu ca să-şi amintească de gestul pe care-l făcuse, n-avea nevoie, ci ca să ilustreze zicala: *„O binefacere nu este niciodată o pierdere”*. Şi confirmarea venise după câteva săptămâni; pe când se afla în apropierea acelui loc, culegând plante medicinale, îi ieşiseră în cale doi lupi flămânzi. Înainte de-a apuca să-şi întindă arcul, lupoaica aceea, mergând în trei picioare, se aşezase între el şi lupi şi-i gonise. Apoi plecase, fără să se uite înapoi. Îşi plătise datoria. Theophrastus nu se temea de lupi. Îi respecta, ştiind, spre deosebire de mulţi alţii, că nu-i atacau pe oameni decât de foame sau dacă erau încolţiţi şi nu aveau altă scăpare. În rest, preferau să-i evite. Da, ar fi vrut să-i povestească femeii această întâmplare, dar se abţinuse. Era prea obosit, aşa că-şi spuse: *„Rămâne pe altă dată…*”

Acum se întreba de ce oare i se păruse atât de important să-i dea explicaţii. Când Albérie, descoperindu-i prezenţa în vacarmul acela făcut de medici, se întoarse spre el, înţelese: privirea ei era aceeaşi cu a lupoaicei rănite.

Se măsurară cu privirea o clipă, apoi Huc, urmărind mişcarea soţiei sale, îl zări şi pe el. Le porunci cu voce puternică medicilor să tacă. Pe dată, toate privirile se îndreptară către Theophrastus, care, jenat că-i întrerupsese, înaintă bâiguind nişte scuze banale.

Antoinette se ridică imediat şi-l întâmpină cu un zâmbet încântător care-i lumină chipul tras:

— Nu-i nevoie să te scuzi, messire! Eşti oaspetele nostru. Ai dormit bine? Aş fi vrut să locuieşti în condiţii mai bune, dar, după cum poţi să constaţi acum, Montguerlhe nu este un castel construit dintr-un capriciu al vreunui senior. Cred că fortăreaţa asta n-a mai adăpostit niciodată atâţia oameni în acelaşi timp, iar singurele odăi decente pe care vi le puteam oferi sunt foarte modeste pe lângă frumosul nostru castel de la Vollore, care a fost însă afectat recent de o furtună.

— Am dormit mai mult decât bine, zău aşa, decât în ultimele câteva săptămâni şi, ca să fiu sincer, doamnă, nu-mi doream nimic pe lume mai mult decât această călduroasă ospitalitate.

— Bine, bine, încuviinţă Antoinette. Albérie, adu mai repede o gustare pentru Messirul Theophrastus – permite-mi să te numesc astfel, căci mă tem că ţi-aş stâlci mereu numele.

— Desigur. Aş fi măgulit, afirmă Theophrastus cu sinceritate, pe când lua loc, salutându-şi confraţii cu un semn din cap.

Antoinette făcu prezentările. Cei trei erau Jean Touron de 1’Aiguille, Vaquemont du Puy şi Albéric de Lyon, al cărui nume Theophrastus îl auzise de mai multe ori şi care trecea drept un medic foarte bun de când îl salvase de cangrenă pe răposatul rege Ludovic al XII-lea care suferea de gută. Lui Theophrastus i se părea că prezenţa acestuia aici nu era întâmplătoare.

În acelaşi timp, i se păru la fel de evident că nici el însuşi poate că nu se afla întâmplător la castel. Îşi spuse şi el numele, dar, instinctiv, nu-şi dezvălui nici titlul, nici motivele reale ale sosirii în ţinutul thiemez.

Mâncară un timp în tăcere, apoi, nemaiputând să se abţină, medicii îşi reîncepură duelul oratoric.

— Trebuie să-i luăm sânge!

— *Stupidum!* se revoltă Vaquemont du Puy contra lui Albéric, care sări drept în picioare.

— Prost eşti domnia-ta! Cei mai mari nobili apelează la mine şi niciunul nu s-a plâns!

Jean Touron îi replică sarcastic:

— Cei care-ar fi vrut să se plângă n-au mai putut s-o facă fiindcă au murit în urma puncţiilor pe care le-ai făcut.

— De-ajuns! urlă Albéric de Lyon, n-am să mai suport atâtea calomnii şi tâmpenii!

Îşi flutură degetul dolofan deasupra mesei, iar obrajii graşi şi rotunzi i se împurpurară.

Huc se ridică şi el in picioare şi le ceru, încă o dată, să facă linişte. Însă Albéric de Lyon, jignit, îşi părăsi locul de pe laviţă şuierând că avea să plece de îndată şi că onorariul lui va fi pe măsura nemulţumirii sale.

În timp ce el se îndrepta, tunând şi fulgerând, către uşă, Antoinette scoase un suspin obosit. După ieşirea lui, îndreptă o privire plictisită spre celelalte două persoane, care-şi sorbeau laptele fără să-şi ascundă satisfacţia.

— Nu ştiu, domnilor, în care dintre domniile voastre ar trebui să mă încred, îi anunţă ea, dezolată. Mă bazasem pe faptul că sunteţi nişte medici renumiţi şi speram că veţi şti să lucraţi împreună ca să dezlegaţi această enigmă. În loc de asta, faceţi tot felul de încercări, fără să-mi lăsaţi impresia că vă străduiţi să acţionaţi cum e mai bine pentru pacient.

Jean Touron tuşi uşor, punându-şi cana pe masă. Avea un aer ruşinat, ca şi confratele lui, care lăsă capul în jos:

— Adevărul este, cred eu, doamna Antoinette, că în faţa acestei boli suntem neputincioşi. Niciunul dintre noi nu ştie ce are soţul Domniei Tale. Niciun tratament cunoscut n-a avut efect; ba, dimpotrivă, starea i s-a agravat cu fiecare zi. E adevărat că ne-am complăcut în aceste dispute ca nişte copii mari, însă Vaquemont şi cu mine suntem convinşi că o nouă luare de sânge i-ar fi fatală. Ne opuneam – e adevărat, în mod exagerat – lui Albéric în această privinţă. E singurul lucru de care suntem convinşi, aşa că-l susţinem. Trebuie totuşi să vă mărturisesc, în ciuda ştiinţei pe care o reprezentăm, că numai Dumnezeu îl poate salva.

— Din păcate, aşa e, doamnă Antoinette! În starea lui, cred că seniorul François are de-acum nevoie de un preot. De îndată

ce viscolul se va potoli, vom pleca. Alţi bolnavi aşteaptă îngrijirile noastre. În ceea ce-l priveşte pe cel de aici, mă tem că nimeni nu mai poate face nimic.

După care se ridicară, salutând-o pe Antoinette, apoi pe Huc şi pe Theophrastus, care îi ascultaseră în tăcere, şi ieşiră din încăpere.

Deşi constatase, ca şi ei, că diagnosticul acesta era corect, Antoinette nu reuşea, de astă dată, să se bucure. Îşi amintea prea bine de accidentul din luna trecută, când François înviase în timp ce totul arăta că e pe moarte. Nu-şi putea permite să-l considere mort prea devreme, mai ales că, în pofida slăbiciunii fizice, era conştient şi dădea încă porunci.

Asupra mesei se aşternuse o tăcere tulburată doar de mersul lui Albérie, care aduna vasele. Theophrastus se lăsă în voia gândurilor. O parte din el râvnea să se repeadă asupra acestui caz disperat, în timp ce alta îl îndemna, în mod inexplicabil, să fie prudent, iar lui Theophrastus nu-i plăcea să-şi contrazică instinctul.

— Regret nespus, messire, i se adresă deodată Antoinette, conversaţia aceasta nu vă privea şi îmi pare rău că v-am obligat să asistaţi la ea.

— Nicio problemă, scumpă doamnă, îi răspunse Theophrastus, zâmbind. Dimpotrivă, ar fi de înţeles dacă, în asemenea împrejurări, aţi fi refuzat să adăpostiţi un musafir.

— Doar nu era să te lăsăm să mori de frig, se indignă Huc, ieşind din muţenia sa. Totuşi, adăugă el încruntându-se, în ce mă priveşte, aş fi bucuros să-mi spui adevăratele motive pentru care ai ajuns la noi.

Theophrastus şovăi. Omul acela i se părea energic şi inteligent. Fără îndoială că ar fi reuşit să afle adevărul, iar atunci, poate că gazdele lui s-ar fi dovedit mai puţin primitoare. Împotrivindu-se instinctului său, hotărî să mărturisească totul, fără întârziere.

— Pe legea mea, messire, tocmai voiam să v-o spun, dar, din respect faţă de nenorocirea care vi s-a întâmplat şi faţă de diagnosticul pus de colegii mei, n-am îndrăznit, mărturisesc, să îmi spun părerea. Antoinette vru să-l întrerupă, dar el se grăbi să continue: Într-adevăr, scumpă doamnă, sunt şi eu medic, mai

exact, chirurg, şi mă întorceam din Ferrara, unde am absolvit, când, trecând pe la un prieten, am găsit adresa unui făurar de cuţite specializat în instrumente chirurgicale. Am venit aici ca să-l găsesc şi să-i comand câteva lucruri înainte de a ajunge în Elveţia mea natală, unde mă aşteaptă ai mei.

Huc se aşează pe scaunul aflat la capătul mesei largi. Intuiţia nu-l înşelase. Observase, fără ca Theophrastus să-şi dea seama, interesul cu care acesta urmărise conversaţia medicilor şi văzuse cum i se aprinde privirea. Fusese de ajuns ca să-şi dea seama că el înţelegea foarte bine jargonul lor. Se mândri cu perspicacitatea lui, mai ales că, de când François de Chazeron căzuse la pat, iar pe la căpătâiul său se perindaseră tot felul de farmacişti şi doctori, presupunea că şi acesta, ca toţi ceilalţi, se va confrunta fără mai mult succes cu această boală misterioasă, despre care îi vorbise lui Albérie, temându-se să nu fie vorba despre vreo altă ispravă de-a nepoatei ei, dar soţia lui îl asigurase că Loraline n-avea altă grijă decât să se apere de frig. De altfel, François căzuse la pat imediat după ce se întorsese de la Clermont, iar totul părea să arate că se molipsise acolo cu o boală care obligase personalul medical să-l izoleze.

Tresări totuşi când Antoinette îi spuse pe un ton ferm:

— Vă oferim cu dragă inimă casă şi masă, messire Theophrastus; în schimb, în ciuda diagnosticului acestor doctori eminenţi, aş dori să veniţi să-l vedeţi pe soţul meu.

Theophrastus încuviinţă cu însufleţire. Solicitarea ei satisfăcea acea parte din el care sfida fără încetare breasla medicală. Aşa că goni fără păreri de rău scânteia prudenţei pe care instinctul său o aprinsese acum.

După câteva minute, precedat de Albérie, care-i aducea de mâncare seniorului, Theophrastus pătrunse în odaia ale cărei perdele fuseseră trase din cauza migrenelor bolnavului.

François de Chazeron se supuse în silă unei noi examinări. Accentul gutural al lui Theophrastus îi zgâria auzul şi ar fi vrut să fie lăsat în pace, convins că toţi proştii aceştia vor sfârşi prin a-l ucide, mai repede decât o va face boala în sine. Theophrastus acceptă fără proteste şi cu diplomaţie proasta dispoziţie a pacientului şi-l examină cu atenţie. Ar fi putut să se

consulte cu confraţii lui, dar ideea asta nu-l atrăgea. Orgoliul îl îndemna să descopere singur cauza simptomelor bolnavului. Căci, încă de la început, căpătase certitudinea că acestea erau neobişnuite. Îi stârniseră curiozitatea şi hotărâse că va rezolva misterul.

Până seara, viscolul se linişti. Când Theophrastus se duse la culcare, era deja sigur că François de Chazeron fusese otrăvit. Păstră însă pentru el această concluzie, în ciuda insistenţelor soţiei, care, la cină, îl copleşise cu întrebări, în prezenţa confraţilor săi; ei îl priviseră de sus, cu o expresie sfidătoare. Se mulţumi să spună că va trebui să verifice urina de dimineaţă a bolnavului şi că nu era bine să tragă prematur o concluzie, iar vorbele lui au stârnit bucuria medicilor.

A doua zi, cerul se limpezise şi soarele care se ridicase în înaltul cerului transforma florile de gheaţa de pe geamuri în adevărate curcubee. Cea de-a doua noapte de somn adevărat îl eliberase pe Theophrastus de toată oboseala acumulată pe drum. Acum era pregătit să înfrunte misterul care înconjura acest castel.

Se simţi uşurat când îi văzu prin fereastră pe confraţii săi că se pregătesc de plecare. „*Fără aceşti încurcă-lume am să-mi pot demonstra nestingherit talentul*”, gândi el, cuprins de bucurie.

Loraline îşi perie cu grija părul lung, negru, întinzându-şi din când în când mâinile ostenite. În jurul ei, în căldura grotei, lupii dormitau, amorţiţi de gerurile care, în ultimele zile, îi făcuseră să se înverşuneze împotriva puţinelor animale prinse de fată în capcane. Nu-i plăcea deloc să pună capcane pe teritoriul lor, temându-se ca nu cumva să cadă în ele şi vreunul din animalele ei. Chiar dacă lupii învăţaseră de la ea şi de la mama ei să se ferească de fălcile de fier, se întâmpla cel puţin o dată pe an ca unul dintre ei să-şi prindă laba sau coada.

Cu ajutorul lor îşi descoperise Loraline puterile. Deseori, o simplă atingere cu mâna era de ajuns ca să le înlăture durerea; fără îndoială, pentru că ea însăşi suferea, văzându-i bolnavi sau muribunzi. Lupii împreună cu Albérie alcătuiau familia ei. Singura familie pe care urma s-o aibă până la sfârşitul zilelor.

Se obişnuise până la urmă cu gândul acesta, chiar dacă refuza să se împerecheze cu animalele. Nu-şi putea stăpâni un fior, ori de câte ori trecea prin faţa etajerei pe care erau aliniate borcanele cu embrioni de monştri, pe jumătate oameni, pe jumătate lupi.

Îşi iubea lupii, însă nu reuşea să înţeleagă cum şi de ce îşi oferise mama ei pântecele adăpostind aceşti monştri care, evident, n-ar fi putut supravieţui. Albérie o asigurase că Isabeau spera să aducă pe lume un copil-lup care s-o răzbune, devorându-l pe François de Chazeron, dar ei îi venea greu să creadă în astfel de poveşti cu vârcolaci, chiar dacă avea şi ea, ca şi mama ei, un smoc cenuşiu de blană pe ceafă.

Fata îşi prinse părul într-un coc cu o aşchie ascuţită de os, ca să nu se desfacă. Trupul o durea, fiindcă activitatea ei nocturnă o ţinuse încordată. Intră dezbrăcată în bazinul natural format de un braţ al râului subteran, nu departe de izvorul cald din care curgea fără întrerupere apă sulfuroasă.

De câtva timp, nu se mai gândea decât la ţelul ei şi la sala în care aurul englezilor aştepta să-i sosească ceasul. Albérie îi arătase cum proceda mama ei ca să topească monedele şi să le transforme în mici lingouri. Aceasta era comoara ei, comoara cel mai bine păzită din lume şi, când simţea c-o apasă singurătatea, îşi spunea că, de îndată ce va putea să se întoarcă printre oameni, averea ei o va ajuta să aibă toată lumea la picioare. Desigur după ce va termina cu François de Chazeron. Iar asta era acum o chestiune de zile.

9

Huc atinse cu gingăşie pântecele puţin încordat al Antoinettei. Însărcinată în două luni, se străduia să-şi ascundă sub cămaşă rotunjimile abia vizibile. Nu că ar fi regretat, dimpotrivă, acest copil era pentru ea simbolul unei noi vieţi, dar se jena să-i ofere iubitului ei imperfecţiunea unui trup de viitoare mamă. Totuşi, asta nu-l deranja pe Huc. Atitudinea lui se schimbase în cursul ultimelor săptămâni, devenise nespus de blând şi de tandru, ba chiar îşi aşeza uneori, cu delicateţe, urechea pe abia simţita rotunjime a abdomenului ei, de parcă ar fi încercat să surprindă cea mai mică mişcare a făpturii de acolo.

În asemenea momente, Antoinette se gândea, fără să vrea, că Huc ar fi un tată minunat pentru micuţul ei. Dacă François i-ar face serviciul să moară, de astă dată, ar şti ea s-o înlăture pe Albérie şi s-ar căsători cu Huc, care era de sânge nobil, chiar dacă ai lui decăzuseră după ce-şi pierduseră averea în timpul Războiului de o sută de ani.

O singură dată îl întrebase de ce nu avea copii, cu toate că era căsătorit de mult timp. El strânsese din dinţi şi mormăise că Albérie era stearpă, după care îi bâiguise nişte scuze şi plecase. Antoinette trăsese concluzia că, fără îndoială, aceasta era drama căsniciei lor. Acum înţelegea mai bine unele reacţii ale lui Albérie, melancolia şi rezerva ei, ca şi faptul că Huc se îndepărtase atât de uşor de soţia lui. Venea tot mai des noaptea în odaia ei, fiindcă vremea urâtă nu le mai permitea ieşiri în natură. N-o pierdea din ochi, se alarma la cel mai uşor suspin al ei, preocupându-se de plăcerea ei aşa cum nimeni n-o mai făcuse. Antoinette era fericită, atât de fericită încât încetase s-o mai sfideze din priviri pe Albérie. N-o mai pizmuia pentru statutul ei, din moment ce Huc îi oferea mult mai mult decât soţiei lui. Puţin îi păsa că, la câţiva paşi de patul în care ea avea parte de atâta voluptate, François trăgea să moară. De el se ocupau medicii. Dimineaţa, Antoinette avea chipul tras şi ochii încercănaţi, aşa cum îi stătea bine unei persoane îndurerate.

Pentru asta nu putea decât să-i mulţumească lui Huc. Lui Huc şi îngrijirilor lui.

Deocamdată, noaptea era liniştită. De când încetase viscolul, cu două zile în urmă, cerul era senin, oferind o vreme geroasă şi o linişte luminoasă. Huc îşi desprinsese braţul de sub capul femeii care dormea, şi îşi ridică ochii spre fereastră. Luna plină împrăştia o lumină de culoarea opalului, sub care peisajul de un alb imaculat părea ireal şi fantomatic. Huc îşi simţi inima bătând mai puternic. În noaptea aceea, venise la Antoinette ca să uite. Dar nu putea. N-ar fi putut spune cât era ceasul, dar ştia că se apropia clipa aceea pe care ajunsese s-o presimtă şi el cu toată fiinţa. Simţea un fior care-i străbătea pielea, iar picioarele îi tremurau.

Fără voia lui, trupul i se încordă, atent la cea mai mică adiere, chiar dacă murmurul liniştitor al respiraţiei castelanei se auzea alături de el. Şi, dintr-odată, o auzi. Era primul urlet. Cel al animalului surprins, înspăimântat, apoi ucis. Probabil că fusese una dintre oile castelului. Aşa se întâmpla în fiecare iarnă. Nimeni nu înţelegea cum şi de ce erau găsite animale ucise în interiorul celei de-a treia incinte, doar la câţiva paşi de staul. Huc dăduse de înţeles că François s-ar înfuria dacă ar afla despre acest nou mister şi că era mai bine să lase lucrurile aşa cum erau, să nu cerceteze şi să nu-i expună pe alţi oameni pericolului. Mulţi îşi aminteau încă de ceea ce se întâmplase în 1500. Nimeni nu dorea să mai treacă o dată prin aşa ceva. Legea tăcerii le învinsese pe toate celelalte.

Fără să-şi dea seama, Huc îşi încleşta pumnii. Oare de ce se simţea atât de rău de când Albérie îi încredinţase temerile ei? Auzi apoi al doilea urlet, cel al lupoaicei, care-i pătrunse până în suflet. Îi veni să urle împreună cu ea, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Simţea durerea aceea din pântece mai sfâşietoare ca oricând. Ca să uite de ea, zăbovi asupra pântecelui lui Antoinette, rotunjit, cald, plin de făgăduinţe. Ce mult ar fi dorit ca acel copil să fie al lui! Din ziua aceea, nu mai rămăsese niciodată singur cu Albérie. Nu putea. Îşi reproşa acest lucru, fiindcă avea impresia că ea avea nevoie de el, în pofida celor întâmplate. Singurele vorbe pe care le schimbase cu ea se refereau la François, însă Huc i se adresase fără căldură, nu ca

un soţ, ci ca un comandant care face o anchetă. Da, şi-o reproşa. Poate fiindcă şi ea îi mărturisise, în sfârşit, că-l iubea.

Lupoaica urlă din nou. S-ar fi zis că suferea. Huc ştia bine de ce. Îşi dădu seama că plângea, văzând lacrima care-i căzuse pe pielea castelanei. Se ridică şi se îmbrăcă tăcut. Orice-ar fi, trebuia să fie acolo când Albérie se va întoarce.

Theophrastus se trezi brusc şi ciuli urechile. Era sigur că auzise, în somn, un urlet. Îşi întinse picioarele amorţite din cauza poziţiei incomode în care se afla, prăbuşit într-un scaun cu spetează, lângă patul lui François de Chazeron. Privi spre pacientul său şi constată că-i mergea mai bine. Respira mai regulat decât în ziua precedentă şi aproape că nu vomitase. Ceea ce făcea ca misterul să fie şi mai profund.

După prima examinare, în cursul căreia îşi făcuse o părere, verificase urina din cursul zilei. Cea de dimineaţă era tulbure. În cursul zilei, devenea tot mai limpede, ca să fie aproape normală spre seară, când şi starea pacientului se ameliora. Delira mai puţin, nu mai avea greţuri, ba chiar voia să mănânce. Dimineaţa, totul reîncepea, iar Theophrastus observase o dungă subţire, întunecată, care tivea buzele bolnavului.

Ideea otrăvirii era pentru el o certitudine: cutreierând lumea şi văzând tot soiul de boli, ajunsese să-şi dea seama de natura lor. Totuşi, acest caz îl nedumerea. Otrava ucide, ăsta este scopul ei, mai lent sau mai repede, însă fără să depăşească termenul de 24 de ore. Aici părea sa fie vorba despre altceva. Cineva dorea moartea seniorului de Vollore, era evident, din moment ce starea lui se agravase fără încetare până la venirea lui Theophrastus, dar s-ar fi zis că scopul ucigaşului – sau al ucigaşilor – era să-şi prelungească plăcerea cât mai mult posibil. De parcă suferinţa seniorului l-ar fi satisfăcut mai mult decât moartea acestuia. Theophrastus ofta. Avea de-a face cu nişte indivizi perverşi. Indivizi pe care era evident că prezenţa lui îi deranja, căci, de când îşi anunţase intenţia de a-l veghea pe François de Chazeron zi şi noapte, bolnavul părea că-și recapătă puterile.

„Pare să fie vorba despre cineva dintre ai casei", îşi spuse. Dar, ca şi înainte, îşi scutură capul, dezorientat. Nu putea fi vorba despre Albérie, deşi era cam ciudată şi în ciuda faptului că ea era aceea care-i aducea seniorului supa. O urmărise în prima seară. Când Albérie venise cu tava, François era conştient. Nu i-ar fi putut pune ceva în cană fără ca el să observe. Ar fi trebuit s-o facă înainte de a intra. Or, ea n-avea de unde să ştie că Theophrastus era medic şi că se va apropia de François. El gustase supa înaintea bolnavului, imediat după plecarea ei. Nu simţise nimic neobişnuit. Ba, dimpotrivă, petrecuse o noapte excelentă, cum rar i se mai întâmplase. Cu toate acestea, în dimineaţa următoare, François de Chazeron îşi vărsa şi maţele şi se ţinea de burtă, deşi Theophrastus pusese un paznic la uşa lui când ieşise. După plecarea lui, nimeni nu mai intrase şi nu mai ieşise. Oricât îşi storcea creierii, Theophrastus nu reuşea să înţeleagă ce se petrece.

Cu toate acestea, în cele două zile de când dormea în odaia pacientului său, starea acestuia, chiar dacă nu se îmbunătăţise, nici nu se agravase. Se întrebă o clipă dacă nu era vorba de nişte farmece, mai curând decât de otravă. Hotărî să-i verifice chiar a doua zi aşternutul. Se aşeză apoi la loc pe scaun şi se înveli cu pătura care-i căzuse la picioare. Îşi aruncă privirea spre şemineu, unde flăcările înalte menţineau o căldură plăcută. Buşteanul din vatră era ars doar pe jumătate, desigur că avea să ţină până dimineaţa. Atunci auzi urletul lupoaicei. Privi spre fereastră. Deşi perdelele erau trase, luna proiecta o lumină sinistră. Theophrastus se cutremură. Ştia destule lucruri despre lupi, ca să-l îngrijoreze strigătul acela. În glasul animalului, ar fi putut jura că auzise şi un vaiet omenesc. Dar, în pofida legendelor răspândite în Europa, ştia bine că nu existau vârcolaci. Aşa cum nu exista nicio asemenea otravă… Perplex, închise ochii, îndepărtându-se de aceste mistere, făgăduindu-și că nu va părăsi Montguerlhe fără să le dezlege. Chiar cu riscul propriei vieţi.

Albérie se lăsă să cadă în patru labe pe zăpadă. Se afla încă la hotarul între două lumi, cu sudoarea şi sângele picurându-i de pe chipul de femeie pe pieptul de lupoaică. Durerea era de

nedescris, de parcă i s-ar fi smuls o parte din ea, de parcă i s-ar fi furat memoria. Deşi era obişnuită cu asta totuşi de fiecare dată se simţea şi mai murdărită. Acea forţă malefică o înfrângea şi o zdrobea de fiecare dată, pretinzându-şi tributul, în timp ce ea gâfâia ca un animal care nu reuşeşte să moară. Şi totuşi, era vie, prea vie, scârbos de vie. Revăzu o secundă ochii măriţi de spaimă ai oii, atunci când înţelesese că nu mai putea să scape. Gustul sângelui care ţâşnea sacadat în gura ei deschisă îi întoarse stomacul pe dos. În clipa aceea, începu să vomite, cu spasme puternice, pe stânca acoperită de zăpadă, sperând, împotriva oricărei logici, să lepede afară din ea lupoaica furioasă şi ucigaşă. După ce scăpă de tot dezgustul, se târî în genunchi până la malul râului. Frigul iernii o cuprindea treptat, însă n-o deranja. I se părea chiar prietenos, după căldura intensă care-i mistuise raţiunea după transformare.

Zăpada acoperea totul. Albérie o înlătură cu mâna de pe două stânci, apoi aruncă o piatră, spărgând pojghiţa de gheaţă care acoperea apa. Murmurul apei se auzi, blând şi continuu, în tăcerea din jur. Albérie scoase bucăţile de gheaţă, ascuţite ca nişte cioburi de sticlă, apoi îşi vârî mâinile în apa limpede. Se întinse, goală, pe zăpadă şi-şi afundă obrazul în mâini. Apa se coloră în roşu purpuriu. Îşi cufundă faţa încă o dată, şi încă o dată, până când îşi curăţă trăsăturile năclăite de sânge. Nu mai rămăsese nicio urmă a faptei ei. Apa curgătoare ascunsese totul sub gheaţă. Atunci se tăvăli prin zăpadă, de parcă ar fi vrut să se îngroape în ea. Apoi începu să plângă, cu privirea îndreptată către luna rotundă, pe când un simulacru de soare arunca o rază de lumină deasupra munţilor înveşmântaţi în straie de sărbătoare. Începu să dârdâie de frig, dar zăbovi până când simţi că trupul învineţit o îndeamnă la somn, fiind din nou la limita între două lumi, între viaţă şi moarte. De fiecare dată aștepta această clipă, rugându-şi sufletul să se lase dus de val. Încă vreo câteva minute şi ar fi scăpat de animalul pe care-l detesta. Dar se ridică şi de data asta, pentru că instinctul ei de supravieţuire era mai puternic decât al altora şi nu-i acorda dreptul de a pieri. Frigul avea avantajul că adormea suferinţa trupului, chiar dacă membrele ei înţepenite abia se mişcau. Îşi luă hainele din tufişul în care le ascunsese din timp, ca să nu fie

sfâşiate în timpul transformării, apoi şi le puse, clănţănind. Ca în fiecare iarnă, abia reuşi să-şi lege şireturile corsajului, pentru că degetele îngheţate refuzau s-o asculte, şi, în sfârşit, îşi aruncă pe umeri mantaua groasă. Intrarea în pasaj era aproape, la câţiva paşi, pe care-i făcu târându-şi picioarele. Un singur gând o obseda. Huc. Huc o aştepta. Ca întotdeauna. Va fi acolo, o va cuprinde în braţe şi o va legăna drăgăstos, până când o va face să creadă că nu se întâmplase nimic. Da, Huc va fi acolo. Se agăța de această certitudine. Era singura certitudine care-o ajuta să trăiască. În timp ce înainta încet de-a lungul coridorului din piatră care urca până la fortăreaţă, şi-l închipuia zâmbitor şi atent, încurajând-o. Îi va masa degetele amorţite cu un unguent, la fel şi picioarele, până când degerăturile nu vor mai fi decât o amintire dureroasă, ca şi tot restul. N-aveau nevoie să-şi vorbească. Tăcerea era, mult mai mult decât cuvintele, universul lor complice. Huc o înţelegea. Huc o iubea. Huc o aştepta.

Şi totuşi, cu fiecare pas care o apropia de el, o neliniște surdă îi zguduia certitudinea. De când i se refuzase ultima oară, se schimbase. Credea că dragostea soţului ei este de neclintit, dar dacă lucrurile nu stăteau aşa? Oare mărturisirea ei nu-i spulberase lui Huc şi ultimele speranţe? Nu va avea niciodată urmaşi. Pentru el, era un lucru important. Albérie atinsese inelul. De cealaltă parte a zidului era camera ei.

De obicei, peretele era încălzit de flăcările şemineului din încăpere. Acum era rece. De atâta timp nu mai dormise acolo, încât nu mai aprindea focul. Îşi petrecea de obicei nopţile în peşteră, cu Loraline, ca să o ajute şi să aibă grijă ca fata să nu şovăie. Îi promisese acest lucru surorii sale. Ezită, cu inima bătându-i puternic, cu buzele strânse. Şi dacă Huc uitase acum de ea? Dacă nu-l va mai găsi acolo? Epuizată, răsuci inelul. Panoul de piatră se răsuci. Îl văzu de îndată la flacăra lumânării, iar inima ei dezorientată tresări de bucurie. Huc era acolo. Albérie îi zâmbi, intră în cameră şi se ghemui la pieptul lui.

În timp ce Huc o strângea în braţe, inspiră în piept mirosul lui familiar ca să-şi regăsească identitatea şi reperele. Şi atunci simţi că sângele încins îi îngheţă în vine. Adulmecă din nou, ca

să fie sigură că nu se înşela. Trupul lui era învăluit de alt miros. Îi veni să-l împingă, să-l pălmuiască şi să fugă, dar nu se clinti. Nu, nu se clinti. Huc o înşelase. Cu Antoinette de Chazeron. Încă o dată, aceşti oameni furaseră, distruseseră ceva ce-i aparţinea ei şi familiei ei.

Huc o legăna blând, mângâindu-i părul încă umed şi aspru. Albérie se lăsă în voia lacrimilor care-i curgeau fără să le poată opri. Ştia că n-o va întreba nimic. Nu-i punea niciodată întrebări când se întorcea. Plânse, căutând zadarnic pe gâtul acestuia un loc în care mirosul lui să nu fie amestecat cu acela al rivalei ei. Apoi, încet-încet, se linişti. Huc o înşelase, însă acum era aici. Aşadar, încă nu era prea târziu. Gândul acesta o îmbărbătă. Se ura la fel de mult ca înainte, dar acum o ura cu toată fiinţa ei pe Antoinette de Chazeron.

Dimineaţa trecu în linişte. În timpul slujbei oficiate de fratele Bertin, mobilizat în fiecare iarnă pentru ca Montguerlhe să nu fie uitat de Dumnezeu, Albérie îndrăzni s-o examineze mai atent pe Antoinette. În capela mică, lipită de donjon, se adunau cu toţii, rugându-se cu şi mai multă ardoare de când se îmbolnăvise François. Albérie îşi muşcă buzele. Ce proastă fusese! Cum putuse să nu observe nimic? Sub masca prefăcută a durerii, Antoinette radia de bucurie. Pântecele îi era uşor rotunjit, iar Albérie îşi încleşta pumnii deasupra propriului pântece, pe care se încăpățâna să-l dorească sterp. Dar privirea era aceea care o trăda cel mai mult pe Antoinette. De câte ori o îndrepta asupra comandantului, i se lumina de parcă s-ar fi aprins o lumânare în ochii ei. Era clar că-l iubea pe Huc de la Faye. Oare şi el o iubea? Albérie n-ar fi putut răspunde. Huc era încruntat, avea aerul acela îngrijorat, pe care Albérie îl cunoştea bine, din dimineţile tragice de după nopţile cu lună plină.

Ştia că medicul acela tânăr, Theophrastus, discutase cu el în dimineaţa aceea, după ce plecase din camera ei. Se întâlniseră pe coridor, iar Albérie le auzise conversaţia. Theophrastus întrebase dacă prin ţinut erau mulţi lupi, afirmând că fusese trezit în toiul nopţii de un urlet. Huc îl asigurase că se mai întâmpla uneori, când lipsea hrana, dar că el, unul, nu auzise nimic. Albérie avusese impresia că nu minţea prea bine, însă

Theophrastus nu insistase. Huc schimbase vorba, pomenind de François care părea să se simtă mai bine, din moment ce-l trimisese să ceară pentru el un mic dejun. Albérie se enervă. Din pricina omului ăstuia, Loraline nu-i mai putuse administra lui François doza obişnuită, în ultimele două nopţi.

În timp ce abatele îşi sfârşea predica, Albérie îşi concentră atenţia asupra lui Theophrastus. Stătea în faţa ei, aşadar nu-şi putea da seama că ea îl observa. Deşi avea fruntea plecată, totuşi Theophrastus îşi furişa privirea în toate părţile.

„*Dacă surprinde legătura dintre Huc şi Antoinette, îi va crede vinovaţi, îşi spuse ea deodată. Spre deosebire de ceilalţi, ăsta nu e prost, a observat, cu siguranţă, că boala lui François nu este naturală.*” Dacă s-ar fi apucat să-i dezvăluie seniorului de Vollore observaţiile sale şi ar fi pomenit de Huc, François l-ar fi spânzurat, aşa cum l-a spânzurat pe Benoît. Albérie înghiţi cu noduri, în timp ce cânta împreună cu toţi cei aflaţi în capelă, ceea ce o făcu să scoată o notă falsă, atrăgând privirile pe jumătate amuzate, pe jumătate indignate ale celor două cameriste ale lui Antoinette, aflate lângă ea. Dar Albérie nu se sinchisi de ele. Dedicându-se pe de-a-ntregul misiunii sale, îşi neglijase atât de mult soţul, încât îl împinsese în braţele alteia. Iar această altă femeie îl punea într-un pericol mai mare decât l-ar fi pus faptele lui Albérie. Cu sau fără Theophrastus alături de el, François de Chazeron îşi va primi la noapte porţia de otravă. Înainte de sfârşitul săptămânii, va fi mort. Chiar dacă Theophrastus avea bănuieli, nu va putea obţine dovezi. Huc nu va fi vinovat de moartea seniorului, ba mai mult, nu va voi să creadă nici că Loraline ar putea fi autoarea asasinatului. Albérie fusese suficient de convingătoare. Dacă Huc accepta ipoteza otrăvirii, va şti ea să facă în aşa fel încât răspunderea pentru moartea lui François să cadă numai şi numai asupra soţiei acestuia. Castelana avea un motiv. Acum, François îi stătea în cale! Şi astfel, s-ar fi sfârşit şi legătura ei cu comandantul; Albérie era sigură că, oricât de mult l-ar fi urât Huc pe François, n-ar mai fi putut s-o iubească pe asasina lui.

Albérie se înseninã. În definitiv, n-ar fi trebuit să se neliniştească. Totul se va termina curând.

Ca în fiecare seară, Albérie turna supa consistenta în bolurile largi, cu mâna sigură şi cu un aer distant. Apoi se întoarse în colţul încăperii şi aşteptă. Huc şi Antoinette mâncau la un capăt al mesei, iar cele trei doamne de companie ale castelanei, la celalalt capăt. Albérie abia dacă le cunoştea. Erau tinere, de o inteligenţă înrudită mai degrabă cu a bovinelor decât cu a vulpilor şi se plictiseau la Montguerlhe, aşa că, în indiferenţa totală a personalului, jucau zaruri, brodau, torceau, coseau şi le bârfeau pe alte fete de vârsta lor, plasate în alte case ca să-şi facă educaţia. Antoinette nu prea se ocupa de ele şi le încredinţase sarcina să se ocupe de trusoul copilului, ca să nu se împiedice tot timpul de ele. Singura lor preocupare era să învioreze puţin serile. Una dintre ele recita admirabil versuri ale unor poeţi pe care nu-i înţelegea, dar a căror melancolie o impresiona, iar celelalte două îşi uneau vocile cu glasul cristalin al lui Antoinette care acompania cântecele la harpă. La atâta se mărginea rolul şi chiar existenţa lor la Montguerlhe.

Oricum, Albérie fu mulţumită să constate că toată lumea îşi golea cu plăcere farfuria. Puse pe altcineva să servească mai departe masa şi plecă să-i ducă mâncarea lui Theophrastus, care-l veghea în continuare pe François de Chazeron, zi şi noapte, fără să se mişte de acolo decât pentru a asista la numeroasele slujbe de la capelă.

Albérie trebuia să-şi ţină firea atunci când trebuia să se aplece asupra seniorului, simţindu-i răsuflarea fetidă, ca să-i pună tava la îndemână. De fiecare dată, îşi închipuia, fără să vrea, răsuflarea asta deasupra chipului surorii ei. Şi, de fiecare dată, era nevoită să se agaţe de gândul morţii lui iminente, ca să nu termine chiar ea cu el, străpungându-l cu un pumnal.

Nu însă şi în această seară. Poate că teama insidioasă de a nu-şi pierde soţul îi schimba perspectiva. În clipa aceea, nu se gândea decât la un singur lucru: François şi Theophrastus trebuiau să înghită supa pe care le-o adusese.

Trei ore mai târziu, toţi ai casei dormeau buştean, din pricina esenţei de mac cu care condimentase Albérie bucatele. Verifică totuşi, ducându-se chiar la Antoinette, ca să se convingă că era singură. Ieşi uşurată din camera castelanei. Antoinette, care dormea adânc, părea o floare fragilă. „*Ce uşor ar fi de secerat!*”

îşi spuse Albérie, aproape triumfătoare. Totuşi, o lăsă fără remuşcări să-şi continue visurile adulterine. Va veni şi rândul ei. Îşi aruncă ochii şi spre patul lui Huc. Soţul ei sforăia. În noaptea asta, măcar, n-o va înşela.

Aşa cum sperase Albérie, paznicul de la uşa lui François nu se afla sub efectul somniferului. Astfel, el va putea să afirme că nimeni nu intrase în odaie. Nici el, conform ordinului primit, n-avea voie să tulbure odihna seniorului. După câteva ore, avea să fie înlocuit de alt paznic, iar Theophrastus nu va putea decât să constate faptele. Albérie intră în camera ei şi trase zăvorul. Acţionă mecanismul pasajului secret şi se duse, cu inima uşoară, la nepoata ei.

În noaptea aceea, Theophrastus avu nişte vise ciudate. Când se trezi, îşi aminti un chip uimitor de frumos şi trist. Un chip de femeie, care se apleca asupra lui François de Chazeron; el întindea mâna spre ea, ca să-i oprească gestul nedesluşit, iar ea se ridica, se apropia până când aproape îl atingea, apoi îi surâdea blând. El se liniştea şi închidea ochii. Dimineaţa, rămăsese cu impresia că totul fusese doar un vis. Trupul îi era amorţit, iar limba, încleiată. O privire îndreptată către seniorul de la Vollore îi confirmă temerile. Acesta era livid şi transpira abundent. O dungă subţire, maronie îi stăruia în colţurile gurii. Theophrastus se ridică. Trupul îl durea din cauza poziţiei în care dormise. Hotărâse să schimbe lipsa de confort a fotoliului cu o saltea pe care doamna Albérie i-o adusese de cu seară, dar n-avusese timp să se întindă pe ea. Adormise aşezat pe fotoliu şi se pare că nu se mişcase de acolo toată noaptea. Se întinse fără grabă, apoi se îndreptă spre uşă. O deschise brusc, făcându-l să tresară pe paznicul postat în faţa ei.

Theophrastus îl salută şi se interesă dacă existase vreo tentativă de vizita nocturnă. Paznicul afirmă cu hotărâre că nici el, nici tovarăşul care fusese de serviciu în prima jumătate a nopţii nu adormiseră. Coridorul fusese tot timpul pustiu. Auzind că François vomita, Theophrastus se întoarse în cameră. Vasul peste care stătea aplecat castelanul se umplea, între două spasme, cu bilă amestecată cu sânge. Theophrastus fu cuprins de mânie. Dacă nu intrase nimeni, fusese înşelat. Trebuie să fi existat vreun pasaj în zid. Aceasta era singura explicaţie!

Cineva îi drogase, şi pe el, şi pe François. Făptaşul putea fi orice persoană care avea acces la bucătărie.

După ce François îşi goli, horcăind, stomacul, Theophrastus împinse lângă el un lighean plin cu apă de melise, care fusese aşezat lângă vatră la căldură.

— Clăteşte-te, messire! îl îndemnă, întinzându-i un prosop.

François clănţănea din dinţi, scuturat de frisoane, cu ochii pierduţi, iar Theophrastus fu nevoit să-l ajute să se cureţe cât de cât. Dar, de îndată ce se întinse din nou pe spate, spasmele reîncepură. Accesele de vomă nu conteniră timp de două ore, aşa încât Theophrastus începu să se întrebe dacă nu cumva, de data asta, doza fusese mortală. Totuşi, în cele din urmă bolnavul se linişti. Când Antoinette apăru în prag, ca de obicei, înainte de micul dejun, mirosul fetid care domnea în cameră o deranjă. Theophrastus era ostenit, pentru că trebuise să-l susţină pe François care, din ce în ce mai vlăguit, risca să cadă în hârdăul deasupra căruia icnea.

— Credeam că se simte mai bine, se înduioşă Antoinette în faţa soţului ei, moale ca o cârpă, care adormise epuizat, cu gura căscată şi trupul zgâlţâit intermitent de frisoane. Ce s-a întâmplat, messire Theophrastus? întrebă ea cu sinceritate.

Dar Theophrastus preferă să nu-i dezvăluie nimic. Se mulţumi să afirme că, în acest stadiu al bolii, se puteau aştepta oricând la recidive. Îi suspecta pe toţi cei din casă şi remarcase că doamna era mai interesată de comandant decât de soţul ei. Se mărgini s-o întrebe dacă gemetele bolnavului n-o deranjaseră peste noapte, însă Antoinette îi spuse că nici nu-şi amintea bine când se culcase, fiindcă adormise instantaneu şi nu se mai trezise până dimineaţa. Adăugă că dormise, pesemne, prea mult, căci avea gura amară când se sculă. Theophrastus bănui că fusese drogată, ca şi el, dar se feri să tragă vreo concluzie pripită. Dacă avea vreun amestec în ceea ce se întâmpla aici, i-ar fi spus orice ca să-l deruteze. O conduse până la uşă, insistă să nu fie deranjat de nimeni şi se scuză că nu va coborî la masă. François avea nevoie de odihnă, iar Theophrastus prefera să rămână lângă el, în cazul, foarte probabil, că va mai avea şi alte crize.

Antoinette îi dădu dreptate, bucuroasă că poate ieşi din odaia aceea împuţită. Theophrastus îl puse pe paznic să scoată hârdăul şi să-l spele, apoi începu să inspecteze metodic încăperea, pipăind fiecare piatră ieşită în afară sau suspectă, dar nu descoperi nimic. Se strădui să-şi păstreze calmul.

După vreo cinci ore, François se trezi. Părea să se simtă mai bine, iar Theophrastus îi puse câteva întrebări. Visase ceva în timpul somnului?

— Un vis care revine adesea de când m-a lovit boala asta. O umbră se apleacă deasupra patului şi mă asigură că pot dormi liniştit, fiindcă veghează asupra mea.

Theophrastus încercă să ascundă bucuria care-l cuprinsese:

— Ţi se pare cunoscută?

— Cine?

— Zâna asta bună.

— Pe bunul Dumnezeu, habar n-am, messire! Am impresia că trăsăturile ei nu-mi sunt necunoscute, deşi mi se pare o străină. Ca şi cum ar fi fost dintotdeauna acolo, în umbră, urmărindu-mi fiecare pas. De fapt, mai mult o ghicesc şi o aud, decât o văd. N-aş putea spune de cine-mi aminteşte şi cu atât mai puţin dacă doresc să-mi aduc aminte de ea. Dar de un lucru sunt sigur: nu e o zână bună.

Theophrastus deveni atent:

— De ce spui asta, messire?

François râse amar:

— Mi-ai mărturisit că împărtăşeşti pasiunea mea pentru alchimie. În cazul acesta, messire, ar trebui să ştii că aurul nu curge din topitoriile Domnului. Sub patul meu e o lădiţă. Scoate-o!

Theophrastus se aplecă şi luă lădiţa încrustată. François duse mâna spre lănţişorul ce-i atârna la gât şi scoase de pe el cheia, pe care i-o întinse medicului. Theophrastus descuie lădiţa şi fluieră de surpriză văzând şuviţa de aur întărită într-o formă ciudată. Cu vorbe măsurate, François de Chazeron îi povesti tragicul episod. Theophrastus îl ascultă în tăcere, mângâind gânditor cu un deget suprafaţa netedă şi mată a metalului.

— M-am întrebat multă vreme ce îmi evocă forma aceasta neobişnuită. Acum ştiu. Întoarce-o!

Theophrastus făcu întocmai: era limpede ca lumina zilei. Hazardul schiţase acolo un profil. Un profil monstruos, cu fruntea străjuită de un corn.

— Când mesajul mi-a devenit limpede, am simţit nevoia unei dovezi. Am pus să fie analizat aurul, n-am crezut în „el”. Acum, messire, plătesc pentru asta! Sufăr ca ultimul amărât, iar trimisul lui vine să se asigure că nu mor. Că nu mor până când va considera că m-a pedepsit destul.

Theophrastus se feri să facă vreun comentariu. Nu credea nici în lucrătura diavolului, nici în puterea divină a rugăciunii. Colindând prin lume, învăţase că răspunsurile se află la îndemâna omului, cu condiţia să fie dispus să le caute. Cunoştea acest gen de discurs. Mulţi alchimişti pretindeau că au făcut un pact cu Satana ca să ajungă la Marea Operă. Şi chiar credeau cu adevărat acest lucru, cel puţin aceia dintre ei pentru care descoperirea pietrei filosofale nu însemna decât bogăţie şi putere. Întâlnise însă şi înţelepţi al căror singur ţel era desăvârşirea sufletească, iar în asta credea şi el.

În jurul lui François de Chazeron fusese ţesută o maşinaţie abilă. Poate că era opera unui nebun. Totuşi, o parte din istorisirea castelanului era adevărată. Plătea pentru ceva. Dacă nu pentru cercetările sale, oare despre ce putea fi vorba?

— La Montguerlhe există subterane? întrebă, în timp ce liniştea înconjura respiraţia sacadată a lui François.

Însă discuţia îl epuizase pe acesta. Răspunse dintr-o suflare, cu ochii închişi:

— Nu. Sunt sigur de asta. Pe când eram copil, o veche legendă pretindea că, în timpul Războiului de o sută de ani, la Montguerlhe veneau prin nişte pasaje secrete nobili cavaleri care voiau să-şi comande săbii sau să-şi ascută cuţitele la făurarii de cuţite refugiaţi aici. Mi-am petrecut copilăria, ca şi tata, înaintea mea, colindând pe dealuri ca să găsesc intrări şi cercetând zidurile, aşa cum ai făcut şi Domnia Ta. Nimeni din familia mea, mergând până la a patra generaţie, n-a descoperit nimic, iar în registre nu există niciun indiciu care să confirme aceste legende. Boala de care sufăr, messire Theophrastus, n-

are alta cauză decât aceea pe care v-am spus-o, sunt sigur de asta.

Theophrastus încuviinţă. Nu conta ce credea François de Chazeron. Era mai bine să-l lase acum să se odihnească.

În ceea ce-l priveşte pe el, îşi făcuse un plan. În noaptea următoare, misterioasa apariţie avea să revină şi atunci îşi va da seama cât era vis şi cât era realitate. Încuie lădița cu un gest precis, o împinse la loc, sub pat, şi puse cheia la gâtul proprietarului. Era gata să se confrunte cu adevărul.

10

Trecuse deja ceva timp de când Isabeau simţea apăsarea unor ochi care o fixau prin fereastră, dar asta o amuza. Se încăpăţâna să nu îşi ridice ochii de pe cusătura ei. Orele după-amiezii se scurgeau, una după alta, în căldura odăiţei din spatele magazinului, unde ea îşi obliga, de câteva zile, creierul, mai degrabă decât degetele, să-şi regăsească îndemânarea de a coase cu împunsături egale. Rudégonde o pusese să coasă o cămăşuţă din pânză de in adusă din Flandra, care costase foarte mult. La început, Isabeau fusese cuprinsă de panică, aflând că haina îi era destinată mamei regelui. Acele erau atât de subţiri în mâinile ei stângace! Dacă greşea, dacă strica totul şi greşea cusăturile? Sugerase că ar fi fost mai bine să înceapă cu vreo batistă, dar Rudégonde nici nu voise să audă.

— Nu te mai gândi la regină, uite cât de fină şi plăcută la atingere e pânza! Trebuie s-o tratezi cu respect. Străduieşte-te, Isabelle, nu te grăbi, şi astfel vei reuşi să-ţi învingi teama!

O ascultase, după ce obţinuse permisiunea de a exersa mai întâi, o oră, pe un material obişnuit, din bumbac, ca să-şi aducă aminte cum să lucreze ceea ce i se cerea. De necrezut, dar i se păruse uşor, aşa încât trăsese concluzia că Rudégonde avea dreptate.

Încă din clipa când sosise, se simţise cuprinsă de o spaimă care venea de undeva dinăuntrul fiinţei ei. În prima noapte nu înţelesese motivul, acum însă ştia. Îşi petrecuse ultimii ani încercând să uite tot ce fusese şi tot ce ştiuse, pentru a nu simţi lipsa acestor lucruri. Pentru că nu credea că le va mai regăsi vreodată. Iar acum trebuia să facă drumul invers, şi asta o înspăimânta. Negarea îi stinsese durerea. N-ar fi vrut, pentru nimic în lume, s-o trezească. Cu toate acestea, era nevoită s-o facă. Împlinise treizeci de ani. Nu era prea târziu ca să înceapă din nou să trăiască şi să iubească.

Îşi continuă, cu grijă, munca. Auzea convorbirile şi râsetele tovarăşelor ei, aşezate în cerc lângă ea, dar nu le asculta. Nu voia să le lase să-i abată atenţia, căci cusăturile din cele două părţi ale cămăşii trebuiau să fie fine, ca să nu irite pielea. Nu-şi

permitea să pălăvrăgească decât în pauze. Prima pauză era cea de la dejun, celelalte două, în cursul după-amiezii. De fapt, lenjeresele munceau până la căderea nopţii, atât vara cât şi iarna, afirmase Rudégonde, pe care n-o prea vedeau, însă o auzeau agitându-se în prăvălie, unde se înghesuiau nobilii. Uneori, cerea cutare sau cutare sortiment de material, iar una dintre fete i-l aducea în grabă. Isabeau auzea toate aceste lucruri, dar nu îşi ridica privirea. Lucra pentru mama regelui şi era conştientă că Rudégonde îi făcuse o favoare încredinţându-i comanda aceea.

În pauză, hotărî că era timpul să-şi surprindă misteriosul admirator, dar, întorcând capul spre fereastră, constată că acesta dispăruse. Regretă o clipă, apoi dădu din umeri şi se întinse, după care li se alătură celorlalte fete, care ronţăiau biscuiţi, glumind, cu câte o cană cu lapte cald în mână. Rudégonde se purta bine cu ele. În timp ce se servea şi Isabeau, patroana intră, binedispusă, în atelier.

— Bătrâna ducesă de Blois este o adevărată pacoste, dragele mele! exclamă ea, trântindu-se pe un scaun. Mă trec toate sudorile când o văd că intră pe uşă. N-are pic de gust, crede că le ştie pe toate, numără de două ori fiecare cot de pânză, se răzgândeşte la orice amărâtă de broderie şi declară, până la urmă, că materialul nu e potrivit, şi totul trebuie luat de la început.

— Nici n-ar putea fi altfel, râse Blanche, căreia îi plăcea grozav să-şi bată joc de clienţi când n-o auzeau, e aşa de vânătă şi de zbârcită, încât ai impresia că îmbraci una dintre fantomele de pe streaşina catedralei…

Râsul tovarăşelor ei o molipsi şi pe Isabeau. Ce plăcut i se părea să intre şi ea în complicitatea lor lipsită de griji! Rudégonde le certă în glumă, maliţioasă, apoi dispăru, când auzi clopoţelul de la intrare, care anunţa o nouă vizită.

Ridicându-se pe vârfuri, Blanche, curioasă să ştie cine venise, se uită prin vizorul uşii. Apoi imită un mers greoi şi împiedicat, umflându-şi obrajii într-o grimasă şi privind saşiu. Françoise şi Améline încercară să ghicească, spunând pe rând diverse nume, în timp ce Blanche mima noi indicii, până când ajunseră, în cele din urmă, la porecla Inimă-de-Bou. Blanche

bătu din palme, râzând, iar celelalte două fete izbucniră şi ele în râs.

— Despre cine este vorba? le întrebă Isabeau.

Scena o amuzase, dar se simţea puţin stingheră.

Françoise o luă de braţ şi o îndemnă să privească, la rândul ei, prin vizor. În prăvălie, un personaj tras la faţă, gras şi îmbrăcat în culori ţipătoare, îşi pusese un genunchi în pământ, întinzându-şi rugător mâinile spre Rudégonde.

— Inimă-de-Bou este starostele breslei măcelarilor, îi şopti Françoise. De şase luni o curtează cu înfocare pe Rudégonde şi-i trimite în fiecare zi dulciuri sau bucăţi de carne de cea mai bună calitate. E caraghios, însă e un om de treabă, iar Rudégonde nu ştie cum să scape de el fără să-l jignească. E într-o situaţie tare neplăcută!

Celelalte ucenice pufniră iarăşi în râs. Isabeau îşi dezlipi ochiul de vizor. Îi dăduseră lacrimile. Văzându-i chipul, fetele se opriră din râs. Isabeau trecu printre ele şi ieşi în curte. Era lividă şi plângea de-a binelea, fără să se poată stăpâni.

După o clipă, Blanche, Françoise şi Améline ieşiră după ea, încurcate. Isabeau se aşezase pe un butoi, fără măcar să fi scuturat zăpada care-l acoperea. Fetele se ghemuiră în faţa ei, iar Françoise îi întinse o batistă. Isabeau înălţă capul şi le zâmbi cu tristeţe:

— Iertaţi-mă, abia reuşi să articuleze, înainte de a-şi sufla nasul în pătrăţelul de in care avea nişte iniţiale brodate pe el.

— Nu, tu să ne ierţi dacă te-am necăjit, chiar dacă nu cunoaştem motivul, îi răspunse Améline, strângând-o prieteneşte de braţ.

Isabeau îşi scotoci prin amintiri.

— Voi n-aveţi nicio vină, spuse. Însă ceea ce am văzut mi-a amintit un lucru pe care ar trebui să-l uit.

— Nu eşti obligată să ni-l povesteşti, remarcă Blanche.

— Cu mult timp în urmă am fost logodită, începu totuşi Isabeau, iar Benoît al meu s-a lăsat într-un genunchi la fel ca Inimă-de-Bou, când mi-a cerut mâna. Ştiţi, aceea a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

Isabeau îşi scoase din decolteul rochiei lănţişorul şi le arătă verigheta ei. Fetele, aşezate lângă ea, tăceau, ţinându-şi

respiraţia, tulburate de chipul ei îndurerat. Isabeau mângâie inelul.

— A murit, spuse ea. Chiar în ziua nunţii.

— Oh, Doamne! exclamă Améline, ducându-şi mâinile la gură.

Isabeau îşi întoarse spre ea ochii de culoarea migdalei. Nu spusese nimănui până acum povestea ei. Privirea i se umplu de ură, iar degetele i se încleştară. Înălţă fruntea şi adăugă:

— A fost asasinat fiindcă a încercat să mă apere de seniorul care râvnea la mine. „*Cine-l înfruntă moare*”, aşa zicea Benoît. Avea dreptate.

Isabeau scoase un suspin prelung şi-şi goni din amintire aceste imagini, frecându-se la ochi cu pumnii.

Începuse să ningă liniştit; fulgii mărunţi împodobeau cu valul lor imaculat cele patru glugi ale fetelor.

— Acum trebuie să ne întoarcem, hotărî Améline, întinzându-i mâna cu afecţiune.

Isabeau prinse fără şovăire mâna întinsă. Pe când Améline şi Blanche intrau în atelier, Françoise o reţinu pe Isabeau, prinzând-o de braţ:

— Seniorul acela te-a violat, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Isabeau, fără să-şi plece ochii în faţa privirii ei limpezi şi directe.

Un văl de ură se ţesu parcă în jurul lor.

— Atunci, sper că a plătit pentru asta, îi şuieră Françoise, înainte de a trece pragul atelierului.

Deodată, Isabeau se simţi mai bine. Când intră în încăpere spuse:

— Da, a plătit!

Noiembrie 1515. Theophrastus stinse lumânarea, cufundând camera în beznă. Lumina lunii îi era de-ajuns ca să poată repera pasajul secret. Îşi petrecuse ziua întrebându-se cum ar trebui să procedeze atunci când agresorul îşi va face apariţia. Mai întâi, se gândise să îl blocheze în cameră şi să cheme paza, dar îşi dădu seama că nu era o idee bună. Era limpede că femeia pe care o întrezărise, toropit de somn, cu o zi înainte avea complici în interiorul casei; poate că nu era decât o simplă

executantă. În acest caz, reţinerea ei nu l-ar fi salvat pe François de Chazeron. Trebuia să descopere întregul adevăr, oricât de cumplit ar fi fost el. De fapt, îl interesa nu atât vinovatul, cât misterul care se ascundea aici. Iar Theophrastus nu rezistase niciodată ispitei de-a dezlega o enigmă.

Seara, Albérie le adusese, ca de obicei, cina în odaie. După douăzeci de minute, când venise să ia tăvile, totul părea să arate că Theophrastus şi François mâncaseră tot ce li se adusese. În ceea ce-l privea pe castelan, chiar aşa era; Theophrastus însă aruncase neobservat mâncarea într-o pungă din piele, ascunsă după un fotoliu.

Theophrastus se instală comod pe fotoliu, trăgându-şi pătura până la umeri, aşa cum făcuse şi în serile precedente. Nu departe de el, François de Chazeron adormise. Sforăia, şuierând la fiecare răsuflare, cu gura deschisă emanând un iz acru.

Theophrastus avusese grijă să-şi întoarcă fotoliul în aşa fel încât să cuprindă cu privirea întreaga încăpere. Se gândise să procedeze prin eliminare. Unul dintre pereţi era blocat de o masă şi un cufăr pe care se aflau diverse obiecte. Dacă cineva ar fi vrut să treacă pe acolo, ar fi trebuit să le deplaseze pe toate. Peretele din faţa lui, cel pe care se deschidea şi fereastra, era prea apropiat de patul bolnavului, în el ar fi putut exista o intrare ascunsă, dar Theophrastus înlăturase această ipoteză, căci necunoscuta din noaptea trecută stătea de cealaltă parte a patului, şi ar fi fost nevoită să-l ocolească pentru a ajunge acolo. Cel de-al treilea perete era unul interior, care dădea spre coridorul păzit de gărzi, unde ieşea trecând pe uşă. Nu era suficient de gros ca să conţină vreo ascunzătoare. Mai rămânea şemineul larg şi adânc. La stânga lui, un sfeşnic cu picior umplea restul spaţiului, la dreapta, era căpătâiul patului, lipit de perete.

Theophrastus mai văzuse şi în alte case şeminee care se deschideau astfel, direct din zid, şi era convins că de acolo va ieşi tânăra.

Afară, vântul se înteţise şi şuiera prin horn, înviorând flăcările înalte care împrăştiau jerbe de scântei.

Theophrastus se lăsă să alunece într-o somnolenţă odihnitoare. Stomacul îi chiorăia de foame, dar era obişnuit să-l ignore. Îl aştepta o noapte lungă. Îşi ascuţi simţurile, ca atunci când dormea în vreun han cu faimă îndoielnică sau prin adâncul pădurii, moţăind, dar fiind sigur că se va trezi la cel mai mic zgomot.

De fapt, mai degrabă senzaţia unei prezenţe decât scârţâitul uşor care se auzi îl scoase din toropeală. Întredeschise pleoapele, dar nu se clinti.

Silueta înfăşurată într-o mantie largă îl atinse în timp ce se apropia de victima sa. Acolo, scoase din mânecă un mic flacon şi-şi umezi degetul. Instinctiv, Theophrastus fu cât pe ce să se repeadă ca s-o oprească, dar se stăpâni. Dacă otrava exista, trebuia să existe şi un leac pentru ea, era convins de asta. Îşi ţinu răsuflarea, în timp ce vizitatoarea îşi plimba degetul pe buzele lui François, care mârâi prin somn. Apoi se îndepărtă încet de pat. Theophrastus îşi lăsă pleoapele să cadă peste privirea curioasă, lăsând să-i pătrundă printre gene doar o zare imperceptibilă de lumină, suficientă însă ca să-i permită să admire trăsăturile perfecte ale chipului care-l cerceta.

Fără voia lui, inima începu să-i bată puternic. Femeia aceea stătea nemişcată în faţa lui, privindu-i somnul prefăcut, cu un zâmbet tandru în colţul gurii. Theophrastus se întrebă dacă şi în noaptea trecută îl privise la fel. Pesemne că de aceea se trezise pe jumătate. Se cutremură la gândul că ea l-ar fi putut otrăvi la fel de uşor şi pe el. De ce oare n-o făcuse, din moment ce era clar că prezenţa lui îi încurca socotelile?

Femeia se apropie şi mai mult de el. Theophrastus închise ochii, temându-se ca ea să nu-i descopere subterfugiul. Sângele îi gonea nebuneşte prin vene, dar n-ar fi putut spune dacă era speriat sau tulburat; fiinţa aceea degaja o mireasmă piperată, aproape animalică, totuşi uimitor de stăruitoare şi de plăcută. Aşteptă. Buzele fin cizelate îi atinseră cu nesfârşită blândeţe gura, după care se retraseră, lăsându-i o senzaţie de frustrare. Apoi, necunoscuta se îndepărtă fără niciun zgomot. Theophrastus întredeschise din nou pleoapele şi îşi reţinu un strigăt de bucurie. Spre deosebire de multe alte mecanisme, acesta nu era acţionat printr-un sistem din zid, ci direct din

interiorul vetrei. Văzu clar lespedea acoperită cu funingine retrăgându-se în gol, în stânga vetrei, şi apariţia misterioasă aproape atingând flăcările înainte de a se face nevăzută. Theophrastus nu se mişcă din loc decât după ce lespedea reveni la locul ei.

Se întrebă o clipă dacă nu cumva necunoscuta îi oferise sărutul morţii, fiindcă se simţea foarte slăbit, însă alungă repede acest gând. Adevărul era cu totul altul şi ar fi văzut oricine, dacă i-ar fi privit prohabul proeminent al pantalonilor. Theophrastus era, de fapt, excitat cum nu mai fusese în viaţa lui. Se ruşină şi încercă să revină la o stare decentă. Oare era pervers, din moment ce resimţise o astfel de atracţie? Se ridică de pe fotoliu şi se apropie de François, a cărui faţă se contracta deja sub efectul otrăvii. Nu se putu opri să se întrebe dacă nu cumva, până la urmă, bolnavul avea dreptate.

Fata aceea avea frumuseţea şi mireasma interzise ale diavolului. Era oare posibil ca ea să fi fost pedeapsa trimisă de Satana?

Isabeau ieşi din atelier cu inima grea. Sfârşitul zilei fusese trist, deşi tovarăşele ei făcuseră tot ce le stătea in puteri ca să-i abată gândurile de la durerea ei.

Se simţea istovită; istovită şi zdrobită. Şi, ca s-o istovească şi mai mult, ninsoarea se aşternea mereu peste oraş. Trebuia să păşeşti cu atenţie ca să treci prin mâzga care acoperea străzile înguste, îngroşată de bălegarul cailor, al porcilor şi al celor câţiva boi înjugaţi la căruţe grele.

Isabeau îşi ridică puţin fustele şi o luă pe strada Lingerie. Trecând pe lângă cimitirul Saints-Innocents ca să ajungă pe podul Nostre-Dame şi să se întoarcă la catedrală, trebui să se lipească de zid ca să facă loc unui echipaj bogat împodobit. Ocupa toată strada şi Isabeau îl înjură în gând. În trecere, o stropise din cap până în picioare. Se lăsă o clipă în voia sorţii, sleită de putere şi de tensiunea nervoasă, rezemându-se cu toată greutatea de zid, şi-şi închise ochii iritaţi de încordarea la care-i supusese migala lucrului cu acul.

Faptul că vorbise despre Benoît o făcuse să se simtă uşurată, într-un fel, fără îndoială pentru că era prima oară când cineva

străin, din lumea din afară, îi asculta povestea şi o înţelegea atât de bine, încât reacţiona la fel ca ea. Răscolirea acestor amintiri îi sporea senzaţia că-i lipseau atât Benoît, de care-i era dor, cu toate că trăsăturile lui aproape că se dizolvaseră în mintea ei, cât şi Loraline. După ce-şi reluase lucrul, nu încetase să se gândească la ea, deşi se convinsese că o făcea dintr-un singur motiv, şi anume acela că Loraline era aceea care va pune în practică răzbunarea.

Îşi făgădui să trimită un curier la mănăstirea din Moutier. Aştepta cu nerăbdare vestea morţii lui Chazeron. Gândul că, atunci, Loraline va putea veni la ea o ungea la inimă, cu toate că eventuala lor întâlnire ar fi întâmpinat un obstacol serios: oficial, Isabeau era moartă. Oare o va ierta vreodată Loraline pentru această păcăleală şi pentru durerea pe care i-o pricinuise? Cum va reacţiona, descoperind că nu fusese decât un instrument în mâinile mamei ei? Isabeau goni acest gând. În fond, n-avea nicio importanţa. N-avea nevoie de iubirea fiicei sale, şi nici ea n-avea dragoste de oferit. Ar fi vrut doar ca Loraline să aibă o viaţă mai bună decât fusese a ei.

Cineva o apucă de mână, făcând-o să se întoarcă şi să îşi deschidă ochii. Era Bau-Bau. Piticul îi surâse cu bunătate şi, timp de o clipă, o complicitate evidentă îi uni, în tăcere. Apoi, Bau-Bau îşi dădu ochii peste cap, cu glumele lui de maimuţă, ca de obicei:

— Isa părea pierdută. Bau-Bau îi găseşte întotdeauna pe cei pierduţi. Bănuţii, dar şi oamenii. Te-am găsit de două ori, frumoasă Isa, a treia oară o să te păstrez!

Isabeau nu-şi putu reţine un hohot de râs. De la sosirea ei, nu-l mai văzuse pe Regele nebunilor. Se bucură să constate că piticul n-o uitase. Îi răspunse zâmbind:

— De data asta nu eram pierdută, ci doar sfârşită. Dar sunt încântată să te revăd. Atunci n-am avut timp să-ţi mulţumesc.

Bau-Bau ridică ironic din umeri:

— La ce bun? Serviciu contra serviciu, asta-i regula! Fără îndoială că într-o zi o să-i dai şi tu o mână de ajutor lui Bau-Bau. Aşa stau lucrurile, frumoasă Isa!

Isabeau dădu din cap. Câte o rafală de vânt îngrămădea fulgii pe hainele lor, acoperindu-le cu un strat subţire de

cristale de gheaţă. Isabeau simţi că o pătrunde frigul. Se cutremură.

— Vino, îi zise Bau-Bau, trăgând-o după el.

Făcură câţiva paşi de-a lungul zidului, apoi Bau-Bau se opri în faţa unei uşi atât de joase, încât Isabeau trebui să se aplece ca s-o observe. Piticul scoase dintr-un săculeţ prins la brâu o cheie mare şi o introduse în broască. Isabeau zări un coridor strâmt care se adâncea în podeaua unei odăi atât de mici, încât un om n-ar fi avut loc să se întindă în ea. Bau-Bau nu-i lăsă timp de întrebări.

— Intră repede, altfel secretul meu se va afla.

Isabeau coborî scara de metal luminată de o lampă aşezată aproape de deschizătura tunelului şi-l auzi pe Bau-Bau încuind uşa. După o clipă, îi văzu picioruşele apărând deasupra căpșorului ei. Isabeau se trezi într-un tunel care mirosea a mucegai. Bau-Bau coborî ultima treaptă şi lumină cu lampa locul în jurul ei.

— Nu-ţi fie frică, frumoasă Isa! o îndemnă el, făcându-i complice cu ochiul.

— Nu mi-e frică, se amuză Isabeau.

Ar fi vrut să-i spună că, dimpotrivă, hruba aceea umedă şi urât mirositoare o făcea să se simtă în largul ei. Petrecuse atâţia ani colindând subteranele de la Montguerlhe, singură sau întovărășită de lupii ei, încât se simţea mai bine în tunelul lui Bau-Bau decât pe străzile aglomerate ale Parisului. Mulţimea, agitaţia ei necontenită şi vorbăria o speriau. Nu liniştea sau întunericul. Nici şobolanii pe care-i auzea mişunând la picioarele ei. După câţiva metri, zări flacăra pâlpâitoare a unei alte lămpi aşezate în scobitura unei pietre. Ajungând în dreptul ei, desluşi nişte nişe în care erau stivuite schelete. Nu-şi putu reţinu o tresărire de uimire. Bau-Bau izbucni într-un râs zgomotos:

— Morţii sunt mai puţin de temut decât cei vii, frumoasă Isa! Ăștia stau aici de secole. Se zice că sunt din vremurile când Galia era stăpânită de romani, iar Parisul se numea încă Luteţia. Chiar e adevărat. Deasupra noastră se află cimitirul Saints-Innocents. Dar am ajuns la destinaţie.

Într-adevăr, în faţa lor se profila o altă uşă. Bau-Bau trase zăvorul. În faţa lui Isabeau explodă un val de lumină, de muzică şi de culori.

— Bine ai venit la Curtea Miracolelor, spuse vesel piticul, făcându-i loc să intre.

În vasta sală de piatră care se întindea în faţa privirilor ei uimite, vreo patruzeci de schilozi, cerşetori şi vagabonzi îşi făceau de lucru într-o dezordine uimitoare. Pe câteva sicrie transformate în mese erau sticle şi străchini cu mâncare spre care se întindeau mâinile unsuroase ale înfometaţilor, serviţi de câteva matroane şleampete, care râdeau în timp ce mesenii le pipăiau fesele. Într-un colţ dormeau, claie peste grămadă, pe nişte saltele desfundate, câţiva copii.

Aşezat pe jos, un tip înalt, cu părul roşcat, juca arşice cu un infirm fără picioare, care stătea pe o scândură cu rotile, într-un colţ, nişte muzicanţi cântau o sarabandă, iar o brunetă voluptuoasă drapată în văluri viu colorate îşi mlădia crupa într-un dans aţâţător, sub privirile unor bărbaţi care băteau din palme în ritmul muzicii. În altă parte, o tinerică hrănea la sân un sugar dolofan, în timp ce alta fugărea un derbedeu care arunca în ea cu bulgări de lut.

Privirea lui Isabeau se plimba dintr-un colţ în celălalt, fără să se oprească nicăieri, dar înregistrând totul; descoperea acolo o sărăcie veselă, glumeaţă, jegoasă şi uimitoare.

Apoi, brusc, muzica încetă: făcând una din mişcările ei suple, ţiganca observase apariţia lui Bau-Bau. Se apropiase cu un şir de piruete pe care le încheiase îngenunchind într-o reverenţă plină de respect. Acest simplu gest fu de-ajuns pentru ca toate privirile să se îndrepte către Regele nebunilor, plecându-se în faţa lui.

Bau-Bau părea că nu remarcă atenţia de care se bucura. Îşi trecu afectuos mâna prin părul de abanos al fetei, care înălţă spre el o privire atât de arzătoare şi de sălbatică, încât Isabeau se simţi stânjenită. Bau-Bau rupse tăcerea:

— Prieteni, iat-o pe Isa, frumoasa despre care v-am vorbit!

Cuprinse cu palmele mâna lui Isabeau, care tremura. Deîndată, cu un singur elan, bărbaţii, femeile, copiii, începură cu toţii să lovească puternic cu mâinile sicriele, podeaua,

pereţii, producând un vacarm asurzitor. Isabeau păli. O înspăimântau feţele lor descărnate, cu dinţi negri, îngălbenind în rânjete. Se ridicară şi se apropiară, superbi în mizeria lor, înfricoşători în ansamblu. Isabeau privi spre Bau-Bau. Ţiganca îl cuprinse cu braţele şi-l sărută cu nesaţ pe gură. Isabeau simţi că i se taie picioarele. Se dădu înapoi până la uşă, sigură că trăieşte un nou coşmar.

La ţipătul ei încremeniră toţi, dar Isabeau nu mai vedea nimic în jur. Alunecă într-o noapte fără sfârşit.

Theophrastus tamponă cu o batistă muiată în apă curată pata care tivea buzele lui François, sperând să atenueze astfel efectul otrăvii. Se asigură că pulsul acestuia era regulat, deşi rapid, apoi luă o hotărâre.

N-avea nicio armă în afară de cuţitul lui. Se gândise la un moment dat să-şi ia pumnalul cu el în camera lui François, dar se temuse că va da de bănuit. Se presupunea că, alături de castelan, nu-l pândea nicio primejdie, aşa încât, dacă ar fi venit înarmat să-l vegheze pe muribund, poate că i-ar fi pus în alertă pe ucigaşi.

Ascultându-şi instinctul, acţionă mecanismul care deschidea intrarea în pasaj şi privi piatra înfundându-se în peretele şemineului. În spatele lui, trosneau flăcările aspirate şi înviorate de aerul stătut care trecea prin deschizătură. Le simţi căldura prin vestă, în timp ce răcoarea care venea din întuneric îi izbi pieptul.

Aprinse torţa pe care şi-o pregătise din timp şi coborî treptele. Când păşi pe a treia, auzi zgomotul dalei de piatră care se răsucea la loc, deşi el nu făcuse nimic pentru a închide trecerea. Simţi un fior rece, pe care-l alungă imediat. De-acum nu se mai putea întoarce. Era prizonierul îndrăznelii sale.

Pasajul era îngust, scobit direct în zid, iar treptele erau alunecoase. De fapt, existau două ziduri, iar Theophrastus presupune că acest interval dintre ele fusese lăsat cu intenţie, încă de când fusese construită fortăreaţa. Dar nu înţelegea cum de rămăsese necunoscut proprietarilor castelului.

Îşi concentră întreaga atenţie asupra coborâşului. Din când în când, simţea pe faţă o adiere de vânt, iar flacăra torţei

pâlpâia. Din loc în loc fuseseră prevăzute răsuflători înguste, atât de bine mascate de îmbinarea pietrelor încât nu puteau fi observate din exterior.

În curând, pietrele de râu care alcătuiau zidul fură înlocuite de un perete de stâncă, iar sub picioare, Theophrastus descoperi lutul alunecos al unei peşteri. Şobolanii mişunau în jurul lui, chițăind, iar tunelul ba se lărgea, ba se îngusta. Merse aşa mult timp, căutând să se orienteze după eventuale urme de paşi de fiecare dată când galeria în care se afla traversa altă galerie, pierzându-se în beznă. Dar nu găsi nicio urmă care ar fi putut să-l ajute.

O clipă, îi trecu prin minte că labirintul acela avea să-i înfrângă curajul, că se va pierde şi va fi osândit să rătăcească fără să mai găsească vreo ieşire. Fu ispitit să se întoarcă din drum, dar se forţă să-şi recapete calmul şi hotărî să reflecteze. Gândirea îl ajutase întotdeauna să găsească soluţii, ca şi instinctul său. Nu-i plăcea deloc senzaţia că e îngropat de viu.

Se aşeză şi încercă să-şi amintească drumul parcurs. Toate galeriile care se întretăiau cu a lui păreau să urce. Prin urmare, probabil că duceau în diverse ascunzători ale castelului, sau, dacă nu mergeau spre Montguerlhe, ajungeau în alte locuri. Din moment ce nu ştia de unde venea femeia aceea, trebuia să-şi urmeze drumul în sensul logic al pantei. Toate galeriile dădeau în acest coridor. Aşadar, mergea în direcţia cea bună. Rămânea de văzut unde va ajunge.

Se ridică greoi în picioare. Umezeala îi pătrunsese prin încălţări şi începu să tremure de frig. Grăbi pasul, ca să se încălzească. La o cotitură a drumului, se împiedică de o piatră proeminentă şi fu gata să cadă pe burtă. Se agăță de peretele stâncos, dar scăpă din mână torţa, care se rostogoli pe solul îmbibat cu apă şi se stinse. Theophrastus trase o înjurătură, masându-şi glezna lovită. În jurul lui, era o beznă adâncă. Începu să înainteze orbeşte, cât mai prudent, sprijinindu-şi mâna de perete, ca să se orienteze. Pe alocuri, întâlnea câte o deschizătură în stâncă; pe măsură ce avansa, acestea deveneau tot mai rare, lucru care-l îmbărbăta, chiar dacă solul pe care călca era acum drept. Se relaxă puţin. Ochii începuseră să i se deprindă cu întunericul şi acum putea ghici direcţia galeriei.

Apoi, dintr-odată, calcă în gol şi-şi pierdu echilibrul, încercă să se agaţe de perete, să-şi scoată piciorul care alunecase până la şold în gaura aceea, dar nu reuşi. O durere intensă îi smulse un ţipăt de animal speriat şi se prăbuşi cât era de lung de-a curmezişul galeriei, iar capul i se izbi, cu un zgomot surd, de perete. Nu mai avu timp să-şi spună că era pierdut. Lovitura îl afundă într-un leşin adânc.

Când Isabeau îşi reveni în simţiri, văzu chipul ţigăncii agitându-se deasupra capului ei, în timp ce îi punea comprese pe frunte. Spaima o cuprinse din nou şi începu să tremure. Lilvia îi puse pe frunte o mână răcoroasă, împodobită cu inele, murmurând:

— Uşor, uşor, frumoasă Isa! Eşti în siguranţă aici. Nimeni nu vrea să-ți facă niciun rău. Liniştește-te!

Vocea blândă, dar horcăită îi transmise, puţin câte puţin, căldura ei, ca şi mâna care i se plimba de la frunte pe păr într-o mângâiere afectuoasă. Isabeau îşi închise din nou ochii, aşteptând ca inima ei să-şi potolească bătăile. Ţiganca intonă, cu voce senzuală şi liniştitoare, un cântec ale cărei cuvinte Isabeau nu le desluşi, dar care îi evocă imagini din trecut. Revăzu chipul bunicii aplecat asupra ei, în timp ce degetele lungi îi ciufuleau părul rebel atunci când, copil fiind, se lăsa alintată de bătrână. Îşi aminti cântecul de leagăn care-i alina necazurile, retrăi clipele neasemuite când, culcată pe genunchii deja slăbiţi de vârstă, îşi vârî degetul mare în gură înainte de-a adormi. Acelaşi cântec de leagăn i-l îngânase şi ea lui Loraline.

Puţin câte puţin, spaimele închipuite încetară să-şi mai găsească ecou în imaginaţia ei. Când deschise iarăşi ochii, calmă de astă dată, ţiganca îi surâse blând şi matern.

— Unde mă aflu? o întrebă Isabeau.

— În odaia regelui, îi răspunse Lilvia. Camera asta şi sala pe care ai văzut-o sunt ascunzătorile noastre de sub biserică. Cerşetorilor le pare tare rău, nu voiau să te sperie, ci să-ți ureze bun venit. Ascultă! adăugă ea.

Isabeau îşi încordă auzul, dar liniştea i se părea deplină:

— N-aud nimic.

— Exact. Toţi tac şi pândesc, de asta e linişte. Pariez că unul dintre ei stă cu urechea lipită de uşă, pe când ceilalţi îşi ţin răsuflarea. Aşteaptă să te întorci la ei, Isa! Frumuseţea îi fascinează, este ceva ce ei nu vor avea niciodată. O tratează cu tot respectul. Iar tu eşti foarte frumoasă.

Isabeau se îmbujoră sub privirea insistentă a ţigăncii, care-o cerceta cu de-amănuntul.

— Unde este Bau-Bau? întrebă ea ca să-şi ascundă jena.

— Pe-ici, pe-colo, peste tot, râse ţiganca. Doar e rege!

Se îndepărtă de pat şi o prinse pe Isabeau de mână, ca s-o facă să se ridice. Isabeau se aşează în capul oaselor şi se uită în jur, curioasă. Totul era numai bogăţie şi splendoare. Oriunde îţi opreai privirea, dădeai de vase preţioase din aur, argint şi pietre preţioase, de tapiserii şi covoare luxoase, de tablouri superbe.

Ţiganca o trase uşor de mână.

— Acum îţi mai este frică, Isa? o întrebă cu drăgălăşenie.

Isabeau îi răspunse printr-un zâmbet neprefăcut. Nu, nu-i mai era frică. Ce proastă fusese!

Se ridică de pe pat şi Lilvia o conduse spre uşă. Ţiganca îşi lipi ochiul de gaura cheii, apoi o privi pe Isabeau cu un aer şăgalnic şi-i făcu semn s-o imite. Isabeau se aplecă şi ea spre gaura cheii şi zări în faţa ei alt ochi care o iscodea. Făcu un pas înapoi, cu o exclamaţie de surpriză:

— E exact aşa cum ţi-am spus, Isa! Toţi te aşteaptă.

Îşi puse mâna prelungă, împodobită cu inele, pe zăvor, vrând să deschidă uşa, dar Isabeau o opri:

— Stai puţin! Trebuie să ştiu.

Ţiganca se opri şi îşi înclină capul:

— Ce anume vrei să ştii, Isa?

— În legătura cu tine. Tu şi Bau-Bau… L-ai sărutat, adăugă, ruşinată.

— Da, şi ce-i cu asta?

Vorbea de parcă s-ar fi referit la un lucru cât se poate de firesc. Isabeau înghiţi în sec, apoi reluă:

— Şi doamna Bertille?

Ţiganca dădu din cap cu milă:

— Habar n-ai de legile Curţii Miracolelor. Aici, căsătoria nu are acelaşi înţeles ca acolo, sus. Dacă soţia regelui nu-i poate dărui un copil, atunci el îşi alege încă una, care i-l va oferi. Bertille nu poate avea copii. Eu, da, o asigură ea, aşezându-şi mâna pe pântece.

Isabeau îşi înăbuşi un strigăt de surprindere. Prin materialul fustelor, sub palma rotunjită se contura o umflătură.

— Iar Bertille a fost… repudiată? insistă Isabeau, pe care acest gând o neliniştea, fiindcă ţinea mult la pitică.

— Nu, Doamne, sigur că nu! Vom creşte împreună copilul. Aşa-i la noi. Împărţim tot ce e bun şi sănătos. Numai burghezii gonesc şi umilesc o femeie stearpă. Aici, dacă o mamă moare, îi creştem noi micuţul, iar dacă o femeie nu poate fi mamă, alta îşi împarte copilul cu ea.

— Ca lupoaicele, spuse cu admiraţie Isabeau.

— Da, ca lupoaicele. Cam asta suntem şi noi, Isa, o haită de lupi cu colţi fioroşi, de care burghezii se tem.

— Dar tu nu eşti la fel precum ceilalţi, eşti frumoasă, deşteaptă…

— Ţiganii sunt hărţuiţi din cauza libertăţii depline de care se bucură. Ai mei au fost măcelăriţi când aveam doar patru ani. Oamenii aceştia m-au adăpostit. Acum sunt una de-a lor. Nu există printre ei nici măcar unul la care să nu ţin.

— Cum te cheamă? o mai întrebă Isabeau, minunându-se cât de mult semăna povestea ţigăncii cu povestea vieţii ei.

— Elvidara, dar toată lumea de aici îmi spune Lilvia. Fă la fel şi vom fi mereu prietene.

— N-am să uit, Lilvia, o asigură Isabeau.

Şi, luându-i-o înainte ţigăncii, trase chiar ea zăvorul uşii. În mijlocul sălii, pe un scaun cu braţe aflat pe un postament înalt, trona morocănos Bau-Bau. La picioarele lui, în faţa lui Isabeau, întreaga Curte a Miracolelor aştepta în tăcere verdictul ei.

Privirea lui Isabeau zăbovi îndelung, oprindu-se în cele din urmă asupra Regelui nebunilor. De data asta îi privise cu mintea şi cu inima. Când se apropie, zâmbind, de tron, toate feţele se înseninară. Îşi lipi buzele de fruntea lui Bau-Bau, al cărui chip se lumină, şi un imens „Ura!”, strigat într-un glas, ţâşni din piepturile tuturor.

În clipa următoare, se înghesuiau lângă ea, urându-i, fiecare în felul lui, bun venit. Îşi găsise, încă o dată, semenii. Se întoarse către Lilvia şi-i făcu semn să vină lângă ea. Ţiganca însă nu se clinti din loc. Se mulţumi să-i zâmbească, mângâindu-şi pântecele.

Atunci, Isabeau se contopi cu haita, vrând, poate, să uite că, timp de o clipă, îi revenise în minte propria imagine, cu pântecele proeminent, în faţa peşterii de la Montguerlhe, unde o aşteptau lupii, şi, printre ei, bunica, urlând la lună, în blana-i sură.

11

Când Antoinette trecu pragul camerei soţului ei, în ziua de 10 noiembrie 1515, absenţa lui Theophrastus o tulbură mai puţin decât vederea lui François zăcând într-o baltă de vomă, cuprins de un somn greu care-l făcea să sforăie cu gura căscată. I se întoarse stomacul pe dos şi ieşi imediat, fără să aibă măcar curajul să deschidă fereastra ca să iasă duhoarea din încăpere.

La întrebările ei, paznicul care stătea în faţa uşii, pe coridor, răspunse că, de când se afla el în post, medicul nu părăsise camera. Intrigată, Antoinette hotărî să-l întrebe pe valetul lui Theophrastus ce motive îl făcuseră pe acesta să-şi neglijeze astfel pacientul. Porunci, mai întâi, ca François să fie spălat, aşternutul schimbat, iar camera, curăţată şi aerisită.

În timp ce se îndrepta către încăperea pusă la dispoziţia lor, îşi aminti că nu-l văzuse pe medic nici la micul dejun. Pe Antoinette o durea capul încă de când se trezise, ceea ce ar fi trebuit s-o îngrijoreze, dar nici nu se sinchisise de asta. Îşi făcu reproşuri, spunându-şi că era posibil ca şi Theophrastus să se simtă rău. Când bătu la uşă, supărarea ei fusese înlocuită de compătimire.

Corichon deschise uşa, căscând, şi făcu ochii mari când o auzi cerându-i veşti despre stăpânul lui. Cum infirmitatea lui nu-i permitea să dea răspunsuri exacte, se mulţumi s-o invite, cu un gest larg, înăuntru.

— Parc-ar fi dispărut, Huc! sfârşi ea, lăsând braţele în jos într-un gest de neputinţă.

Comandantul ascultase povestirea castelanei cu o strângere de inimă. Când o văzuse năvălind, răvăşită şi cu sufletul la gură, în sala gărzilor, crezuse mai întâi că François murise, dar Antoinette ţinuse să-l ia personal la întrebări pe cel care fusese de serviciu în prima parte a nopţii. Apoi, lividă, îl luase la o parte şi-l pusese la curent cu misterul.

Theophrastus nu ieşise din cameră şi totuşi nu era acolo. Ca să se simtă cu conştiinţa împăcată. Huc se duse până la poalele

turnului, căută urme în zăpada căzută peste noapte, apoi îşi înălţă ochii spre fereastră, fiind convins că nicio făptură omenească nu trecuse pe acolo. Dacă, din cine ştie ce motive, Theophrastus ar fi sărit pe fereastră, urmele lui ar fi fost uşor de văzut.

În timp ce Antoinette se cutremura lângă el, afirmând că aici era mâna diavolului, o furie surdă îi urca în tâmple când îşi aminti întrebările puse de medic. Era clar că, aşa cum presupusese Theophrastus, acolo exista un pasaj asemănător cu acela care pornea din camera lui Albérie şi ajungea în pădure. După întâmplarea de la Vollore, intrase şi el în pasajul subteran, profitând de faptul că Albérie avea treabă la bucătărie, fiindcă nu putea să creadă că Loraline se evaporase, pur şi simplu. Îşi închipuise că avea să descopere în pereţii galeriei alte tunele care să ducă la peşteră şi la Vollore, dar revenise dezamăgit şi fusese nevoit să admită versiunea soţiei lui. Pasajul cioplit în stâncă era dintr-o bucată, aşa cum îi spusese ea.

În timp ce se gândea la toate acestea, Antoinette îşi puse mâna tremurândă pe braţul lui, făcându-l să-i arunce o privire distantă.

— Huc, şopti ea cu o voce albă.

Îi răspunse mârâind ceva, apoi îi zări ochii scăldaţi în lacrimi.

— Mi-e frică, gemu ea.

O cuprinse în braţe, legănând-o uşor. Dintr-odată, i se făcu şi lui frică. Nu de Satana, ca lui Antoinette de Chazeron, ci de adevăr.

După o clipă se îndepărtă de ea, ca nu cumva îmbrăţişarea lor să fie văzută de cineva prin ferestrele turnului. Hotărî să discute cu soţia lui.

O găsi la bucătărie, curăţând împreună cu Jeanne cea grasă legume pentru supa de la prânz. Imediat ce Huc trecu pragul, Albérie se ridică şi-i ieşi în întâmpinare.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Huc, îl anunţă ea cu voce gravă, luându-l pe nepregătite.

Îl conduse într-o odaie alăturată care servea drept cămară şi magazie. Închise uşa şi se rezemă de ea, cu mâinile la spate, de parcă ar fi vrut să-l ţină prizonier.

— Huc, în castel se întâmplă ceva ciudat.

— Ştiu. Messirul Theophrastus a dispărut într-un mod cum nu se poate mai ciudat.

La aceste cuvinte, Albérie se albi la faţă, cu o surprindere neprefăcută pe chipul răvăşit, aşa încât Huc nu se putu stăpâni şi o întrebă:

— Nu ştiai?

— Nu, m-am trezit târziu şi mă doare capul, aşa cum mi se întâmplă de câteva zile. N-am coborât la dejun şi am venit direct la bucătărie. Ce s-a întâmplat?

— Am să-ţi povestesc mai târziu. Ce voiai să-mi spui?

Îi vorbise pe un ton sec. Albérie veni lângă el şi se aşeză, gânditoare, pe un butoiaş. Părea tulburată. Mânia lui Huc se topi. Îngenunche în faţa ei şi-i luă cu blândeţe mâinile într-ale lui:

— Uită-te la mine, Albérie! Aş vrea să fiu sigur că n-ai niciun amestec în toate acestea.

Ea îl privi drept în ochi:

— Ce-ţi mai trece prin cap, bărbate? Oare nu e de-ajuns blestemul care mă apasă, trebuie să-i mai adaugi şi bănuielile tale? Nu ştiu nimic despre ceea ce mi-ai spus, ştiu însă altceva; poate că, până la urmă, există o legătură între ele!

— Hai, spune, o încurajă Huc, aranjându-i o şuviţă de păr care-i cădea în ochi.

— Mai întâi, trebuie să aflu ceva: nu cumva, de câteva zile, ţi se întâmplă să fii obosit şi confuz dimineaţa, când te trezeşti?

— Ba da.

— Am întrebat tot personalul de serviciu şi se pare că toţi sau, cel puţin, toţi cei care trebuie să se apropie, mai mult sau mai puţin, de camera seniorului François, au acelaşi simptome. Toţi, cu excepţia gărzilor care, după cum ştii, iau masa separat.

— Unde vrei să ajungi?

— Am impresia că suntem drogaţi, Huc! În ce scop, n-aş putea spune, dar cred că messirul Theophrastus avea dreptate. Boala de care suferă François nu este una obişnuită.

— Loraline? cutează să întrebe Huc, descumpănit de spusele ei.

— Aşa am crezut şi eu, de aceea am plecat ieri, după prânz, de la castel. M-a asigurat că nu ştie nimic despre asta, şi, cu atât mai puţin, despre efectele otrăvirii, căci, după cum desigur că ţi-ai dat şi tu seama, dacă este vorba de otravă, aşa cum credea Theophrastus, e o otravă care ucide lent victima. Loraline e tânără, nevinovată şi singură. Iarna o sechestrează în peşteră, împreună cu lupii, şi, pentru prima oara în viaţă, trebuie să înfrunte greutăţile fără sprijinul mamei ei. Eu încerc s-o înlocuiesc, pe cât posibil, şi, dacă în mintea ei ar fi încolţit vreun gând de răzbunare, l-aş fi desluşit, Huc, crede-mă! În plus, nu mai există nicio subterană care să permită accesul în castel, în afară de aceea care dă în camera noastră, pe care ea nu o cunoaşte, din motivele pe care le ştii. Ea crede şi acum că vin la ea călare pe un catâr, pe care-l las mai departe din cauza lupilor. Totuşi, am scotocit toate cotloanele peşterii, fără să găsesc nimic.

— Şi totuşi, acest pasaj există. Desigur că Theophrastus a intrat pe el din odaia lui François şi n-a mai ieşit de acolo!

— Atunci trebuie să-l găseşti, Huc! Doresc moartea lui François mai mult decât oricine altcineva, dar nu pot suporta ca privirea ta să mă acuze, pe mine sau pe rudele mele. Omul ăsta e destul de ticălos, ca să fi stârnit ura multora. Senioria de la Vollore este departe de a fi săracă; dacă François moare, mulţi vecini se vor grăbi să şi-o însuşească. Loraline este vinovata ideală, Huc! Eu, la fel! Tu eşti un bun comandant şi, de asemenea, cel mai drept om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu lăsa negurile trecutului să-ți întunece judecata! În ceea ce mă priveşte, voi avea grijă să gust fiecare fel înainte să fie dus la masă şi voi sta în bucătărie în timp ce găteşte prânzul. Poate că neîncrederea mea îi va descuraja pe răufăcători, căci aceia care atentează la viaţa seniorului nostru şi-au găsit printre noi un complice. Găsește-l, Huc! Nu ca să-l salvezi pe François, ci ca să demonstrezi nevinovăţia noastră. Nu vreau să-ți pierzi încrederea în mine! E de-ajuns că am pierdut iubirea ta.

Huc clipi. O ascultase în tăcere, urmându-i firul logic al gândirii, care se potrivea cu al lui. O crezuse vinovată, dar ea

avea dreptate: aceasta fusese soluţia cea mai uşoară şi comodă pentru conştiinţa lui. Poate că greşea. O prinse de bărbie. Tremura. Nu-şi amintea s-o fi văzut mai chinuită, nici măcar când îi vorbise despre transformarea ei.

— Dar te iubesc, Albérie, afirmă el.

Ea avu un surâs palid. Privirea ei rănită deveni crudă atunci când îi zise cu tristeţe:

— Dar pe ea o iubeşti, Huc de la Faye?

— Nu înţeleg… începu el, încurcat, dar Albérie îl întrerupse, punându-i un deget pe buze.

— Te rog să nu mă minţi. Nu-ţi pot reproşa că ţi-ai cules din altă parte fructele pe care eu nu ţi le ofer; când te-am cunoscut, ştiam că-ţi plac fetele şi nu meritai atâţia ani de abstinenţă în numele unei căsătorii niciodată consumate. Dar dacă François de Chazeron moare mâine, care va fi alegerea ta?

— Nu ştiu, mărturisi el, jalnic, lăsându-şi ochii în jos.

— Atunci aş vrea să mai trăiască mult timp.

Albérie ieşi din odaie, clătinându-se. Oricât de dureroase ar fi fost aceste cuvinte, ele erau sincere.

Trecând pe coridorul care ducea la etaj, auzi glasul lui Antoinette care le dădea spălătoreselor poruncă să cureţe şi să întindă cearşafurile mânjite ale lui François, în ciuda gerului de afară. O ură cumplită îi încleşta gâtlejul, aşa încât trebui să se sprijine cu amândouă mâinile de perete ca să se stăpânească.

Glasul se apropia. Răsuflă adânc şi îşi forţă picioarele să se mişte mai repede. Animalul din ea cerea sânge. Cerea grăbirea pedepsei. Ea trebuia să-l stăpânească, să-şi păstreze cumpătul. Când ajunse la palier gâfâia, ceea ce o făcu să-şi dea seama, abia atunci, că alergase. Coridorul era pustiu. Uşa lui François nu mai era păzită. Fără să se gândească, o deschise şi dădu buzna înăuntru. François sforăia, epuizat de spasme. Albérie îngenunche lângă pat şi trase cutia în care se afla bucata de aur. François nu se mişcă. După o clipă, Albérie se arunca pe patul ei, după ce încuiase uşa, şi, in ciuda îndrăznelii ei, îşi înfundă obrazul în pernă, pe care-i venea s-o sfârtece cu dinţii, apoi, cedând brusc, izbucni în lacrimi.

Timp de trei zile, Huc răscoli camera centimetru cu centimetru, deşi François de Chazeron pretindea că văzuse cu ochii lui cum diavolul îl luase, în locul lui, pe medic. După spusele lui, amândoi dispăruseră în flăcări. Prin urmare, căută mai ales acolo. Zadarnic. Degeaba cercetase pereţii vetrei, încercase să mişte fiecare piatră, nu obţinuse niciun rezultat.

Atunci făcu lucrul care i se părea cel mai indicat. Puse să fie scoase lucrurile aflate într-o cameră care servea drept debara, apoi îl transportă acolo pe bolnav, în pofida protestelor lui. Albérie se încuiase în camera ei după convorbirea pe care o avuseseră, pretinzând că nu se simte bine. Nu-l lăsa să intre şi numai Jeanne venea să-i aducă de mâncare. Huc simţea că el era de vină. Refuza ideea de a alege între iubită şi soţie, dar înţelegea câtă dreptate avea aceasta din urmă. Antoinette era sincer îndrăgostită de el. Nu i-ar fi fost greu să-şi îndepărteze rivala. Şi atunci, totul s-ar prăbuşi. „*Nu!* hotărî el. *Doamna-cu-Coasa nu-l va avea pe François de Chazeron! Nenorocirile întunecaseră destul casa aceasta!*”

O evită politicos pe Antoinette, amintindu-i de îndatoririle lui faţă de senior, şi se instală, cum făcuse mai înainte Theophrastus, la căpătâiul lui François.

Antoinette îşi stăpâni mânia. Chiar dacă motivele îi scăpau, avea deja certitudinea că soţul ei căzuse victimă magiei negre sau chiar mai rău decât atât. Or, împlinirea pe care i-o dăruia iubitul ei s-ar fi împăcat foarte bine cu moartea lui François. Iar faptul că Huc îşi consuma energia încercând s-o împiedice i se părea o trădare îngrozitoare. Aşa că se închise şi ea în camera ei. O săptămână trecu astfel la Montguerlhe, într-o tăcere morbidă, plină de tensiuni şi reproşuri.

Semeaţă pe pintenul ei de stâncă, împresurată de zăpadă şi ger, întreaga fortăreaţă părea să-şi aştepte, mai mult ca oricând, eliberarea.

Simţea o zvâcnire. Aproape o succesiune de lovituri, atât de dureros îi pulsau tâmplele. Ar fi vrut să-şi deschidă ochii, dar până şi gândul să mişte pleoapele îl durea. Tot trupul îi era numai durere, iar singurul gest de a respira făcea imposibil

orice efort de gândire. Aşa că se lăsă toropit de un somn greu, convins că se afla în pragul morţii.

Totuşi, puţin câte puţin, durerea pe care o simţea în tâmple scăzu. În răstimpuri, trupul i se încingea; alteori, clănţănea de frig. După un timp pe care n-ar fi fost în stare să-l evalueze, începură să i se perindă prin minte întâmplările care îl aduseseră în starea aceasta.

Deschise ochii.

O femeie tânără, aplecată asupra lui, îi tampona tâmplele. Cel puţin aşa îşi închipui, căci, în ritmul mişcărilor ei, tresăltau deasupra lui doi sâni albi şi rotunzi, pe care-i zărea prin deschizătura unei mantii din blană de lup.

Fără să vrea, răsuflarea i se acceleră. Închise ochii în faţa acestei imagini indecente, apoi îi redeschise. Sânii fuseseră înlocuiţi de doi ochi verzi ca migdala, cu luciri aurii, aţintiţi asupra lui. N-ar fi putut explica ce anume trezeau în el, dar avu senzaţia ca privirea aceea îl făcea să renască.

Se priviră astfel un timp; chipul de deasupra lui se mări, apoi se îndepărtă. Întorcându-și capul ca să urmărească silueta ce se îndrepta către un colţ al peşterii, Theophrastus constată că nu erau singuri şi că nu se aflau la castelul din Montguerlhe, aşa cum crezuse. În lumina pâlpâitoare a lămpilor, zări zeci de perechi de ochi strălucitori. Inima îi bătu mai puternic atunci când una dintre ele se apropie de el, detaşându-se din penumbră, cu un mârâit. Îşi reţinu un strigăt de surprindere şi de teamă. Lupul îşi lipi botul de obrazul lui şi-l adulmecă. În clipa aceea, o voce scoase un sunet scurt, iar animalul se retrase şi se lungi docil la căpătâiul lui.

Theophrastus începu sa tremure. Era la discreţia unei haite de lupi flămânzi din cauza iernii cumplit de grele. Tânăra se apropie şi-i săltă capul cu o mână hotărâtă.

— Nici ei, nici eu nu-ţi vom face niciun rău. Bea! îi porunci, ducându-i la buze o oală de lut.

Theophrastus se supuse fără murmur, căci gâtul i se uscase dintr-odată. La teama lui se adăuga o tulburare din ce în ce mai pronunţată. Aceeaşi pe care o simţise în camera lui François, înainte de a se arunca în urmărirea necunoscutei, căci, deşi

încerca să se stăpânească, nu reuşea să-şi ia ochii de la sânii aceia dezgoliţi care vibrau deasupra capului său.

Loraline îi luă cana de la gură şi o puse jos, apoi îşi aplecă obrazul gingaş spre cel al lui Theophrastus. Privirile li se întâlniră din nou şi frica lui Theophrastus dispăru brusc, lăsând în locul ei doar o dorinţă brutală, animalică, de nestăpânit.

— Eu… începu el, dar buzele fetei se contopiră cu ale lui.

Simţi din nou zvâcnindu-i tâmplele, dar nu se sinchisi.

Buzele lipite de ale lui aveau gust de fructe de pădure şi de ierburi de leac. Auzi haina ei de blană căzând pe jos, cu un zgomot surd. Trase instinctiv spre el trupul acela, pe care-l ghicea gol. Loraline se întinse cu grijă peste el. La contactul corpului ei cu bărbăţia lui care se trezise îşi dădu seama că şi el era dezbrăcat. În timp ce se bucura de această senzaţie, Loraline se şi aşezase călare pe el, suplă şi felină, scoţând un strigăt uşor de durere, pe când tot trupul ei se cabra într-un dans languros, călăuzit doar de instinct. Theophrastus se abandonă, forţându-se să-şi controleze dorinţa ca să se poată bucura în voie de privelişte. Niciodată nu văzuse un corp şi un chip mai perfecte şi nu auzise vreun cântec mai frumos decât acel imn înălţat plăcerii pe care i-l oferea fără pudoare, fără reţineri. Când nu se mai putu reţine şi ejaculă, Loraline se lăsă să alunece lângă el, zâmbind, îşi sprijini capul împodobit cu bucle lungi, mătăsoase şi sălbatice de umărul lui, şi adormi.

Abia atunci îşi dădu seama Theophrastus că a făcut dragoste cu o criminală.

Nu îndrăznea să se mişte, nici măcar să respire adânc, de teamă să n-o trezească, străduindu-se să-şi reconstituie în minte fragmentele aventurii pe care o trăise de când sosise în Auvergne. Şi, pe măsură ce se scurgeau minutele, în ritmul respiraţiei regulate a fetei sălbatice, cu atât mai mult avea senzaţia că nu era în regulă ceva. Avea nevoie de răspunsuri, în ochii ca migdala care-l scrutaseră nu desluşise decât blândeţe, lumină şi tandreţe. Nu păreau să fie ochii unei ucigaşe. Nu, în ochii ei se citea altceva. Avea o privire rănită care-l chinuia mai mult decât propriul corp, care-şi făcea simţită prezenţa, din ce în ce mai intens, prin durere. Îl chinuia prin misterul ei.

Mângâie cu tandreţe sânii frumoasei. Avea pielea atât de mătăsoasă şi de fină, încât atingând-o, Theophrastus zâmbi şi se calmă. Îşi plimbă mâna până ajunse la ceafa ei, răsfirându-i pletele printre degete. Nu, fata n-avea nimic ireal sau diabolic. Era însă cea mai frumoasă femeie pe care-i fusese dat s-o vadă vreodată şi Theophrastus nu reuşea să priceapă ce căuta ea acolo, printre lupii aceia al căror grai părea sa-l cunoască.

În cele din urmă, o cercetă cu o privire însufleţită atât de emoţie cât şi de curiozitate. Şi ea îl scruta în tăcere, trezită, fără îndoială, de mângâierea lui. Îşi apăsă capul pe umărul lui, de parcă asta ar fi fost de ajuns ca s-o facă să adoarmă la loc, frustrat că ea încetase să-i mai aparţină. Fata îşi mişcă omoplatul sub mâna lui, într-un îndemn tăcut. Theophrastus începu să-şi plimbe din nou degetele pe trupul ei, făcând-o să se relaxeze şi să suspine de satisfacţie, cu obrazul luminat de o fericire neprefăcută. El îşi luă inima în dinţi:

— Aş vrea să-ţi pun atâtea întrebări!

Dar ea se desprinse dintre coapsele lui.

— Mai târziu, îi răspunse, mângâindu-i partea de jos a pântecelui.

Îl privi lung, cu o sclipire sălbatică în ochi, iar el simţi că sexul i se învârtoşa din nou.

— Încă o dată? îl întrebă ea, ştiind dinainte răspunsul.

— Da. Încă o dată.

Theophrastus îşi închise ochii, copleşit de voluptate, şi se iubiră pentru a doua oară.

Apoi trebui să înfrunte realitatea.

— Ţi-am amorţit piciorul şi l-am imobilizat, îi explică Loraline, după ce-i dezvăluise numele ei. Aveai o fractură deschisă şi pierduseşi deja mult sânge când te-am găsit. Cythar m-a ajutat să te scot din crăpătura aceea, adăugă ea, mângâindu-l uşor între urechi pe lupul care venise mai devreme să-l adulmece pe Theophrastus.

— De unde ai ştiut? Cine eşti? De ce nu-mi pot vedea piciorul? Sunt medic, aş…

— Sst! Linişteşte-te! Îţi voi răspunde la toate întrebările. Nu mă zori, bine?

Se aşezase lângă el, goală, în ciuda frigului, şi zâmbea, incredibil de senină. Theophrastus se resemnă, cu un suspin. Da, voia să ştie şi, mai mult decât atât, voia să înţeleagă. Nu numai secretul acestei femei, ci şi cum era posibil ca el, Theophrastus von Hohenheim, să se simtă, în pofida împrejurărilor, fericit şi lipsit de griji cum nu mai fusese niciodată.

Ea îi povesti: Isabeau, Benoît, François de Chazeron, Huc de la Faye, abatele de la Moutier, Albérie. Îi spuse tot ce ştia sau ce bănuia, până la faimoasa noapte în care-l văzuse pentru prima dată, adormit, prin grija mătuşii ei, în fotoliu. Loraline n-ar fi putut să-şi explice motivul, dar în clipa aceea toată ura ei dispăruse.

În nopţile următoare, nu îndrăznise să se mai întoarcă în camera lui François. Nu-şi putea lua gândul de la Theophrastus, iar această obsesie o înspăimânta. Apoi venise la ea Albérie, furioasă că François se simţea mai bine. Loraline nu cuteză să-i dezvăluie că nu frica de a nu fi descoperită o împiedicase să-şi îndeplinească sarcina, ci faptul că, dintr-odată, aceasta i se părea lipsită de sens.

Îi promisese mătușii sale că-și va sfârşi treaba. Fusese destul ca Albérie să evoce amintirea lui Isabeau şi Benoît. Până atunci, Loraline dorise doar să răzbune moartea mamei ei. Datorită lui Theophrastus, înţelegea acum ce distrusese seniorul de Vollore. Pentru prima oară, dădu un nume sentimentelor ei: se îndrăgostise de Theophrastus. Nu înţelegea cum anume se întâmplase asta, dar tulburarea care-i răscolea pântecele şi inima când se gândea la el era neîndoielnică. Albérie le administrase somniferul. Dându-şi seama că el se prefăcea că doarme, Loraline lăsase special pasajul descuiat, sperând că el o va urmări.

Aşteptase toată noaptea şi până la mijlocul zilei următoare. În cele din urmă, îşi spuse că s-a înşelat. Apoi apăruse Albérie, răvăşită, tremurând, cu ochii roşii de plâns, şi-i spusese că Theophrastus dispăruse, că, probabil, o urmărise, că toată casa era întoarsă pe dos şi că planul lor era compromis.

— N-am văzut şi n-am auzit pe nimeni în urma mea, mătușă, sunt sigură de asta.

— Înseamnă că s-o fi rătăcit prin subterane. Nu contează! Trebuie să-l găseşti, Loraline, înainte ca el să ne descopere şi să ne trădeze secretul. Ia lupii cu tine şi scapă-ne de el!

— Dar nu-l pot omorî pe omul ăsta! se indignase fata.

Atunci, mătuşa ei ridicase tonul şi o înşfăcase fără menajamente de braţ:

— Cred că nu înţelegi bine, nepoată! De acum înainte, ori el, ori tu! I-am îndepărtat bănuielile soţului meu, dar va scotoci camera lui François. Dacă Theophrastus a putut să pătrundă în pasaj înseamnă că trecerea nu era bine închisă. Întoarce-te acolo şi blochează intrarea, ca să nu ajungă la tine şi Huc…

— Şi ce dacă ar ajunge? Doar ştie că exist.

— Chiar că nu înţelegi nimic, proasto! L-am îndrumat pe altă pistă. Trebuie să fie convins de nevinovăţia noastră şi să-şi îndrepte bănuielile spre Antoinette de Chazeron, ca să plătească şi ea împreună cu soţul ei pentru tot răul pe care ni l-au făcut. Crede-mă şi fă ce-ţi spun, oricât de greu ţi-ar veni, altfel suntem pierdute, şi eu, şi tu.

În cele din urmă, Loraline se supusese, ca de obicei, în timp ce Albérie mai adăugă:

— Deocamdată nu te mai apropia de François de Chazeron. E prea periculos. Scapă de medicul ăsta! Lupii sunt flămânzi. Nu trebuie decât să le dai drumul pe urmele lui.

Loraline nu îndrăznise să-i mărturisească ce simţea pentru Theophrastus. Sentimentele ei erau atât de confuze! Ştia că Albérie avea dreptate, dar, pe de altă parte, se gândea că Theophrastus ar fi putut foarte bine s-o prindă, să cheme gărzile şi atunci ar fi fost pierdută. Instinctul ei se agăţa de acest lucru. Theophrastus ar fi putut şi ar fi trebuit să procedeze astfel, dar n-o făcuse.

Se întoarse în subterane şi-l găsise. Zăcea fără cunoştinţă, cu piciorul vârât pe jumătate în crevasă, cu fruntea însângerată. Loraline simţise că totul în jurul ei se prăbuşea. Apoi îl examinase şi, simţindu-i pulsul, se liniştise. Îl trimisese pe Cythar să-i caute pe ceilalţi lupi, în timp ce ea plecase în fugă spre camera lui François. Un singur gând o obseda: nu cumva să-l găsească pe medic cineva din castel înainte ca ea să-i

îngrijească rănile. Urcase scările patru câte patru şi blocase trecerea, astfel încât să nu poată fi deschisă din interior.

„*De asta n-am descoperit pasajul în primele zile*”, îşi spuse Theophrastus.

Dar Loraline îşi continua istorisirea, frământându-i degetele între ale ei, tot mai însufleţită la aceste amintiri.

— Erai inconştient şi gemeai. Atunci am improvizat o targă, iar lupii te-au tras până aici. Au trecut şapte zile de când te îngrijesc. Te-am ţinut adormit tot timpul, ca să-ţi alin durerile. De şapte zile mă cert cu mătuşa mea ca să te ţin în viaţă, pentru că te iubesc, Theophrastus, eşti prima mea dragoste, şi am vrut să cred că şi tu mă iubeşti.

Şi Loraline îi sărută cu înflăcărare degetele. Theophrastus era emoţionat. Această mărturisire îl făcuse să uite de orice altceva. Toate cunoştinţele lui, tot ce învăţase, cercetase, încercase să descopere îşi pierdeau rostul când îi văzu ochii. Ar fi vrut să nege acest gând, dar toată fiinţa lui se opunea. Niciodată nu se simţise atât de împlinit:

— Da, Loraline, te iubesc. Împotriva oricărei raţiuni.

În ochii ei se aprinse un fulger sălbatic, luminându-i. Se aplecă spre buzele lui şi se desfătă sărutându-le. O sărută şi el, înfocat.

„*Sunt nebun,* îşi spuse, *dar ce nebunie frumoasă şi plăcută!*”

Nu-l mai simpatiza pe François de Chazeron. În lumina celor pătimite de Loraline şi de familia ei, înţelegea mai bine dorinţa lor de răzbunare. Era timpul ca toate acestea să ia sfârşit. Era timpul să întoarcă foaia. Fata asta merita ceva mai bun decât locul acela sordid. Se simţea gata să-i ofere o identitate, o existenţă, o realitate. Era pregătit să devină perechea ei. Chiar dacă nu ştia cum să procedeze.

— Cum stau lucrurile cu rănile mele? Nu simt nimic, întrebă el, ca să revină la realitate.

Când Loraline făcuse dragoste cu el, Theophrastus nu încercase să-şi schimbe poziţia, îmbătat de îndrăzneala ei spontană şi de plăcere. Dacă simţise vreo durere în timp ce se mişca, fusese una difuză, îndepărtată, ştearsă de valul dorinţei.

Loraline se ridică de lângă el.

— Ridică-te şi sprijină-te de perete! îi porunci.

Se conformă, cu senzaţia că picioarele îi erau grele şi inerte. O sudoare rece îi trecu pe şira spinării. Era posibil să fi paralizat? Loraline se aplecă şi începu să desfacă pansamentul din ierburi pe care îl legase de picior.

— Ştiu că eşti medic, deci nu eşti obişnuit cu leacurile mele; totuşi, sunt eficiente, zise ea, ca să-l încurajeze, în timp ce curăţa stratul de secreţie albicioasă de pe rană. Ţi-am redus dimensiunea fracturii. Totul e în regulă.

Theophrastus se uită şi el la rană. Deşi era adâncă, văzu că părea curată şi pe cale de vindecare. Inima i se umplu de admiraţie. Tânăra făcuse o treabă excelentă, dată fiind gravitatea leziunii.

— Mai aveai luxaţii la genunchi şi la umărul stâng, fără să mai vorbim despre lovitura de la cap.

Theophrastus îşi duse la mâna la umăr, mişcându-l uşor:

— Ar trebui să mă doară, o asigură el.

Loraline izbucni într-un râs cristalin:

— Am descoperit de curând cât de mari sunt puterile mele, ca şi cele ale mamei. Fiertura de mac pe care ţi-o administrez regulat te amorţeşte, dar vor mai trece câteva săptămâni până vei putea să te mişti ca înainte. Tare mă tem că va trebui să rămâi cu mine, doctore Theophrastus, şi să suporţi tratamentul meu neobişnuit.

— Şi după aceea? întrebă el, cu inima bătându-i puternic.

— După aceea am să-ți dau înapoi viaţa ta, iar tu vei hotărî ce se va întâmpla cu a mea.

Theophrastus dădu mulţumit din cap. Avea nevoie de timp ca să cugete la această poveste de necrezut pe care destinul i-o hărăzise.

— Comandantul va lua măsuri să fiu căutat, desigur…

— Nu mult timp. Părea încurcată, apoi zise repede: Am avut grijă să-ţi găsească hainele lângă un hoit pe care lupii l-au sfâşiat destul de mult ca să nu mai poată fi recunoscut. Chiar dacă vor crede că ai ieşit printr-un pasaj secret, atâta timp cât nu vor găsi trecerea, nu vor avea dovezi. Dacă te-ai întoarce la Montguerlhe, ar trebui să le povesteşti totul, iar mătuşa mea nu ar permite să se întâmple asta, înţelegi?

Theophrastus se gândi o clipă la devotatul său valet, singurul om din ţinutul acela care avea să plângă după el. Îşi spuse că, în cel mai bun caz, Corichon avea să capete vreo slujbă la castel şi va fi fericit acolo, iar în cel mai rău caz, la sosirea primăverii va porni din nou la drum ca să ducă trista veste familiei lui Theophrastus, şi acolo îşi va regăsi stăpânul, fericit împreună cu soţia pe care o va fi adus cu el.

— Ai făcut cum era mai bine, o asigură el.

Cuprinse mâinile calde şi aspre ale iubitei într-ale lui. „*Doamne, cât e de frumoasă*”, gândi, pierzându-se în ochii ei strălucitori de genele negre şi lungi.

Suspinând de fericire, o lăsă să-i schimbe pansamentul. Deşi peştera era lipsită de confort, iar el era dezbrăcat, nu-i era frig. Dimpotrivă, totul i se părea numai căldură şi lumină. Cea pe care-o emana Loraline înnobila locul acela.

De data asta, nu-i mai fu teamă când Cythar veni şi-şi trecu limba aspră peste obrazul lui. Îmbătat de plăcerea acestei apropieri a lupului – el respecta lupii – îşi puse mâna pe spinarea animalului şi-l mângâie. Lupul se aşează ca un câine în faţa stăpânului, cu privirea ageră şi inteligentă a unei fiinţe care-şi cunoaşte semenii.

„*Sunt cel mai norocos om din lume*”, îşi spuse Theophrastus. Atunci, de ce oare prietenul lui, Michel de Nostre-Dame, nu-i spusese nimic despre asta?

12

Montguerlhe, 16 noiembrie 1515.

Niciodată n-a fost mai frig pe aici. Iarna asta va fi cea mai grea dintre toate. De o săptămână, sosesc în fiecare zi oameni amărâți care cer sa fie adăpostiţi în fortăreaţă. Deşi am adunat o rezervă importantă de lemne, casele refăcute în grabă după furtună sunt friguroase. Adesea, zăpada care intră pe horn împinge fumul în casă înainte de a stinge focul. Greţurile permanente nu-mi mai îngăduie să vin în ajutorul săracilor. Se îngrămădesc cu zecile în sala comună unde, slavă Domnului, reuşim să le uşurăm viaţa. Totuşi, mulţi dintre ei au murit. Mai ales copii. Asta mă face să simt o tristeţe şi o oboseală care îmi sfâşie sufletul.

Soţul meu se însănătoşeşte. Huc pretinde că aerul din odaia lui era încărcat de miasme, din moment ce, deîndată ce a fost instalat în altă cameră, îi merge mai bine. Şi unul, şi celălalt mă ţin departe de ei. Îmi reproşează, poate, că l-am convins pe medicul acela elveţian să-l vegheze şi să-l trateze pe François. François susţine că, înainte să dispară, medicul i-a furat un bun de preţ pe care avusese nesăbuinţa să i-l arate, în slăbiciunea lui.

Dar Dumnezeu l-a pedepsit. Rămăşiţele lui au fost găsite ieri, nu departe de castel, lângă zidul care mărgineşte drumul spre Thiers. Ţăranul care l-a descoperit ne-a adus trusa lui, care zăcea neatinsă pe pietre. A cerut în schimbul ei hrană pentru familia lui.

Huc a venit şi el şi i-a pus omului o mulţime de întrebări, dar nu ştiu ce a aflat, până la urmă. Nu-mi mai spune nimic. Judecând după furia soţului meu, am dedus că bunul furat nu fusese găsit. Nu-mi pasă despre ce anume era vorba. Mă întristează gândul că am fost păcălită de un simplu hoţ care se dădea drept medic, fiindcă nu ştiu ce să fac cu servitorul lui. Este mut şi nu are nicio legătură cu fărădelegile stăpânului său. Jeanne a fost impresionată de el. Este îndemânatic şi-o ajută. I-l las. Cu toţi refugiaţii ăştia, are o groază de treburi.

Am trimis un soldat la mănăstirea din Moutier, ca să-i spună abatelui Antoine ce s-a întâmplat şi să-l roage să-i adăpostească şi să-i hrănească pe cei care vor veni acolo. La întoarcerea mesagerului, am aflat că şi părintele este foarte bolnav. Se pare că frigul i-a atacat plămânii. Tuşeşte atât de tare, încât cei din jurul lui sunt îngrijoraţi.

Mă simt singură, drumurile sunt aproape impracticabile, doamnele mele de companie se lamentează şi suspină, gândindu-se la curţile din sud unde lumea cântă, dansează şi râde, iar trubadurii, circarii şi povestitorii vin chiar şi iarna. Sper ca Dumnezeu să-mi lase acest copil, ca să-mi aline durerea şi plictiseala. Singura mea plăcere în aceste ceasuri mohorâte, când Huc nu mai vine la mine, este să torc, să ţes şi să cos trusoul lui.

Mă resemnez să ascult vocea raţiunii.

Albérie mă evită, e preocupată de ceva. Poate că a aflat. Daca femeia asta vrea să mă ducă la pierzanie, voi muri de mâna soţului meu. Iar copilul va pieri odată cu mine.

În noaptea asta e lună plină. Oare de ce nu m-am căsătorit cu vreun senior gascon?

Antoinette de Chazeron îşi scutură pana de gâscă, astupă călimara şi închise cartea de rugăciuni, după ce o agitase ca să usuce scrisul elegant de pe foaia de hârtie. Noaptea cobora încet asupra muntelui, dar lumânările înlocuiseră demult lumina albicioasă.

În vechime, se spunea că Dumnezeu voise să-l nimicească pe diavol, încătuşându-l în gheţuri. Poate că era adevărat. Soţul ei spusese că numai din cauza asta Satana nu se întorsese după el. Imediat după aceea, când ea cutezase să-l întrebe ce motive ar fi avut diavolul să poposească sub acoperişul lor, François o dăduse afară din odaie, furios că fusese indiscret. Văzând că el devine iarăşi odios, Antoinette nu se îndoia că era pe cale să se vindece.

Se ridică, strângând la piept caietul căruia-i încredinţa mărturisirile ei, deschise un sertar al birouaşului, îl aşeză înăuntru, apoi răsuci în încuietoarea delicată cheia micuţă pe care o adăpostea la sân.

Îngenunche pentru rugăciunea de seară şi se culcă, suspinând, după ce stinse lumânarea. Nu încuiase uşa. Îl va aştepta şi în seara asta pe Huc, deşi ştia bine că nu va veni. Amândoi suportau cu greu această lipsă de tandreţe şi de dragoste, dar ea înţelegea şi respecta prudenţa lui Huc. Îi pândi un timp paşii pe coridor, apoi adormi, cu visele ei adulterine.

După ce se asigură că François de Chazeron dormea liniştit, Huc închise uşa, lăsându-l pe unul dintre oamenii lui de încredere să stea de pază pe coridor. O făcea din obişnuinţă, deşi era convins că n-avea niciun rost. De când găsise rămăşiţele medicului, dezlegase misterul de la Montguerlhe. Acum, totul îi părea limpede. Probabil că impostorul îl întâlnise pe messirul François la Clermont şi-l urmărise. Poate că găsise accesul în subterane din întâmplare sau poate că i-l dezvăluise cineva, cine ştie? Oricum, dacă Theophrastus putuse să dispară astfel înseamnă că ştiuse să acţioneze mecanismul. Aşadar, Theophrastus fusese cel care-i administrase lui François un drog oarecare, pentru a motiva necesitatea intervenţiei sale. Poate că nu găsise aurul în timpul primelor sale vizite. Apăruse la castel împreună cu un mut care n-avea cum să-l trădeze, se dăduse drept un medic experimentat, evitase orice bănuieli pomenind de otravă şi punând-le droguri în supă. De fapt, a doua zi după ce medicul dispăruse, Huc văzuse că supa fusese vărsată după o mobilă, dovada că Theophrastus ştia ce se află în ea.

Theophrastus îl convinsese pe François că era interesat de alchimie, îl încurajase să-i facă mărturisiri, apoi furase lingoul de aur, abandonându-şi valetul care acum nu-i mai servea la nimic. Din nefericire pentru el, justiţia divină îşi spusese cuvântul. Lupii flămânzi se ocupaseră de el. Theophrastus de Hohenheim căpătase ceea ce merita orice hoţ.

Huc ar fi trebuit să se simtă uşurat că rezolvase această enigmă: cu toate acestea, el îşi făcea reproşuri. Albérie fusese îndreptăţită să se supere pe el. Din cauza lui Antoinette, trădase cei cincisprezece ani de încredere în care încercase să-şi înece remuşcările conştiinţei. O dorea pe Antoinette, dar de

când aflase că soţia lui ştia de ei, nu mai reuşea să se apropie de ea.

În noaptea aceea, spera că-şi va răscumpăra greşeala. Pentru că era lună plină. Pentru că, în zori, Albérie va avea nevoie de el. Pentru că voia s-o facă să înţeleagă că nimic nu era pierdut. Pentru că îşi dăduse prea târziu seama că în inima soţiei lui era mai multă iubire pentru el decât ură pentru călăul familiei sale. Era mai mult decât ar fi sperat. Când Albérie se va întoarce, o va convinge să fie a lui, ca să-i înlăture pentru totdeauna frica şi s-o convingă că nu-l scârbea şi că o accepta. În întregime. Desigur că va continua să ţină la Antoinette, poate că se va mai culca şi cu ea, dar nu se va mai trăda.

Trecu fără remuşcări prin faţa uşii amantei, dar o deschise pe cea a soţiei lui. Odaia era goală. Un foc vesel trosnea în şemineul de piatră. Huc le poruncise slujnicelor să ţină focul aprins. Îşi închipuia, dincolo de perdeaua de flăcări, transformarea lentă, strigătele şi disperarea ei. Se simţea, mai mult decât în oricare altă noapte, alături de ea. Îşi împreună mâinile, ca pentru rugăciune, cu faţa îndreptată către luna rotundă care se vedea prin geam, şi aşteptă zorii.

Theophrastus dormea liniştit, când un urlet îl făcu să tresară. Se ridică şi ascultă atent, privind în jurul lui. Cythar stătea liniştit la picioarele lui. Era mereu alături de el, ca un câine care-şi veghează stăpânul. Nu atât urletul îl tulburase, cât o urmă de certitudine surdă că desluşea în el şi ceva uman. Îşi amintea că-l mai auzise o dată la castel. Aici, nu mai avea noţiunea timpului. Căută alături de el trupul dulce al lui Loraline, dar nu-l găsi.

— Loraline? strigă în beznă, dar ecoul răsună printre pietre fără răspuns.

Doar Cythar, auzindu-i vocea, veni să-şi pună capul pe pieptul lui. Calmul animalului îl linişti. Nu avea de ce să fie neliniştit. Desigur că Loraline plecase să culeagă ierburi de leac. Multe dintre vrăjitoarele pe care le întâlnise subliniaseră cât de important era ca plantele să fie culese noaptea. Purtarea ei era cât se poate de firească. Se culcă la loc, râzând de propria prostie. Loraline n-avea nevoie de protecţia lui!

Îl mângâie pe Cythar şi se destinse. Totuşi, după câteva clipe, tresări din nou. Auzi mârâitul, foarte aproape. De data asta, şi Cythar îşi ridicase capul. Theophrastus privi în jur, apoi zări un lup care, de pe o stâncă aşezată la câţiva metri deasupra lui, îl aţintea cu o privire metalică plină de ură, arătându-şi sălbatic colţii.

Theophrastus simţi o sudoare rece pe şira spinării. Cythar se ridică gemând, ceea ce-l sperie şi mai mult. Nu mai văzuse acolo un lup atât de mare. Nu semăna deloc cu „protejaţii" lui Loraline.

„Nu te mişca, nu-i arăta că ţi-e frică, îşi repetă. *Trăieşti printre semeni de-ai lui, miroşi ca şi ei.*"

Pentru o clipă, închise ochii. Când îi deschise din nou, animalul dispăruse, însă Cythar continua să geamă, iar ceilalţi lupi, ascunşi în străfundurile peşterii, gemeau şi ei împreună cu el. Theophrastus ezită s-o cheme pe Loraline, ca să n-o expună pericolului. Poate că animalul făcea parte dintr-o altă haită, se rătăcise şi era înfometat. Dar dacă fata se şi întâlnise cu el? O îngrijorare nespusă îl cuprinse.

În ciuda rănii şi a hotărârilor luate, se strădui să se aşeze pe marginea patului. Când puse piciorul jos, durerea, la care nu se gândise, îl străfulgeră. Dar nu se lăsă învins de ea. Se ridică, rezemându-se de perete, şi luă felinarul aşezat la capul patului. Ar fi fost de-ajuns să se apropie de focul aprins de Loraline în mijlocul grotei. Lupii nu veneau niciodată lângă flăcări. Pipăi ceafa lui Cythar şi se agăţă cu toată puterea de ea.

— Du-mă, îi şopti animalului, arătând spre foc.

Cythar înainta, trăgându-l după el pe Theophrastus, care ţopăia într-un picior. Când ajunse la mijlocul drumului, auzi în spatele lui un mârâit care-l făcu să-şi dea seama cât de inconştient fusese.

— Mergi! îi ordonă lui Cythar.

Dar animalul încremenise locului, gâfâind, de parcă s-ar fi supus unei porunci şi mai imperioase. Atunci, Theophrastus se întoarse. Fiara se ghemuise, gata să sară. Simţi cum blana lui Cythar se zbârleşte sub mâna lui. Îi dădu, fără să vrea, drumul. O clipă, cele două animale se înfruntară din priviri, iar Cythar se aşeză între Theophrastus şi celălalt lup.

„Trebuie să ajung lângă foc. Trebuie să ajung lângă foc”, îi răsuna în tâmple o voce pierită. Piciorul îl chinuia îngrozitor. Totuşi, Theophrastus se forţă să dea înapoi, lăsându-l pe Cythar să înfrunte lupul sur. Cu cât se apropia mai mult de foc, cu atât mai mult i se părea că Cythar era intimidat de mârâitul adversarului său. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme impresia, acesta lăsă deodată capul în jos, se dădu la o parte şi o luă la fugă. Theophrastus înţelese că era pierdut. Animalul făcu doar câţiva paşi, aţintindu-l pe medic cu privirea de un albastru rece şi crud.

„Dacă aş putea să mă mişc până acolo!” îşi spuse Theophrastus. Focul era atât de aproape!

Fiara se încordă. În clipa aceea apăru Loraline, transpirată, cu Cythar alături şi strigă:

— Stelphar, nu!

Dar animalul se avântase. Theophrastus se trezi ţintuit la pământ cu o forţă cumplită, în timp ce colţii acestuia pătrundeau în braţele cu care-şi acoperise faţa şi gâtul.

— Lasă-l, Stelphar! Lasă-l! îi porunci Loraline, apoi scoase un urlet care-i adună lângă ea pe lupii din jur.

În ciuda durerilor din picior, în ciuda colţilor care-i sfârtecau cu furie braţele, Theophrastus nu încerca să se zbată. Fiara voia să ajungă la gâtul lui. Dacă reuşea, era ca şi mort. Deodată, lupul încremeni şi dădu înapoi, ameninţat de mârâitul semenilor lui.

De asta data, Cythar se năpusti la el, iar Theophrastus contemplă, fascinat, ciudatul dans al urii care-i făcea să se rostogolească prin praf. Loraline îl apucă de mijloc şi-l trase chiar lângă foc.

— Nu te mişca! îi porunci ea cu obrazul răvășit de lacrimi şi de furie.

Chiar dacă ar fi vrut să se mişte, n-ar fi putut. Era epuizat. O văzu aşezându-se între cele două animale, amestecându-se în dansul lor şi trântindu-se între ele, riscând să fie muşcată. Totuşi, acest simplu gest fu de-ajuns ca să-i facă să înceteze lupta, de parcă amândoi lupii s-ar fi temut să n-o rănească.

Cythar se dădu înapoi până în dreptul lui Theophrastus şi se prăbuşi alături de el, istovit de luptă, cu o labă însângerată.

Theophrastus ar fi vrut să-l mângâie, dar era plin de răni adânci şi simţea dureri în tot trupul.

Crezu mai întâi că Loraline avea să-l ucidă pe lupul sur, dar în loc de asta, o văzu îngenunchind lângă el şi examinându-i, calmă, rana pe care i-o făcuseră la omoplat colţii lui Cythar. În timpul acesta, îi vorbea într-un limbaj straniu, pe când animalul continua să mârâie, dar fără să încerce să-i facă vreun rău. Loraline stătu mult timp lângă lup, apoi strânse la piept capul sur, legănându-l cu duioşie.

Theophrastus nu cuteza să scoată niciun cuvânt, tulburat, nedumerit şi înspăimântat de scena la care asista. Ar fi putut să jure că fata plângea. Dar nu mai era sigur de nimic, în afara unui singur lucru evident: el zăcea acolo rănit şi vulnerabil, iar Loraline îl îngrijea şi îl alinta pe agresorul lui. Slăbit, la capătul puterilor, se lăsă cuprins de beznă, simţind în colţul gurii gustul amar al dezamăgirii.

La primele licăriri ale zorilor, Huc se întinse cu voluptate. Aţipise fără să-şi dea seama şi moțăise liniştit. Acest fapt îi spori hotărârea. Liniştea aceasta pe care o simţea însemna că alegerea pe care o făcuse era corectă. Albérie n-avea să mai întârzie mult.

Când auzi huruitul zăvorului, inima îi tresăltă de bucurie. Avea atâtea de făcut ca să-şi răscumpere păcatele! Dar zâmbetul îi îngheţă pe buze. Imediat ce intră în odaie, Albérie se prăbuşi la pământ, sub ochii lui. O pată mare de sânge îi îmbibase haina pe umăr.

Theophrastus se trezi înspăimântat. Avusese un coşmar oribil. Văzând trupul femeii, se bucură că totul nu fusese decât un vis.

— Loraline, începu el cu tandreţe…

Dar când ea îşi întoarse privirea chinuită către el, trebui să recunoască adevărul. Părul fetei era năclăit de sânge închegat şi dâre lungi desenau pe chipul ei o ciudată pânză de păianjen.

Ca să se convingă, Theophrastus îşi privi braţele şi constată că erau acoperite cu acelaşi noroi întunecat la culoare ca şi piciorul. Se afla din nou pe salteaua de paie, dar de data asta,

Loraline nu mai era deasupra lui, strigând: „*Te iubesc*”. Fata îi zâmbi totuşi, cu zâmbetul acela chinuit pe care îl afişezi ca să ţi se ierte vorbele pe care le vei spune.

— Te doare? îl întrebă.

Dădu din cap căci durerea care-i sfâşia inima nu putea fi alinată de niciun unguent.

— Ce s-a întâmplat, Loraline?

Ea suspină, schiţând o mângâiere pe fruntea lui cu şuviţele încleiate de sânge.

— Credeam că ea o să înţeleagă. M-am înşelat. Te iubesc, Theophrastus, însă de îndată ce rănile îţi vor fi vindecate, va trebui să pleci şi să mă uiţi.

El se ridică, simţind că-l cuprinde furia:

— Nu plec fără tine! De zece zile mă uit cum trăieşti şi n-am avut, nicio clipă, vreo îndoială. Mi-ai făgăduit că-l vei lăsa pe seniorul de Vollore în voia sorţii şi că-ți vei trăi propria viaţă. Nu pot concepe ca viaţa ta să se petreacă în altă parte decât lângă mine.

— Nu înţelegi, iubirea mea! N-am de ales! Îi aparţin!

— Cui îi aparţii, pentru Dumnezeu? urla el, apucând-o de braţ, fără să mai ţină seama de răni.

— Lupoaicei. Lupoaicei sure. Ea a îndrumat-o spre acest loc pe mama mea, ea protejează toată familia mea de când am venit pe lume, de la ea am învăţat graiul lupilor. Este mama tuturor, o respectă cu toţii. Niciodată n-aş fi crezut că Cythar se va ridica împotriva ei. Vine de fiecare dată când e lună plină şi doarme lângă mine. Îi aparţin, Theophrastus!

— Dar e absurd! Nu e decât un animal!

— Ba nu, mama mi-a spus că este din neamul nostru.

— Loraline, aşa ceva nu se poate!

Privirea ei îndurerată îi căută ochii, de parcă ar fi căutat un refugiu în raţiune, apoi fata îşi plecă privirea, se întoarse încet şi-şi ridică pletele lungi care-i acopereau ceafa.

Theophrastus simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Un smoc de blană cenuşie, lat de vreo două degete şi cam tot atât de lung, se vedea pe gâtul fetei. Nu, el refuza să creadă în astfel de basme de adormit copiii. Vârcolacii nu existau decât în legende!

— Toate femeile din familia mea au acest semn. Nu ştiu de ce, dar datorită lui am şi nişte puteri deosebite. Înţeleg graiul animalelor, pot să fug foarte repede şi să sar mai sus decât ceilalţi oameni, descopăr după miros rădăcinile bune de leac…

— Toate astea le puteai învăţa de la mama ta şi de la lupi. Este ceva obişnuit. Te-ai adaptat la mediul în care trăieşti. Dar asta nu înseamnă că eşti o prizonieră. Era gata s-o înfrunţi pe mătuşa ta, de ce nu i te poţi opune şi acestui animal?

— Mătuşa mea a fost de acord să am încredere în tine fiindcă am minţit-o, spunându-i că tu te simţeai îndatorat, ştiind că ţi-am salvat viaţa. Stelphar nu mi-a dat de ales. Dacă nu pleci, o să te ucidă. La venirea primăverii, ea va fi aceea care te va conduce in inima ţinutului Thiers. Acolo ai să găseşti un cal, provizii şi aur destinat să-ţi cumpere tăcerea. Te mai lasă să stai până la a cincea lună plină începând de acum. Când se va întoarce, ne vom lua bun-rămas.

Theophrastus nu spuse nimic. A cincea lună plină. Încă cinci luni. Mai avea un răgaz de cinci luni ca s-o convingă să renunţe la superstiţiile acestea prosteşti. Cinci luni în care să-i înlăture teama şi remuşcările, şi să-i dovedească dragostea lui. Cinci luni ca să se vindece.

— Iubeşte-mă, murmură el, blând.

Loraline îşi întoarse către el chipul frumos şi îndurerat, cu o sclipire de surprindere în privire. Theophrastus îi zâmbea.

— Va veni şi vremea aceea, îi şopti. Să nu lăsăm frica zilei de mâine să înjosească ceea ce trăim acum. Vreau să-mi uit rănile alintând pielea ta, să înăbuș zgomotele luptei în gemetele tale, să înec gustul sângelui în cel al sărutărilor tale. Puţin îmi pasă cui îi aparţii. Eu, unul, nu-ţi mai aparţin decât ţie de acum înainte.

Loraline îi căzu la piept, cu un hohot de plâns. După o clipă, el o regăsi somptuoasă şi felină, arcuindu-şi sânii tari cu sfârcurile sumeţite sub jugul plăcerii.

Huc o întinse pe Albérie pe burtă şi-i scoase cu grijă haina. Ea nu-şi revenise din leşin, iar el se lovea de tăcerea aceasta ca de un zid. Muşcătura era superficială, dar el identifică de la prima privire natura rănii, ceea ce îi stârni în minte un alt val

de întrebări. De ce o atacaseră lupii pe soţia lui? Albérie îi explicase de nenumărate ori că ei o respectau, aproape că o venerau.

Nedorind să sperie pe nimeni, Huc coborî chiar el în bucătărie şi puse apă la fiert. Aduse în cameră un lighean plin cu apă caldă şi nişte fâşii de pânză. Se bucura că personalul încă nu se trezise.

Când intră, îşi găsi nevasta aşezată pe pat, cu privirea pierdută, încrucişându-şi mâinile peste sânii goi. Huc se repezi spre ea, stropind cu apă pe parchet, în graba lui, aşeză ligheanul lângă Albérie şi întrebă îngrijorat:

— Te simţi bine? Rana nu e gravă, am să te pansez.

Ea îi aruncă o privire tristă:

— Nu erai aici când mi-am revenit. Am crezut că…

— Ai greşit crezând aşa ceva, dar şi eu am greşit adesea faţă de tine. Acum s-a sfârşit. Sunt aici. Ca înainte.

O sărută cu afecţiune pe frunte, apoi se apucă să-i cureţe rana. Nu voia să forţeze lucrurile. Va aştepta până când ea va simţi nevoia să i se destăinuiască, ceea ce se întâmplă chiar atunci:

— Nu înţeleg ce s-o fi întâmplat. Cythar m-a atacat. E prima dată când se întâmplă aşa ceva. Loraline a intervenit, dar am avut impresia că a făcut-o ca să-l apere pe el. Pe măsură ce îmbătrâneşte, devine tot mai gelos. A văzut-o pe Loraline născându-se şi acum, că mama ei nu mai este aici, poate că simte nevoia să-şi marcheze teritoriul.

— Spune-i nepoatei tale adevărul!

— Niciodată! Nu vreau să treacă şi ea prin chinurile prin care am trecut eu.

Tăcerea se lăsă din nou, în timp ce el îi bandaja umărul. Abia când se aşeză lângă ea, Albérie murmură:

— Niciodată până acum nu mă simţisem atât de singură. Credeam că te-am pierdut.

El o îmbrăţişă, având grijă să nu-i provoace dureri. Toată noaptea se frământase căutându-şi cuvintele care, deodată, i se păreau atât de evidente:

— Eu aş fi fost singurul vinovat, dacă s-ar fi întâmplat aşa. Uită-te la mine, Albérie! Am preferat minciuna ca să mă pot

convinge de vinovăţia ta. Nu în evenimentele petrecute în ultimele luni, ci în refuzul tău de a fi a mea. M-am gândit bine la toate acestea, la consecinţele faptelor noastre. Nu-mi pasă de ele! N-am bunuri, nu mai am, de fapt, vreun rang sau domenii; dacă aş avea copii, ce le-aş putea lăsa moştenire? Nici avere, nici nume, nici glorie. N-am ce regreta dacă stirpea mea se va stinge.

— Dar în pântecele meu e fiara…

— O voi îmblânzi, căci nu mă tem de ea.

— Şi dacă va veni un copil?

— Tu singură vei hotărî. Vei face aşa cum îţi vor dicta sufletul şi inima ta. Nu-ţi voi reproşa nimic, indiferent dacă acel copil va trăi sau va muri. Vom suporta împreună consecinţele. Te rog, nu-mi refuza dreptul de a te face să iubeşti femeia din tine.

— Nu ştiu dacă voi putea suporta…

— Vom aştepta atât cât va fi nevoie. Toată viaţa, dacă trebuie.

— Şi doamna Antoinette?

— M-am lăsat sedus de ea. Avea nevoie de dragoste, ca şi mine. Cei din familia Chazeron obţin întotdeauna ceea ce doresc, ştii şi tu. Trebuie să-i las timpul necesar ca să mă uite, nu vreau ca supărarea ei să se răsfrângă asupra ta. Vreau să ai încredere în mine, Albérie!

— Cu toate astea, o iubeşti.

— Da, aşa am crezut. Aveam nevoie de această iubire. M-am pierdut. Era să te pierd şi pe tine. Iartă-mă!

— Nu pe tine sunt supărată, ci pe mine.

— Ştiu. Iar asta nu trebuie să se întâmple.

Huc îi căută cu blândeţe buzele. Ea nu se feri. În seara aceea, când ai ei o alungaseră, pierduse totul.

— Fii a mea! În noaptea asta! gemu cu tandreţe Huc.

O întinse cu grijă pe cuvertură. Ea continua să-şi ascundă sânii cu braţele, pe care Huc le acoperi cu sărutări tandre, apoi îi alintă cu degetele şi cu buzele gura, gâtul, pieptul, până când îi învinse rezistenţa. Respiraţia ei se acceleră, iar bătăile inimii i se precipitară. Când bariera convenienţelor dispăru, ea îşi închise ochii, temându-se de verdictul lui Huc.

— Eşti frumoasă, îi şopti el.

Era sincer. Îşi amintea sânii fierbinţi şi tari ai lui Isabeau pentru că o dusese în braţe pe copila violată. Atunci îşi ferise, pudic, privirea. Astăzi, sânii soţiei lui îi aduceau aminte de rotunjimile albe ca laptele ale lui Isabeau. Îi sărută tandru, înfocat, plin de dorinţă, în ciuda urmelor luptei, rămase pe pielea mătăsoasă, în ciuda mirosului de sânge care stăruia, cu toate că rana-i fusese spălată.

Albérie nu se clintea. Huc îi simţea încordarea. Îl dorea, dar era şi speriată. O dezbrăcă în tăcere. Din când în când, la atingerea mâinii lui o străbătea un fior, iar el o săruta, îmbărbătând-o cu un „*te iubesc*" abia auzit. După ce Albérie rămase goală, se dezbrăcă şi Huc, fără zgomot, zăbovind ca să-i dezmierde coapsele strâns lipite într-un ultim gest de apărare.

Ţinea ochii închişi, dar tot trupul ei trăda nu atât teama, cât emoţia care o stăpânea.

— Priveşte-mă, Albérie, nu mai fugi de realitate! Vreau să te poţi oglindi, în sfârşit, în ochii mei.

— Nu pot, suspină ea, întorcându-şi capul.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă, dar Huc refuză s-o bage în seamă.

— Nu te voi lua cu forţa. Niciodată. Ai încredere în mine, ai încredere în tine! Te rog! Deschide ochii!

Ea şovăi o clipă, apoi se supuse. Se îmbujoră şi-şi plecă privirea, văzând goliciunea soţului ei. Huc îi îndreptă mâna către sexul lui, făcându-o să-l cuprindă în palmă.

— Vezi, iubita mea, ce mult te doresc aşa cum eşti; trupul tău care mi se oferă este un dar nepreţuit pentru inima şi privirea mea. Nu te jena de frumuseţea ta, nu trebuie să-ţi fie ruşine sau frică. Sexul meu l-a acceptat pe al tău.

Apoi lăsă din nou tăcerea să se aştearnă peste respiraţia lor însoţită de trosnetul lemnelor care ardeau în vatră. Puţin câte puţin, degetele ei începură să-i cerceteze sexul, smulgându-i lui Huc un suspin pe care nu încercă să-l înăbuşe. Degetele lui începură din nou să danseze pe trupul partenerei sale, care se relaxa treptat. Ea închisese iarăşi ochii, dar asta n-avea nicio importanţă. Gura lui îşi făcu loc printre coapsele ei musculoase, învingându-i reticenţele. Când o simţi fremătând sub mângâiere, ştiu că a reuşit.

Urcă încet până la buzele ei, se întinse peste ea şi o penetră cu blândeţe, pândind pe chipul ei şi cea mai mică urmă de suferinţă. Dar trăsăturile ei nu lăsară să se vadă vreo durere. Când şoldurile ei începură să se mişte în acelaşi ritm cu ale lui, Huc îi strânse cu ardoare mâinile. Albérie îşi deschise ochii doar atunci când valul extazului o copleşi. În locul ţipătului de plăcere, vocea i se stinse într-un: „*Te iubesc!*”

Când Huc ieşi, cu regret, din cameră, Albérie încă mai dormea. Soarele era deja sus pe cer însă după noaptea aceea de dragoste, pe amândoi îi furase somnul. Huc îi făgăduise o partidă de şah lui François, care desigur că avea să se înfurie dacă-l va aştepta în zadar. Pe când se îndrepta către camera pacientului aflat în convalescenţă, se întâlni cu Antoinette care se ducea la doamnele ei de companie, ţinând pe braţ un coşuleţ cu ace şi aţă colorată pentru cusut.

— Huc, iubitule, şopti ea în loc de salut, cu o privire plină de tandreţe.

Huc îi zâmbi. N-avea niciun chef să zăbovească acolo. Coridoarele de la Montguerlhe erau întunecoase şi reci. O salută, spunându-i:

— Îţi doresc o zi frumoasă, doamnă Antoinette, apoi grăbi pasul.

Antoinette îl reţinu, prinzându-l de braţ:

— Fugi de mine, Huc?

— Nu, minţi el, însă datoria mă cheamă alături de stăpânul meu.

— Te-aş prefera alături de mine, murmură ea pe un ton de reproş.

Huc mângâie braţul care-l ţinea în loc:

— Încerc să fiu prudent.

— Dar o să ne mai iubim?

— În curând, o asigură el, desfăcându-i degetele de pe mâneca lui ca să le sărute.

Se îndepărtă imediat, fără ca ecoul ultimei şoapte a amantei sale: „*Mă mai iubeşti, Huc de la Faye?*” să-i mai ajungă până la urechi.

Îl găsi pe François de Chazeron în picioare, gata îmbrăcat. Voi să-l dojenească, dar îşi cunoştea prea bine stăpânul şi ştia că acesta proceda întotdeauna după bunul său plac.

— Astăzi arăt foarte bine, mă simt în putere şi am o poftă de mâncare grozavă, îl anunţă seniorul de la Vollore, de cum îl zări intrând pe uşă.

De altfel, se vedea că aşa era.

— Nu eşti medic, aşa că scuteşte-mă de reticenţele astea prosteşti de şarlatan. Am nevoie să iau aer şi sper să ajung până la Vollore.

— E prea frig, chiar şi pentru cai.

— Am înfruntat şi alte ierni, cu o şubă groasă. Mă oboseşte, dragă Huc, somnolenţa asta în care zac de atâta vreme. Doresc să-mi continuu cercetările şi mă simt ca un prizonier în această odaie nedemnă de rangul meu. Până şi garnizoana ta are paturi mai comode.

— Ştii motivele pentru care te afli aici.

— Acum, aceste motive nu mai există, din moment ce n-a fost vorba de vreun diavol, ci de un hoţ abil. Aşadar, am hotărât, mă vei însoţi împreună cu câţiva oameni.

— Vizita la Vollore te va dezamăgi. Lucrările nu avansează din cauza frigului. Iama asta e una dintre cele mai aspre pe care le-am văzut.

— Destul, Huc! Sunt prea binedispus ca să aud asemenea lucruri. Plecăm chiar acum. Am dat deja ordinele necesare, în timp ce tu leneveai lângă nevastă-ta.

Huc lăsă nasul în jos, jenat:

— Hai, nu te ruşina! Ştiu tot ce se întâmplă în casa asta, fie că-mi place, fie că nu. Soţia ta e tânără şi bine făcută, ai dreptate să o cinsteşti.

Huc nu se simţea în largul lui. Dincolo de aparenta bunăvoinţă a lui François, desluşea o ironie amară. Fusese discret în relaţia cu Antoinette, şi totuşi Albérie o descoperise. Oare şi cu François se întâmplase la fel?

Petrecându-şi braţul pe după umerii lui Huc, François îl conduse spre uşă:

— Râvnesc şi eu la carne tânără, iar la Vollore am văzut o puştoaică apetisantă, din care mă voi înfrupta cu plăcere de

îndată ce vom rezolva acolo o treabă cam neplăcută… Pregăteşte-ţi oamenii, Huc! Plecăm!

Tonul era sec şi poruncitor. Huc se strădui să-şi păstreze calmul şi răspunse zâmbitor:

— Sunt la ordinul tău, messire!

De data se întoarse hotărât în camera soţiei lui, cu inima bătându-i năvalnic. Ea dormea încă, liniştită. N-o văzuse niciodată mai senină şi mai femeie ca atunci. O trezi, totuşi.

— Huc, suspină ea, cuprinzându-l cu braţele de după gât.

El o sărută părinteşte pe frunte, eliberându-se din îmbrăţişare. Nu avea timp.

— Te iubesc, Albérie, din tot sufletul, iar noaptea asta a fost cea mai frumoasă dintre toate, dar mi-e tare frică. Trebuie să-l însoţesc pe François la Vollore şi instinctul îmi spune că el ştie de legătura mea cu Antoinette.

Albérie păli şi mâinile i se încleştară pe cearşaful care-i acoperea trupul.

— Poare că n-am să mă mai întorc de la Vollore, dar n-am să-i îndur pedeapsa fără să mă lupt. Mă tem să nu se lege de tine. Dacă am să dispar, fugi! Şi aminteşte-ţi mereu cât de mult te-am iubit.

— Nu-l înfrunta, Huc! Să fugim amândoi, chiar acum, îl imploră ea, cu lacrimi în ochi. Nu pot să-mi imaginez că ţi s-ar putea întâmpla tot ce e mai rău, nu după noaptea asta. Te rog!

— Nu, e prea mult timp de când aştept clipa asta, deşi m-am temut întotdeauna că va sosi. Sunt mai puternic decât el. Şi am încredere în oamenii mei. Aşteaptă să mă întorc! Şi ai grijă de tine, dragostea mea!

O sărută cu disperare. Buzele ei aveau un gust de lacrimi, ca şi în noaptea aceea, când fusese învinsă de plăcere, dar de data asta n-aveau să-i lase decât o senzaţie de durere. Se dezlipi de ea. Nu voia să-i audă hohotele de plâns. Îşi luă mantaua şi ieşi.

După câteva clipe, trecea pe sub arcada de piatră a porţii, împreună cu patru oameni şi cu François de Chazeron.

13

În acea zi de 20 noiembrie 1515, François închise în urma lui uşa bârlogului său de alchimist, iar Huc se simţi prins în capcană, deşi pătrunsese în camera interzisă la porunca seniorului. Urmele exploziei se mai vedeau încă pe peretele din dreapta, dar atanorul era din nou întreg şi rece.

— Te-ai întrebat vreodată, Huc, ce voiam eu să obţin aici? începu François, punându-şi în buzunar cheia cu care tocmai încuiase uşa.

În tot timpul călătoriei, Huc fusese tăcut, pe de o parte din pricină că gerul le îngheţa răsuflarea, aşa că merseseră cu glugile trase pe faţă şi înfăşuraţi în şaluri groase, iar pe de altă parte, pentru că astfel avea timp să se pregătească pentru a-l înfrunta pe François. Ca om de arme ce era ştia să se lupte, dar şi să-şi organizeze apărarea. François era impulsiv şi inteligent. Huc preferase să-l lase pe el să facă prima mişcare.

— Acea faimoasă piatră filosofală, răspunse Huc direct.

— Desigur, desigur, dar şi ceva mai mult.

François se apropie de cuptor şi-l aprinse. Cărbunii din vatră ardeau cu un vuiet înfundat, împrăştiind o lumină roşie, în încăpere, era aproape la fel de frig ca afară, iar prin şemineul stins pătrundea un vânt foarte rece. Huc se apropie fără ezitare de flăcările care încingeau cărbunii, ţinându-şi mâinile încrucişate la spate. François aţâţa focul, folosindu-se de o ţepuşă din fier cu mâner de lemn. Se vedea că-i face plăcere s-o înfigă în bucăţile mai mari, despicându-le şi oferindu-le flăcărilor.

— Prin găsirea pietrei filosofale, alchimiştii speră să obţină tinereţea veşnică şi, bineînţeles, aur, mult aur. Eu doresc şi mai mult. Vreau putere. Puterea absolută şi deplină. Acea putere de neînvins pe care o conferă bogăţia infinită şi eternitatea. Nici nu-ţi închipui cât de îmbătător e gândul că nimeni şi nimic nu-ţi pot sta împotrivă, că ai toată lumea la picioare, lingându-ţi cizmele, că-i poţi strivi pe toţi sub călcâi la cel mai mic semn de nesupunere. Urăsc nesupunerea! Dar, şi mai mult, urăsc trădarea.

Liniştea se lăsă din nou. Huc nu se clinti. Acum era sigur că François ştia. Amândoi însă erau calmi. Ţepuşa dintre cărbuni se înroşise, iar François nu-şi putea lua ochii de la ea.

— M-ai servit bine, Huc! De multe ori, deşi nu erai de acord cu faptele mele, mi-ai executat ordinele fără să scoţi o vorbă. Desigur, te-ai însurat cu fata aceea. Îţi era frică să nu mă leg de ea sau te simţeai vinovat din cauza laşităţii tale, comandante?

— Am făcut-o din ambele motive, fără îndoială. Totuşi, o iubesc, răspunse fără ocolişuri Huc.

— Ah! Iubirea! Ce chestie prostească şi caraghioasă! rânji François. La urma urmelor, nu-mi pasă de ce-ai ales-o! Singurul lucru important era loialitatea ta. Setea de putere este ca setea de vin, irezistibilă şi îmbătătoare. Până şi gândul că aş putea pierde vreo fărâmă de putere mă doare, de parcă cineva mi-ar smulge sufletul. Uită-te la soţia mea: era supusă şi respectuoasă, şi iată că, sub un pretext ridicol, mi se împotriveşte şi, chiar atunci, cad la pat, de parcă însuşi destinul ar vrea să mă umilească şi să mă constrângă. Închipuie-ţi, Huc, tot timpul ăsta în care n-am făcut nimic altceva decât să mă gândesc, să încerc să înţeleg motivul pentru care, brusc, pierdusem această putere. Soţia mea nu e prea grozavă la pat. Ai mai încălzit-o?

— Cred că da.

— Bine. Ai o reputaţie nepătată. O aprecia şi tatăl meu. S-a întâmplat înainte sau după ce a rămas însărcinată?

— După.

— Aşadar, tatăl sunt eu. Asta-i bine. Domeniile familiei Chazeron au nevoie de un moştenitor. O voi cruţa pe Antoinette, deşi sunt convins că ea te-a sedus pe tine. Ştiu că tu n-ai fi riscat să mă superi.

— Cu toate acestea, vinovat sunt doar eu.

— De-ajuns, Huc, ţi-am spus deja că o voi cruţa! N-are rost s-o aperi. Pe tine trebuie să te pedepsesc, şi asta nu-mi face plăcere. Ar trebui să te omor fiindcă m-ai jignit, dar mă serveşti bine. Ai vegheat ca un tată asupra mea, de două ori. Presupun că-ți datorez viaţa. Mi-ai dorit moartea, Huc?

— O doresc şi acum!

François rânji din nou:

— Îmi place sinceritatea ta. Norocul meu că eşti laş. În locul tău, n-aş fi şovăit dacă aş fi simţit atâta ură. Oricum, nu-mi iubesc soţia atât de mult, încât să te urăsc pentru că ai avut-o. N-aş putea găsi un comandant mai bun decât tine. Totuşi, cred că eşti de acord că merit şi eu o compensaţie. Bineînţeles, nu te vei mai apropia de soţia mea.

— Bineînţeles.

— O iubeşti?

— Nu.

— În ce-o priveşte pe ea, cred că te iubeşte. Vreau ca ea să nu afle despre discuţia noastră şi s-o respingi. Pentru o femeie, nu există ceva mai rău decât să creadă că i-au fost înşelate sentimentele. Nefericirea o va face docilă. Aşadar, problema aceasta e rezolvată. Mai rămâne un amănunt: va trebui să-ți iau, în schimb, lucrul la care ţii cel mai mult, ca să mă simt pe deplin răzbunat, nu-i aşa?

— N-am nimic mai de preţ decât viaţa.

— Ba sigur că ai, Huc de la Faye. Ceva pentru care ţi-ai sacrificat viaţa.

Deşi încerca să se stăpânească, Huc fu cuprins de mânie.

— Să nu te atingi de soţia mea! mugi el printre dinţi.

Pe buzele lui François, se aşternu un zâmbet plin de cruzime:

— Prin urmare, aveam dreptate. Ai muri pentru ea, nu-i aşa? Aşa cum a murit idiotul ăla de fierar pentru sora ei. E suficient ca să-mi răscumpere necazul, comandante! Atunci când voi găsi de cuviinţă, o voi avea aşa cum am avut-o şi pe Isabeau, deşi, trebuie s-o recunosc, nu prea mă excită.

Huc se întoarse către François, furios şi cu pumnii strânşi. Dar François prevăzuse acest lucru. Ţepuşa încinsă se abătu pieziş peste faţa lui Huc, lăsând în urmă o arsură fumegândă.

Huc făcu un pas înapoi, cu un urlet de durere şi de surprindere. François profită de mişcarea lui şi-i înfipse ţepuşa în piept. Huc se prăbuşi în genunchi, cu ochiul înnegrit, gâfâind. François îl luă de păr, forţându-l să-şi ridice capul. Era uimitor de calm:

— N-ai să mori, Huc de la Faye! Vei continua să mă slujeşti, amintindu-ţi în fiecare zi cuvintele mele. Dacă îmi mai ieşi o singură dată din cuvânt, ea va fi a mea, auzi? Iar după aceea

am s-o însemnez aşa cum te-am însemnat pe tine, ca întregul ţinut să ia aminte.

Smulse, cu un gest brusc, vârful ascuțit şi plin de sânge şi aruncă ţepuşa peste cărbunii aprinşi. Apoi descuie uşa:

— Acum ieşi afară! Eu nu sunt milos, ca tine; du-te să te panseze slujitorii! Ştiu cu toţii de ce te-am pedepsit. A, era să uit, trimite-o aici pe Romane!

Huc se ridică greoi în picioare tuşind şi scuipând sânge. Agățându-se de tocul uşii, îşi permise luxul de a-i azvârli călăului său o privire plină de ură, apoi coborî cu paşi nesiguri scara, apăsându-și cu mâna rana din piept.

Jupâneasa Clothilde nu-l întrebă nimic atunci când îl văzu intrând în sală, iar Huc înţelese pe deplin vorbele lui François. Toata lumea cunoştea legătura lui cu Antoinette. Şi el, care se crezuse atât de discret…

François era un bun spadasin. Lovise exact acolo unde trebuia ca să-l scoată din luptă, fără a-i atinge vreun organ vital. Huc se simţi groaznic de umilit. Îşi subestimase stăpânul. François ştiuse încă de la început. Ştiuse tot. Citea în el, în ei toţi, ca într-o carte deschisă. Câtă perversitate, să se joace astfel, ani de-a rândul, cu încrederea lor! Albérie avea de o mie de ori dreptate. François nu era om, nu era nici măcar animal. Spre deosebire de soţia lui Huc, al cărei sânge purta o pecete infamă, el era o fiară. O fiară josnică şi respingătoare.

Micuţa Romane urcă scara, cu un aer bucuros. Era preferata seniorului şi, la cei şaptesprezece ani ai ei, se mândrea cu asta. Totuşi, lui Huc i se păru că o trimite la moarte. Ostenit până la disperare de condiţia lui de supus, o lăsă pe Clothilde să-l panseze fără să-şi descleşteze dinţii.

Se întoarseră la Montguerlhe în aceeaşi seară, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Doar dunga care începuse să prindă coajă trăda legământul de supunere făcut de Huc în faţa seniorului său. Când Albérie îl strânse cu sinceritate în braţe, Huc se simţi, fără să vrea, ruşinat.

N-avu curajul să-i dezvăluie ameninţarea lui François, ci se mulţumi să-i spună că acesta fusese mărinimos. Albérie se schimbase. Era o altfel de schimbare decât aceea care o înjosea la fiecare lună plină. Schimbarea de acum se vedea în privirea ei, în umerii pe care nu-i mai încovoia atunci când Huc se uita la ea. În noaptea aceea, veni să se întindă goală lângă el şi, în pofida rănilor, se îmbrăţişară cu tandreţe, deşi nu făcură dragoste.

Albérie realiză, dintr-odată, că nu încetase niciodată să viseze şi să aştepte acest moment. Era ca o revelaţie, avea certitudinea – stupidă, fără îndoială – că animalul din ea fusese domesticit pentru totdeauna. Pentru prima dată în trista ei viaţă, era doar femeie. Nimic altceva decât femeie. Iar soţul ei, pe care-l crezuse pierdut, o strângea la piept, surâzându-i.

— Ai să mă poţi ierta pentru tot acest timp pierdut? îl întrebă, deşi era sigură că ştie răspunsul.

— Am avut şi eu nevoie de el, ca să te iubesc şi mai mult astăzi. Orice-aş face de-acum înainte, Albérie, să ştii că va fi numai pentru tine şi pentru fericirea ta, o asigură Huc.

Cuvintele lui o umplură de bucurie. Ai ei o alungaseră, dar, în seara asta, nu mai conta. Poate că aşa trebuia să se întâmple. Lupii nu mai făceau parte din familia ei, cu siguranţă, dar îi înţelegeau fericirea. Nu-i va mai supăra pe Theophrastus şi pe nepoata ei, îşi făgădui să dispară din viaţa lor până la venirea primăverii. Apoi, totul va trebui luat de la început. Îi promisese lui Isabeau, iar incidentul de astăzi îi întărea hotărârea. Din moment ce nu trebuia să se mai teamă că rivala ei îi va fura soţul, François de Chazeron avea să moară imediat după ce îl va conduce pe Theophrastus până la ieşirea din Auvergne, atunci când timpul se va încălzi. Abia după aceea va fi liberă să iubească fără să se mai teamă. Oftă uşurată şi adormi. Huc o privi înduioşat, apoi se lăsă furat de somn, la rândul lui, încercând să-şi înăbuşe tuşea.

Ameninţarea lui François plana asupra proaspetei lui fericiri, dar în seara asta nu-i păsa. Repurtase totuşi o victorie. Acum nu mai trebuia să se prefacă. François avea dreptate. Era gata să facă orice ca să-şi apere soţia. Chiar să ucidă.

După câteva zile, François se întoarse la Vollore, luându-şi de data aceasta cu el şi bagajele. Când Antoinette insistă să rămână la Montguerlhe, invocând sarcina ei avansată, lucrările neterminate, lipsa de confort şi de căldură, n-o contrazise. Se mulţumi să-i arunce lui Huc o privire piezişă care-l avertiza că, indiferent ce s-ar întâmpla, seniorul va fi informat.

François îşi dobândi sănătatea, orgoliul, cinismul, cruzimea şi drepturile. Plecă în toiul iernii, fără să-i pese de apropierea sărbătorilor de Crăciun, ca să nu mai fie nevoit să suporte prezenţa sărmanilor ce se refugiaseră la Montguerlhe, ca să rămână singur cu atanorul şi cu cercetările sale. Şi toţi cei care se aflau în fortăreaţa înălţată ca un meterez între ticăloşia lui şi ura lor, da, absolut toţi, se simţiră uşuraţi.

— Trebuie să mă ierţi, doamnă Antoinette, insistă Huc, înclinându-se în faţa ei.

Îl chemase în camera ei de îndată ce soţul ei dispăruse dincolo de grilajul porţii. Dorea să-i sară de gât, să regăsească mângâierile lui şi, de asemenea, să afle ce era cu urma aceea de pe obrazul lui. Circula zvonul că ar fi fost o pedeapsă. Se temuse să nu fie din cauza ei, dar, având în vedere că François nu se luase şi de ea, se liniştise. Îşi chemase iubitul, dar acesta nu venise. Trimisese un paj să-i ducă mesajul laconic: „*Ne vom vedea, doamnă, dar nu în apartamentele tale*”.

Erau, aşadar, singuri, aşa cum voia Antoinette, dar în sala de arme, unde ea intrase imediat după masa de prânz. După ce trăsese zăvorul, se repezise spre el, dar, în loc s-o îmbrăţişeze pătimaş, cum spera, Huc o sărutase pe frunte, eliberându-se cu eleganţă din strânsoarea ei.

— Dacă e nevoie să te iert înseamnă că am de ce să mă tem, nu-i aşa, dragul meu?

Ar fi vrut să se trântească pe un scaun, dar odaia era absolut goală, cu excepţia rastelurilor de lemn cu arbalete, săgeţi, măciuci ghintuite şi alte arme, care îmbrăcau fiecare perete cu un trist veşmânt războinic.

— Te ascult, Huc! Soţia ta afişează un aer radios, pe care nu l-am mai văzut, în timp ce eu mi-am pierdut veselia. De ce,

oare, am senzaţia că nu este vorba despre o simpla coincidenţă?

— Pentru că n-aş putea să te mint, doamnă Antoinette. Te iubesc, e adevărat, o ştii din privirea mea, din emoţia pe care mi-o stârneşti la fiecare respiraţie, şi, cu toate acestea, oricât de ciudat ţi s-ar părea acest lucru, îmi iubesc şi soţia. Inima mea sinceră nu poate suporta să vă înşele pe amândouă. Trebuie să aleg. Or, tu, doamnă, ai un soţ, iar acest soţ îmi e stăpân!

— Asta nu te deranja până acum, obiectă ea, jignită.

— Am vrut sa cred, doamnă, în plăcerea pe care mi-o ofereai. Răspunsul este urma aceasta de pe fruntea mea. Cu sau fără voia mea, nu tu eşti, din păcate, aceea căreia îi aparţin.

Antoinette păli:

— François a aflat?

— Îndoiala, doamnă, este mai parşivă şi mai periculoasă decât o certitudine. Dacă mi-a amintit pe care din voi doi trebuie să-l slujesc, n-a făcut-o fără motiv. Mă tem pentru tine, iubita mea, mai mult decât pentru mine. Atâta timp cât porţi copilul lui, va prefera să nu ţină seama de zvonuri. Dacă zvonurile persistă şi temerile lui nu sunt spulberate, după naşterea moştenitorului său, vei fi, în ochii lui, doar o mărturie a dezonoarei.

— Moartea ar fi pentru mine o prietenă mai blândă decât chinul de a trăi fără tine.

— Crezi că m-ar cruţa? Că i-ar cruţa pe ai mei? Am hotărât să nu-i mai ofer soţului tău motive să ne piardă. Vei avea un copil, doamnă! Revarsă asupra lui iubirea cu care încă mă mai copleşeşti. El va fi mult mai demn de ea. Iubeşte-l ca pe copilul pe care eu nu-l voi avea niciodată, iubeşte-l ca şi cum ar fi al meu. La rândul meu, te voi iubi prin el, în numele acestui trup pe care mi l-ai dăruit şi al cărui complice a fost şi el.

— Va trebui să îmbătrânesc fără să fiu iubită. Mi-ai oferit atât de mult, Huc, am învăţat atâtea de la tine! N-am să mă pot mulţumi cu simulacrul de plăcere al unui soţ indiferent.

— Totuşi, va trebui s-o faci. Va trebui, frumoasa, dulcea, iubita mea Antoinette!

— N-am să pot trăi astfel.

— Rolul de mamă te va ajuta. Pleacă acum! Nu trebuie să mai fim găsiţi împreună, niciodată.

— Te voi iubi mereu, Huc!

— Atunci acceptă această situaţie.

Ea îşi reţinea lacrimile, încercând să fie demnă.

— Dacă François murea, alegerea ta ar fi fost aceeaşi? mai întrebă ea, îndreptându-se către uşă.

N-ar fi suportat să-l privească în timp ce-i răspundea.

— Nu ştiu, Antoinette. Dar m-am gândit la asta, da, într-un moment de nepăsare şi de fericire.

Ar fi vrut să-l creadă. Se convinse că aşa era, ca să se poată agăţa de ceva frumos şi adevărat. Atunci îi trecu prin minte ceva: dacă soţul ei ştia însemna că fusese informat de cineva. Îşi aminti privirea plină de ură pe care i-o aruncase Albérie lui François. Cine, în afară de ea, le-ar fi putut trăda secretul, ca să se răzbune în acelaşi timp pe rivala ei şi pe François? Probabil că se târguise pentru viaţa lui Huc, ca el să nu păţească nimic grav. Oricum ar fi fost, Albérie obţinuse ce-şi dorea. Îl recăpătase pe Huc de la Faye, iar proaspăta ei fericire îşi găsea justificare în gestul acesta josnic. Albérie era de vină. Ideea aceasta o umplu de revoltă. Când va veni momentul, va şti ea s-o facă să plătească.

Pe 16 decembrie 1515, Isabeau executa o reverenţă graţioasă, aşa cum o obişnuise doamna Rudégonde să facă atunci când apărea un client. Iar cel de acum era, pe legea mea, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— La Palice! Tu aici, prietene, ce fericire!

Isabeau se ridică în timp ce Rudégonde se avânta spre musafir. Numitul La Palice îşi scoase pălăria cu un gest elegant şi se înclină, punându-şi cealaltă mână pe mânerul spadei prinse la cingătoare.

— Fără plecăciuni, dragule, îl opri râzând Rudégonde, mai bine sărută obrajii ăştia pe care ţi-i întind.

El izbucni într-un râs sănătos şi se execută cu neascunsă plăcere. Isabeau îşi dădea seama că prezenţa ei la această revedere era cât se poate de indiscretă, dar ochii albaştri

precum cerul pe care îi vedea pe deasupra umărului patroanei o paralizau. Comandantul armatelor regelui o privea amuzat.

Rudégonde se dezlipi de fostul ei amant şi îl prezentă, pe un ton fals monden prin care străbătea bucuria pe care i-o producea atingerea lui:

— Isabelle, ţi-l prezint pe cel mai norocos om din regat, messirul Jacques de Chabannes, senior de La Palice.

Isabeau era gata să facă încă o reverenţă, dar ceva o opri, poate chipul acela binevoitor, fără pic de răutate. De altfel, vrând parcă să-i confirme instinctul, La Palice spuse:

— Doamna Isabelle m-a salutat deja în cel mai încântător fel când am intrat, discret, aici.

— Haide, seducător incorigibil ce eşti! Îl certă cu afecţiune Rudégonde, uiţi că vreau să fiu prima care profita de prestanţa şi farmecul tău? Până la urmă, o să devin geloasă, prietene! Apoi, fără să observe tulburarea angajatei sale, continuă veselă: Isabelle e nouă aici, dar e foarte pricepută. Aşa că, începând de luni, mă asistă în prăvălie şi în fiecare zi mă bucur văzând cât de bine ne înţelegem. Am luat obiceiul să-i încredinţez clienţii mei, dar nu şi în ceea ce te priveşte; pe tine te păstrez numai pentru mine, dragule!

La Palice îi prinse din zbor mâna sprintenă şi i-o sărută afectuos:

— Cum aş putea, dulcea mea prietenă, să mă îndepărtez, când am parte de o primire atât de călduroasă?

— Fereşte-te de el, Isabelle, i se adresă veselă Rudégonde, conducându-şi spre uşă fostul iubit. Acest ştrengar are reputaţia unuia care frânge inimile femeilor, aşa curtenitor cum e! Vino cu mine, messire, şi povesteşte-mi ce te aduce la Paris, când regele se află la Milano, după câte ştiu eu.

— Nimic prea serios, ba chiar dimpotrivă. Am plăcuta misiune de a pregăti un apartament luxos destinat unui pictor din Italia care i-a căzut cu tronc bunului nostru rege. Acest Leonardo da Vinci are un talent extraordinar şi o imaginaţie delirantă. A construit un automat şi l-a prezentat la Curtea din Pavia, unde leul a deschis gura în faţa regelui Francisc, împroşcându-l cu petale de crin; după aceea, coastele i s-au depărtat şi din ele s-au revărsat corole de un albastru intens,

care ne-au încântat. Prin ce minune a reuşit să coloreze nişte petale atât de gingaşe, e o întrebare care stăruie de atunci pe buzele tuturor. Totuşi, am bănuiala că regele e mai interesat de invenţiile pentru război ale individului decât de avânturile lui bucolice. Mărturisesc însă că omul mi s-a părut şi mie foarte interesant. Îşi propune să construiască nişte care închise precum şi nişte bombardiere[10] foarte comode şi uşor de transportat, care ar arunca proiectile uşoare şi ar scoate un fum în stare să-i înspăimânte pe duşmani. Pretinde că multe din maşinile lui de război sunt în stadiul de planuri şi că nu are nevoie decât de un sprijin financiar ca să demonstreze eficacitatea lor. N-o să-ţi vină să crezi, dar individul a proiectat nici mai mult nici mai puţin decât o maşină zburătoare, cu care omul ar putea să se înalţe în aer ca o pasăre. Moşul ăsta ori e nebun, ori e un geniu, şi, pe toţi dracii, acum, că l-a întâlnit, regele nostru ar fi încă şi mai nebun dacă nu s-ar interesa de acest fenomen.

— Zău că da, întări Rudégonde spusele lui, văzându-ți entuziasmul, nu pot să nu fiu de aceeaşi părere. Cu atât mai mult cu cât mi-a oferit plăcerea vizitei tale.

— Aş fi trădat îndelungata noastră prietenie dacă n-aş fi venit să te văd. Se întâmplă cumva să ai nevoie de bani? adăugă el, coborând vocea.

Dar nu destul de mult pentru ca Isabeau să nu-i audă cuvintele. Ea se apucase din nou de lucru şi încerca să măsoare cu un metru din lemn un material pe care îl primiseră în dimineaţa aceea, dar se încurca în calcule, cu urechea aţintită, fără voia ei, la discuţia de alături. Doar câţiva metri şi o perdea o despărţeau, simbolic, de perechea care stătea de vorbă.

— Afacerile îmi merg bine, îi răspunse Rudégonde pe acelaşi ton, însă ştii, ca să le pot mulţumi pe persoanele pretenţioase cum este regele nostru, trebuie să procur cele mai fine şi mai rare materiale, care sunt foarte scumpe. Totuşi, nu-mi vine să-ţi cer un împrumut…

— Servindu-l pe rege, mă serveşti pe mine, Rudégonde, iar afecţiunea pe care o nutresc faţă de tine depăşeşte asemenea

[10] Tunuri care aruncau ghiulele din piatra (n.tr.)

târguieli fără rost. Ia banii şi foloseşte-i cum crezi că e mai bine!

— Oh, messire, eşti cel mai galant dintre toţi bărbaţii de la Curtea asta! Mă mai iubeşti vreun pic?

Isabeau auzi râsul plăcut al lui Jacques de Chabannes. Întoarse capul spre perdea, pe care se profila umbra mareşalului îmbrățișând-o pe impunătoarea doamnă şi sărutându-i buzele.

— Te mai îndoieşti, prostuţă doamnă?

În clipa următoare, perdeaua fu trasă la o parte, iar Isabeau, cu flăcări în obraji, se aplecă asupra calculelor, fără să distingă nicio cifră. Paşii celor doi ajunseră în dreptul ei.

— Mai stai mult la Paris? îl întrebă Rudégonde.

— Din păcate, voi pleca în curând ca să le escortez pe regina Claude şi pe regenta Louise de Savoia. Trebuie să ne întâlnim cu regele la Sisteron în jurul datei de 13 ianuarie. Timpul pe care ţi-l pot dedica este, din cauza asta, foarte scurt, dar credemă, pentru nimic în lume n-aş renunţa la acest privilegiu.

Şi, în timp ce vorbea, îi făcu complice cu ochiul lui Isabeau.

Rudégonde începu să râdă, zicându-i că e un ştrengar, apoi îşi luară bun-rămas, iar el plecă în pas grăbit.

Închizând uşa în faţa unei rafale de zăpadă, Rudégonde, cu un zâmbet melancolic întins până la urechi, suspină:

— Îi placi, Isabelle, afirmă ea, cu ochii aţintiţi asupra uşii.

Isabeau observă că mâinile îi tremurau pe materialul pe carel măsura; şi le strecură dedesubtul ţesăturii, ca să le ascundă de privirea patroanei. Dar aceasta, pierdută în gândurile ei, se sprijini în coate de tejghea:

— De mult timp n-am mai văzut în ochii şmecherului ăstuia o asemenea scânteiere. O avea şi la vederea mea, dar de atunci au trecut o groază de ani. Îmi face curte şi acum, dar ştie şi el că vremurile acelea s-au dus. Dragostea şi-a luat zborul, Isabelle, aşa-i viaţa! Nici eu nu mai iubesc decât amintirea mângâierilor de atunci. Munca mea a luat acum locul pe care îl avea altădată el. Îi datorez totul şi nu regret nimic. De multe ori, prietenia este mai preţioasă decât orice altceva. Dar se va întoarce în curând. Nu pentru mine, ci pentru tine.

O privi pe Isabeau. În ochii ei, se vedea o afecţiune potolită, aproape ca a unei mame – gândi Isabeau – sau, poate, un avânt lipsit de iluzii – dar Isabeau refuză să creadă aşa ceva. Rudégonde era o femeie directă şi sinceră. De altfel, îi şi spuse fără ocolişuri:

— Nu-l respinge, Isabelle, dacă-l placi şi tu. Îţi va oferi multă fericire, şi asta vă doresc amândurora.

— Nu ştiu dacă… începu Isabeau, ca să spună şi ea ceva, dar Rudégonde o opri cu un gest:

— Las-o baltă, drăguţa mea! Încrede-te în experienţa mea! Îţi va face curte şi o să-i cedezi, căci nicio femeie din ţara asta n-ar fi în stare să-l respingă pe un bărbat ca el. Altor fete le-aş zice să se ferească, dar ţie, nu, pentru că l-am văzut şi ştiu că te iubeşte deja. Dacă vei şti să profiţi de acest fapt, vei fi, în curând, tot atât de bogată şi respectată ca mine.

Clopoţelul agăţat deasupra uşii de la intrare sună, în timp ce o pală de vânt rece pătrundea în prăvălie. O doamnă voinică, grotesc îmbrăcată, se ivi în prag, iar Rudégonde schiţă o strâmbătură în direcţia lui Isabeau înainte de a se grăbi să-şi întâmpine clienta.

Isabeau se întoarse la metrajul ei. Sosirea ducesei de Blois le întrerupse brusc discuţia, dar era tulburată. Nici nu-şi închipuise că ar putea fi atrasă vreodată de un alt bărbat în afară de Benoît sau că, după Benoît, va mai cunoaşte iubirea.

Din prima zi când intrase în atelier le auzise atât pe Rudégonde cât şi pe fete vorbind despre messirul La Palice. Şi-l închipuise, luându-se după cuvintele lor, în multe feluri, iar acum constata că, în realitate, el era cu totul altfel. Reuşise s-o tulbure, de la prima vedere, aşa cum nici măcar Benoît n-o făcuse. Poate că acest fapt se datora noii sale vieţi? Nu ştia, dar constată că niciodată până atunci nu fusese atât de căutată, apreciată şi fericită. Bertille şi abatele aveau grijă de ea la Nostre-Dame, Bau-Bau şi cerşetorii lui o venerau, Rudégonde, descoperindu-i aptitudinile, îi încredinţase întâmpinarea şi îndrumarea a doi clienţi. Totul mergea cum nu se poate mai bine, în ciuda gerurilor unei ierni perfide, bogate în degerături şi răceli persistente.

Isabeau se gândea adesea la Albérie şi la Loraline. Mai ales la Loraline. Credea că François de Chazeron nu mai exista şi că fiica ei nu aştepta decât venirea primăverii ca să înceapă o nouă viaţă. Îşi făgădui să se întoarcă la ele. Când se va încălzi vremea. Desigur că nu-i va fi uşor să înfrunte supărarea fetei, dar Isabeau îi va explica şi poate că Loraline va înţelege câtă nevoie avusese mama ei de o a doua şansă, de această renaştere. Poate că atunci vor fi puternic legate, când Isabeau îi va dezvălui noua ei identitate şi noii săi prieteni.

Isabeau îşi dădu seama că zâmbea, aplecată asupra stofei, cu zâmbetul acela involuntar din momentele liniştite şi plăcute. Şi, dacă se gândea bine, interesul domnului La Palice faţă de ea nu era străin de surâsul ei…

14

— Destul, messire, opriţi-vă, vreţi să mor de râs? îl rugă Isabeau, ştergându-şi ochii cu o batistă garnisită cu dantelă.

În colţurile gurii, ridicate de un râs irezistibil, câteva riduri fine săpau două gropiţe care vibrau la unison.

Messirul La Palice, cu un picior aşezat pe o piatră, se rezemă, într-o atitudine elegantă, pe mânerul spadei, plin de o bucurie pe care nu încerca să o ascundă. Isabeau râdea, iar pentru râsul acela spontan, pe care-l aşteptase de atâta timp, şi-ar fi vândut în clipa aceea sublimă şi sufletul.

— Ba deloc, domnişoară, prea mă chinuieşti când te amuzi pe seama necazurilor mele, afirmă el, dându-şi comic ochii peste cap.

Isabeau îşi întoarse privirea de la el, fără să mai încerce să-şi stăpânească hohotele de râs.

De o săptămână de când acceptase compania lui Jacques de Chabannes, simţise încolţind din nou în sufletul ei impulsurile trecătoare ale unei alte vârste. Puţin câte puţin, de-a lungul vizitelor lui zilnice la magazin, el îi îmblânzise zâmbetul, flacăra din obraji când îi surprindea privirea lacomă întârziind pe corsajul ei. Isabeau se lăsase cucerită; era speriată şi încântată, consimţea şi se răzvrătea în acelaşi timp. Iar asta, doar pentru că bărbatul era plăcut, plin de căldură, dar, mai ales, răbdător şi respectuos.

La fiecare vizită, o copleşea cu atenţii, aducându-i dulciuri, impresionând-o cu complimente referitoare la ţinuta, gesturile, îndemânarea ei. Rudégonde îl certa, de formă, insistând asupra faptului că o neglija, ca întotdeauna, şi că-i împiedica ajutoarea să-şi vadă de treabă, ceea ce avea să ducă, desigur, la micşorarea câştigului. La Palice izbucnea într-un râs zgomotos, o îmbrăţişa cu impertinenţă şi o pupa cu zgomot pe obraz înainte de a-i strecura câte o monedă între sânii voluminoşi. Rudégonde se supăra din nou, în timp ce el spune vesel:

— După cum vezi, doamnă lenjereasă, îţi plătesc timpul pe care ţi-l răpesc şi, dacă trebui să-l justifici, foloseşte-l ca să-mi faci o pereche de izmene şi o cămaşă!

Rudégonde păstra banii şi-i lua măsurile, punând-o pe Isabeau să înfăşoare firul în jurul pulpelor, al taliei sau al gâtului gentilomului şi făcând haz de jena fetei când degetele ei atingeau pielea sau cămaşa acestuia:

— Dă-i zor, fata mea, altfel, frumosul ăsta o să ne aducă la sapă de lemn! Învaţă să te fereşti de linguşelile lui, dacă vrei să faci treabă bună.

Apăsa degetele lui Isabeau pe piciorul lui La Palice.

— Aşa! Uite, nu e greu deloc! Ţine-l bine, şi, dacă nu e cuminte, înţeapă-l cu acul!

La Palice râdea, îi lua apărarea, clănţănind ameninţător din dinţi spre lenjereasă, şi-i spunea cu voce scăzută:

— N-o lua în seamă, e rea de gură, dar bună la suflet. Pe legea mea, din pricina ei am pe piele mai multe înţepături de ac decât de spadă şi, cred că eşti de acord cu mine, asemenea cicatrice nu-mi fac cinste…

— Dacă nu taci, messire, o să-ți cos şi pliscul! riposta Rudégonde.

Acest ton jucăuş şi glumeţ învinsese în cele din urmă muţenia lui Isabeau. Descoperi că şi ea ştia de glumă. Ajunsese să râdă împreună cu ei, să glumească, ba chiar să bârfească, fiindcă de la Curtea regală nu puteau răzbi alte ecouri decât aceste zvonuri picante.

Pe măsură ce lucrul la lenjeria lui Jacques de Chabannes avansa, Isabeau lăsa să-i scape câte un cuvânt, o privire, un zâmbet cu subînţeles, până când intră în joc şi putu să-i vorbească frumosului mareşal fără să se mai îmbujoreze până-n vârful urechilor. Cele trei prietene ale ei din atelier, care se ocupau pe rând de clienţii care se întâmpla să vină în timpul acestor probe, remarcau în fiecare seară cum se schimba, încetul cu încetul, chipul lui Isabeau. Aşa că, într-o seară, la plecare, Françoise o îmbrăţişase cu afecţiune, şoptindu-i la ureche:

— Fericirea e la un pas de tine, dacă accepţi să redescoperi iubirea în braţele altui bărbat.

Isabeau se albise la faţă. După ce se despărţise de prietenele ei şi ajunsese acasă, îşi dădu brusc seama câtă dreptate avea Françoise. Nu se mai îndoia că-l iubea pe domnul La Palice, dar

nu-şi imagina mâinile lui mângâindu-i trupul. Ştia că prietenele ei nu-i divulgaseră secretul; trebuia oare să-i încredinţeze şi lui Rudégonde? Sosise momentul să-l respingă pe mareşal? Dar voia oare s-o facă? Pentru ea, dragostea fizică însemna violenţă, perversitate, suferinţă. Timp de cincisprezece ani se îmbăiase cu înverşunare, zi de zi, ca să se cureţe de înjosirea aceea, la care însă nu se mai gândea de când sosise la Paris. Aici, totul era uşor şi senin, totul îi încălzea sufletul, inima şi trupul.

Îmbrăcându-se cu rochii minunate, învăţase din nou să se placă. Îşi simţise trupul renăscând sub privirea insistenta a lui La Palice. Oare va fi în stare să şteargă de pe el vechile cicatrice, atunci când va veni momentul? Mai ales pe aceea, foarte vizibilă, pe care i-o gravase seniorul de la Vollore pe piept cu fierul roşu?

În cele din urmă, i se destăinuise ţigăncii Lilvia, care-i povestise ce plăcut era să faci dragoste cu bărbatul iubit, cum reuşeau mângâierile să alunge îndoiala şi să întărească sentimentele, şi-i spusese că nu trebuie să se teamă de ceea ce simţea în adâncul sufletului ei.

Până la urmă, întrebările acelea încetară s-o mai bântuie, iar Isabeau continuase, zi după zi, să înveţe să se bucure de viaţă.

Cu o zi înainte, La Palice venise să-şi ia pachetul cu haine. Zâmbi trist.

— Scumpe doamne, trebuie, vai, să-mi iau bun-rămas! Datoria mă cheamă alături de regele meu. Plec poimâine şi nu ştiu cât voi lipsi.

Inima lui Isabeau se strânse de durere. Încercă totuşi să zâmbească şi spusese, luându-i-o înainte patroanei:

— Ne veţi lipsi, messire! Întoarceţi-vă cât mai repede!

Nu observă privirea plină de înţeles pe care o schimbară La Palice şi Rudégonde. Aceasta din urmă avu un acces de tuse şi părăsi încăperea. La Palice o prinse pe Isabeau de mâna care i se răcise deodată, căci tot sângele îi fugise spre inimă. Ea îşi ridică spre el ochii de culoarea migdalei, fără a încerca să-şi ascundă durerea.

— Nu îndrăzneam, dragă Isabelle, să-ţi spun cât de bine mă simt în tovărăşia ta. Cuvintele tale mi-au îndepărtat toate temerile. Am la dispoziţie întreaga zi de mâine, acordă-mi-o şi tu pe a ta! Pun rămăşag că n-ai vizitat încă Parisul şi mă ofer să-ți fiu călăuză. După aceea, voi pleca purtându-te în inima mea acum mai puţin tristă, fiindcă-i va rămâne amintirea acestei escapade.

Isabeau simţi că se topeşte:

— Dar, messire, am de lucru aici!

— Am să mă lipsesc de tine, Isabelle! Domnul de Chabannes are dreptate, nu faci decât să munceşti, să mănânci şi să dormi. Oraşul e frumos, îţi dau o zi liberă! Profită de ea! o auzi pe Rudégonde în spatele ei.

Lui Isabeau îi veni să bată din palme de bucurie ca un copil, dar se mulţumi să zică:

— Mulţumesc, doamnă Rudégonde!

Jacques de Chabannes adăugă:

— Trec să te iau de aici la ora 10.

Plecă repede. Poate se temea ca ea să nu se răzgândească. Cu toate că Rudégonde nu i-ar fi îngăduit în niciun caz să-l refuze, la fel ca prietenele ei, care, imediat ce uşa se închisese în urma lui, se repeziseră s-o îmbrăţişeze, bătând din palme cât de tare puteau. Atunci, Isabeau dăduse frâu liber fericirii, în timp ce ele o ajutau să aleagă o rochie cât mai potrivită pentru o zi excepţională.

— Neînsoţită, vrei să ieşi singură? Vai, Isabelle, în lumea bună nu se face aşa ceva! se minună Bertille, bine înfiptă pe picioruşele ei în faţa lui Isabeau, instalată comod pe fotoliul din camera ei.

Isabeau o privise uluită. Cum putea fi pitica atât de preocupată de convenienţe, din moment ce la Curtea Miracolelor nu exista aşa ceva?

— Dar eu nu fac parte din lumea bună…

— El însă, da! Haide, Isabelle, îl placi şi te place, asta-i clar. Dar te va aprecia şi mai mult dacă te ridici la înălţimea aşteptărilor lui, vulnerabilă, fireşte, dar măreaţă şi dârză. Ce vrei să reprezinţi pentru el, o amantă sau o cucerire?

Isabeau rămase cu gura căscată. Nu se gândise la asta, fiindcă hotărâse să nu-şi mai pună întrebări.

— Sfinte Isuse al Schilozilor! exclamase Bertille, ducându-şi la buze mânuţele dolofane. Dacă Bau-Bau ar şti că te-am lăsat să pleci neînsoţită cu mareşalul ăsta, m-ar omorî, deşi e soţul meu! Am să vin cu tine!

— Dar…

— Niciun dar! Te însoţesc, o să rămân în litieră, dacă trebuie, dar nimeni nu va putea spune că te-ai dus neînsoţită la prima ta întâlnire.

— Am treizeci de ani… spusese, în cele din urmă Isabeau.

— Şi la treizeci de ani poţi fi o fată tânără, îi răspunse Bertille.

— La treizeci de ani, fata tânără e, de fapt, o fată bătrână! Am să merg singură şi, dacă Bau-Bau e îngrijorat, n-are decât să-i pună pe cerşetori să ne supravegheze în mod discret. Şi spune-i că, dacă-l pune sfântul şi se supără pe tine, n-am să mai accept să fiu naşa copilului vostru, e clar?

— Isabelle!

Pitica îşi dădu ochii peste cap, se legănă un moment de pe un picior pe celălalt, iar, în cele din urmă, scoase un suspin sfâşietor:

— Şi abatele Boussart? El ce-o să zică de asta?

— Nimic; n-o să zică nimic pentru că n-o să-i spui, şi gata! Oh, te rog, Bertille, uite ce fericită sunt! Mi-ai repetat de nenumărate ori că aici n-am decât prieteni, că viaţa îmi va surâde în curând, că fericirea se bazează pe încrederea reciprocă… în cele din urmă, te-am crezut. Ajută-mă să dobândesc din nou ceea ce am pierdut! Nu mă necăji!

Pitica rămase îmbufnată încă o clipă, apoi, când Isabeau vru să o îmbrăţişeze, se repezi spre ea, culcându-şi fără fereală capul rotund pe pântecele prietenei ei.

— Lui Bau-Bau n-o să-i placă treaba asta. Deloc n-o să-i placă, mai mârâise Bertille.

A doua zi însă se împăcase cu ideea şi o ajută, foarte binedispusă, pe Isabeau să se gătească.

Se aflau pe malul Senei, sub un cer azuriu pe care se răsfăţa un soare prietenos. Zăpada se topise sub copitele cailor. Doar copacii de pe marginea fluviului mai păstrau pe crengile desfrunzite podoaba fragilă care cădea uneori, în grămăjoare discrete, la picioarele lor. Era frig, dar lui Isabeau nu-i păsa. Cunoscuse muşcătura altor ierni mult mai triste. Aceasta de acum mirosea a primăvară.

Ţărmul era frumos, plin de viaţă: oameni care se plimbau, zarzavagii, barcagii. Merseră de-a lungul lui în tăcere. Isabeau se delecta cu zgomotele şi mirosurile atât de diferite de cele care-o încurajaseră în copilărie. Era o altă lume, iar Jacques o lăsa să adulmece, să întindă gâtul şi să ciulească urechile, mulţumindu-se s-o învăluie într-o privire febrilă şi să-i spună tot felul de glume, ca să se bucure apoi auzindu-i râsul. Ajunseseră în faţa unei cotigi pe care se afla un mic cuptor unde un bătrân cocea castane.

Isabeau îl recunoscu de îndată: îl văzuse la Curtea Miracolelor. În timp ce La Palice plătea o porţie mare de castane, omul o salută făcându-i cu ochiul complice. Bau-Bau îi urmase sfatul şi îşi avertizase trupa. Asta-i făcu plăcere, cu toate că n-avea niciun motiv concret să se bucure. Mulţumită tuturor acestor oameni, Isabeau se simţea în siguranţă, oriunde s-ar fi dus.

— Cred că asta e cea mai frumoasă zi din viaţa mea, mărturisi ea pe când se îndepărtau de cotigă, luând o castană caldă din cornetul cumpărat de Jacques.

Se aşezaseră pe o bancă sprijinită de un copac care-şi apleca deasupra apei crengile pudrate cu promoroacă.

La Palice începu o altă istorisire, cam fără perdea. În spatele lor, la câţiva metri, se auzea pasul cailor şi zgomotul roţilor de trăsură pe pasaj. Dar Isabeau nu-şi mai auzea decât propriul râs, care parcă şi-ar fi croit drum de la picioarele ei până la mâini, de la mâini la ochi, de la ochi la buze, şi parcă s-ar fi străduit să spele şi să tot spele trupul ei pe care destinul îl murdărise.

Isabeau se ridică, vrând să-şi sufle nasul, hotărâtă să nu-l mai privească pe La Palice, ca să-şi poată stăpâni râsul nestăvilit, şi înaintă până la marginea apei. El o ajunse imediat din urmă şi-i

puse cu blândeţe mâinile pe umeri, întorcând-o cu faţa spre el. Isabeau încă râdea prea cu poftă ca să se ferească. Se trezi în braţele lui fără să înţeleagă cum. Vocea lui caldă şi mângâietoare o învălui: „*Te iubesc, Isabelle!*” În clipa următoare, ea se pierdea cu totul, la chemarea acestui murmur, într-un sărut atât de tandru, încât parcă nu mai simţea pământul sub picioare.

Când el o lăsă, în sfârşit, să-şi tragă sufletul, ea nu mai râdea. Abia dacă-şi mai amintea că purtase cândva alt nume decât Isabelle. Voi să spună ceva, dar el o opri cu o sărutare grăbită, lipind-o şi mai strâns de haina lui din catifea:

— Sst! îi zise, nu vorbi, nu-mi răspunde nimic! Îţi ofer această mărturisire aşa cum tu mi-ai dăruit fericirea ta. Fie ca ea să te copleşească şi să te îmbete la fel de mult ca şi pe mine; ai tot timpul, Isabelle! Dacă vei fi, într-o zi, a mea, îmi vei reda acest timp şi mă voi simţi împlinit. Deocamdată, lasă-l să te aştepte, lasă-mă să te îndrum.

O sărută încă o dată, dar acum n-o mai luă pe nepregătite. Isabeau îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se lăsă copleşită de această îmbrăţişare, fără să se sinchisească de privirile trecătorilor. Apoi, încet, cu părere de rău, Jacques se îndepărtă de ea şi, luând-o de mână, o trase după el. Se îndreptară în tăcere spre atelajul care-i aştepta la capătul cheiului, stingheriţi, dintr-odată, de această nouă intimitate.

— Şi acum unde mă duci? îl întrebă, în cele din urmă, Isabeau, când ajunseră la treptele care urcau până la nivelul trăsurilor.

— Unde vrei să mergi? o întrebă el, în loc de răspuns.

— Nu ştiu. Oriunde, nicăieri. Mă simt ca o proastă, n-am…

El îi puse degetul pe buze, surâzându-i cu tristeţe:

— Vrei să ne întoarcem?

Dar Isabeau n-avea nici cea mai mică dorinţă să se întoarcă şi i-o mărturisi, prea repede:

— Nu, nu, ziua abia a început, de ce aş vrea aşa ceva?

— Ca să te aperi de mine!

Ea se opri în capul scărilor, pe când lacheul le deschidea portiera. Îl privi drept în ochi, ca să vadă dacă vorbea serios. Părea tulburat, dar ea era şi mai tulburată decât el.

— Ar trebui s-o fac, messire? îl întrebă, în sfârşit, pe când el o invita, cu un gest, să se urce în trăsura, ca să elibereze trecerea.

La Palice aşteptă până ce lacheul închise portiera în urma lor, se urcă pe capră şi îndemnă caii s-o ia din loc. După câţiva metri, se opriră, valetul aşteptând o poruncă. Jacques părea să fie stăpânit de sentimente contradictorii. Îi luă mâinile într-ale lui. Stăteau faţă în faţă, în penumbra trăsurii ale cărei storuri de piele fuseseră coborâte ca să-i apere de frig. Isabeau era liniştită. Instinctul ei de lupoaică îi spunea că Jacques nu minţise.

— Isabelle, trebuie să-ți mărturisesc că-mi merit reputaţia de seducător şi nu pot nega că-mi plac femeile şi dragostea, îmi plac la fel de mult ca războiul. Pentru mine, e un fel de joc. Mărturisesc că aveam de gând să te seduc, ca să te pierd apoi în aşternutul în care de atâtea ori deja am făgăduit lucruri imposibile. După aceea aş fi plecat şi m-ai fi uitat. Sau poate nu. Ca multe alte femei, m-ai fi iubit, apoi m-ai fi blestemat.

Isabeau avu impresia că lui nu-i era uşor să spună lucrurile acelea, care totuşi ei i se păreau evidente. Ştia că aşa era, ba chiar se aşteptase s-o ducă acasă la el. Nu ştia dacă asta i-ar fi făcut plăcere, dar îşi spusese că va vedea ea, când va sosi clipa. Era sigură că el n-avea s-o ia cu forţa. Isabeau voia doar să-şi ofere şansa de a cunoaşte alte sentimente decât oroarea pe care simţurile ei i-o întipăriseră în memorie.

— E un bărbat cu multă experienţă, îi spusese Rudégonde, nicio femeie – inclusiv eu – n-a cunoscut o plăcere mai mare decât în braţele lui.

Isabeau îl încurajă:

— Continuă, messire!

— Adevărul este că nu voiam să te consider altfel decât pe celelalte. Or, tu eşti diferită, Isabelle! Nu ştiu prin ce miracol, dar nu eşti ca alte femei. În timp ce te strângeam în braţe, mândru că te lăsai în voia mea, mă blestemam pentru că-mi închipuiam cum va fi să mă culc cu tine. N-o să mergem acasă la mine, nu fiindcă n-aş dori-o, ci fiindcă te iubesc şi vreau să ţi-o dovedesc. Asta-i tot!

Avea mâinile umede, iar Isabeau îşi dădea seama că nu se simţea în largul lui. Ea însă nu era stingherită. Dimpotrivă.

— Sinceritatea aceasta îţi face cinste, messire! Aş minţi dacă aş spune că nu simt acelaşi imbold. Aşa că, la rândul meu, îţi voi face şi eu o mărturisire. Ea îţi va arăta câtă încredere am în tine. Aştept să-mi dai totul şi nimic. M-ai readus la viaţă, şi pentru asta îţi aparţin pe veci.

— N-ai…

— Taci, messire La Palice! Oricărei femei i-ar fi greu să facă o asemenea mărturisire, mai ales unui bărbat ca tine. Dacă nu ne-am afla în întuneric, nici nu cred că aş fi în stare să-ți dezvălui rana mea. N-am cunoscut până acum niciun bărbat. Am devenit văduvă chiar în ziua căsătoriei, din pricina cruzimii celui care m-a violat şi m-a umilit.

Isabeau îl auzi gemând de furie şi degetele lui se încleştară pe mâinile ei. Continuă totuşi, iar de data asta cuvintele, ca şi amintirile, n-o mai dureră:

— N-am cunoscut din dragoste decât bestialitatea şi loviturile aceluia care mi-a răpit fericirea şi viaţa. S-a întâmplat acum cincisprezece ani. Doliul meu a luat sfârşit. Mulţumită ţie, în aceasta ultimă săptămână am avut impresia că trecutul nu mai are nicio putere asupra mea. Nu mă mai bântuie. Îmi făgăduieşti că o să mă respecţi, messire! Este cu mult mai mult decât îmi puteam dori. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să gust din plăcerea trupească împreună cu tine astăzi, dar să ştii că aş fi consimţit să încerc, pentru că te iubesc aşa cum cred că n-am iubit niciodată.

Se lipi uşor de Jacques şi-şi rezemă obrazul de pieptul lui. El o cuprinse tandru în braţe, ţinând-o astfel câteva clipe, apoi îi căută cu buzele fruntea, îşi strecură degetele, pe sub gulerul de hermină, pe gâtul ei, şi apoi o sărută cu o pasiune care-i copleşi pe amândoi.

Apoi se desprinse iarăşi din îmbrăţişare:

— Mă voi întoarce cât pot de repede, dulcea mea Isabelle! Am să te învăţ din nou ce este dragostea. Îţi voi respecta cerinţele, iar tu le vei stabili pe ale mele. Pe bunul Dumnezeu, jur că nu voi avea linişte până când nu voi restabili ceea ce a

distrus nebunul acela! Dar, mai întâi, trebuie să-i ştiu numele. Oricine ar fi, este un om mort!

— Nu te mai gândi la el! Destinul m-a răzbunat. Ţi-am spus, messire, că de acum înainte sunt liberă, liberă să te iubesc.

El izbucni într-un râs vesel, acoperindu-i cu sărutări uşoare chipul zâmbitor, în întuneric, apoi, îndemnat de un impuls subit, îi strigă lacheului:

— La palatul regal!

Buzele lui Isabeau se întredeschiseră de uimire:

— Dar…

— Isabelle, o cunoşti pe regina Claude?

— Nu, eu…

— Este soţia bunului nostru rege Francisc I. Ea e aceea care administrează regatul în timp ce el luptă în Italia, până când se va întoarce. Palatul este cam trist acum, când Curtea merge alături de rege, dar mi-ar plăcea să fii văzută la braţul meu. Desigur că vei fi nevoită să înfrunţi dispreţul unora dintre fostele mele iubite, dar asta nu trebuie să te înspăimânte. Nu vreau să-ţi ascund faptul că mă faci fericit, Isabelle!

— Nu ştiu dacă sunt pregătită să mă întâlnesc cu oamenii aceştia, messire, obiectă Isabeau, pe care toana lui o cam sperias.

— N-ai de ce te teme atâta timp cât eşti alături de mine, crede-mă! Ai încredere în mine!

— Fie, dacă tu consideri că aşa e bine!

— Ştiu să citesc printre rânduri, Isabelle! Titlul nobiliar pe care nu-l ai va fi legitimat prin prezenţa mea alături de tine. Astfel, nimeni nu se va mai gândi să cerceteze taina obârşiei tale, dacă te prezint, aşa cum te văd eu, reginei.

Isabeau dădu din cap, fără să-i răspundă. Era mişcată, căci îşi dădea seama de însemnătatea gestului lui. Se ridică şi veni să se aşeze alături de el, lipindu-şi obrazul de al lui când îi simţi braţul înconjurându-i umerii.

Da, acum era sigură. Începuse o nouă viaţă.

15

Iarna părea să-şi ţină răsuflarea în pragul tunelului lung care ducea din pădure până în sala subterană, de parcă fiecare clipă ar fi fost prima şi ultima, în acelaşi timp. Era o întrerupere liniştită şi caldă, departe de muşcătura viscolelor şi a ploilor care se succedau.

Lupii nu ieşeau din adăpost decât seara, când, potrivit unui ritual ancestral, se aventurau până la potecile pe unde umblau cerbii şi căprioarele. Totuşi, se întorceau adesea cu burţile goale.

— Niciodată n-am mai văzut o iarnă atât de grea, se plânse Loraline, când se întorcea, însoţită de Cythar, de la vânătoare, cu câte un şir de păsări moarte, trecute printr-un fir de sârmă legat la brâu.

Găsea de multe ori pe sub copaci păsări îngheţate precum şi rozătoare mici, numai piele şi os, moarte de foame. Amândoi împărţeau această hrană cu animalele.

Theophrastus se minuna văzând-o cum chema lupii, în fiecare zi, într-un fel anume, îi aştepta să se aşeze în cerc în jurul ei, apoi le împărţea hrană, fără ca ei să se bată, fiecare mulţumindu-se cu porţia primită. Ea era căpetenia haitei, iar lui Theophrastus, acest lucru i se părea de-a dreptul magic.

De îndată ce putuse să umble, sprijinindu-se într-o cârjă, explorase sala subterană care se dovedise a fi mai vastă decât credea. Într-o singură zonă nu putuse pătrunde, fiind oprit de Cythar. Bătrânul lup i se aşezase în drum, mârâind, când încercase să înainteze într-acolo. Theophrastus nu insistase. De altfel, nici Loraline nu mergea niciodată acolo.

— Dincolo de pietrele acelea odihnesc mama şi bunica mea, îi mărturisise ea, văzând atitudinea lui Cythar. Nici pe mine nu mă lasă să intru în camera mortuară. Ca şi cum ar fi paznicul trupurilor lor. Îi respect dorinţa. Când mi se face prea dor de mama, aprind câte o lumânare; flacăra se înalţă spre cer şi atunci simt cum ceva din dragostea mea zboară către sufletul ei. Nu te apropia de mormântul lor! Sunt sigură că Cythar nu ţi-ar face nimic rău, dar n-are niciun rost să-l înfrunţi.

Theophrastus acceptase situaţia, aşa cum făcuse şi Loraline.

Se împliniseră deja trei luni de când tânărul medic trăia astfel, fericit cum nu mai fusese niciodată până atunci. Şi îndrăgostit. Nu mai vorbiseră despre lupoaica sură. Nici n-o mai văzuseră pe acolo. Loraline fusese îngrijorată: era pentru prima oară când nu venise la întâlnirea obişnuită din nopţile cu lună plină. Theophrastus o consolase în felul lui, făcând dragoste cu ea. Învăţau să se cunoască unul pe celălalt.

Rănile i se cicatrizau, datorită alifiilor şi leacurilor fetei. De multe ori, Theophrastus avea impresia că priceperea ei depăşea cu mult cunoştinţele lui. Ceea ce era şi ceea ce reprezenta ea dădeau un sens concret căutărilor lui. Căutări a căror singură certitudine era iubirea.

În primele zile, se întrebase cum îşi va petrece timpul fără ca, până la urmă, să nu înceapă să tânjească după lumina zilei, după tot ceea ce constituia, înainte, universul lui cotidian, însă îşi dădu repede seama că acele cinci luni nu-i vor fi de ajuns ca să afle toate cunoştinţele fantastice pe care le stăpânea fata.

Apoi sosi dimineaţa aceea din ianuarie 1516. O dimineaţă ca toate celelalte. Theophrastus se întinse în culcuşul lui, având grijă să nu facă gesturi prea bruşte, ca să nu-i tulbure somnul, fiindcă el se trezea întotdeauna înaintea ei. De data asta însă n-o simţi lângă el. Se alarmă. Nu din cauza obişnuinţei, ci pentru că locul acela gol de lângă el aproape că-l durea. Se ridică. Cythar dormea netulburat lângă patul de paie. Tăcerea din jur fu spartă de o tuse cavernoasă, în depărtare, urmată de un icnet. Loraline vomita. Theophrastus se sculă din pat şi, aprinse o torţă, apoi porni, în direcţia sunetelor, printr-un tunel care se deschidea în dreapta lui. Ştia unde ducea: la un fel de bazin prin care trecea un pârâu şi pe care-l foloseau drept latrină. Nu departe de acolo, în amonte, era o altă adâncitură, potrivită pentru băi de şezut. Aceasta era una dintre curiozităţile naturii pe care Theophrastus o binecuvântase încă din prima zi petrecută în peşteră. Apa de acolo nu era bună de băut, dar se potrivea cum nu se poate mai bine pentru întrebuinţarea pe care i-o dădeau, iar el nu-şi amintea să fi cunoscut prea multe astfel de locuri înzestrate cu atâta confort.

Loraline era aplecată deasupra pârâului, cu trupul zgâlţâit de spasme. Cu o mână îşi ţinea pletele lungi, negre, cu cealaltă se ţinea de o piatră.

Theophrastus avea încă dureri în partea de sus a coapsei şi la genunchi, acolo unde ligamentele fuseseră rupte, dar se mişca destul de uşor, cu toate că mai şchiopăta puţin. Când grăbi pasul, ca să se apropie de fată, îşi muşcă buza, simţind că durerea se înteţea. Refuză să ţină seama de ea şi îi atinse umărul, care se aplecă, icnind din nou, deasupra apei. Ar fi vrut să îngenuncheze lângă ea, dar piciorul nu-i îngăduia această mişcare. Se mulţumi să aştepte ca ea să se liniştească, masându-i ceafa şi omoplaţii, ca s-o calmeze puţin.

— N-am nimic, bâigui ea, în cele din urmă, îndreptându-şi spinarea. Absolut nimic.

Dar Theophrastus era neliniştit. Îşi amintea prea bine de suferinţele lui François de Chazeron.

— Ai încercat cumva vreun leac de-al mamei tale? o întrebă, pe când ea se ridica după ce-şi clătise faţa cu puţină apă rece şi proaspătă.

— Nu, afirmă ea, zâmbind. Sunt doar puţin obosită, de fapt, cam balonată. Nu-ţi face griji, iubitule!

Dar Theophrastus zărise uşoara rotunjire a pântecelui care i se oferise de câteva ori. Mintea lui lămuri pe loc totul. Se scurseseră trei luni, trei luni întregi de când făcea dragoste cu ea fără să-i treacă prin gând că… Ce nebun fusese!

Îi cuprinse blând mâinile, cu gâtlejul uscat:

— Trebuie să te consult. Chiar acum! îi porunci el.

— Şi după aceea o să fii liniştit? îl întrebă ea, fără ironie.

— Da, o să fiu, dacă nu mi-ai ascuns nimic!

— Ce ţi-aş fi putut ascunde, Theophrastus? îl întrebă izbucnind în râs.

Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii îi erau din nou strălucitori. Theophrastus înţelese atunci că ea nu ştia nimic despre legile nestrămutate ale procreaţiei. O conduse spre peşteră şi o întinse pe culcuşul de paie. Chicoti când Theophrastus îi depărtă coapsele, dar el se mulţumi s-o consulte rapid.

— Ai şi terminat? Era foarte plăcut, suspină ea.

Dar lui Theophrastus nu-i mai ardea de joacă. Se aşează lângă ea, pe jumătate fericit, pe jumătate înspăimântat:

— Loraline, eşti însărcinată!

Ea deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. Surâsul ei părea încremenit de surprindere. După un moment de tăcere, Loraline clipi din ochi, de parcă visarea care o cuprinsese ceda locul realităţii.

— Vrei să spui că aici, în pântecele meu, este un mic Theophrastus? murmură ea.

El încuviinţă cu un gest. Atunci, Loraline se agăţă de gâtul lui şi începu să plângă în hohote.

— O, Theophrastus, sunt fericită, atât de fericită!

— Acum nu mai pot să plec fără tine.

Theophrastus aşteptase câteva zile înainte de a-i spune ce hotărâse, lăsându-i timpul necesar ca să se obişnuiască cu ideea că vor avea un copil. Loraline se schimbase, râdea din orice, mergea umflându-şi şi mai tare burta, trecea pe la fiecare lup, lăsându-i s-o atingă cu laba şi spunându-le că, în curând, vor avea un copilaş pe care să-l iubească. Era mişcătoare, dezarmantă, însă Theophrastus era hotărât să nu se lase înduioşat.

Situaţia se schimbase. Va omorî lupoaica sură chiar cu mâinile goale, dacă trebuia. Era gata de orice. Petrecuse câteva nopţi albe întrebându-se ce va face după ce vor trece cele cinci luni, dar acum ştia. N-o va părăsi pe Loraline. Ceea ce simţea pentru ea era mai mult decât iubire şi însuma toate clipele în care căutase imposibilul, supranaturalul, tot ceea ce trece de simţuri. De parcă viaţa lui ar fi întins un fir invizibil, alcătuit din indicii care n-aveau alt scop decât să-l conducă spre ea.

Loraline se făcuse că nu aude. Se juca mai departe cu Cythar. El repetă, ceva mai tare, hotărât să ridice tot mai mult tonul, până când ea nu se va mai putea preface că nu-l aude.

— Acum nu mai pot să plec fără tine.

Nu avu nevoie să mai repete. Loraline azvârli băţul pe care-l ţinea în mână şi-l trimise pe Cythar să-l aducă. Apoi, aşezată direct pe pământul bătătorit, la picioarele lui, ca oricare dintre

lupii ei, îşi ridică spre Theophrastus ochii mari, verzi, întunecaţi de certitudinea care acum i se înfăţişa şi ei.

— Am vorbit deja despre asta. N-am dreptul s-o fac.

Încerca să vorbească pe un ton ferm, dar nu-l putea păcăli pe Theophrastus.

— Asta a fost înainte. Înainte să-mi porţi copilul.

Îi vorbise blând. Nu voia s-o bruscheze. Ar fi vrut să se aşeze pe jos, lângă ea, dar nu putea. Încă nu era stăpân pe mişcările lui şi îi lipsea supleţea. Trebuia să se mulţumească să stea incomod pe taburet, rezemat de masa aceea rudimentară. Poziţia aceasta îi conferea un aer superior care-l făcea să se simtă stânjenit. Dar lui Loraline nu-i păsa de convenienţe, nici măcar nu le cunoştea.

— Dar eu sunt şi acum o femeie-lup. Şi făptura asta micuţă va fi la fel, Theophrastus!

Îşi întinse braţele, cuprinzând cu un gest peştera şi pe locuitorii ei.

— Ei sunt familia mea, iar aceasta e casa mea. Stelphar are dreptate. Locul meu e aici.

— Nu, ai fost învăţată să crezi asta, dar nu e adevărat. Nu-ţi cer să renegi totul, te iubesc pentru ceea ce eşti, însă meriţi să cunoşti lumea, frumuseţea şi bogăţia ei, toate lucrurile care-ţi lipsesc.

Ea râse cu tristeţe.

— Crezi că-mi lipseşte bogăţia, Theophrastus? Dacă aş vrea, ţi-aş putea oferi toată lumea asta care te atrage atât de mult. Sunt naivă în privinţa dragostei, dar nu şi în ceea ce priveşte ura şi necazurile. În lumea ta e mai multă urâţenie decât frumuseţe. O ştiu, am văzut-o în ochii mamei şi bunicii mele. Aici, cu ei, sunt în siguranţă. Mai bine rămâi tu! Aş putea s-o înduplec pe Stelphar, sfârşi ea.

Lui Theophrastus i se înmuiară genunchii. Nu se gândise să rămână acolo. Nicio clipă. Se aflau într-un spaţiu închis, în afara timpului, în afara lumii. Pentru moment, îi era de ajuns pentru că se simţea încă invalid, pentru că Loraline înlocuia totul, dar ştia că viaţa aceasta de cârtiţă nu l-ar fi satisfăcut. Şi apoi, avea un tată care se gândea la el şi-l aştepta, mai erau şi atâţia bolnavi, acum şi în viitor, care i-ar fi recunoscători

pentru priceperea lui uimitoare. Avea lucruri importante de oferit omenirii, o ştia. Le-ar fi putut împărţi cu Loraline, întemeind o familie adevărată şi dăruindu-i un nume. Un nume şi o identitate veritabilă, într-o lume unde ar fi respectată şi ascultată dacă i-ar împărtăși un pic din cunoştinţele ei asupra anatomiei. Theophrastus nu putea lăsa toate acestea să se piardă, nu putea renunţa la destinul fabulos care se deschidea în faţa lor. Şi a copilului lor.

Încercă să-i explice lui Loraline, dar cuvintele i se păreau găunoase, neputând să-i exprime gândurile. În cele din urmă, înţelese că, pentru Loraline, ele nu aveau niciun sens. Atunci, ea se ridică în picioare. Chipul i se întunecase pe măsură ce el se împotmolea în justificări.

— Vino! îi spuse. Vreau să-ți arăt ceva.

Mergeau în tăcere, în lumina slabă a făcliei pe care o ţinea Loraline. Theophrastus nu încercă s-o scoată din muţenia ei în timp ce pătrundeau în măruntaiele pământului. Paşii lor răsunau pe pietre, stârnind un ecou regulat, tulburat de râcâitul ghearelor lui Cythar, care-i urma.

— Lupii nu sunt nemuritori. Au îmbătrânit deja. Ce-o să-ți mai rămână după ce ei nu vor mai fi? mormăise el nesigur, grăbind pasul ca s-o ajungă din urmă.

În loc de răspuns, Loraline strânsese din dinţi şi îşi încleştase pumnii. O clipă, Theophrastus îşi spuse că ea avea de gând, poate, să-l rătăcească sau să-l închidă undeva, dar goni deîndată acest gând. Avea încredere în ea, fiindcă ştia că-l iubea. Îl iubea cu adevărat.

Merseră un timp învăluiţi într-un iz sulfuros, totuşi Theophrastus nu era incomodat de lipsa aerului; abia dacă simţea oboseala în piciorul rănit, pe care-l menaja folosind cârja. Pe alocuri, era nevoit să-şi aplece capul sau să se strecoare prin spaţiul strâmt dintre două stânci piezişe, sugându-şi burta, dar ar fi pus mâna în foc că şi acest tunel, ca şi celelalte pasaje subterane de la Montguerlhe, fusese săpat de mâna omului.

Ajunseră, în sfârşit, într-o fundătură.

— Aşteaptă aici, spuse ea, cu voce aspră.

Se opri, dar când Cythar vru să-şi urmeze stăpâna, îl prinse de ceafă, reţinându-l lângă el. Lupul se aşează, rezemându-se de piciorul lui Theophrastus. Cu Cythar alături, nu se putea rătăci. O lumină slabă se zări, în spatele unei stânci care masca o deschizătură în perete şi pe care o auzise lunecând într-o parte.

În sfârşit, Loraline apăru şi-i făcu semn. Theophrastus îşi luă mâna de pe coama lui Cythar, fără să remarce perii care-i rămăseseră în palmă, şi trecu pragul. Ceea ce văzu în mica încăpere avu darul de a-i tăia răsuflarea. Acolo era o revărsare de aur. Oale de lut pline cu monede şi cu pietre preţioase erau stivuite unele peste altele. Niciodată nu mai văzuse atâtea. Niciodată. Pe fiecare dintre ele se afla drept ofrandă un blazon sculptat.

— După cum vezi, îi explică femeia cu vocea plină de amărăciune, aş putea să-mi cumpăr, afară, tot ce-mi lipseşte aici. Da, totul, în afară de fericirea pe care mi-o oferi tu.

Glasul începuse să-i tremure când rosti ultimele cuvinte. El înţelese că Loraline îşi stăpânea cu greu lacrimile.

Nu ştia ce să spună. Se temea ca tezaurul acela să nu fie cumva rodul vreunui jaf reuşit, dar în acelaşi timp îşi spunea că femeii i-ar fi trebuit secole întregi ca să adune o asemenea comoară.

— Povesteşte-mi, zise, în cele din urmă, luând dintr-un vas un pumn de monede pe care le lăsă apoi să-i cadă printre degete.

— Ce importanţă are?

— Tot ceea ce mă ajută să te înţeleg ca să te pot iubi şi mai mult are importanţă.

— E o poveste lungă, Theophrastus!…

Ca să-şi aline durerile stârnite de răni, el se aşează pe o grămadă de monede din aur, care se împrăștiară sub greutatea lui, unele dintre ele ciocnindu-se, cu un clinchet, de vasele din jur şi rămânând apoi nemişcate.

Loraline se rezemă de peretele pe care se scurgeau picături de apă. Ea cunoştea bine locul şi avusese grijă, înainte de a coborî, să ia o blană groasă pe care o pusese pe umerii ei şi pe ai lui Theophrastus.

— Când eram copil, am văzut-o de mai multe ori pe mama intrând în acest tunel, dar n-aveam voie s-o însoţesc. La

întoarcere, îi dădea mătușii Albérie câte o mică bară dintr-un metal galben şi rece. Cu timpul – fiindcă, fără să vreau, auzeam discuţiile lor – am înţeles că abatele de la Moutier, Antoine de Colonges, îi dădea mătușii, în schimbul acelor bucăţi de metal, bani cu care să-şi poată întreţine, în iernile grele, mama şi bunica. El nu venea niciodată aici. Ştiu că există un tunel care duce la mănăstire, dar n-am reuşit să-l găsesc. Ai fi înspăimântat dacă ai şti ce labirint ascund munţii aceştia.

— De ce dădea mama ta aur ca să primească bani, când aici…?

Nu-şi termină fraza. Înţelesese. Loraline îi răspunse:

— Monedele astea sunt prea vechi. Dacă le-ar fi folosit, ar fi adeverit legenda. Sute de oameni ar fi venit aici să caute comoara. Asta am înţeles-o mai târziu. Cu puţin timp înainte să moară, mama m-a adus aici şi mi-a spus că în 1369, Carol al V-lea a rupt Tratatul de la Bretigny, prin care i se cedau regelui Angliei, Eduard al III-lea, tot sud-vestul şi o parte din nordul Franţei. Războiul de 100 de Ani era în toi, iar regele Franţei recucerea, unul câte unul, oraşele franceze atribuite inamicului. Chiar atunci, seniorul ţinutului Thiers s-a întâlnit în drum cu un grup de refugiaţi englezi, care au fost încântaţi că pot obţine informaţii de la el. Ca să îşi salveze viaţa, le-a oferit fortăreaţa de necucerit Montguerlhe, ca să-şi adăpostească familiile şi bunurile. S-au instalat acolo, dar n-aveau pic de încredere în acest senior, care ar fi putut oricând să-i predea francezilor. Au înălţat chiar în interiorul castelului ziduri, ascunzând astfel numeroase pasaje secrete. Ani în şir au amenajat fostele cariere de piatră, realizând un ingenios labirint subteran, în care mulţi compatrioţi de-ai lor au venit să-şi ascundă bunurile, tot ceea ce putuseră salva când fuseseră nevoiţi să fugă. Mai mulţi făurari de cuţite, bine plătiţi, munciră pentru ei în taină, în sala subterană. Aveau aici tot ce-şi doreau, iar armele pe care le făceau erau folosite în lupta necruţătoare dintre Anglia şi Franţa.

Apoi se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple. Seniorul de la Thiers văzuse că unii dintre meşterii renumiţi se îmbogăţiseră. Încercă să-l facă pe unul dintre ei să vorbească, dar acesta muri sub tortură, fără să-şi dezvăluie secretul.

Ceilalţi, înspăimântaţi, se puseră sub protecţia englezilor şi a familiilor acestora. Seniorul de la Thiers, Hermand de Montreval, ofensat, ceru aur în schimbul tăcerii sale, dar nu obţinu atâta cât şi-ar fi dorit. Îşi găsi un complice şi luă măsuri ca oaspeţii lui să fie otrăviţi; ei deveniseră cu atât mai indezirabili cu cât el însuşi devenise un trădător al Coroanei Franţei pentru că îi ascunsese. Când la Montguerlhe nu mai rămăseseră decât cadavre, răscoli tot castelul, căutând aurul, dar în zadar. În cele din urmă, îşi spuse că tot aurul fusese cheltuit pentru fabricarea săbiilor, dar niciun meşter nu mai era în viaţă, ca să-i confirme teoria. Porunci ca trupurile să fie înmormântate în taină şi distruse orice document compromiţător.

— Dacă nimeni nu ştia, cum se face că ai tăi… începu Theophrastus.

— O femeie, o spălătoreasă, muncea la castelul Montguerlhe. Pe când aranja un teanc de cearşafuri într-o debara, surprinsese un bărbat în timp ce intra într-un pasaj.

Ar fi murit, probabil, şi ea împreună cu ceilalţi, dar întâmplarea a făcut ca în acea noapte tristă ea să fie reţinută la căpătâiul mamei sale bolnave. A doua zi, a aflat că la castel izbucnise o epidemie. Speriată dăduse fuga la mănăstirea de la Moutier, ca să fie examinată. În loc s-o consulte, abatele îi puse o groază de întrebări şi o pusese să-i promită că nu va spune nimănui, niciodată, că a lucrat la Montguerlhe. Ea înţelese atunci că se întâmplase ceva groaznic şi, ca să nu fie amestecată în toate acestea, afirmă că habar n-avea ce făceau oaspeţii aflaţi la castel. Această femeie era străbunica mea. După un timp, se zvoni că toţi muriseră de boala aceea ciudată, iar paşii celor care căutau cu disperare aurul se auziră mult timp la Montguerlhe. În anul următor, ea fu angajată din nou la castel de noul intendent şi putu să acţioneze mecanismul fără să fie văzută. Şi, după multe căutări, în cele din urmă comoara fu descoperită de bunica mea. Toate legendele au un sâmbure de adevăr, Theophrastus! Dar acest aur aparţine, ca şi lupii, muntelui. Poţi să mă asiguri că, în lumea ta, aş putea avea un loc mai important decât cel pe care-l am aici?

— Aurul nu serveşte la nimic dacă nu este cheltuit! afirmă Theophrastus, ca să ocolească răspunsul.

— Aici am tot ce-mi doresc. Înainte de a te întâlni, simţeam un gol; dacă tu vei hotărî să pleci, copilul va umple acest gol.

— Am două luni ca să te conving, căci, orice-ai spune tu, Loraline de Chazeron – ea se strâmbă la aceste cuvinte – cred că, după mine, ceea ce-ţi va lipsi pentru copilul tău va fi un nume. Cel al tatălui său, cel pe care vi l-aş putea oferi amândurora. Sunt sărac, într-adevăr, dar am ceva ce tu nu ai: o identitate şi un titlu. Iar dragostea pe care o nutresc pentru tine are, în ochii mei, mai mult preţ decât toate motivele tale false de a evita lumea din afară.

Crezu, timp de o clipă, că Loraline va izbucni în plâns, dar ea n-o făcu. Privirea i se înăspri la amintirea rănii pe care el i-o zgândărise intenţionat. Apoi, obrazul i se destinse şi zâmbetul îi înflori din nou.

— Fie, spuse ea. Amândoi avem la dispoziţie două luni ca să ne alegem destinul. Atunci, Stelphar te va însoţi până la porţile oraşului şi te vei duce acasă, ca să-ţi pui în ordine treburile. O să te întorci ca să mă ajuţi să aduc pe lume copilul şi vom discuta din nou. Patru luni vor fi trecut peste necazurile şi singurătatea noastră. Vom fi mai hotărâți în alegerile noastre, ca să nu regretăm nimic. Îţi convine, Theophrastus?

— Îmi convine.

Se apropie de el, se înălţă pe vârfuri, făcând câteva monede să se rostogolească, şi-i întinse buzele. Înnebunit de mireasma ei sălbatică, de mosc, o strânse în braţe. Alunecând pe monede, făcură, înlănțuiți, câţiva paşi înapoi, şi căzură, ciocnindu-se de o oală care se răsturnă în urma impactului şi-şi revărsă asupra lor ofranda strălucitoare. Rămaseră aşa mult timp, cuprinşi de acelaşi râs nepotolit, lăsând, deodată, în urmă, acea trecătoare frică de necunoscut care duce la răscruci de drum.

— Te iubesc, Loraline, îi spuse în cele din urmă Theophrastus, răsfirându-i pletele lungi, acoperite cu bănuţi de aur.

— Şi eu te iubesc. Aş vrea să nu mă uiţi niciodată!

Departe de ei, în sătucul Saint-Remy-de-Provence, Michel de Nostre-Dame studia tema astrală a prietenului său, întinsă pe masa din faţa lui, muşcându-şi nervos buzele. Zadarnic se întorcea mereu la ea; de luni de zile, aceeaşi imagine îi apărea iar şi iar în faţa ochilor: prietenul lui urlând, înconjurat de lupi, într-o pădure de flăcări.

16

— Vorbeşte-mi despre mama ta… îi ceruse Theophrastus.

Înţelesese deodată că Isabeau era sufletul acelei peşteri, motivul pentru care Loraline ţinea atât de mult la acest loc. În decursul celor cinci luni petrecute acolo, Theophrastus nu încercase cu adevărat s-o cunoască pe Isabeau, dar acum, simţea că trebuie neapărat s-o facă.

— Imaginea pe care o am despre ea s-a schimbat pe măsură ce creşteam, îi răspunse Loraline. Nu-mi amintesc să mă fi mângâiat sau îmbrăţişat vreodată, pentru că, după cum am aflat mai târziu, nici măcar nu m-a alăptat; am supt la o lupoaică din haită, care tocmai fătase. De fapt, Cythar şi cu mine ne-am născut la un interval de câteva ore; desigur că acesta e motivul pentru care suntem atât de apropiaţi. Am supt acelaşi lapte, dormeam împreună. A crescut deodată cu mine, alături de mine. Pe vremea aceea, mama plângea adesea, am păstrat imaginea fugară a unei femei ghemuite, răvăşite, care-şi petrecea zilele spălându-se şi frecându-şi trupul cu muşchi, uneori, până la sânge. De mine se ocupa bunica. Locuia cu noi şi căldura braţelor ei îmi este mai cunoscută decât cea a mamei.

Apoi, puţin câte puţin, mama a început să-mi vorbească, cu asprime, de cele mai multe ori, dar am avut sentimentul că, într-un sfârşit, îşi dăduse seama de existenţa mea. Am cutreierat pădurea împreună cu ea şi cu bunica, la cules de fructe, de ierburi de leac, de ciuperci. Mama îmi atrăgea atenţia asupra celor otrăvitoare. Când mă răneam şi începeam să plâng, se grăbea să mă ajute. Dacă rana era superficială, se îndepărta nepăsătoare, spunându-mi că trebuia să învăţ să sufăr în tăcere.

Îmi aduc aminte că odată, cred că aveam vreo patru, cinci ani pe-atunci, m-am încâlcit într-o tufă de mărăcini şi mi-am fracturat piciorul. Ea m-a auzit ţipând. Nu puteam să mă ridic. Era lividă. A început să se învârtească în jurul meu, ţinându-se cu mâinile de cap, apoi s-a oprit, m-a ridicat în braţe şi m-a dus

în peşteră. Cred că începând de atunci s-a schimbat. M-am oprit din plâns. Îmi petrecusem braţele pe după gâtul ei şi auzeam cum îi bate inima în piept, ca o tobă. Bunica nu era acolo. Mama m-a îngrijit, fără să scoată o vorbă. M-a durut când mi-a pus osul la loc, dar blândeţea ei, picul acela de afecţiune parcă mă adormise. N-am ţipat. „*E bine, fiica mea, eşti curajoasă*”, mi-a spus cu un zâmbet trist. Era pentru prima oară că mă numea „fiica ei”.

Eram încă prea mică să înţeleg ce se petrecuse în mintea şi în viaţa ei. Tot universul meu se limita la peştera aceea şi nu ştiam nimic despre lumea din afară, habar n-aveam că mai există şi alţi oameni, alte vieţi. Totuşi, ceva se schimbase. Mama nu mă mai respingea când mă aşezam pe genunchii ei sau când o luam de mână. Asta s-a întâmplat încetul cu încetul. Cred că am îmblânzit-o pe măsură ce trecea timpul. Era mai veselă şi, uneori, chiar izbucnea în râs, împreună cu bunica.

Într-o zi, am luat-o pe urmele ei şi am pătruns într-o altă încăpere, deşi îmi interzisese să intru acolo. Ceea ce am văzut m-a înfiorat. Am început să urlu. Nu mai văzusem până atunci un cadavru. Era trupul unui băieţel, sfârtecat. Mama s-a ivit de după o stâncă, cu un cuţit în mână. Era murdară de sânge. M-am dat înapoi şi m-am împiedicat de bunica. Am ţipat din nou, dar m-a îmbrăţişat, iar vocea ei m-a liniştit. După ce a pus cuţitul pe masă, lângă cadavru, mama s-a apropiat de mine.

— L-am găsit pe munte, mi-a spus, dar nu lupii l-au sfâşiat în halul ăsta, Loraline, şi nici eu. Nu vreau să mai umbli singură, mă auzi? În ţinutul acela de sus e un fel de diavol, un om foarte rău. El l-a omorât şi l-a sfârtecat pe copilul ăsta. Daca află de tine, o să te omoare! Acum vino aici, nu trebuie să te temi de moarte, ea ne învaţă lucruri bune ca să-i alinăm pe cei vii.

M-a luat de mână, deşi mâna ei era plină de sânge. A luat cuţitul şi a despicat pieptul lipsit de viaţă. Când a început să scoată, unul câte unul, organele din trupul spintecat, am făcut un pas înapoi, dar frica îmi pierise. Mama părea, rând pe rând, uimită şi încântată de descoperirile ei. Până la urmă, am adormit într-un colţ. M-am trezit dimineaţa, pe salteaua mea. Mama plângea, cu capul rezemat pe pieptul bunicii.

— Va plăti, Isabeau, crede-mă! François de Chazeron va plăti.

Auzeam pentru prima dată acest nume, dar am înţeles că el era monstrul din ţinutul de sus. Nu mi-ar fi trecut prin minte atunci că era, în acelaşi timp, tatăl meu.

Mama şi-a petrecut multe zile cercetând cadavrul, iar descoperirile şi le nota pe nişte foi de pergament, pe care făcea şi schiţe. Mai văzusem aşa ceva pe un alt caiet, legat cu fir de cânepă. Mama desenase, pe prima pagină, un lup. Bunica mi-a explicat că mama lui Cythar fusese prima fiinţă autopsiată şi examinată de mama, care voia să înţeleagă alcătuirea lor, ca să-i poată îngriji dacă s-ar îmbolnăvi ori s-ar răni. Aşa se face că ştiuse să-mi vindece piciorul rupt. Am început să fiu foarte mândră de ea. În anii care au urmat, a desenat flori şi ierburi şi a preparat tot felul de alifii şi de leacuri.

Într-o dimineaţă, bunica a adus-o la noi pe mătuşa Albérie. Mama a îmbrăţişat-o îndelung. Apoi au discutat în şoaptă, dar am auzit de mai multe ori numele lui François de Chazeron. Apoi, mătuşa Albérie a zis că Huc de la Faye o proteja. Asta m-a liniştit. Dacă exista cineva care i se împotrivea monstrului, eram în siguranţă. Mătuşa Albérie ne vizita des; mama râdea mai mult ca înainte şi, uneori, mă lua lângă ea şi se juca şi cu lupii, şi cu mine, în timp ce mătuşa Albérie ne măsura cu o privire severă.

După aceea, bunica a murit, iar mama a încuiat camera mortuară. Ea şi Albérie au plâns mult timp, eu însă nu. „*Nu trebuie să te temi de moarte*”, îmi spusese mama, aşa că nu mă temeam. Tristeţea vine când te gândeşti că acea persoană îţi va lipsi, dar asta nu însemna nimic pentru mine. Dacă mi se făcea dor de bunica, întrebam când o să se întoarcă. Mătuşa Albérie mi-a explicat, după câteva luni, cum stăteau lucrurile. În clipa aceea, am suferit.

În această perioadă, mama s-a schimbat din nou. Mătuşa Albérie plângea mult, de fiecare dată când venea la noi avea cearcăne vinete sub ochi. Într-o zi, am întrebat-o dacă monstrul de sus îi făcuse şi ei vreun rău. Privirea ei a devenit aspră şi mi-a poruncit să-mi ridic părul. Şi-a trecut degetele peste

porţiunea cu blană de pe ceafa mea şi a rânjit. După aceea mi-a spus:

— Monstrul este în mine, Loraline, în noi!

Am făcut un pas înapoi şi am fugit să mă ascund. Mama s-a răstit la sora ei:

— Niciodată, auzi? Niciodată în faţa copilei!

— Până la urmă tot va trebui să afle cine e, i-a răspuns mătuşa Albérie.

Mi-am astupat urechile. Deodată, mi se făcuse frică, inexplicabil, de parcă aş fi presimţit ceva înspăimântător, apoi Cythar a intervenit, a mârâit, a gemut, aşezându-se între ele. Au tăcut şi s-au întors spre mine, văzându-mă speriată, ascunsă în spatele unei stânci. Mama s-a apropiat de mine, mi-a desfăcut mâinile cu care îmi astupam urechile, şi m-a liniştit:

— Mătuşa ta este o fiinţă mai ciudată, mi-a şoptit, dar nu ţi-ar face niciodată vreun rău.

Apoi a apărut Stelphar. Mama mi-a spus că o vom revedea la fiecare lună plină, că va veghea asupra noastră şi că, datorită ei, nu va trebui să ne mai temem de nimic, niciodată.

Timpul a trecut. Mama a continuat să cerceteze tainele naturii, de parcă toată viaţa ei ar fi depins de asta. Îşi dedica tot timpul, toata energia ei, acestor studii. Am aflat că mai fuseseră găsite în munţi şi alte cadavre, dar mama nu le adusese în peşteră. După fiecare asemenea descoperire macabră, se izola în vizuina ei, interzicându-mi să mă apropii de ea. O auzeam plângând şi, de multe ori, ţipând, când avea coşmaruri. Am înţeles, în cele din urmă, că monstrul îi făcuse mult rău, ei şi lui Benoît, despre care vorbea adesea cu mătuşa Albérie.

În ultimul timp, se purta ciudat. Cred că simţea apropierea morţii. Se izola, nu mă respingea când mă apropiam, dar întorcea capul şi pleca, pretextând că are ceva de făcut. Şi, într-o dimineaţă, chiar înainte de a se stinge, a spus ceva îngrozitor. Iar viaţa mea s-a întors pe dos, pentru că, dintr-odată, monstrul din ţinutul de sus devenise tatăl meu, iar mamă nu mai aveam.

Theophrastus o strânse în braţe. Şi făcură din nou dragoste, cu pasiune, în pofida pântecelui rotunjit.

Afară, luna aprilie desfăcuse primii muguri, iar în aer se împrăştia parfumul florilor sălbatice, trezite de căldura primăverii. Iarna fusese lăsată în urmă, iar pe câmpii şi în păduri totul revenea la viaţă. Într-o noapte cu lună plină, Stelphar intră în peşteră. Theophrastus vru s-o înfrunte, dar Loraline îl opri cu o privire. Îi venea greu s-o părăsească în starea aceea.

— Mătuşa Albérie o să aibă grijă de mine. Întoarce-te în iunie, vom aduce împreună copilul pe lume. Du-te!

Se sărutară îndelung, dar ea nu-l conduse prin tunel. Lupoaica sură mergea în frunte, Cythar era la urmă. Între ei, Theophrastus simţea, la fiecare pas, cum se îndepărtează de tot ce trăise în peşteri.

Ajunseră în câmp deschis în spatele altarului unei bisericuţe, din care ieşiră împreună. Theophrastus îşi memoră numele înscris pe frontonul din piatră: „Saint-Jehan-du-Passet”. Biserica era construită pe un dâmb. La lumina lunii pline, văzu un catâr care îl aştepta legat de un copac. De fiecare parte a şeii era prinsă câte o desagă. Într-una găsi merinde, cealaltă era plină cu aur. Atunci se întoarse către lupoaică şi-şi aţinti privirea în ochii ei:

— Nu cred în vârcolaci, Stelphar, şi totuşi ştiu cine eşti. Numai moartea mă va putea opri să mă întorc după femeia şi copilul meu.

Dezlegă desagii şi îi aruncă la picioarele lupoaicei nepăsătoare:

— În seara asta sunt, din vina ta, cel mai sărac dintre pelerini, şi tot aurul din lume n-ar putea schimba nimic. Ne vom revedea foarte curând.

Încălecă pe catâr şi-i dădu pinteni, fără să mai privească în urmă. Auzi în spatele lui doar urletul lui Cythar. Lupul plângea, ca şi el.

Theophrastus călători grăbit. Seara, la culcare, piciorul îl durea. Cum nu păstrase aurul, ocoli hanurile, trăgând la adăposturi unde se dădu drept un pelerin care se întorcea de la Compostelle. Barba şi pletele lungi îl făceau să semene cu un

pustnic cam ţicnit, căruia mila creştinească nu-i putea refuza nimic.

Se grăbea să ajungă în Elveţia, la ai lui. Nu ştia dacă tatăl lui fusese anunţat că a dispărut, dar îşi făcea griji pentru neliniştea şi sănătatea lui, îşi făcea griji în privinţa lui ca să nu se gândească la ea. Îşi spunea că-și va pune treburile la punct şi se va aşeza la casa lui ca să-i făurească un cuib în care copilul lor să poată creşte fericit. Această certitudine îi alunga tristeţea, ba chiar îl făcea, din când în când, fericit; chiar dacă dimineaţa, când se trezea, degetele lui nu întâlneau decât un gol, în timp ce trupul îi era încă plin de umbrele senzuale ale îmbrăţişărilor din trecut.

Isabeau tremura. Din cap până-n picioare. Nu se putea opri. O străbătea un şir de frisoane. Nestăpânite, enervante.

Şi totuşi, se pregătise. Numărase fiecare zi de la plecarea lui Jacques, deschizându-i nerăbdătoare scrisorile.

Domnul de la Palice îi vorbea mult despre Curte, despre rege, de care era foarte apropiat, îi povestea întâmplările din călătorie, revederea lui François cu soţia şi cu mama lui, îi descria oraşul Marsilia, unde poposiseră câtva timp şi în care fuseseră întâmpinaţi cu o mare bătaie cu portocale, la care regele şi întreaga Curte participaseră cu entuziasm. Vizitaseră apoi flota de galere, după care se minunaseră văzând un animal ciudat, cu un corn, având spatele acoperit cu un fel de carapace ca a unei broaşte ţestoase, numit *reynoceron,* care trecea prin Marsilia în drum spre Roma, fiind un dar oferit de Manuel al Portugaliei papei Leon al X-lea…

Isabeau îi citea cu nesaţ scrisorile. Le povestea prietenelor ei pasaje de felul acesta, păstrându-le, îmbujorată, doar pentru ea pe cele în care Jacques o copleşea cu complimente, asigurând-o că-i ducea dorul mai mult decât oricăreia dintre femeile pe care le cunoscuse până atunci. Iubirea lui Isabeau pentru el sporea cu fiecare zi; dar în acelaşi timp, îşi vedea conştiincios de treabă, spre deplina satisfacţie a doamnei Rudégonde, şi nu-şi neglija prietenii, a căror afecţiune crea în jurul ei o oază de căldură şi de seninătate.

În această atmosferă se simţea, în sfârşit, împăcată şi născută, până-ntr-atât încât renunţase la cămăruţa de la Nostre-Dame şi închiriase un mic apartament aflat pe strada Lingerie, chiar lângă prăvălie. Bertille ţinuse să rămână în serviciul ei, iar Isabeau o răsplătea cu prisosinţă. De fapt, în afară de salariul ei, aurul adus de la Montguerlhe îi asigura o rentă onorabilă despre care, după ce La Palice obţinuse pentru ea o derogare regală, ca să poată lucra ca lenjereasă, Isabeau spunea că-i rămăsese după moartea soţului ei. Atrăgea simpatia celor din jur şi nimeni n-ar fi ghicit, dincolo de drăgălăşenia ei, fiinţa sălbăticită care-şi dusese traiul, timp de cincisprezece ani, în tovărăşia lupilor.

Uşa prăvăliei se deschise larg, lăsând să pătrundă o pală de vânt primăvăratic. În prag apăru, cu un aer vesel, Jacques de Chabannes. Isabeau simţi că se topeşte. Făcu o reverenţă, iar el o ridică, întinzându-i mâna de pe care îşi scoase mănuşa. Îi şopti, privind-o intens, cu buzele lacome lipite de palma ei:

— Lipsa ta, doamna mea, a fost ca o rană adâncă şi nevindecată. Simţeam că se scurge viaţa din mine. Îmi venea să mor! Aşa că, iată-mă!

Isabeau se stăpâni sa nu-i sară de gât; de când se încălzise vremea, prăvălia era plină de clienţi şi, chiar atunci, se aflau acolo două doamne. La Palice le salută curtenitor. Isabeau simţi cum cele două doamne erau contrariate de indiferenţa lui şi orgoliul ei se revoltă. Erau cumva nişte foste amante de-ale lui? Oare nu risca să ajungă ca ele dacă ceda impulsurilor ei, acum, când descoperea din nou dorinţa de a iubi? Doamnele respective erau căsătorite, moda vremii cerea ca femeile măritate să aibă câte un amant; de altfel, tot Parisul cunoştea temperamentul regelui, care, ca să-şi justifice propriul libertinaj, încuraja şi desfrâul celorlalţi.

Isabeau era văduvă, acest statut al ei impunea respect, spre deosebire de Rudégonde, care era considerată o curtezană, cu toate că era frecventată de lumea bună. Dar ar fi putut face faţă, oare, dacă ar fi fost, încă o dată, dezamăgită şi părăsită?

Când se întoarse acasă, după ce stabiliseră să se întâlnească a doua zi, amintirile începură s-o bântuie din nou şi, odată cu ele, îi reveniră întrebările şi îndoielile. Bertille o fricţionă pe

spate, în timp ce ea căuta să-şi potolească frisoanele într-o baie de esenţe de melisă şi mentă sălbatică.

— Eu una cred că ţi-e frica, Isa, afirmă Bertille, care ştia de mult adevărul în privinţa trecutului ei. Mâine, ai să ajungi în patul lui şi asta te sperie, pentru că nu ştii cum vei reacţiona când va începe să te mângâie. Dar nu trebuie să te temi de dragoste, Isa! Te iubeşte, asta se vede în privirea lui. De altfel, Lilvia ţi-a citit în cenuşă viitorul. O să fiţi fericiţi împreună până când moartea vă va despărţi.

— Tocmai asta e, Bertille! Când anume va veni moartea să-mi răpească din nou omul pe care-l iubesc?

— Lilvia nu ştie, dar te-a văzut îmbătrânind alături de el. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să te liniştești. Doamna-cu-Coasa ne ia pe toţi, până la urmă, Isa! Nu trebuie să te fereşti să-ți trăieşti viaţa, de frică să nu mori sau să nu-ţi pierzi iubirea. Ar fi ceva stupid, iar tu nu eşti proastă.

— Ai dreptate, Bertille, ai de o mie de ori dreptate. E aşa de galant, aşa de atent…

— Atunci, nu încerca să trişezi cu el.

Pe când Bertille o ştergea cu prosopul, cineva bătu puternic în uşa de la intrare.

— Cine-o fi la ora asta? se indignă Bertille, coborând grăbită scara de lemn care ducea la parter.

Isabeau, care-şi redobândise calmul, îşi ştergea braţele pe care i se prelingeau picături fine de apă, când Bertille se întoarse, gâfâind. Era agitată şi-şi frângea mâinile.

— Bebeluşul, gemu ea, se naşte chiar acum. Lilvia mă aşteaptă, trebuie să plec.

Inima lui Isabeau tresări, iar temerile i se risipiră. Lilvia năştea!

— Ajută-mă să mă îmbrac! spuse ea veselă. Vin cu tine!

După câteva clipe, străbăteau strada Lingerie ca să ajungă la Curtea Miracolelor, unde Bau-Bau se plimba de colo-colo prin sala subterană a bisericii, rozându-şi unghiile până la sânge. Isabeau o asistă pe Lilvia toată noaptea, folosindu-se de tot ce ştia ca să-i aline durerile: presopunctură, masaje şi câteva unguente pe care le pregătise în vederea acestui eveniment.

Bertille o ţinea de mână pe ţigancă şi suferea împreună cu ea. S-ar fi zis că năşteau împreună. Dimineaţa, când copilul ţipă pentru prima dată, cele două mame se îmbrăţişară şi se sărutară cu tandreţe. Era un băiat dolofan, normal, cu păr des, pe care-l numiră, de comun acord, François-Constant.

Când lui Bau-Bau i se permise să intre în camera aceea de unde atâta timp se auzeau ţipete, avea lacrimi în ochi. Iar Isabeau simţi dureros cât de mult îi lipsise fericirea unui tată care-şi ţine pentru prima oară copilul în braţe.

Plecă de acolo în cursul dimineţii, făgăduind că se va întoarce a doua zi la botezul micuţului, a cărui naşă era. Avea multe de făcut. Această naştere îi alungase şi ultimele îndoieli, ultimele spaime. Încă mai avea timp să o ia de la început. Să reînceapă totul, inclusiv să fie o mamă adevărată.

Când trăsura lui Jacques de Chabannes se opri la uşa ei, în seara de 13 aprilie 1516, Isabeau era gata îmbrăcată, pieptănată şi parfumată. Jacques o îmbrăţişă cu patimă, iar ea îl sărută cu aceeaşi ardoare.

— Mi-ai lipsit, messire, murmură Isabeau, cu buzele lipite de ale lui.

— Te iubesc, Isabelle, răspunse el, dintr-o răsuflare.

O strânse cu drag la piept, iar Isabeau, lipită de trupul lui, putu să-şi dea seama cât de mult o dorea.

— Îţi aminteşti, îi şopti ea la ureche, ultima noastră convorbire dinainte să pleci?

— Mi-o amintesc…

— Cred că niciodată n-am fost mai pregătită…

— Eşti sigură? Voi aştepta cât va fi nevoie!

— Lasă trăsura să plece, messire, să rămânem la mine, n-o să ne deranjeze nimeni!

Jacques se dezlipi de ea, scrutându-i surâsul şi căutând să-şi dea seama cât de hotărâtă era, apoi ieşi ca să-i poruncească lacheului să plece. Când se întoarse, Isabeau zăvorî uşa după el.

— Acum eşti prizonierul meu, messire! glumi ea.

— Să dea Dumnezeu să nu am niciodată parte de vreo închisoare mai înspăimântătoare decât asta.

O cuprinse din nou.

— Tremuri.

— Sunt sigură că-mi vei putea învinge această ultimă tresărire de teamă.

— Pentru dragostea ta, voi învinge orice duşman care ar încerca să te împiedice să fii fericită.

— Atunci, învaţă-mă, murmură, în timp ce buzele lui Jacques coborau pe gâtul ei.

În tăcere, degetele lui pricepute îi dezlegară şireturile corsajului, fără ca ea să-şi dea seama. După o clipă, rămase goală, în lumina slabă care pătrundea prin draperiile groase ce acopereau ferestrele dinspre stradă. Citi în privirea lui că o găsea frumoasă şi, în timp ce Jacques urca scările spre camera ei, ducând-o în braţe, simţi că trăieşte din nou, de parcă Isabeau n-ar fi existat niciodată şi din ea n-ar fi rămas decât această nouă Isa, care devenise cu adevărat şi pentru totdeauna frumoasă.

Theophrastus ajunse în Elveţia în cursul lunii mai 1516. Constată uşurat că tăcerea lui nu îngrijorase pe nimeni, întrucât iarna fusese la fel de aspră şi de cealaltă parte a Alpilor. Află toate noutăţile: regele Franţei semnase un tratat prin care garanta neutralitatea Elveţiei în conflictele în care era implicată Franţa; politica celor două ţări pecetluise înţelegerile comerciale; bolnavii fuseseră numeroşi şi toată lumea se bucura de întoarcerea lui. Le vorbise despre îndelungatele sale călătorii, fericit că se afla într-o casă adevărată, în faţa unei sobe în care ardea un foc zdravăn, delectându-se cu mâncărurile savuroase gătite de slujnica tatălui său, sub privirea blândă a acestuia. Apoi vorbi despre ea, le povesti că era fiica unui meşter cuţitar, că era cea mai frumoasă şi mai bună dintre femei, că o iubea din tot sufletul şi voia să se însoare cu ea, căci avusese îndrăzneala de-a o convinge să-l iubească şi ea, şi, spre ruşinea lui, o dezonorase.

Tatăl lui îl întrerupse, contrariat:

— În acest caz, de ce nu a venit şi ea împreună cu tine?

— Am lăsat-o în grija familiei ei, ca să am timp să-mi rezolv treburile şi să vă aduc la cunoştinţă veştile. Este deja

însărcinată şi se temea să nu piardă copilul. Mă voi întoarce la ea cât mai curând posibil şi ne vom căsători acolo.

— Ce zestre îi dă taică-său?

Theophrastus respiră adânc şi fixă farfuria cu privirea:

— Din păcate, e orfană şi foarte săracă. Singura ei zestre va fi acest copil, dar o accept aşa cum este şi nu-mi doresc mai mult.

Oftând, tatăl se resemnă şi-i zâmbi fiului său. Desigur că nu asta îşi dorise pentru el, dar era drept şi generos şi ştia că nu exista nimic mai de preţ decât o dragoste sinceră şi împărtăşită.

Prânzul se sfârşi într-o atmosferă plină de veselie, iar Theophrastus uită repede că spusese o minciună. Importantă era ardoarea sentimentelor lui.

— Dar de ce nu te-ai însurat cu ea înainte de a te întoarce în ţară? îl întrebă tatăl lui, mai târziu, când erau la un pahar de lichior.

— Are un suflet ales, tată! Voia să avem mai întâi consimţământul tău, fiindcă n-ar fi vrut să te superi, şi a acceptat să înfrunte privirile celor din jur, pe baza făgăduielii pe care i-am făcut-o de faţă cu martori.

— Acesta e, într-adevăr, un motiv. Dacă totuşi mai există şi altul, să ştii că sunt gata să-l ascult.

Theophrastus înghiţi în sec. Tatăl lui îi aruncă un surâs complice. Cu toate acestea, rămase pe poziţii:

— E singurul pe care-l cunosc, tată!

— Atunci, să nu mai vorbim despre asta. Oricum, să ştii că nu ţi-aş refuza binecuvântarea mea, chiar dacă ai mai avea şi alte lucruri de spus. Noapte bună, fiule!

— Noapte bună, tată!

Theophrastus rămase singur cu hotărârile lui. Ştia că se poate încrede în tatăl lui, dar acest secret era al lui Loraline. Lui nu-i era ruşine cu ea, nu; îşi spunea doar că viaţa ei ar fi fost mai uşoară dacă nimeni nu i-ar fi descoperit niciodată rănile.

În noaptea aceea, somnul lui Theophrastus fu agitat. Patul era moale, cald şi confortabil. Timp de doi ani întregi visase la salteaua aceea groasă, de lână, la păturile care miroseau la fel

ca în copilăria lui, la aerul îmbălsămat al oraşului său natal, la respiraţia câinelui care-l întâmpinase lătrând vesel, îşi dădea seama, deodată, că toate astea îşi pierduseră însemnătatea. Trupul i se obişnuise cu aşternuturile improvizate, cu aroma ierburilor uscate care lăsau dimineaţa pe pielea lui Loraline un iz de iarbă proaspăt cosită. După ce se sucise şi se răsucise de nu ştiu câte ori în patul acela prea comod, adormi, în cele din urmă, pe podea, înfăşurat într-o pătură, cu fruntea între labele câinelui bătrân care nu voise să se despartă de el.

Timp de o lună, fu foarte ocupat. Ca să-l ajute în carieră, tatăl lui îi încredinţase o parte din pacienţii lui, care-i apreciară competenţa, răspândindu-i renumele. Theophrastus ştia că asta nu era de-ajuns, că va trebui să profeseze pe cont propriu şi că, la început, nu va avea mulţi pacienţi, dar era conştient de norocul pe care-l avea: tatăl său era cunoscut, apreciat şi stimat de toată lumea.

După destule încercări, găsi o casă confortabilă în oraşul vecin, Villach, şi reuşi să obţină un împrumut ca să se instaleze acolo.

Totuşi, cu cât se apropia de ţelul pe care şi-l fixase, cu atât dormea mai prost. Mulţimea şi zgomotul îi provocau migrene, pălăvrăgelile pacienţilor îl enervau. Căpătase obiceiul să se refugieze, de câte ori putea, în pădurea din apropiere, unde pândea fiecare sunet, cu nădejdea tainică de a da nas în nas cu un lup. Când se întâmpla să audă, prin fereastra deschisă a camerei lui, câte un urlet, ciulea urechile şi se repezea afară, unde îşi umplea plămânii cu parfumurile sălbatice ale nopţii. Degeaba invocase cele mai plauzibile motive; nu putea să nege urma de neşters pe care i-o lăsaseră cele cinci luni de izolare.

Uneori, îl obseda chipul lui Loraline lipit în locul feţei lui, căutând cu disperare prin zumzetul oraşului răsuflarea regulată a lupilor, ca un imn înălţat tăcerii.

„*Până la urmă se va obişnui, o să uite!*” încerca el să se convingă, închizând cu hotărâre fereastra şi aşezându-se comod în pat. Dar, pe măsură ce timpul trecea, tânjea tot mai mult după ceea ce pierduse. Şi-o imagina pe femeia aceea – femeia lui – luând ceaiul în salonul vreunei doamne; o vedea

slăbită şi lipsită de vlagă, cu privirea pierdută în regrete care, până la urmă, aveau să-i cuprindă toată fiinţa. Atunci, certitudinile lui începeau să îşi piardă sensul.

Când consideră că pusese destulă ordine în viaţa lui ca s-o poată lua de la început împreună cu ea, porni la drum, înarmat cu hotărârile lui, nutrind speranţa tăinuită că Loraline va refuza să-l urmeze şi că va şti să-l convingă să rămână acolo, alături de ea. Chiar dacă ştia că niciunul din ei nu-şi va găsi niciodată locul potrivit.

17

— Chazeron s-a întors ieri la Montguerlhe ca să se intereseze ce mai face soţia lui, de care nici nu i-a păsat până acum. Copilul se va naşte în curând, Loraline, trebuie să acţionăm. Chiar acum, hotărî Albérie, lovind cu pumnul în masă.

— Mă mişc prea greu, mătuşă, nu ştiu dacă o să pot… minţi Loraline, ştiind că nu va reuşi s-o păcălească pe mătuşa ei.

— E ultima ta şansă de a-ţi răzbuna mama. Medicul o să se întoarcă în curând, aşa ţi-a făgăduit şi ştiu că se va ţine de cuvânt. Văd că te topeşti de dorul lui.

De fapt, de când Theophrastus plecase, Loraline nu reuşise să se împace cu absenţa lui. Fără să vrea, îi pândea paşii, îşi ascuţea auzul ori de câte ori Cythar îşi ciulea urechile. Îşi mângâia pântecele proeminent ca pe o promisiune. Dar timpul trecea greu. În plus, doi dintre lupii bătrâni muriseră la puţin timp după ce se sfârşise iarna. Îşi irosiseră ultimele puteri înfruntând frigul şi foametea. Loraline ştia că Theophrastus avea dreptate. Nici Cythar n-avea să trăiască veşnic. Haita de care avea grijă o cunoştea, dar cum se vor comporta lupii care vor veni s-o mărească împerechindu-se cu cele trei femele care mai rămăseseră? Copilul ei va fi, oare, în siguranţă? În afară de asta, nu putea nega un lucru care era limpede ca lumina zilei: oare asta era viaţa pe care i-o dorea copilului sau un trai aşa cum visaseră mama şi bunica ei?

— Va dori să plec împreună cu el.

— E un om generos şi sincer. Ai toate motivele să-l urmezi. E timpul ca lucrurile să se aşeze la locul lor, Loraline! Ai dreptul să fii fericită, iar copilul tău are şi el acest drept. Dar, în timp ce-l vei legăna în braţe, nu vei putea să nu te gândeşti la mama ta, la răzbunarea nereuşită, la copiii pe care François de Chazeron va continua să-i sacrifice în încercările lui de a obţine piatra filosofală. Remuşcările te vor îmbătrâni. Nu te vei simţi împlinită atâta timp cât el va mai trăi. Ştii bine că aşa este. Trebuie să terminăm odată cu fiinţa asta răufăcătoare. Abia după aceea vei fi cu adevărat liberă.

Loraline îşi plecă privirea. Da, ştia toate aceste lucruri. Dar, dacă făcea acest gest, va mai putea oare Theophrastus să o înţeleagă, să o mai iubească?

— Te-a iubit aşa cum eşti, te va iubi şi pentru că nu-ţi vei fi trădat amintirile, o asigură Albérie, de parcă i-ar fi citit gândurile. Antoinette a refuzat să se întoarcă să nască la Vollore; îi va veni sorocul peste o săptămână, poate mai puţin de atât, dacă ţinem seama că luna plină se apropie. Fratele Etienne a sfătuit-o să stea la pat până atunci, şi, cu toate că François s-a înfuriat, Antoinette a refuzat categoric să plece de aici. Aşa încât el a hotărât să rămână cu ea până când îi va aduce fiul pe lume. Nu avem prea mult timp, Loraline! Să-i dai două doze, una singură n-ar fi de ajuns, fiindcă probabil a început să capete imunitate. Prima doză îl va îmbolnăvi, după a doua, nu va mai avea scăpare. Va muri în cel mult 24 de ore. Antoinette îşi va naşte copilul, se va întoarce la Vollore şi va aduce liniştea în ţinut, spre fericirea tuturor. Tu o să pleci împreună cu omul pe care-l iubeşti, iar copilul tău va avea, cu siguranţă, un tată minunat.

— Dar tu, mătuşă Albérie?

— Eu îmi voi afla, în sfârșit, liniştea. Voi fi eliberată de taina care mă apasă, pentru că vei putea veni să mă vezi oricând, fără să te mai ascunzi. Vei purta un nume onorabil şi nimeni nu te va bârfi. Huc şi cu mine o să fim fericiți. Nu voi avea urmaşi, dar e mult mai bine aşa.

— De ce spui asta? Ai fi o mamă minunată…

Albérie şovăi o clipă, apoi se hotărî:

— Mama ta n-a vrut ca tu să afli adevărul, desigur că voia să te protejeze, totuşi mi-e greu să cred că n-ai remarcat niciodată un lucru care era, de altfel, destul de clar. După ce pleci, o să am eu grijă de lupi.

Albérie luă în mâinile ei degetele aspre şi fierbinţi ale nepoatei ei. Se simţi deodată eliberată de povara secretului, ştiind că, odată cu mărturisirea ei, va scăpa şi de mânia care-i mai rămăsese în suflet.

— Sângele lor curge şi în venele mele, Loraline! În fiecare noapte cu lună plină.

— Stelphar, murmură fata, cu ochii măriţi de uimire.

— Da, Stelphar. Eu şi ea suntem o singură fiinţă, din păcate, şi am urât-o mult timp, până când soţul meu m-a făcut s-o uit.

— Ştiam… cred că am ştiut-o dintotdeauna – deşi nu puteam să cred că e adevărat – din cauza ochilor voştri atât de asemănători, atât de neobişnuiţi. Dacă plec de la Montguerlhe, Stelphar nu-i va părăsi?

— Ei sunt familia mea, la fel ca şi tine. Vei putea să îţi schimbi viaţa fără nicio grijă!

Loraline era emoţionată. Ideea că va trebui să-i abandoneze pe Cythar şi pe ceilalţi i se păruse un zid de netrecut, care acum, după destăinuirea mătușii ei, se prăbuşea ca un castel din cărţi de joc. Apoi, brusc, avu o revelaţie:

— Embrionii aceia vag umani pe care îi păstra mama… Au fost cumva…

— Nu, ideea unei împerecheri cu lupii mi se părea la fel de insuportabilă ca şi contactul cu un bărbat. Mama ta ştia totuşi cât de apăsătoare era pentru mine povara acestui blestem. Aşa că s-a sacrificat ea ca să încerce să se întoarcă la origini: o femeie în carne şi oase, însărcinată în urma raporturilor cu un lup, într-o noapte cu lună plină. A făcut-o de şapte ori înainte de a renunţa. Niciuna dintre acele făpturi n-a supravieţuit. Ea a disecat fetuşii, căutând în creierul lor explicaţia descendenţei noastre, secretul acestei mutaţii, în speranţa de a găsi un remediu. Dar singurul rezultat al experienţelor ei a fost otrava aceasta. Ea să fie oare cheia? Substanţa secretată de embrioni nu există nici în lupii şi nici în oamenii pe care i-a examinat. În cele din urmă, a renunţat. Fără îndoială, pentru că descoperise arma absolută împotriva lui François de Chazeron. Amândouă credeam că, administrându-i otrava, l-am fi ucis, fireşte, dar poate că am fi asistat şi la vreo transformare, măcar parţială, a pilozităţii şi a extremităţilor membrelor. Aveam nevoie de un cobai ca să testăm substanţa, ca să încercăm să înţelegem; el era cel mai potrivit. În ceea ce mă priveşte, singura soluţie este să nu am copii. După mine, rasa aceasta bastardă se va stinge, aşa e cel mai bine.

— Ba nu, mătuşă, voi continua cercetările mamei împreună cu soţul meu. Vom distila această otravă, vom căuta în toată lumea alte cazuri de vârcolaci şi te vom salva.

Albérie se înduioşă văzând înflăcărarea din privirea nepoatei sale:

— Vindecă-mă de amintiri, ca să mă lase să trăiesc liniştită. Acum, acesta e singurul lucru care contează pentru mine.

— De acord. O s-o fac la noapte. La noapte şi în noaptea următoare.

— Bine.

— Şi Huc?

— A plecat azi-dimineaţă şi va lipsi toata săptămâna, François l-a trimis la ducele de Bourbon cu o misiune. Nu mi-a dat amănunte, a spus doar că François de Chazeron avea nevoie de un mesager de încredere. De data asta n-o să ne stea în cale. La întoarcerea lui, totul se va sfârşi. În camera aceea n-a mai dormit nimeni de când a zăcut acolo François. Se va crede că spiritul răufăcător o bântuie în continuare şi va fi, fără îndoială, zidită. Aşa se nasc legendele. Poate că, într-o zi, i-o vei povesti copilului tău.

Albérie mângâie cu un deget proeminenţele care încordau intermitent rotunjimea taliei fetei, apoi schimbară subiectul, vorbind despre numele pe care-l va primi copilul. Albérie trebuia să se întoarcă la castel să pregătească mâncare şi să toarne somniferul obişnuit în supă.

Ea intră, cu sufletul uşor, în camera ei. De câteva luni, trăia într-o armonie idilică împreună cu soţul ei, care se arăta plin de atenţii faţă de ea. Se îndepărtase de castelană şi, judecând după îmbrăţişările lui pline de pasiune, care n-o mai făceau să se simtă stingherită, arăta că nu tânjea după aventura cu Antoinette. Acum, François de Chazeron putea să dispară, Huc de la Faye ar fi rămas soţul ei.

Albérie hotărâse să îl cruţe pe copilul lui Antoinette, ca o compensaţie fiindcă-l redobândise pe bărbatul pe care-l iubea şi fiindcă seniorul de Vollore avea să fie pedepsit. De fapt, chiar dacă refuza s-o recunoască, spera ca naşterea copilului s-o distragă pe Antoinette de la alte dorinţe. Ştia bine că, deşi Huc de la Faye încetase s-o mai iubească pe Antoinette, ea era în continuare îndrăgostită de el.

De la sora ei avea numai veşti bune, mulţumită lui Antoine de Colonges, care coresponda asiduu cu părintele Boussart.

Albérie îl rugase insistent să nu-i comunice lui Isabeau nimic ce ar fi putut să-i tulbure proaspăta fericire. Moartea lui François de Chazeron fusese doar amânată. După aceea, Isabeau avea să afle ce soartă minunată o aştepta pe Loraline.

Totul va fi perfect.

Pe 30 iunie 1516, François de Chazeron se trezi cu impresia că nişte colţi nemiloşi îi scormoneau prin stomac, sfâşiindu-i intestinele. Recunoscu imediat senzaţia şi abia avu timp să se întoarcă pe o parte ca să vomite pe parchet, lângă pat.

Vru să strige după ajutor, dar se abţinu. Cele mai nebuneşti presupuneri i se perindau prin mintea lui chinuită de migrena. Îşi aminti că urcase scările până la camera lui, fără să-şi poată stăpâni un căscat prelung. Voise să-i ureze noapte bună soţiei lui, dar ea adormise deja, având pe noptieră tava cu farfuriile goale rămase de la cină. În timpul după-amiezii, toată casa i se păruse cuprinsă de somnolenţă, aşa că se întrebase ce anume o reţinea aici pe soţia lui acum, când Huc de la Faye părea să nu mai fie interesat de ea. Încerca oare să-l recucerească prin simpla ei prezenţă? Îşi făgăduise să pună lucrurile la punct aducând-o din nou în aşternutul lui, de îndată ce va ieşi din lăuzie, apoi se prăbuşise pe patul lui, abia mai având putere să se dezbrace.

Toate aceste simptome i se păreau cunoscute. Până şi substanţa pe care o vomase, bilă amestecată cu sânge. În ciuda ameţelii şi a durerii care-l făcea să se chircească, se strădui să se aşeze în capul oaselor pe pat.

Îl îndepărtase pe Huc, încredinţându-i misiunea de a aduce împrumutul pe care i-l oferise Bourbon ca să poată face un botez fastuos, precum şi confirmarea faptului că regele însuşi va asista la ceremonie. Ştia că Francisc I era foarte ocupat cu campaniile lui din Italia, dar voia să creadă că Bourbon va şti să-l convingă să vină. Aşadar, Huc nu putea fi implicat în treaba asta. Soţia lui nu păruse prea încântată să-l revadă, însă starea ei nu-i îngăduia vreo uneltire. Nu mai rămânea decât femeia aceea, Albérie. Totuşi, nu-i venea să se lege de ea. N-o credea periculoasă. Avusese de o mie de ori ocazia să se răzbune pe el; dar, ca şi soţul ei, nu avusese curajul s-o facă. În afară de asta,

dragostea lui Huc de la Faye pentru ea îi garanta lui François credinţa acestuia.

Chazeron se aplecă din nou ca să vomite, apăsându-și mâinile pe burtă, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dar dacă era vorba doar despre o coincidenţă? Poate că însăşi încăperea aceea fusese contaminată cu vreo substanţă lăsată acolo de tâlharul acela, von Hohenheim…

Când se ridică, privirea îi căzu pe vatra şemineului. Când sosise, fuseseră aprinse acolo câteva crengi, ca să alunge umezeala lăsată de o iarnă în care odaia nu fusese încălzită, îşi aminti că aseară, când venise să se culce, focul era pe cale să se stingă. Se strădui să se ridice în picioare şi să se apropie de vatră, sperând să mai fi rămas acolo câţiva cărbuni aprinşi, care să-i ofere puţina căldură şi să-i aline durerea.

Luă vătraiul şi scormoni prin cenuşă fără să găsească niciun jar. Era pe punctul să renunţe, când o urmă neobişnuită îi trezi curiozitatea. Se aplecă, apoi făcu un pas în interiorul şemineului. În cenuşă, se contura amprenta unui picior mic. Lângă ea era un flacon mic, plin cu un lichid de culoarea ambrei.

Dându-şi seama că a pierdut flaconul cu otravă, Loraline se certă singură, zicându-şi că e o proastă. Burta proeminentă îi îngreuna mişcările, iar în pasajul îngust fusese adesea nevoită să se frece de pereţi. Era adevărat însă că se îngrășase mult, iar subteranele de la Montguerlhe, ca şi pasajele secrete, nu fuseseră croite pe măsura unei femei însărcinate. Flaconul putea să-i fi căzut oriunde, căci trebuise să-şi apere mereu cu braţele burta de asperităţile zidurilor. Din fericire, îi mai rămăsese destulă otravă, cât să omoare tot ce mişca în zonă.

Luă de pe etajeră sticla împodobită cu imaginea unui cap de mort şi, cu ajutorul unei pâlnii, umplu alt flacon. „*La noapte,* îşi spuse ea, *va lua toată doza. Astfel, voi fi liberă.*”

Aşadar, în ziua aceea splendidă de 1 august 1516, îşi văzu liniştită de treburi. Theophrastus avea să sosească în curând, era de-acum o chestiune de zile, dacă nu chiar de ore.

Acţionă mecanismul de la intrarea în pasaj şi se strâmbă de durere: copilul o lovea cu picioarele. Îl simţea coborând şi

întorcându-se, deşi i se părea că era prea devreme. Abia trecuse de luna a şaptea. Fără îndoială că micuţului nu-i plăceau marşurile acelea lungi şi obositoare prin tunelul jilav. Îl mângâie, trecându-şi cu tandreţe mâna peste abdomen, în timp ce intra în odaia întunecată.

De obicei, perdelele nu erau trase, lăsând să pătrundă în interior lumina slabă a lunii; de data asta însă ele acopereau fereastra, probabil că din pricina migrenei bolnavului. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul – căci îşi lăsase, cum făcea întotdeauna, felinarul în susul scărilor, chiar în faţa intrării, se îndreptă spre pat.

François dormea pe spate, după obiceiul lui. Scoase sticluţa şi se apleca asupra lui. Pe când se pregătea să toarne conţinutul flaconului în gura lui întredeschisă, o mână puternică o opri. Scoase un urlet de uimire. Ochii larg-deschişi ai seniorului de Vollore erau aţintiţi asupra ei. Încercă să scape din mâna solidă care-i strângea braţul, dar simţi imediat între omoplaţi înţepătura unui vârf de lance. În spatele ei, cineva scăpără un amnar.

După o clipă, se văzu înconjurată de trei gărzi, care o aşteptau stând lângă perete, de o parte şi de alta a şemineului. Toţi îşi ţineau armele îndreptate către ea. Dar privirea lui François de Chazeron o înspăimântă mai mult decât prezenţa celor trei soldaţi. Se uita la ea livid, cu ochii holbaţi de surprindere.

— Tu! lăsă el să-i scape, desprins parcă de realitate.

Loraline nu găsi niciun răspuns. Se afla în faţa tatălui pe care soarta i-l hărăzise, a tatălui pe care-l ura, a tatălui-monstru, şi nu se gândea decât la copilul pe care-l purta: oare va reuşi să-l salveze de nebunul acesta?

Îşi mută privirea de la François la flaconul care se spărsese în cădere, atunci când pumnul seniorului îi prinsese mâna. Lichidul se împrăştiase pe jos, prelingându-se de-a lungul şipcilor parchetului. Îl pierduse, dar acum asta nu mai avea nicio importanţă, căci totul era pierdut.

— Luaţi-o! le porunci François de Chazeron. Închideţi-o într-o carceră! Ba nu, legaţi-o bine în lanţuri! Să nu afle nimeni, aţi auzit? Raquel, du-te în faţa uşii doamnei Albérie şi ai grijă să nu

iasă de acolo. Dacă te întreabă de ce, spune-i că sunt bolnav şi că vreau să mă asigur că nimeni nu se molipseşte. Acelaşi lucru e valabil şi pentru nevastă-mea şi doamnele ei de companie.

Loraline ar fi vrut să-i ia apărarea mătușii ei, dar se abţinu. Era mai bine ca François să creadă că Albérie habar n-avea de existenţa nepoatei ei. Loraline se lăsă dusă fără să opună rezistenţă, din cauza pântecelui care-i împiedica mişcările.

„*Theophrastus trebuie să sosească,* îşi spuse ea, făcându-şi curaj. *Împreuna cu mătuşa Albérie, va găsi o soluţie ca să ne salveze.*"

Când uşa temniţei se deschise, ea ştia deja cine era cel care sosea, la lumina torţelor. François de Chazeron aşteptă ca uşa metalică să se închidă în urma lui, apoi se apropie de prizonieră. Avea braţul în eşarfă, iar o pată roşiatică se zărea pe bandajul gros. Deşi faţa îi era crispată şi pământie, avea totuşi o expresie hotărâtă.

Când ajunse la câţiva paşi de ea, îi arătă obiectul pe care-l ţinea în mână: era o mică bară de aur, adusă de Loraline în peşteră cu o zi înainte. O cuprinse o groază nemărginită. Desigur că el găsise pasajul şi îi descoperise taina. Din moment ce se întorsese viu de acolo însemna că el şi oamenii lui exterminaseră lupii. Îi veni să plângă, dar se stăpâni. Nu voia să-şi dezvăluie sentimentele în faţa lui.

Chazeron se învârti o clipă în jurul ei, tăcut, verifică, folosindu-şi mâna sănătoasă, trăinicia inelului care fixa lanţul în zid; nu însă şi cercul metalic prins în jurul gâtului fetei. O cercetă îndelung cu privirea, apoi se aşează pe un bolovan la fel de jilav ca întreaga celulă sinistră şi rece.

— E ciudat, ştii, începu el cu o voce liniştită, niciodată n-aş fi crezut că ai fi putut supravieţui după noaptea aceea, şi totuşi, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu eşti om, Isabeau!

Loraline clipi, uimită. O lua drept mama ei. E adevărat că-i semăna de parcă ar fi fost surori gemene. O clipă, fu tentată să-l contrazică, dar se abţinu. Avea tot timpul. Îl lăsă să continue:

— Îmi amintesc de exorcistul acela pe care îl chemase fostul abate de la Moutier, Guillaume de Montboissier. De el, ca şi de ceilalţi. De fapt, luni întregi m-am tot gândit la aceste scene

care se repetau. Montboisier voia să demonstreze că ucideam copii ca să-mi realizez experimentele. De parcă ar fi putut înţelege! Nu i-am suprimat de plăcere, am făcut-o în numele ştiinţei. Ca să ating cel mai înalt ţel, secretul tinereţii eterne. Abatele era un tâmpit. Îşi închipuia că mă va da în vileag cu ajutorul neisprăviţilor pe care-i trimitea să ancheteze cazurile. Prezenţa lor n-a făcut decât să mă enerveze. A trebuit să-i elimin pe rând, aranjând ca trupurile să arate ca şi cum ar fi fost sfâşiate de lupi. De fapt, de fiecare dată când ucideam câte un preot, am simţit privirea unei lupoaice aţintită asupra mea. Am şi văzut-o. Nu înţelegeam de ce nu mă atacă, sfârşisem prin a crede că-i plăcea mirosul sângelui pe care-l împrăștiam şi aştepta plecarea mea ca să se hrănească. Când am descoperit pe ultimul cadavru un smoc de păr de-al ei, am început să bănuiesc ceva, fiindcă printre perii de lup erau amestecate fire lungi de păr. I-am lăsat pe Huc de la Faye şi pe abatele Guillaume să creadă în legenda vârcolacului. Astfel, bănuielile lor se îndepărtau de mine şi, de altfel, chestia asta mă amuza, până când am descoperit, după ce te-am prins, peri cenuşii pe haina mea. Ar fi trebuit să mă omori, Isabeau, când mă priveai sfâşiind trupurile victimelor mele. Daca o făceai, ai fi fost salvată, dar nu-ţi place sângele, aşa cum crezusem pe atunci. Trebuie să fie tare incomod să ai conştiinţă într-un trup de fiară. Nu numai că n-ai ştiut să te foloseşti de această şansă, ci m-ai scutit de orice bănuială a celorlalţi. În locul tău, n-aş fi avut niciun scrupul. Dar poate că, la urma urmei, ţi-am făcut un serviciu, obligându-te să te duci la ai tăi, să te refugiezi printre lupi. De asta nu înţeleg ce te-a făcut să vrei să mă ucizi după şaisprezece ani; nu mai are niciun sens. În afara cazului în care credeai că sunt aproape de a-mi atinge ţelul!

Tăcu o clipă şi mângâie drăgăstos cu un deget bara de aur. Loraline aştepta, captivată, dar şi fascinată, fără să vrea, de această mărturisire neobişnuită, de parcă ar fi simţit, dincolo de ea, spiritul mamei ei, păstrat în amprenta timpului.

François nu se uita la ea. Părea să urmărească firul unei logici care depăşea înţelegerea lui. În ciuda spaimei reale, Loraline voia să afle ce putuse să conceapă, în nebunia sa,

mintea acestui om. Când François începu din nou să vorbească, i se păru că tonul lui trăda admiraţie şi invidie faţă de ea:

— Am căutat-o ani la rând, având posibilităţi mult mai mari decât ale tale, şi, cu toate acestea, ai găsit-o înaintea mea. Alchimiştii pretind că piatra filosofală nu poate avea decât un singur stăpân. Cum ai reuşit? De unde ai aflat? E ceva împotriva naturii, împotriva oricărei logici. Tu eşti femeie. Nu eşti pură, fiindcă te-am avut, nu eşti pură prin însuşi sexul tău, încă de la naştere. Atunci, cum e posibil? Tatăl tău e diavolul, din moment ce eşti pe jumătate lupoaică? Acesta e secretul pe care nu-l ştiu, pe care nimeni nu-l ştie? Oare transmutaţia metalelor are legătură cu aceea a trupurilor? Vreau răspunsul, Isabeau, vreau să ştiu unde este, ce formă are, ce consistenţă, ce culoare, ce energie. Vreau piatra filosofală cu ajutorul căreia ai creat acest aur şi care te face să pari o adolescentă. Aceeaşi ca pe vremuri. N-am găsit-o în peşteră, dar poate n-am căutat-o acolo unde trebuia. Poate că o ai asupra ta. Sau în tine.

Timp de o clipă, pe obraz îi tremură o expresie ciudată, pe când privea cercetător formele ei rotunjite. Loraline simţi o neliniştе surdă zbătându-i-se în tâmple. Nu se putu stăpâni să-şi încrucişeze braţele pe pântece şi să bâiguie:

— Nu, nu e vorba de asta! Aştept un copil.

François schiţă o strâmbătură de dezgust:

— Vreunul dintre monştrii aceia pe care-i păstrezi în borcane? Te-au ajutat s-o creezi?

Loraline voi să-i răspundă, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă şi continuă, agitat, plimbându-se de colo-colo prin încăpere:

— Da! Fireşte, e limpede! N-am reuşit să extrag *alkaheist* din copiii pe care i-am disecat, pentru că nu erau potriviţi pentru asta. Ar fi trebuit să fie mutanţi, nu-i aşa? Abia acum înţeleg. Ai descoperit-o după ce te-ai împerecheat încă o dată… Nu, nu se poate… Prima dată când mi-a fost rău, tu ai fost de vină sau medicul acela? Sau poate el a fost complicele tău? Bara asta de aur nu e cea pe care mi-a furat-o, aceea avea o formă ciudată pe care aş recunoaşte-o imediat. Totuşi, medicul avea acces la subterane. Asta înseamnă că îl cunoşteai. Da, fireşte, lupii n-ar fi putut satisface pe deplin temperamentul tău de adolescentă.

Aşadar, ai rămas însărcinată cu el. În acest caz, de ce l-ai lăsat pradă lupilor? Din gelozie, cumva?

Rânji cu răutate:

— Scumpele tale fiare n-au putut suporta gândul că le trădezi?

Se opri în cele din urmă şi se rezemă de zid, respirând precipitat:

— Aşadar, să revenim! Dintr-un motiv oarecare îl întâlneşti pe şarlatanul acela, te înhăitezi cu el, ca să-ți îndeplinească dorinţa de a recupera aurul pe care diavolul l-a topit în atanorul meu şi a cărui compoziţie voiai s-o verifici. Reuşiţi să vă realizaţi planul, vă împerecheaţi, poate că vă făceaţi iluzii că veţi trăi ca în basmele cu zâne, însă lupii îl elimină pe cel care-i deranja, astfel că te determină să doreşti din nou să te răzbuni. Da, toate astea au rostul lor! Unde e, Isabeau? Unde e piatra filosofală?

Loraline nu îi răspunse. Cu ochii închişi, încerca să nu se gândească decât la copil. Mereu şi mereu, ca să-l apere. Francis de Chazeron era nebun, se convinsese de asta. N-avea niciun leac în stare să vindece o asemenea nebunie. Cum să câştige timp? Nu ştia.

În faţa tăcerii ei, vocea îi deveni mieroasă. Îl simţi apropiindu-se de ea. Când deschise ochii, François se lăsă pe vine în faţa ei, cu o expresie pofticioasă în privire:

— Nu te urăsc, Isabeau! În fond, noi doi semănăm. Dă-mi ceea ce-mi doresc, iar tu şi copilul veţi fi liberi. Nimeni nu ştie că exişti. Îţi voi lăsa aurul şi vei putea să locuieşti oriunde, fără să te mai ascunzi, ca să-ți creşti odrasla. Dacă vrei, am să-ţi dau chiar o scrisoare de recomandare pe lângă vreun senior bine văzut la Curte.

Ce n-ar fi dat, în clipa aceea, să-l creadă! Dar Loraline ştia bine că nu va lăsa în urma lui niciun martor. În afară de asta, n-avea ce să-i ofere. Afară doar de…

Fusese un gând fugar. Nebunesc. Dar oare nu era şi el nebun?

— Ceea ce ai crezut că era otravă, începu ea, nu era, de fapt, aşa ceva!

Chazeron făcu ochii mari, surprins. Loraline nu mai avea ce pierde, aşa încât continuă:

— Substanţa aceasta a fost extrasă din embrioni. Nu există nici în organismul omenesc, nici în cel al lupilor. Ea constituie secretul transmutaţiei.

Ştia că nu minte decât pe jumătate. Mama ei chiar crezuse acest lucru. Gura şi ochii lui Chazeron se rotunjiră. Loraline avea impresia că ghiceşte, dincolo de orbitele lui, mecanismul acela strâmb de gândire pe care numai el era în stare să-l pună în mişcare. Apoi, seniorul se încruntă:

— Otrava asta era cât pe-aci să mă ucidă! zbieră el.

Dar Loraline îi răspunse:

— Însă n-ai murit. Voiam să ştiu dacă putea să provoace mutaţii la o fiinţă omenească. Asta era răzbunarea mea. Mi-aş fi verificat ipoteza, privind cum te transformi treptat în lup.

— Pricep…

Se ridică şi se întoarse cu spatele la ea. Loraline se gândea la substanţa risipită pe podea. Îi mai rămăsese. Putea să-l determine cumva s-o înghită?

— În peşteră, spuse ea. Un flacon din sticlă albastra. Elixirul acesta nu suportă să fie expus la lumină. Ştiu de ce n-a avut loc mutaţia, adăugă ea, efectul se produce doar când e lună plină.

— Aşadar *alkaheist*-ul este lichid, mormăi el.

Loraline îşi simţi inima bătând, de parcă voia să-i spargă pieptul.

— Fie. Peste trei zile va fi lună plină. O să vedem dacă spui adevărul. Şi încă o întrebare: ce ştiu despre uneltirile tale Huc şi sora ta?

Loraline se strădui să pară calmă.

— Nimic, îl asigură. Albérie crede că am murit. Aşa era cel mai bine pentru siguranţa ei.

— Cu atât mai bine. Şi pentru ea, şi pentru tine.

După aceste din urmă cuvinte, urcă repede cele trei trepte jilave care duceau la uşa temniţei, bătu şi, când uşa se deschise, dispăru în coridor. Rămasă singură în celulă, Loraline simţi lacrimi amare gâdilându-i pleoapele.

Cu puţin noroc, el nu va descoperi camera mortuară în care se aflau cele două trupuri, va ingera otrava şi va muri în chinuri cumplite.

Dar nu reuşea cu adevărat să-şi închipuie că aşa se vor desfăşura lucrurile.

„Nebunii luptă până la capăt, îşi spuse. *Fac ce fac şi nu mor. Ei, şi! Îmi mai rămâne de jucat o ultimă carte: adevărul.”*

Dar ceva îi spunea că el nu s-ar fi bucurat deloc să-l afle. Îşi mângâie uşor burta, ca să-şi liniştească micuţul care o lovea cu picioarele. Coborâse. Îl simţea apăsându-i vezica. Se aşeză într-o poziţie cât mai comodă şi încercă să alunge imaginile fugare care-i stăruiau în faţa ochilor. Nu-şi putea ajuta cu nimic prietenii lupi. Nu-i folosea la nimic să se lase copleşită de tristeţe. Theophrastus, pe care Chazeron îl credea mort, era ultima ei şansă. Îşi adună toată energia ca să se gândească la el. Numai la el. Ca şi cum s-ar fi rugat. Ca şi cum l-ar fi chemat în ajutor, dorind cu toată fiinţa ei ca el s-o audă.

18

De cum ajunse în pragul coridoarelor care se lărgeau pe măsură ce se apropiau de sala subterană, Theophrastus înţelese că acolo se întâmpla ceva neobişnuit.

Nişte lumini se plimbau dintr-o parte într-alta a peşterii şi se auzeau nişte voci printre râsete şi ecouri. Sângele începu să-i alerge nebuneşte prin vene, dar nu se întoarse din drum. Se apropie cât putu de mult, ascunzându-se în bezna tunelului, până ajunse la o adâncitură în stâncă, de unde măsură, dintr-o privire, dezastrul.

Patru bărbaţi răscoleau toate ungherele, distrugeau paturile din paie, trecând peste cadavrele lupilor. Îi veni să se repeadă, să urle, dar se opri, văzându-l pe Chazeron, aplecat asupra manuscriselor lui Isabeau. Acesta luă, împreună cu oamenii lui, borcanele, sticlele şi caietele, apoi dispăru în coridorul care ducea spre camera lui.

Când zgomotul paşilor lor se stinse, Philipus intră în sala devastată. Scotoci, la rândul său, prin încăpere, şi se mai linişti văzând că trupul lui Loraline nu se afla acolo, închise ochii câtorva dintre animalele ale căror cadavre începeau să înţepenească, apoi se lăsă să cadă pe podea şi, tulburat, începu să plângă. Abia atunci îl zări. Era Cythar. Animalul îl aţintea cu o privire speriată şi îndurerată de după stâncă, unde se ascunsese. Dintr-o săritură, Theophrastus ajunse lângă el. Lupul avea în coaste o rană care-i afectase şi o labă din spate. Pierduse mult sânge şi probabil că se refugiase acolo aşteptând să moară. Theophrastus îi mângâie fruntea şi-l lăsă să-i lingă mâna întinsă. Instinctul său de medic îi alungă frica. Îl linişti pe Cythar şi se întoarse să caute prin cotloanele peşterii ceva cu care să-l ajute pe vechiul lui prieten. Îi aduse într-o ceşcuţă apă proaspătă, apoi îi curăţă rana cu gesturi blânde şi sigure, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil, aşa cum o văzuse pe Loraline făcând în timpul lunilor acelora nesfârşite.

Apoi aşteptă. Deşi slăbit, dacă supravieţuia până în zori, lupul era salvat. Cu ajutorul lui, poate că o va găsi pe Loraline. Oriunde s-ar fi aflat. O clipă, fu ispitit să plece în căutarea ei,

dar riscul de a se rătăci prin labirintul tunelurilor era prea mare. Dacă voia să acţioneze în mod util şi eficient, trebuia să aştepte. Să aştepte şi să spere.

O limbă aspră care-i mângâia obrazul îl trezi. Era îngheţat şi încheieturile înţepenite îl dureau. Focul pe care Loraline îl întreţinea neîncetat în mijlocul peşterii se stinsese de mult, iar bâzâitul enervant al muştelor amintea că nicăieri cadavrele nu sunt la adăpost de prădători. Cythar stătea în picioare lângă el. Theophrastus îşi dădu seama că fusese inspirat să nu-l mişte din loc, fiind sigur că soldaţii nu se vor mai întoarce după ce luaseră din încăpere tot ce îi interesa. Lupul îşi revenise. Îşi trecu din nou limba peste obrazul lui nebărbierit de câteva zile, iar pe Theophrastus îl înduioşă complicitatea lor. Îi cercetă rana. Cythar avea să şchiopăteze încă mult timp, dar viaţa nu-i mai era în primejdie. Se ridică în picioare şi se întinse. Trupul îl durea.

— Trebuie s-o găsim. Condu-mă! îi ceru el animalului, care dădu din coadă.

Fără ezitare, Cythar se apropie de camera mortuară pe care soldaţii lui François de Chazeron o deschiseseră cu nepăsare. Theophrastus îşi simţi un nod în stomac, dar înaintă pe urmele lupului. Ajuns în prag, se opri brusc:

— Tu!

Între mormintele profanate, stătea ghemuită Albérie, cu ochii roşii şi înlăcrimaţi. Cythar se duse la ea şi-i linse mâinile.

— Cythar, viteazule, eram sigură că ai reuşit să scapi.

— Se pare că nu datorită ţie! îi reproşă Theophrastus, cu o voce aspră.

Se înfruntară o clipă în tăcere, apoi el întrebă:

— Ea unde e?

Albérie îi făcu semn să se apropie. Era istovită.

— Chazeron a prins-o şi a închis-o într-o celulă. N-ai vrea să facem pace, Theophrastus? Nu e momentul potrivit să ne certăm.

Ar fi vrut să-şi reverse asupra ei frustrarea şi mânia, dar femeia avea dreptate. Acum nu mai conta nimic în afară de Loraline. Se aşează alături de Albérie.

— Cum s-a întâmplat? o întrebă.

— N-ai înţelege. Nici eu nu înţeleg. Trebuie să salvăm copilul, Theophrastus!

— Trebuie să-i salvăm şi pe ea, şi pe copil, afirmă el.

După un moment de tăcere, Albérie vorbi din nou. Adunase un pumn de pietricele pe care le trecea maşinal dintr-o mână în cealaltă. Acest gest o ajuta să gândească, dar zgomotul sacadat îl irita pe Theophrastus. Nu încercă totuşi s-o oprească. Locul acela avea ceva ciudat, dar n-ar fi putut spune ce anume. Ardea de nerăbdare să treacă la fapte, însă nu ştia cum şi încotro.

— Chazeron crede că sunt închisă în camera mea, spuse Albérie. Când am descoperit în faţa uşii mele un paznic, care pretindea că este vorba despre o carantină din motive medicale, am înţeles imediat că se întâmplase ceva. Mi-am zăvorât uşa şi am coborât aici.

— Trebuie s-o eliberăm. Chiar acum! porunci el.

— Am risca să fim prinşi. Crede-mă, e mai bine să aşteptăm până la noapte.

— N-am de gând să aştept, Albérie! Am să merg singur, dacă e nevoie!

— Lasă prostiile! Te-ai rătăci pe drum. François n-o să-i facă niciun rău.

— Eşti sigură de asta?

Îşi întoarse către el chipul cuprins de îngrijorare:

— Nu sunt sigură de nimic, messire, dar vreau s-o cred, fiindcă nu avem de ales.

— Soţul tău nu ne poate ajuta?

— Nu se va întoarce decât peste câteva zile. Nu ştiu unde se află, seniorul i-a încredinţat o misiune.

— Aşadar, suntem singuri împotriva lui.

— Da.

— Exista vreun pasaj care să ducă până la celulă?

— Da, englezii prevăzuseră şi un astfel de pasaj, pentru cazul în care ar fi fost întemniţaţi, dar, ca toate celelalte, şi acesta trebuie să fie deschis din munte şi nu ştiu dacă mecanismul mai funcţionează.

— Să verificăm!

— Eşti nesăbuit, încăpăţânat şi prost, îl şfichiui Albérie. Ai risca să-l manevrezi sub ochii unui paznic sau ai lui Chazeron? Aşteaptă până la noapte! Cum ţi-am spus.

Theophrastus lăsă capul în jos. În ciuda neliniştii care-l mistuia, trebuia să recunoască şi el că Albérie avea dreptate. N-avea însă răbdare să stea locului. Se apropie de marginea gropii. Albérie se ridică pe dată în picioare:

— Ce faci?

— Trebuie să le acoperim la loc, pe amândouă.

Albérie îl opri apucându-l ferm de braţ:

— Nu. Dacă se întoarce şi vede locul schimbat, va afla de noi şi ne va urmări. Nimic nu trebuie atins, pricepi? Nimic. Să ieşim de aici! Până la căderea nopţii trebuie să stai ascuns împreună cu Cythar. Vino!

Fără să-i mai lase timp să spună ceva, îl trase după ea. Deşi îi înţelegea motivele, Theophrastus avu senzaţia stranie că Albérie nu voia ca el să se apropie prea mult de mormintele acelea. Cel mai ciudat i se părea faptul că, de data asta, Cythar îl călăuzise într-acolo, în loc să-l oprească, aşa cum făcea înainte. Dar poate că lupul era, pur şi simplu, sleit de puteri.

Se lăsă condus, printr-un tunel foarte jos, spre o altă sală, mai mică decât prima, cu tavanul împodobit de stalactite.

— Am să vin să te iau, îl asigură ea, arătându-i cu degetul proviziile– carne şi fructe uscate – aşezate pe un grătar din nuiele împletite, alături de un butoiaş. Întremează-te şi ai grijă să nu comiţi vreo imprudenţă! El s-ar putea întoarce oricând. Oricând!

— Şi ce-ai să faci până atunci?

— Am să-i îndeplinesc poruncile şi am să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O să mă interesez cum se simte Antoinette şi-i voi lăsa impresia că habar n-am de existenţa nepoatei mele. Poate că astfel voi reuşi să aflu vreo intenţie de-a lui. Voi face totul, Theophrastus, tot ce stă în puterea mea, ca s-o salvez. Trebuie să mă crezi.

— Te cred.

Se priviră din nou, fără duşmănie de data asta. Acum aveau acelaşi ţel. După o clipă, Theophrastus rămase singur cu Cythar.

În butoiaş era apă proaspătă, iar Theophrastus înţelese că rezervele acelea fuseseră pregătite pentru cazul în care locuitoarele peşterii s-ar fi aflat în pericol; într-un colţ, erau vreo douăzeci de bare mici de aur, precum şi haine de călătorie, atât bărbăteşti cât şi femeieşti. Din această grotă se deschideau două coridoare, aflate la nivelul solului, pornind în direcţii opuse. Ca şi tunelul prin care ajunsese aici, erau foarte joase, abia permiţând trecerea unui om târându-se.

Se îngriji de Cythar, îi dădu să mănânce şi să bea, apoi se întinse pe o saltea veche şi căzu într-un somn bântuit de coşmaruri, convins că trebuia să fie în cea mai bună formă ca să fie pregătit pentru la noapte.

Ziua fu lungă şi mohorâtă. La întoarcere, Albérie constată că uşa ei nu mai era păzită şi-şi văzu de treburi, ca de obicei. Seniorul de Vollore nu se arată, trimiţând un soldat să-i aducă prânzul în camera lui. La întrebările lui Antoinette, Albérie îi răspunse că nu ştia ce avea soţul ei, dar o sfătui să nu încerce să-l viziteze, ca să nu se molipsească de ceva.

Oricum, Antoinette n-avea de gând să se ducă la el. O dezgusta până şi simpla lui prezenţă sub acelaşi acoperiş. În afară de asta, avea dureri. I se apropia sorocul, ceea ce o enerva şi mai mult pe Albérie. Probabil că avea să nască la ivirea lunii pline, iar Albérie, despre care se ştia că se pricepe la leacuri şi la moşit, va trebui s-o asiste. Ce se va întâmpla când trupul ei va începe să se transforme? Nici nu vru să se gândească la asta. Va găsi ea o soluţie. Va găsi toate soluţiile la momentul potrivit.

— A venit timpul, să mergem!

Theophrastus nu se lăsă rugat. Cythar o luă hotărât înaintea lor, când intrară în tunelul care ducea la Montguerlhe. Cotiră de mai multe ori şi intrară de fiecare dată în tuneluri mai strâmte, călăuziţi de instinctul şi mirosul lui Cythar, care nu dădea niciodată greş atunci când Albérie nu îşi mai aducea aminte drumul. În cele din urmă, ajunseră să avanseze în patru labe, în urma lupului care, din când în când, scheuna de durere. Pietrele le răneau palmele şi genunchii.

O clipă, Theophrastus se întreba ce s-ar face dacă tunelul ar fi înfundat şi ar trebui să se întoarcă, dar se strădui să gonească acest gând. După vreo câţiva metri, ajunseră în faţa unui zid de piatră. Albérie întinse un braţ printre labele lui Cythar şi acţionă mecanismul. Se chinui câteva minute bune, cu respiraţia accelerată din cauza lipsei de oxigen, până când acesta cedă, în sfârşit, lăsând să pătrundă o pală de aer stătut care le biciui feţele.

Cythar sări afară din pasaj şi dispăru în întuneric. Ieşind cu greu, la rândul lui, din tunelul strâmt, Theophrastus se însenină auzind vocea lui Loraline, care venea din celălalt capăt al temniţei.

— Eşti aici, eşti aici, bunul meu Cythar!

— Şi noi suntem tot aici, spuse Theophrastus, repezindu-se pe urmele femeii, fără să-i mai pese de durerile care-i chinuiau trupul, de fapt, fără să-i mai pese de nimic.

După o clipă, se îmbrăţişau toţi trei, cu acea tandreţe a neliniştilor împărţite.

Theophrastus îşi încordă toate puterile încă o dată şi încă o dată, până ce palmele i se înroşiră şi i se umflară, dar, în ciuda eforturilor lui, nu reuşi decât să zgârie gâtul lui Loraline în încercarea zadarnică de a-i desface inelul de fier. În cele din urmă, se prăbuşi la pământ, extenuat.

— Degeaba te încăpățânezi, Theophrastus! Crede-mă că am încercat şi eu în toate felurile. Închizătoarea e veche, dar eficientă.

— Trebuie să faci rost de cheie, Albérie! se răsti Theophrastus, lovind cu pumnul în zidul de piatră.

Ochii lui Loraline şi ai mătuşii ei erau plini de disperare, la lumina şovăielnică a unei lumânări. Theophrastus nu voia să vadă, să înţeleagă.

— Am să încerc, dar nu cred că va fi de-ajuns.

— Lasă, mătuşă! interveni Loraline. Lasă-ne singuri şi vezi ce poţi face!

Albérie încuviinţă. Înainte de a dispărea în pasaj, îi spuse lui Theophrastus:

— Cythar o să vă ducă înapoi.

— Apropie-te, scumpul meu iubit, îi şopti Loraline, întinzându-şi spre el mâinile reci.

Îngenunche lângă ea, mângâindu-i pântecele proeminent, şi o acoperi cu sărutări:

— De când ne-am despărţit, n-a trecut nici măcar un ceas, nici măcar un minut, în care să nu aştept cu nerăbdare clipa asta. Mi-am închipuit de sute de ori acest gest, Loraline! Ce nebunie, ce absurditate, ce nonsens ne-a îndepărtat atât de mult unul de celalalt! Mi-am făurit visurile cu tine în lumină şi te regăsesc astfel, umilită şi îngheţată, în întuneric. De data asta, însă nu voi mai pleca fără tine.

Înainte de a-i răspunde, ea aşteptă să i se oprească lacrimile şi să-şi alunge frica. Când el şi Albérie îi spuseseră cât de strâmt era pasajul, Loraline înţelese că unica ei speranţa rămânea făgăduiala lui François de Chazeron. Îşi trecu blând mâna prin părul des al lui Theophrastus. În ciuda situaţiei în care se aflau, îl dorea. Îl dorise întotdeauna.

— Te iubesc, Theophrastus! Te-am iubit din prima clipă şi te voi iubi până în cea din urmă. Nu m-am îndoit niciodată că vei reveni. Niciodată. Ascultă! Pune urechea aici şi ascultă-ţi copilul! Trebuie să mă ajuţi să-l salvez, Theophrastus!

— Am să vă salvez pe amândoi. Albérie o să vină cu cheia…

— Nu! Nu! N-am să pot trece, Theophrastus! Tunelul e prea strâmt pentru burta mea. Te rog, deschide bine ochii şi acceptă realitatea! Nu mă poţi salva! Nu în felul acesta!

El înălţă capul, cu ochii străfulgerând de furie, nevrând să accepte.

— Atunci, mă duc să caut ajutor. Abatele acela de la Moutier mă va sprijini. Are să intervină ca să fii eliberată. Dacă refuză s-o facă, am să sparg uşa asta şi, dacă vreun paznic încearcă să mă oprească, o să-l omor. Sau, şi mai bine, am să intru în camera lui Chazeron şi o să-l ameninţ până când va accepta să-ţi redea libertatea. Toate astea sunt cu putinţă! Căci nimic nu mă sperie mai mult decât gândul să te părăsesc aici, lăsându-te la cheremul lui.

— Orice-ai face, o să te omoare! Şi pe Albérie, la fel! Îmi amintesc de vorbele pe care mi le repeta mama, în toiul coşmarurilor ei: „*Cine-l înfruntă moare*”. Mie nu mi-e frică de

moarte, Theophrastus, dar mă tem pentru copilul acesta. Ce-o să se întâmple cu el dacă vei fi prins? Nu pot îndura gândul că va fi şi el condamnat. Atâta timp cât se află în pântecele meu, e în pericol, înţelegi? N-avem prea mult timp la dispoziţie. Când se va ivi luna plină, Chazeron îşi va da seama că l-am minţit în legătură cu piatra filosofală. Nu va accepta adevărul. Trebuie să acţionăm cât mai repede, chiar în noaptea asta!

Theophrastus înghiţi în sec. Loraline avea dreptate. Toate soluţiile care-i treceau lui prin minte cereau timp. Iar timpul le lipsea cu desăvârșire.

— Ce trebuie să fac, iubirea mea? o întrebă, supus.

— Trebuie să aduc pe lume copilul, Theophrastus, dar asta nu va fi de-ajuns ca el să fie salvat. Chazeron este destul de nebun ca să-şi închipuie că acest copilaş poate fi cheia căutărilor lui. Dacă nu-l găseşte alături de mine, îl va căuta şi în gaură de şarpe, auzi? Singurul mijloc de a câştiga timpul necesar ca să reuşim să ieşim de aici este acela de a-i da un nou-născut pe care să-l sacrifice la următoarea lună plină.

— E imposibil.

— Ascultă-mă, Theophrastus! Antoinette urmează să nască. Tu şi Albérie ştiţi cum să grăbiţi o naştere. Asta veţi face. După naşterea copiilor, o să-i schimbaţi între ei. Sub acoperişul lui este locul cel mai sigur pentru micuţul nostru. După vreo două săptămâni, mă voi subţia destul de mult ca să pot trece, dacă veţi reuşi să faceţi rost de cheie. Atunci ne va fi uşor să luăm înapoi copilul. Nimeni nu se va aştepta la aşa ceva. Ai încredere, Theophrastus, este singura şansă de a ne salva şi pe mine, şi pe copil. Se va naşte prematur, cu aproape o lună înainte de termen, aşa că va avea nevoie de lapte şi de căldură pentru a supravieţui. Antoinette de Chazeron îi va oferi tot ce trebuie.

Theophrastus îşi lăsă capul în jos. Ideea de a sacrifica un nou-născut îl scârbea, dar, în clipa aceea, n-avea de ales.

— Mă voi întoarce foarte repede, o asigură el, sărutând-o pătimaş.

— Du-te şi fii prudent! îi recomandă ea, în timp ce el intra în tunel, precedat de Cythar.

Când pasajul se închise în urma lui, Loraline se simţi mult mai puternică. Dacă nu trebuia să se mai teamă pentru copil, era hotărâtă să înfrunte adevărul.

Odată cu ivirea zorilor, poţiunea adusă de Theophrastus şi Albérie îşi făcu efectul. Primele contracţii legară destinul celor două femei.

Aflând că pe soţia lui o apucaseră durerile facerii, Chazeron nu se mai gândi la soarta victimei lui, cu atât mai mult cu cât descoperise preţiosul flacon şi era hotărât să-l testeze în seara zilei următoare, când va fi lună plină. Nu-i păsa de captivă, se gândea doar la speranţa lui de a avea un fiu. Acceptă fără reţineri ca Albérie s-o asiste pe soţia lui, nimeni în afară de ea neavând permisiunea să intre în odaie. De fapt, îi convenea s-o ştie reţinută acolo ca moaşă. După vecernie, se închise în camera lui şi-şi permise o siestă bine meritată, având în vedere că avusese o noapte agitată şi că stomacul i se mai contracta şi acum din când în când, făcându-l să vomite.

Theophrastus, în schimb, nu-şi îngădui niciun răgaz. Rămase lângă Loraline, încercând să reducă, pe cât posibil, lipsa de confort din temniţă. La douăsprezece, un gardian îi adusese o farfurie cu supă şi o cană cu apă proaspătă, iar Theophrastus trebui să se ghemuiască într-un ungher întunecos, stăpânindu-şi dorinţa de a se năpusti asupra omului şi de a-l lovi. Dar Loraline n-ar mai fi putut să-l urmeze. Plină de curaj, se arătă calmă, întrebând dacă nu s-ar putea să i se scoată zgarda de fier, ca să stea mai comod, însă paznicul păstră o tăcere prudentă şi se grăbi să iasă, fără să se apropie de ea. Probabil că François de Chazeron vorbise despre Loraline ca despre o vrăjitoare, iar în sufletul oamenilor simpli, vechile temeri şi superstiţii erau adânc înrădăcinate.

Oricum, din ascunzătoarea lui, Theophrastus putu să vadă că omul n-avea la el nicio legătură de chei, fapt care-i alungă remuşcările şi elanul. Se felicită că-l lăsase pe Cythar de cealaltă parte a tunelului îngust, căci animalul nu s-ar fi putut stăpâni să nu mârâie, şi astfel prezenţa lor ar fi fost descoperită.

Rămaseră împreună, simţindu-se mai apropiaţi decât fuseseră vreodată. Loraline nu ţipă, adunându-şi tot curajul ca

să n-o audă nimeni. Gâfâia, aşa cum văzuse că făceau lupoaicele. Când durerea era prea puternică, muşca adânc centura de piele pe care Theophrastus şi-o scosese de la brâu. Medicul nu mai văzuse niciodată o femeie atât de curajoasă, atât de puternică. Îşi toci mâinile masându-i stomacul şi şalele, îşi miji ochii pândindu-i prin întuneric lacrimile, reuşi s-o găsească frumoasă în ciuda trăsăturilor schimonosite de durere, căci era, într-adevăr, frumoasă, sclavă a unei vieţi furate, împingând, gâfâind, frecându-şi gâtul de zgarda de fier ca să elibereze din ea această viaţă care ei îi fusese interzisă.

Când veni clipa, Loraline se ridică, îndepărtă coapsele şi cu genunchii îndoiţi, ridicându-şi cămaşa cu pumnii atât de strânşi, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Theophrastus o lăsă în voia ei. Ştia că instinctul era apanajul femeilor şi că niciun fel de cunoştinţe medicale nu puteau înlocui acea legătură tainică dintre mamă şi copil. Ar fi fost stupid să o aşeze într-o poziţie cuviincioasă. Se mulţumi să se apropie doar şi să vegheze naşterea. Făcuse asta de mai multe ori, de fiecare dată în situaţii extreme, pe nepregătite. Niciodată însă nu simţise asemenea emoţie, asemenea mândrie.

Ştia că era posibil ca micuţul să se nască mort sau să nu supravieţuiască decât câteva clipe, dar pentru acel moment, unic, şi-ar fi dat şi viaţa.

Fetiţa veni pe lume în clipa în care mecanismul pasajului se deschidea în spatele lor, şi căzu, într-un val de sânge, în mâinile lui Theophrastus, care tăie, tremurând de emoţie, cordonul ombilical, îl înnodă cum învăţase în Egipt şi o lăsă pe Loraline s-o înşface, ca o fiară. Fetiţa nu respira. Fără să se gândească, fără măcar să ştie ce o împinsese să facă acest gest, Loraline deschise cu degetele gura bebeluşului şi-şi lipi buzele pe obrazul micuţei. Îi sufla aer în gura cu toate puterile care-i mai rămăseseră. În clipa următoare, copilul tuşi şi începu să plângă.

— Trebuie să plecăm! Repede! îi porunci Albérie, întinzându-le „pachetul” pe care îl adusese.

Cu inima strânsă, Theophrastus luă fetiţa din braţele mamei ei:

— Gardienii vor sosi în curând, iubirea mea!

— Duceţi-vă, îi îndemnă Loraline, ţinând copilul străin în braţe.

Fiul lui François de Chazeron era grăsuţ şi începu să sugă lacom la sânul ei umflat de lapte, însă Loraline nu-i acordă nicio atenţie. Se lăsă să cadă lângă zid, cu toate gândurile concentrate asupra goanei mătuşii ei către camera lui Antoinette. Dacă planul nu reuşea, erau pierduţi cu toţii.

Gardianul apăru şi lumină cu o torţă celula. Scoase un strigăt de surprindere şi se grăbi să închidă uşa la loc. Dacă vrăjitoarea se împerechease cu lupii, monstrul acela putea foarte bine să-i fure sufletul ca să i-l ofere Satanei. Îşi făcu mai multe cruci şi se ghemui într-un colţ de unde supraveghe, tremurând de spaimă, uşa, în aşteptarea celui care urma să-l înlocuiască.

Antoinette dormea cu gura deschisă, cu chipul răvăşit, în ciuda somniferului pe care i-l administrase Albérie imediat după naştere. Doza fusese atât de puternică, încât adormise pe loc, fără să aibă timp nici măcar să întrebe dacă bebeluşul era fată sau băiat.

Albérie o înfăşură pe micuţa în scutece şi o aşează la pieptul lăuzei, ajutând-o să găsească sfârcul umflat. Fetiţa era delicată şi slăbuţă. Albérie clătina din cap, gândindu-se că nu avea şanse să supravieţuiască. Puţini dintre bebeluşii născuţi prematur reuşeau să treacă de prima săptămână. Totuşi, apăsă sânul castelanei aşa încât laptele să ţâşnească în guriţa vânătă. Copila refuză mai întâi să înghită, de parcă ar fi simţit că acolo nu era laptele mamei ei însă până la urmă, cuprinse cu buzele sfârcul şi începu să sugă, înfofolită în căldura scutecelor.

Abia atunci, Albérie se prăbuşi pe un fotoliu. Era istovită. O istoviseră luptele neîncetate între bine şi rău, între supravieţuire şi propria viaţă. Se gândea la sora ei, care o anunţase că va veni în luna august. Isabeau voia să-i dezvăluie totul fiicei ei, s-o ducă la Paris, să i-o prezinte iubitului ei, acel senior La Palice care o copleşea cu favoruri şi se afişa la Curte cu ea la braţ. Albérie se întreba însă ce i-ar putea mărturisi ea lui Isabeau despre aceste zile fără nicio izbândă. Sora ei se

întorcea cu certitudinea că totul se sfârşise, că nu va mai trebui să se ascundă, că François de Chazeron era mort de mult.

Albérie oftă, obosită. De ce nu se întâmplase nimic din ceea ce plănuiseră? Erau blestemate sau de ce se ţinea ghinionul mereu de ele?

Epuizată de această luptă cu propriile frământări, adormi, în cele din urmă, sperând din tot sufletul ca Huc să rămână departe de toate acestea. Până când lucrurile se vor rezolva, într-un fel sau altul.

19

François de Chazeron întoarse, înciudat, capul.

— O fată! izbucni el, de parcă această simplă constatare ar fi fost o insultă. Asta-i tot ce eşti în stare să-mi oferi, doamnă! Mai degrabă aş adopta unul dintre copiii mei din flori decât să mă mai culc cu tine!

Antoinette o strânse mai tare în braţe pe micuţa ei Antoinette-Marie, atât de firavă încât crezuse că e moartă, când se trezise din somn, în ziua de 2 iulie 1516. Oricum, era gata să facă orice ca s-o protejeze de furia lui François, care intrase pe uşă nădăjduind că are un moştenitor.

— Fă aşa cum crezi de cuviinţă, îi răspunse, fără să-şi plece privirea.

— Dracul să vă ia, şi pe tine, şi pe copila asta! zbieră el, ieşind din cameră.

Trânti uşa în urma lui. Fetiţa tresări şi începu să plângă. Antoinette o legănă, cântându-i. Încet, încet, Antoinette-Marie se linişti şi adormi la loc.

Deşi era stoarsă de puteri, Loraline abia dacă aţipise puţin. Theophrastus se întorsese s-o anunţe că totul mersese cum nu se poate mai bine: fiica lor se bucura de laptele şi de căldura lui Antoinette. Albérie nu se întâlnise cu nimeni pe coridoarele castelului, iar castelana nu bănuia nimic. Veştile acestea o liniştiseră; totuşi se înfiora simţind pe sânul ei buzele lacome ale sugarului. Frigul din temniţă îi răpea toată vlaga. Bebeluşul scâncea mereu, iar Loraline nu reuşea să-l apere de umezeala rece şi nesănătoasă. Nu putea scăpa de gândul că viaţa ei era legată de a acestui copil. Viaţa ei şi cea a fiicei sale. Viaţa ei şi cea a lui Theophrastus.

Îl aştepta pe François de Chazeron. Îl aşteptă toată ziua, dar el nu veni.

În noaptea următoare, când luna plină îşi făcu loc printre stele, Albérie plecă de la căpătâiul lăuzei, spunând că vrea să

se odihnească puţin, şi se duse să-şi urle ura pe faleza din apropiere.

François se întoarse la Vollore, în turnul lui, unde îşi făcu zadarnic de lucru în jurul atanorului, îi invocă pe diavol şi pe toţi supuşii acestuia, se încumetă să facă tot soiul de amestecuri şi combinaţii, apoi sfârşi prin a recunoaşte că fusese păcălit. Înainte de ivirea zorilor, urletul lui de furie se întâlni cu cel al lupoaicei sure, înspăimântând animalele din împrejurimi şi marcând începutul zilei cu anatema implacabilă a sufletului său demonic.

Theophrastus nu se despărţi de Loraline decât atunci când îl auzi pe Cythar zgrepţănând piatra. Aţipiseră amândoi, istoviţi de jurăminte, istoviţi de atâtea visuri imposibile, inaccesibile şi totuşi liniştitoare. Încălzise copilul acela care nu era al lui, implorând cerul ca bebeluşul să trăiască destul de mult ca planul lor să izbutească. Ar fi trebuit să se urască pentru gândul acesta infam; dar constată că, dimpotrivă, îl calmează. Nu simţea nici remuşcări, nici regrete. Cu toată spaima pe care o avea în suflet, Loraline zâmbea. Zâmbea fiindcă el era aici, zâmbea pentru că fiica lor era în siguranţă. Restul nu mai conta. Theophrastus o părăsi cu senzaţia că n-o s-o mai revadă niciodată, dar se forţă să-şi stăpânească lacrimile. Se îmbrăţişară cu disperare. El îşi întipări în minte ultimele cuvinte ale lui Loraline:

— Orice s-ar întâmpla, Theophrastus, nu uita niciodată cât de mult te iubesc.

Apoi el ieşi, închise trecerea şi, ajuns la capătul tunelului, de îndată ce locul se lărgea suficient de mult ca să se poată aşeza, se prăbuşi lângă Cythar.

François de Chazeron părea calm, dar în ochi îi juca o flacără vicleană, aproape neomenească. Loraline cuprinse mai strâns cu mâinile bebeluşul care sugea lacom. Nu voia ca infamul ei tată să-i vadă sânul.

De când intrase, nu scosese nicio vorbă. Stătea rezemat de zidul celulei, cu mâinile la spate. Mândru şi sinistru în acelaşi timp. Se scurseră astfel vreo două minute, poate cinci. Loraline n-ar fi putut spune câte anume. Pierduse orice noţiune a

timpului. I se risipise şi frica de el. Apoi, el începu să vorbească. Liniştit. Ca prima oară când se întâlniseră în acest loc. Loraline ştia că răceala aceea era mai periculoasă decât furia. Ea era însă dincolo de toate acestea. Puţin îi păsa. Tot ce putea să-i ia era bebeluşul, fratele ei vitreg, pentru care nu simţea mai multă căldură decât faţă de tatăl lor.

— Ce sperai atunci când m-ai minţit, Isabeau? Să naşti plodul ăsta? Credeai că mă va înduioşa priveliştea? Nu te credeam atât de proastă! Ştii că era gata să-ţi redau libertatea? La ce-o să-ţi folosească aurul şi secretul dacă vei muri? La ce-o să-ți folosească tinereţea veşnică dacă-i scot maţele copilului chiar în faţa ta, înainte de a te spinteca? În afară de cazul că *alkaheist-ul* te face muritoare! Te crezi nemuritoare, Isabeau? S-ar putea să fie aşa, eu, unul, sunt sigur că spada îţi poate veni de hac. Eşti frumoasă şi atrăgătoare. O să-mi facă plăcere să te torturez, să te dau pe mâna soldaţilor mei, să mă bucur de suferinţa ta. Timp îndelungat. Ştii că e adevărat. Atunci, de ce mă înfrunţi astfel? Până la urmă, tot o să-ți smulg acest secret pe care nu vrei să mi-l dezvălui. Da, cred că mi-ar plăcea să ţi-l smulg, ca pe un ghimpe dureros înfipt în carne. Totuşi, îţi mai dau o şansă. Ultima. Vreau adevărul.

— Să ştii că n-o să-ţi placă, făcu Loraline, privindu-l drept în ochi.

El se apropie şi îngenunche ca să fie la înălţimea chipului ei care, prin aceste câteva cuvinte, îl sfida.

— Lasă-mă pe mine să apreciez acest lucru, şopti, trimiţându-i în obraz răsuflarea lui fetidă.

Loraline îşi întoarse faţa, îngreţoşată de mirosul acela nesănătos în care se ghicea şi un iz de otravă. Otrava pe care Loraline sperase ca el s-o ia de bunăvoie în noaptea care trecuse.

El se retrase. Copilul începuse să plângă şi Loraline îl legănă uşor. În ciuda hotărârii pe care o luase cu o zi înainte, nu-i venea să-l sacrifice. După plecarea lui Theophrastus, ea hotărâse altceva. Începu:

— Piatra filosofală e o păcăleală. Eu nu sunt Isabeau.

El izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu mai spune! Atunci cine eşti? o întrebă batjocoritor.

Ea îi înfruntă din nou privirea, fără să clipească. Acum nu mai putea da înapoi.

— Sunt fiica ei. Fiica ta, François de Chazeron!

După o clipă de uluire în faţa acestei destăinuiri, el izbucni iarăşi în râs:

— Fie! Să admitem că e aşa. Să zicem că eşti fata lui Isabeau. În cazul acesta, dovedeşte-mi-o! Dă-mi-o pe mama ta!

— A murit anul trecut.

— Minţi.

— Ba nu. Dacă ai scotocit peştera, trebuie să fi găsit acolo două morminte. Al mamei şi al bunicii.

Chazeron se încruntă, apoi pe buze i se ivi un zâmbet subţire. Un zâmbet crud.

— Două morminte, într-adevăr, dar unul din ele era gol şi ştiu bine de ce.

Loraline simţi deodată că i se taie răsuflarea. Cel de-al doilea mormânt nu putea fi gol. Chiar ea o aşezase acolo pe mama ei, învelită în giulgiu. Apoi, Albérie îi spusese să iasă din încăpere, în clipa când se pregătea să arunce cu lopata pământ peste chipul moartei. *„Am să termin eu. Du-te şi aşteaptă-mă alături. Hai, du-te.*” Loraline şovăise, apoi, tulburată şi istovită, ieşise din sala.

— Gol, repetă ea, încercând sa găsească un sens acestui cuvânt.

— Eşti mai isteaţă decât credeam, Isabeau! Această înscenare pregătită pentru cazul în care te-aş fi prins în capcană ar fi putut funcţiona. Dar înseamnă că nu mă cunoşti prea bine. Am răscolit fiecare petic de pământ ca să găsesc piatra filosofală. Nu mă tem de morţi şi profanarea mormintelor nu mi se pare un păcat.

Loraline începu să tremure, dar nu de frică, nici de frig. În sufletul ei se prăbuşise ceva. Nu ştia cum şi de ce, însă fusese minţită, asistase la o comedie macabră, mama ei nu murise. O părăsise. O părăsise în numele răzbunării ei. Dacă era într-adevăr aşa însemna că n-o iubise niciodată. Se folosise doar de ea ca să-l distrugă pe François de Chazeron. O jertfise pentru că o ura, aşa cum ea însăşi îşi ura tatăl. Dintr-odată, nimic nu mai avea sens sau totul avea prea mult sens.

Fără să vrea, simţi un hohot de plâns urcându-i în gât. *„N-o să plâng. N-o să plâng în faţa lui. Dar ce mai contează?”* închise ochii şi lăsă lacrimile s-o năpădească.

Chazeron nici nu se clinti. Se întrebă o clipă dacă nu cumva era adevărat ce spunea ea, dacă ar fi putut fi copilul lui. Părea să aibă vreo şaisprezece, şaptesprezece ani. Vârsta se potrivea. Dar nicio trăsătură a ei nu amintea de el, era leită Isabeau. François nu uitase nicio clipă chipul lui Isabeau din ziua când se desfătase cu ea. Niciodată nu văzuse un chip atât de gingaş şi de frumos ca al ei, niciodată nu dorise mai mult o femeie. Chiar şi acum, i-ar fi făcut plăcere să se culce cu ea, dacă trupul ei n-ar fi purtat încă urmele naşterii recente. Cugetă câteva clipe. Piatra filosofală, aurul, tinereţea veşnică, toate corespundeau cu visul lui.

Se saturase să aştepte. Se apropie şi o apucă de păr, silind-o să ridice capul:

— Ajunge! Nu vei reuşi să mă îndupleci, Isabeau!

O scuipă în faţă.

— Mă dezamăgeşti. Nu erai atât de plângăcioasă când ne-am cunoscut.

Scoase din teacă spada şi-i propti vârful de spatele copilului.

— Dacă mai miorlâi, îţi străpung plodul cu sabia!

Loraline respiră adânc. În mintea ei se îngrămădeau gânduri contradictorii. Trebuia oare să mai aibă scrupule? Ar fi vrut, în acelaşi timp, şi să moară, şi să trăiască. Dorea moartea fiindcă fusese trădată, dar ar fi dorit să trăiască, pentru a se putea răzbuna, aşa cum făcuse, înaintea ei, Isabeau.

În vinele ei curgea sângele familiei Chazeron, sânge pe care-l refuza şi-l ura; acest fapt o făcu să se revolte şi să-şi regăsească demnitatea pierdută. Îşi șterse nasul cu dosul palmei şi lacrimile i se transformară în mânie.

— Aveai dreptate, François de Chazeron! Piatra filosofală era în mine. Am înghiţit-o ca să aduc pe lume acest copil. E un copil deosebit. El este chiar *alkaheist-ul.*

François de Chazeron făcu ochii mari, cu o nedisimulată plăcere. În vocea femeii se simţea acea convingere pe care doar situaţiile disperate o pot scoate la iveală. Îşi juca ultima

carte care putea s-o salveze sau s-o ducă la pierzanie. Dar nu-i mai păsa.

— La asta mi-a folosit lichidul despre care ţi-am vorbit. Era de-ajuns să amestec o inimă de lup cu propriul sânge şi să adaug acel elixir ca să obţin o pastă care, în contact cu fierul, îl prefăcea în aur. Am un munte de aur, Chazeron! Dar, după cum ştii şi tu, aurul nu e niciodată suficient de mult. Atunci am creat acest copil. Acum e prea mic. Dar când va ajunge la pubertate, va face să ţâşnească aur din metal, atingându-l cu mâna. Dacă va atinge cu degetele o rană, aceasta se va vindeca, iar câteva picături din sângele lui vor fi un elixir al tinereţii. Dacă nu m-ai fi închis, aş fi fugit cu copilul şi cu comoara. Mi-aş fi cumpărat cu aur viaţa pe care mi-ai furat-o.

Îl privi cu un surâs plin de cruzime. El îşi desprinse mâna din părul ei şi se retrase câţiva paşi, fascinat.

— Da. Da, repetă el, extrem de agitat.

Se plimba de colo-colo prin temniţă, oprindu-se din când în când ca să cerceteze cu o privire plină de curiozitate copilul care adormise. Părea nebun. Loraline se întreba cum putuse el să creadă povestea aceea sordidă, dar, până la urmă, ce importanţă avea? Fără îndoială că şi ea era la fel de nebună ca François, din moment ce cutezase să născocească aşa ceva. Oricum, era hotărâtă să meargă până la capăt.

— Redă-mi libertatea, Chazeron! Îmi poţi lua copilul, dar pentru a supravieţui, el are nevoie de laptele meu. Laptele omenesc nu i-ar prii.

— Nu înainte de a-ţi fi verificat spusele cu privire la aur.

— Am să te duc la el.

Chazeron izbucni într-un râs sumbru:

— Ca să mă rătăceşti prin subterane? Mă crezi tâmpit, Isabeau? M-ai conduce mai degrabă spre moarte decât spre bogăţie, iar după aceea ai putea să fugi liniştită. Am să-ţi aduc o foaie de pergament. Ai să-mi desenezi pe ea traseul. După ce-ţi voi verifica spusele, îţi voi cruţa viaţa. Tu împreună cu acest copil nepreţuit veţi fi oaspeţii mei.

Se întoarse cu spatele şi bătu la uşă, care se deschise, închizându-se la loc în urma lui. Respiraţia sugarului adormit abia se simţea. Loraline se ghemui cu genunchii la gură şi-l

înveli mai bine cu poalele cămăşii. Simţea că bebeluşul n-avea să mai trăiască mult. Trebuia cu orice preţ ca François de Chazeron să găsească aurul şi s-o elibereze înainte ca micuţul să moară. Odată scăpată din temniţă, va găsi ea un mijloc să fugă.

Seniorul se întoarse după câteva minute şi ea îi desenă un itinerariu nu către tezaurul englezilor, ci spre sala unde se aflau lingourile pe care le turnase ea, topind monedele care nu puteau fi folosite, ca să le ia când va pleca împreună cu Theophrastus, pentru a duce o viaţă lipsită de griji. Erau acolo vreo sută de bucăţi. Destule ca să-i confirme povestea.

Chazeron îi ascultă sfaturile, ceru amănunte asupra capcanelor pe care i le semnală ea, apoi plecă, nerăbdător să-i verifice spusele.

Peste câteva minute i se aduse masa: nu supă, ca în ajun, ci o jumătate de pui cu legume şi aperitive. Loraline trase concluzia că François ţinea la viaţa copilului. Ceru din nou să-i fie scoasă zgarda de fier, dar nici de astă dată rugămintea nu-i fu ascultată. François de Chazeron nu avea încredere în ea. Mâncă lacomă, cuprinsă de o furie surdă amestecată cu tristeţe, cu gândurile concentrate în jurul unei singure întrebări: unde se afla mama ei?

Mârâitul lui Cythar îl trezi pe Theophrastus. Era înţepenit de frig, deşi se înfăşurase bine în manta. Adormise rezemat de zid, neputându-se hotărî să-şi părăsească locul de la intrarea în ultimul tunel; doar patru coţi îl despărţeau de Loraline. Patru coţi. Erau atât de aproape şi în acelaşi timp mai departe ca oricând unul de celălalt.

Dădu să se ridice, dar încheieturile îi erau anchilozate de frig. Doar inima îşi înteţise bătăile. Apăru Albérie, iar Cythar o întâmpină cu mare bucurie.

— Ea ce face? întrebă aceasta, după ce-l salutase cu un semn din cap.

— Încrezătoare şi neliniştită în acelaşi timp. Cum se simte fiica mea?

— Antoinette i-a pus numele Antoinette-Marie. Se încăpăţânează să trăiască. Tocmai l-am văzut pe Chazeron

intrând în camera lui, urmat de patru soldaţi care duceau un cufăr vechi.

Lui Theophrastus i se tăie răsuflarea.

— Crezi cumva… începu el.

— … Că înăuntru era cadavrul lui Loraline? Nu ştiu. Am venit aici ca să mă asigur că nu este aşa. Din moment ce el a plecat, putem să facem o vizită în temniţă.

Theophrastus încuviinţă cu un gest şi pătrunse imediat, în patru labe, în tunel. Câteva clipe mai târziu, fata le povestea amănunţit înţelegerea pe care o făcuse cu François, fără să le spună însă ceea ce aflase despre Isabeau. Nu era momentul potrivit să lămurească situaţia cu mătuşa ei. François urma să se întoarcă.

— În curând vom fi liberi, iubitul meu! În amândouă castelele exista destule pasaje prin care să pot evada când se va ivi prilejul. Până atunci, să ai grijă de fiica noastră, mătuşă Albérie! Nu întârzia prin subterane! După ce va descoperi aurul, François le va cerceta cu de-amănuntul ca să vadă dacă nu mai găseşte aur şi în alte părţi. Nu vă mai apropiaţi de acest loc! Lăsaţi-mi doar pasajul deschis! Dacă ar hotărî, în cele din urmă, să mă lase să putrezesc în temniţă, voi încerca să-l conving să mă dezlege. Păstraţi-vă încrederea! Mă voi întoarce, Theophrastus, îţi făgăduiesc!

El dădu din cap, convins, cunoscându-i capacitatea de a se adapta, de a supravieţui, pe care o avea din naştere. Da, ea era altfel decât celelalte femei, iar această deosebire îl făcea s-o iubească mai mult ca oricând. Îşi scoase de la gât un lănţişor de aur cu o cruce fin cizelată şi i-l puse la gât, pe sub inelul de fier.

— A fost al mamei, care dorea să i-l dăruiască soţiei mele. S-a stins înainte de a avea această bucurie. Vreau ca de acum înainte să-l porţi tu.

Loraline îşi stăpâni durerea care o cuprindea când se gândea la mama ei. Mulţumită lui Theophrastus, urma să aibă şi ea, în sfârşit, o familie adevărată.

— Nu mă voi despărţi niciodată de el, iubirea mea. Niciodată. Plecaţi acum! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă v-ar surprinde aici.

Se uită în urma lor, strângând în mână bijuteria aceea plină de făgăduinţe. Copilul încetase să mai geamă. Nici nu mai sugea. Dormita, respirând neregulat. În celulă era prea frig ca el să poată supravieţui. Loraline spera că François nu va observa starea bebeluşului. Făcea tot ce putea, dar nu-i putea oferi prea multă căldură, pentru că şi trupul ei era rece ca gheaţa.

Lângă ea, doi şobolani se băteau pentru resturile de mâncare. Trebuise să-i gonească de câteva ori cu o piatră găsită pe jos. Când adormea, în jurul ei pândeau câte trei-patru şobolani atraşi de mirosul laptelui. În peştera unde copilărise nu cunoscuse foamea, frigul sau lipsa igienei. Aici era obligată să stea lângă propriile excremente şi în umezeală. Se simţea murdară, dezgustătoare. Strânse din dinţi şi începu să se plimbe prin celulă, atât cât îi permitea lanţul, suflând aer cald peste copilul pe care-l ţinea strâns la piept, ca să-l învioreze puţin. Ar fi vrut să poată dormi un pic, dar simţea că l-ar fi găsit pe micuţ mort când s-ar fi trezit. Aşa că nu putea să se odihnească.

„Antoinette-Marie.” Castelana o botezase pe fiica ei Antoinette-Marie. Lui Theophrastus i se păruse un nume drăguţ. Loraline nu-i spusese numele pe care-l alesese ea: Heralde. Heralde-Marie. De ce nu? Dar i se părea acum ceva atât de derizoriu… Ce mult ar fi dorit s-o legene în braţe! Poate că de asta se lupta să păstreze viaţa fratelui ei vitreg. Ca să nu sufere din cauza lipsei copilei ei. Ca să-şi lase trupul legănat de iluzii.

Merse aşa, cufundată în visurile ei, până când tălpile goale începură s-o doară. Marş inutil, doar ca să calce în picioare timpul care se scurge şi ca să-şi dea impresia că e liberă.

O trezi scârţâitul uşii. Lumina torţei care se apropia o făcu să clipească. Gardienii înnoiseră lumânarea aşezată pe scări când îi aduseseră mâncarea, aşa cum făceau întotdeauna, însă flacăra se stinsese, probabil din pricina curentului provocat de adierea care răzbătea prin intrarea pasajului, lăsată întredeschisă, şi se întâlnea cu aerul care intra pe sub pragul

uşii. François nu putea să observe că o piatră fusese mişcată din loc.

Loraline era buimacă. După privirea lui François, îşi dădu seama că bebeluşul alunecase în jos, pe burta ei, lăsându-i la vedere, prin deschizătura cămăşii, sânul sting dezgolit. De fiecare dată când pătrunsese în camera lui François se înfăşurase în mantie, din pudoare, deşi era sigură că el dormea adânc. Luă bebeluşul în braţe. Era încremenit în somnul de veci. Ca François să nu remarce nimic, lipi strâns de ea trupşorul rece, scăpând astfel de privirea lui care părea tulburată.

— Ai găsit aurul, messire?

François dădu din cap. Totuşi, ceva îl nedumerea. Nu-şi dădea seama ce anume, dar priveliştea sânului ei îi trezise un sentiment straniu, dincolo de dorinţa stârnită de formele acelea perfecte pe care le frământase, le linsese, le sărutase odinioară. Alunga însă acea senzaţie ca să nu se gândească decât la aur.

— Inclusiv bucata pe care mi-o furase medicul. Ceea ce înseamnă că eraţi înţeleşi. Dar acum nu-mi mai pasă de asta, fiindcă îmi dai ceea ce-mi doream: un moştenitor capabil să schimbe metalul obişnuit în aur. Aş putea să-mi repudiez soţia şi să te iau pe tine, dar nu-mi inspiri niciun pic de încredere. În afară de asta, nimeni nu va crede că acum cincisprezece ani ai scăpat cu viaţă fără intervenţia vreunei forţe malefice. Mi-ai spus cum să obţin aur, pornind de la *alkaheist* – şi scoase flaconul –, şi va fi de ajuns să aştept ca acest copil să ajungă la vârsta la care să-mi poată da ce-mi doresc. Am să ţi-l iau, Isabeau, şi îl voi pune la sânul soţiei mele, împreună cu fiica mea. Mă tem că n-o să mai am nevoie de tine.

Inima bietei femei porni să bată năvalnic.

— Dar ţi-ai dat cuvântul! stărui ea.

— Nu pot învia morţii, iar tu, Isabeau, eşti moartă pentru toată lumea. Dă-mi copilul! Voi avea grijă să trăiască.

Ea se dădu înapoi atât cât îi permitea lanţul, în timp ce el înainta hotărât spre ea. Loraline ştia că nu va putea scăpa de destinul ei, dar ceva din ea se încăpăţâna să refuze inevitabilul, acel drept de a se răzbuna, la rândul ei, pe care şi-l arogase.

— Nu fi proastă, şopti el, ca şi cum jocul l-ar fi amuzat. Nu poţi scăpa de mine, Isabeau! Eu sunt seniorul, stăpânul. Îmi aparţii. Mi-ai aparţinut dintotdeauna. Astăzi, ca şi ieri.

Atunci, ea se opri şi-i întinse copilul, izbucnind într-un râs plin de disperare:

— E prea târziu, messire, nu mai ai moştenitor!

François luă copilul, îi privi buzele albe şi ochii sticloşi, îl scutură, ca şi cum ar fi refuzat să accepte, apoi scoase un răget:

— M-ai minţit şi de data asta!

Palma lui se abătu violent peste obrazul ei făcând-o să se dea cu capul de zidul din spate. O înşfăcă de pletele încâlcite şi răvăşite, nebun de furie, lăsând corpul copilului să cadă, cu un zgomot surd, pe podea.

— Nu, o, nu, nu s-a sfârşit încă. Sunt sigur că mai există şi altă soluţie, Isabeau!

Ridică flaconul cu otravă la nivelul ochilor ei şi-l destupă, grăbit, cu degetul. Loraline încercă să respingă trupul acela lipit de al ei, care nu-i permitea să se mişte. Încercă să-şi întoarcă obrazul, dar François, fără să se sinchisească de loviturile pe care i le dădea ea în coaste şi în spate, o apucă de bărbie şi o sili să deschidă gura:

— Bea, haide, bea!

Îi dădu capul pe spate, iar Loraline simţi cum lichidul îi arde gâtlejul. Lacrimile îi înţepară pleoapele, dar încetă să se mai zbată. Era prea târziu. Turnase în ea destulă otravă ca să o ucidă. Era învinsă. Nu-i mai rămânea decât să spere că totul se va sfârşi repede.

Închise ochii. Chazeron aruncă pe jos flaconul şi, cu un singur gest, îi sfâşie decolteul cămăşii dezgolindu-i umerii şi pieptul.

„*Să mor. Repede!*” îşi spuse ea. Tot trupul îi ardea deja.

Îşi imagină că la fel gândise, probabil, şi mama ei în timp ce François se desfăta cu ea.

El îi cuprinse în palme sânii, mârâind:

— Poate ai să mori, poate nu! Eşti pe jumătate lupoaică, aşadar, orice e posibil. Vom aştepta, frumoaso! Ca pe vremuri. Sunt sigur că ţi-a plăcut!

Îşi strecură buzele în despărțitura dintre sânii ei. Loraline simţi că o trec sudori reci, care-i îngheţau tot trupul. Durerea creştea în ea, iar gândurile i se amestecau într-un vârtej care o îndepărta de dorinţa perversă şi dementă a bărbatului de lângă ea.

Deodată, el îi dădu drumul şi se trase înapoi, cu ochii holbaţi.

— Semnul, se pomeni el spunând, de parcă în clipa aceea ar fi înţeles totul, nu ai însemnul meu!

Acum îşi amintea. Era vorba despre blazonul familiei Chazeron, pecete pe care o aplica pe sânul stâng al victimelor sale înainte de a le poseda. O făcea nu numai pentru că asta-l excita, ci şi pentru ca nu cumva să rişte să-şi sacrifice propriii bastarzi, pe care-i recunoştea după decolteul mamelor lor – atunci când răpea copiii de care avea nevoie pentru experimentele lui. Chipurile fetelor cu care se culca nu-i rămâneau în amintire, indiferent dacă i se supuseseră de bunăvoie sau fuseseră violate.

— Nu eşti Isabeau! urlă el alb ca varul.

Loraline abia îşi înălţă capul, i se părea aşa de greu! Găsi curajul să scoată un hohot de râs plin de cruzime:

— N-ai vrut să mă crezi, tată! Dar acum nu mai contează. M-ai scăpat deja de tine!

— Nu, nu, mugi el, dându-se înapoi.

Ideea că-și asasinase propria fiică îl tulbură nu fiindcă gestul i s-ar fi părut odios, ci pentru că irosise prosteşte pe ea lichidul acela preţios pe care-l căutase toată viaţa. Îl risipise zadarnic. Ea era prea umană ca să-l distileze aşa cum trebuia.

Cu o ultimă tresărire de luciditate, se întoarse lângă ea şi o întrebă, zgâlţâind-o:

— Spune-mi unde este mama ta!

Dar Loraline nu îi răspunse. De altfel, ce ar fi putut să îi răspundă? I se păru cum ceva îi sfârtecă trupul, în timp ce un fulger îi arse ceafa în locul unde avea smocul de păr cenuşiu.

Chazeron se îndepărta de ea. Loraline era pe moarte şi mirosul răsuflării lui îi întorcea stomacul pe dos. Seniorul ciocăni în uşă şi-şi părăsi victima, ordonându-i gardianului să nu intre în celulă sub niciun pretext.

Loraline se lăsă în genunchi. Deşi era absurd, avea impresia ciudată că în această poziţie se va simţi mai bine. Cuprinsă de spasme violente, vomită de mai multe ori. Dar lucrul cel mai cumplit era senzaţia că o mână nevăzută îi sfărâma fiecare os pentru ca apoi să-l remodeleze.

Chiar atunci sosi Cythar. Mânat de neasemuitul instinct al animalelor, împinsese la o parte piatra care ascundea trecerea. Se apropie, gemând, de ea şi-i linse faţa.

Loraline se ghemui, încolăcindu-se în jurul ei. Pe când lupul îşi lipea capul fioros de gâtul ei, zări pe jos o legătura de chei. Le luă cu mâna tremurândă, spunându-şi că Chezaron le pierduse, pesemne, în timp ce o brusca. Într-o tresărire de orgoliu, le încercă una câte una în închizătoarea inelului de la gât, până când reuşi să şi-l scoată. Apoi se lăsă să alunece, având certitudinea că această moarte nu era decât un început.

20

În ziua aceea de 3 august 1516, de îndată ce coborî din trăsură, cu gluga largă a pelerinei de mătase trasă peste obraz, merse să-l vadă pe abatele de la Moutier. Se dusese singură, lăsându-și frumosul amant în preajma regelui Franţei. Ea nu ţinea să se amestece în intrigile de la Curte. Nu înainte de a-şi fi revăzut fiica. Şi nu înainte de a-i cere iertare. Voise să se ducă direct la peşteră, trecând pe la biserica Saint-Jehan-du-Passet, dar se hotărâse să urmeze sfatul lui Antoine de Colonges, care ţinea să aplaneze disputa celor trei femei. Pe urmele ei nu venea decât Bertille, mişcându-şi repede picioruşele scurte.

Isabeau surâse când intră în biroul preasfinţitului. Nimic nu se clintise acolo. Ea însă era alta. După câteva clipe, Antoine de Colonges deschise uşa şi făcu ochii mari de uimire:

— Isabeau, Doamne Dumnezeule, eşti chiar tu?

— Aşa cred, părinte, şi iat-o pe Bertille, care era în serviciul abatelui Boussart când am întâlnit-o, iar acum e în slujba mea.

Abatele se apropie şi o sărută părinteşte pe frunte:

— Deşi mi-o spuneau şi scrisorile tale, copila mea, n-aş fi crezut că te-ai schimbat aşa cum văd acum, cu ochii mei. Eşti radioasă.

— N-aş putea spune acelaşi lucru despre dumneata, părinte! Pari atât de obosit, atât de descurajat, atât de slăbit!

— Vai, oftă el, ultima iarnă a fost grea pentru un om care începe să îmbătrânească, aşa ca mine, fără să mai vorbim despre…

Scoase un suspin sfâşietor, apoi îi surâse prietenos:

— Trebuie să-ţi fie tare foame. O să pun să ţi se pregătească o gustare, ceva. Ştii că la noi, orice călător în trecere găseşte adăpost şi mâncare. Nimeni nu-ţi va pune vreo întrebare. Regula cinului nostru e categorică în această privinţă.

— Prea bine, părinte! Îţi sunt recunoscătoare pentru ospitalitate, însă ţin neapărat să rezolv cât mai repede problema care m-a făcut să vin aici.

— Da, da, aprobă el. Am s-o anunţ pe Albérie.

Abatele însă o opri cu un strigăt:

— Nu!

Isabeau îl privi nedumerită. Fruntea abatelui era îmbrobonată de sudoare. O luă de braţ, explicându-i:

— Ar fi păcat să-ţi murdăreşti hainele în mizeria din subterane. Mănâncă, odihneşte-te şi aşteaptă să vină aici sora ta. Iar atunci, vom trece la fapte.

— Fie, părinte! Întotdeauna ai fost grijuliu cu mine.

Se lăsă condusă spre refectoriu, deşi ceva nedesluşit o făcea să nu se simtă în largul ei. Puse această senzaţie pe seama călătoriei şi a neliniştii cu care aştepta întâlnirea cu fiica ei, apoi nu se mai gândi decât la gustarea pregătită pentru ea. Era, într-adevăr, flămândă.

În biroul abatelui, cele două surori se îmbrăţişară îndelung, înainte de a se cerceta reciproc din priviri. Albérie avea cearcăne adânci la ochi. Cu un surâs palid, îşi felicită sora pentru chipul, pieptănătura şi hainele ei.

Senzaţia aceea că nu e în regulă ceva o cuprinse din nou pe Isabeau, care, până la urmă, izbucni:

— Ce-mi ascundeţi amândoi?

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Niciunul dintre ei nu îndrăznea s-o rupă. Isabeau bătu cu pumnul în birou, iar Albérie tresări.

— Trebuie să mă duc eu însămi la Vollore ca să aflu adevărul?

— N-o să fie nevoie, Isabeau! Ia loc, o să-ţi povestesc tot, îi spuse Albérie.

Antoine de Colonges împinse către ele două scaune, care scârţâiră alunecând pe podea. Isabeau îşi auzea inima bătându-i nebuneşte în piept. Ar fi dorit să întrebe unde era fiica ei, dar nu îndrăznea. Tot ce se întâmpla era absurd.

Albérie tuşi uşor ca să-şi dreagă vocea, timp în care Bertille se aşeză jos, pe podea, lângă Isabeau, şi-şi strecură mânuţa într-a ei, ca s-o îmbărbăteze.

Apoi, Albérie îi povesti întâmplările din iarnă: prima încercare, nereuşită, de a-l suprima pe François de Chazeron, intervenţia lui Huc, legătura lui cu Antoinette care era gravidă;

François preferase să rămână la Vollore până în primăvară, apoi urmase a doua tentativă a lui Loraline de a-l ucide. Albérie evită să-i vorbească despre Theophrastus şi despre copilul pe care-l născuse Loraline. Era de-ajuns că trebuise să-i mărturisească eşecul planului lor. Isabeau tremura şi strângea din ce în ce mai tare mânuţa micuţei Bertille, care tăcea mâlc.

Albérie îi povesti şi cum se înşelase François, înţelegerea pe care o făcuse cu Loraline: viaţa ei în schimbul aurului. Ce se întâmplase după aceea, Albérie chiar nu ştia. În noaptea următoare, după ce François, alb ca varul, se închisese în camera lui, ea se dusese în temniţă. Celula era goală. Pasajul era deschis, iar lanţul zăcea lângă perete. Cămaşa fetei era pe jos, sfâşiată toată de dinţii unui lup. Albérie mai văzuse acolo flaconul gol şi copilul mort, despre care însă nu-i pomeni lui Isabeau. Toate acestea se întâmplaseră exact cu o lună în urmă. De atunci aştepta, spera, dar nu cuteza să creadă că Loraline mai trăia. Cythar dispăruse şi el în aceeaşi noapte şi, în ciuda eforturilor ei, nu găsise nicio urmă de-a lui sau de-a fetei.

Isabeau îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă în hohote. Albérie şi abatele schimbară o privire care exprima neputinţa. De fapt, nici abatele nu era la curent cu existenţa lui Theophrastus, care tocmai se hotărâse să părăsească ţinutul. Chiar în acel moment, îşi făcea bagajele, resemnat şi înfrânt, într-un han din Thiers. Atunci când el spusese că-şi vrea fiica înapoi, Albérie se gândise bine la toate posibilităţile, dar, cu toate că Antoinette-Marie supravieţuise, rămăsese firavă şi slăbuţă. Poate că n-a suportat schimbarea laptelui. Până la urmă, Theophrastus renunţase la acest gând.

Huc se întorsese la două zile după noaptea aceea sinistră. După ce-i ascultase raportul, François precizase că nu mai avea nevoie de împrumutul care-i fusese acordat. Albérie însă trebuise să răspundă la întrebările puse de soţul ei, mărginindu-se să-i spună că Loraline fusese atât de afectată de singurătate şi de moartea mamei ei, încât se hotărâse, brusc, să se răzbune pe Chazeron, care o prinsese şi o omorâse. Huc începuse să răcnească, dar Albérie îl calmase. Era mai bine pentru amândoi ca seniorul să nu afle niciodată despre

complicitatea lor. Recunoscuse şi el că avea dreptate, îşi amintea prea bine de ameninţarea stăpânului său, iar acest act monstruos dovedea că acesta nu se va da înapoi de la nimic pentru a-şi menţine autoritatea neştirbita.

De atunci, Huc începuse să bea. Se simţea vinovat. Prea laş, prea supus. Nici măcar copilul pe care-l credea al lui Antoinette nu reuşise să-i descreţească fruntea. Ba chiar dimpotrivă, îi amintea cât de neputincios era.

În noaptea cu lună plină dinaintea întoarcerii lui Isabeau la Moutier, Albérie cutreierase, într-o goană infernală, pădurile din împrejurimi. Ea nu găsea altă explicaţie pentru dispariţia lui Loraline decât transformarea fetei în lupoaică. Dar nu descoperise nicio dovadă care să-i confirme ipoteza.

Chazeron nu mai coborâse în temniţă, iar paznicii fuseseră îndepărtaţi din post cu ordinul de a nu destăinui nimănui nimic în legătură cu aceste evenimente, nici măcar lui Huc, sub ameninţarea pedepsei cu moartea.

Albérie se resemnase. Era îndreptăţită să presupună că Loraline zăcea moartă prin vreo groapă din subterane.

Theophrastus voise să cerceteze şi el celula, dar Albérie îl convinsese să renunţe. Chazeron scotocea prin toate ungherele subteranelor ca să găsească *alkaheist* sau chiar aur în alte ascunzători. Se sfârşise. Trebuia să renunţe la speranţa de a-şi mai revedea iubita, la fel cum trebuia, pentru moment, să-şi părăsească fetiţa, până când ea va fi destul de mare ca să poată călători şi să poată înţelege. Ştia că acesta era unicul mod de-a o proteja de François de Chazeron. Dacă o răpea, ar fi fost, fără îndoială, pierdută, căci furia seniorului s-ar fi abătut asupra ei. Sufletul îi era sfâşiat de durere. Îşi pierdea nopţile prin taverne, cheltuind puţinii bani care-i mai rămăseseră, jucând pe datorie zaruri şi cărţi, cu gândul că îşi va vinde casa, cabinetul, visurile, ca să-şi plătească datoriile, fiindcă, de acum înainte, nimic nu mai avea sens.

Isabeau plecă din nou la drum după o noapte în care nu pusese geană pe geană, privind-o pe Bertille cum sforăia pe o saltea aşezată lângă patul ei.

— Nu-ţi reproşez nimic, afirmase, înainte de a se despărţi de sora ei. Ai făcut ce ai putut. Pe mine sunt supărată. Dacă aş fi venit mai demult, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Aşa ar fi trebuit să procedez. Seniorul de Vollore mi-a răpit încă o dată nopţile şi viaţa. Ţine-te departe de el, altfel te va distruge şi pe tine. Iar dacă vreodată îţi va fi prea greu să o faci, vino la mine!

Se îmbrăţişaseră încă şi mai strâns decât în clipa când se revăzuseră, ştiind acum amândouă că nu vor fi în stare să-şi înfrunte duşmanul decât devenind egalele lui.

În zori, Isabeau avea ochii uscaţi. Se gândea la Jacques de La Palice, la prima lor noapte de dragoste, când el descoperise pe sânul ei însemnul stăpânului. Se străduise să-i cicatrizeze rănile din suflet, fiind întotdeauna tandru cu ea. Astăzi, semnul acela o ardea, pentru că, odată cu Loraline, pierise însuşi sensul vieţii ei. Se întrebă dacă mai avea dreptul de a rămâne iubita lui. O voce din ea strigă: „da”. Da, ca să devină mai puternică decât ar putea fi vreodată François de Chazeron. Da, ca să uite.

Theophrastus se trezise dis-de-dimineaţă, ca un hoţ, ca să plece înainte să-i bată cămătarii la uşă. N-o mai văzuse pe Albérie de o săptămână, iar pe fiica lui, de când se născuse. Îşi spusese că trecerea timpului îi va potoli durerea şi speranţa. Dar acum simţea că niciodată nu se va mai simţi bine. Era vremea să plece la drum, să-şi reia viaţa de pribeag, să se pună în slujba celorlalţi şi să folosească acea comoară de cunoştinţe pe care i-o lăsase Loraline. Apoi – atunci când François de Chazeron nu se va mai feri, când va uita de labirintul subteran care se întindea sub picioarele lui –, se va întoarce să-şi ia fetiţa, aşa cum îi făgăduise iubitei ei, aşa cum îşi făgăduise sieşi. Se va întoarce.

Coborî pe vârfuri în sala mare a hanului, ştiind că hangiul i-ar fi prezentat o notă pe care n-ar fi putut s-o plătească, îşi scoase fără zgomot măgarul din grajd şi încălecă. Avea inima grea.

Ezită o clipă, gândindu-se încotro s-o apuce. I-ar fi plăcut să-i facă o vizită prietenului său Michel de Nostre-Dame, dar se răzgândi. Băiatul îl avertizase, îşi aminti el acum. Îi spusese să

nu se ducă la Thiers. Dacă i-ar fi povestit lui Michel ce i se întâmplase, băiatul s-ar fi simţit vinovat că n-a insistat mai energic şi n-a reuşit să-l convingă să renunţe la acest drum. Theophrastus intuia că pe Michel îl aşteaptă un viitor măreţ. Nu voia să strice nimic. Se va duce la el mai târziu, după ce tristeţea i se va fi potolit. Când se va simţi în stare să râdă împreună cu el. I-o va prezenta pe micuţa Marie.

Dădu pinteni măgarului şi porni pe drumul mare. Cu puţin înainte de a coti pe drumeagul care ducea către Elveţia lui natală, trebui să se tragă la marginea drumului. O trăsură cu perdelele trase trecu în galop. Theophrastus îşi spuse, surâzând trist, că măcar exista pe lume o persoană căreia nu-i era atât de greu cum îi era lui să părăsească meleagurile acelea. Apoi îşi aţinti privirea asupra frâului, ca să nu se mai uite înapoi.

Pe vârful colinei, o lupoaică sură, cu o blană sclipitoare, privea, sfâşiată, cum se despart aceste două destine. Când nu se mai zări decât un punct la orizont, Cythar îşi trecu limba aspră peste botul ei, făcând să i se balanseze cruciuliţa de aur prinsă de un lănţişor pe care îl purta la gât.

Abia atunci, lupoaica începu să urle.